

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

**“Prepare to
meet your next
obsession.”**

—REBECCA ROSS,
#1 *New York Times* bestselling
author of *Divine Rivals*

THE KNIGHT AND THE MOTH

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

RACHEL
GILLIG

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

THE
KNIGHT
VE THE
1 OTH

Bu Stonewater Krallığı:
Kitap *Orie*

R A C H E L
G I L L I G

orbitbooks.net

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir.

Telif Hakkı © 2025 by Rachel Gillig

Kapak tasarımı Lisa Marie Pompilio Kapak
fotoğrafları Blake Morrow

Kapak telif hakkı© 2025 by Hachette Book Group, Inc. Harita
Tim Paul tarafından

Hachette Book Group özgür ifade hakkını ve telif haklarının değerini desteklemektedir. Telif hakkının amacı, yazarları ve sanatçıları kültürümüzü zenginleştiren yaratıcı eserler üretmeye teşvik etmektir.

Bu kitabın izinsiz olarak taranması, yüklenmesi ve dağıtılması yazarın fikri mülkiyetinin çalınmasıdır. Eğer siz kitaptan materyal kullanmak için izin istiyorsanız (inceleme amaçları dışında), lütfen permissions@hbgusa.com ile iletişime geçin. Yazarın haklarına verdiğiniz destek için teşekkür ederiz.

Yörünge
Hachette Kitap Grubu
1290 Avenue of the Americas
New York, NY 10104
orbitbooks.net

İlk Baskı: Mayıs 2025
İngiltere'de Orbit tarafından aynı anda yayımlandı

Orbit, Hachette Book Group'un bir baskısıdır.
Orbit adı ve logosu Little, Brown Book Group Limited'in tescilli ticari markalarıdır.

Yayıncı, yayıncıya ait olmayan web sitelerinden (veya içeriklerinden) sorumlu değildir.

Hachette Konuşmacılar Bürosu, konuşma etkinlikleri için geniş bir yazar yelpazesi sunmaktadır. Daha fazlasını öğrenmek için şu adrese gidin hachettespeakersbureau.com veya HachetteSpeakers@hbgusa.com adresine e-posta gönderin

Orbit kitapları iş, eğitim veya promosyon amaçlı kullanım için toplu olarak satın alınabilir. Bilgi için lütfen bölgenizdeki veya special.markets@hbgusa.com 'na başvurabilirsiniz.adresindeki Hachette Kitap Grubu Özel Pazarlar Departmanı

Library of Congress Cataloging-in-Publication Data İsimler:

Gillig, Rachel, yazar.

Başlık: Şövalye ve güve / Rachel Gillig.

Açıklama: Birinci Baskı. | New York : Orbit, 2025. | Seri: Stonewater Krallığı; kitap 1

Tanımlayıcılar: LCCN 2024037289| ISBN 9780316582704 (ciltli) | ISBN 9780316573788 (e-kitap)

Konular: LCGFT: Fantastik kurgu. | Romanlar.

Sınıflandırma: LCC PS3607.I44448 K65 2025| DDC 813/.6-dc23/eng/20240816

LC kaydı <https://lccn.loc.gov/2024037289> adresinde mevcuttur

ISBN'ler: 9780316582704 (ciltli), 9780316595728 (Target özel basım), 9780316597692 (uluslararası basım), 9780316573788 (e-kitap)

E3-20250416-JV-NF-ORI

İçindekiler

[Kapak](#)

[Başlık](#)

[Sayfası](#)

[Telif Hakkı](#)

[İthafı](#)

[Harita](#)

[Aisling Katedrali](#)

[Birinci Bölüm: Bir Duvarın Üzerinde Altı](#)

[Bakire İkinci Bölüm: Kehanetler](#)

[Üçüncü Bölüm: Tüm Traum'daki En Kötü Şövalye](#)

[Dördüncü Bölüm: Şantaj, Örnek Olarak](#)

[Coulson Faire](#)

[Beşinci Bölüm: Sprites in the Glen Altıncı](#)

[Bölüm: Hit Me As Hard As You Can Yedinci](#)

[Bölüm: Güve](#)

[Sekizinci Bölüm: Gitti](#)

[Dokuzuncu Bölüm: Gitme Zamanı, Kâhin](#)

[The Seacht](#)

[Onuncu Bölüm: Genç ve Oldukça Yaşlı](#)

[On Birinci Bölüm: Telaşlı Kâtip](#)

[On İkinci Bölüm: Ayaklarımız Bizi Gitmemiz Gereken Yere Götürecektir](#)

On Üçüncü Bölüm: Mantoyu Alın On

Dördüncü Bölüm: Balmumu

Ateşli Zirveler

On Beşinci Bölüm: Dağ Serpintileri

On Altıncı Bölüm: Üzücü Olan Kutsaldır On Yedinci

Bölüm: Hırslı Kürekçi

On Sekizinci Bölüm: Bana Vurabildiğin Kadar Sert Vur,

Encore Bölüm On Dokuz: Yüzemiyorum

Yirminci Bölüm: Çekiçe, Keskiyle

The Chiming Wood

Yirmi Birinci Bölüm: Sybil Delling Yirmi İkinci

Hissediyorum Ama Göremiyorum Bölüm:

Yirmi Üçüncü Bölüm: Çan Yirmi Dördüncü

Bölüm: Zırhımı Çıkarın Bölüm Yirmi Beş:

Çözülme

Bellidine Kayalıkları

Bölüm Yirmi Altı: Asla Eve Gidemezsin Bölüm

Yirmi Yedi: Aşk ve Kalp Kırıklığı Yirmi Sekizinci

Bölüm: Yürek Burgusu Dokumacısı Bölüm Yirmi

Dokuz: İlk Kâhin

Aisling Katedrali, Geri Döndü

Otuzuncu Bölüm: Hikâyenin Sonu Otuz

Birinci Bölüm: Son Kâhin

Teşekkür

[Daha Fazlasını Keşfedin](#)

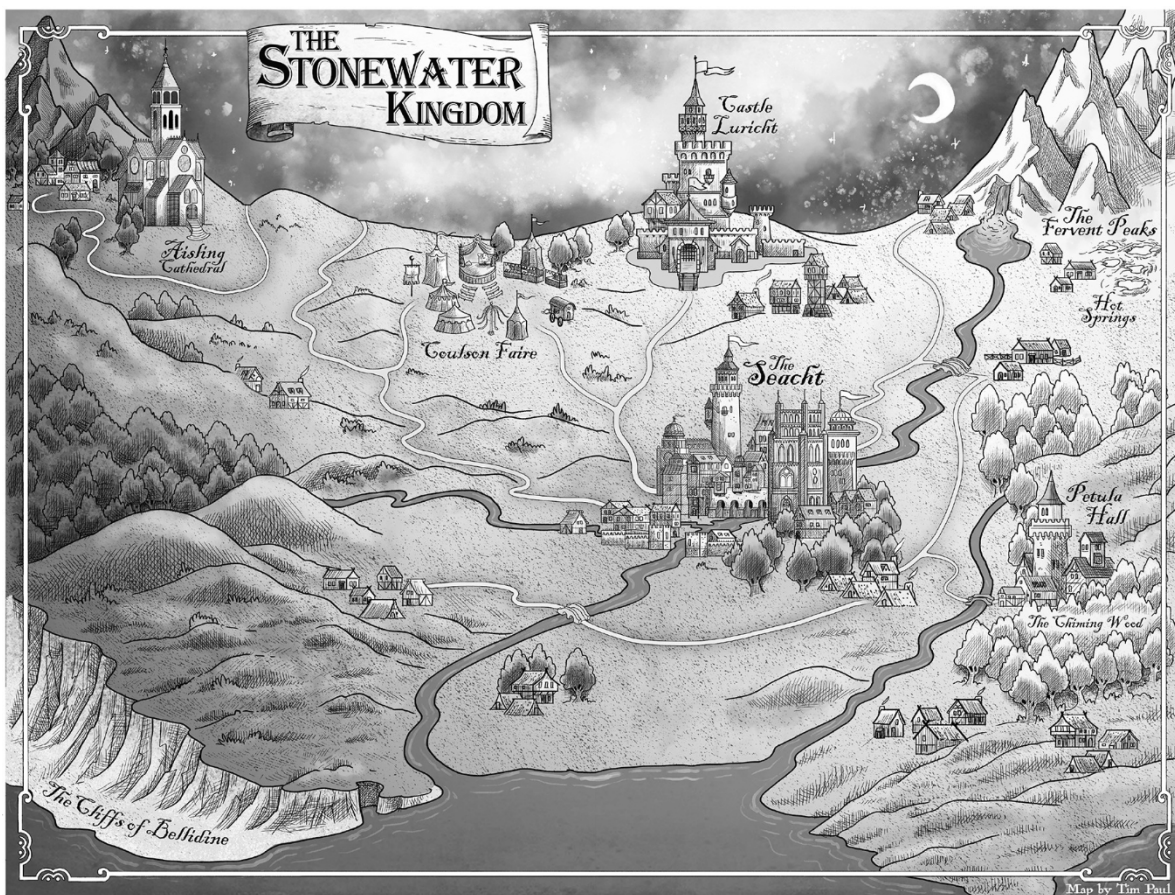
[Rachel Gillig tarafından da yazılmıştır](#)

*Her birimizin içindeki, özel olmayı
arzulayan çocuğa. Elim tut, seni tuhaf
küçük yaratık ve birlikte duvarın ötesine
yürüyelim.*

**Kitap çekilişlerini, ön gösterimleri, fırsatları ve daha fazlasını
keşfedin.**

[Daha fazlasını öğrenmek için buraya dokununuz.](#)

Aisling Katedrali

Sen bu hikayeyi biliyorsun Bartholomew, her ne kadar hatırlamasan da. Elimden geldiğince sana anlatacağım ve anlatırken dürüst olacağıma söz veriyorum. Eğer dürüst olmazsam, bu benim suçum değil. Hikaye anlatmak bir bakıma yalan söylemektir, değil mi?

Bir kere, sen geldi üzerine Traum'unen yüksek tor, nerede ve rüzgar küçük bir melodi fısıldadı. Orada, gowan çiçekleri beyazdı ve taşlar griydi ve her ikisi de çıplak ayaklarınızdan sıcaklığı çalıyordu. Orada bir katedral inşa edilmişti ve sen bir böcek kadar küçük, parmak uçlarında nartekse, nefe, koridora doğru ilerledin. Dudakların kana bulandı ve kilise koridorundaki o eski taştan gelen pınarın içine düştün. Gül penceresine baktığında, ışık vitrayları öptü. Zanaatınız itaatti. Tanrıların isimlerini ve işaretlerini nasıl okuyacağınızı söylediniz. Nasıl yapılacağını öğrendin.

rüya-

Ve nasıl boğulacağını.

Özür dilerim. Ben de hikayenin bu kısmına geri dönmek istemiyorum, Bartholomew. Ama sık sık merak ediyorum.

Diğerleri onsuz var olabilir mi?

BİRİNCİ BÖLÜM

DUVARIN ÜSTÜNDE ALTI KIZ

hTe Çoğunlukla bozuk benzetmelerle konuşan tuhaf gargoyle, ambulatuvarın loş köşesine doğru ayaklarını sürüyerek ilerledi. Orada, demir şamdanların arasına gerilmiş bir örümcek ağında bir sinek tutsaktı.

"Aralıksız vızıldama." Gargoyle kireçtaşından parmağını sineğe doğru salladı, sarp sesi katedralde yankılandı. "Haklısın. Sana bir kere söylediysem, bin kere de söyledim, nereye gittiğine dikkat et. Şimdi" - yakına eğildi ve ağa baktı

- "Kıpırdama. Seni bu tuzaktan kurtaracağım."

Sineği çıkarmadı. Zavallı böceğe uçmanın tehlikeleri hakkında ders vermeye devam etti. Eğer sineğin akli başında olsaydı, bu çirkin yaratığın ilgisine maruz kalmaktansa bir örümceğin pençesinde ölmenin daha iyi olacağı sonucuna varabilirdi. Ama sinek konuşamıyordu ve bu yüzden hiçbir şikâyetle bulunmadı. Sadece vızıldamaya devam etti ve çirkin adam da konuşmaya devam etti-

İşte bu sayede tozunu aldığı sıranın üzerinden kayarak kralın tepeye çıkışını izleyebildim.

Nefin içine doğru koştum, çıplak ayaklarım taşa çarpıyordu, sonra katedralin dışına çıktım, gün batımıyla karşılaştım, ışığı gözlerimin etrafına sardığım ipeksi örtüden süzülüyordu.

Çakıl taşlı avlu boştu, ziyaret saatleri sona ermişti. Mevcut olan tek figür kireçtaşından yapılmış beş heykeldi. Beş yüzsüz,

kapüşonlu figürler. Neredeyse on karış yüksekliğindeydiler ve kadim kollarını açmış çağırıyorlardı. Sol elleri dışında beşi de birbirinin aynısıydı. -Her biri farklı bir taş nesneyi tutuyordu. Heykellerden biri bozuk para, diğeri hokka tutuyordu. Biri bir kürek, diğeri bir çan ve sonuncusu da b i r dokuma tezgahı taşı taşıyordu.

Heykellerin arasında parmak uçlarımda dolaştım, çok yüksek sesle dolaşırsam onları kızdıracağıma dair yaygın bir korkuya kapıldım. Ama onlar sadece taşı, ne öfkeye ne de sevgiye meyilliydiler. Yine de kukuletalarının karanlığından beni izlediler, hareketsizliklerinde yırtıcıydılar. Onları hissettim, tıpkı Aisling Katedrali'nin bakışlarını - vitray gözleriyle - sessiz, kadim ve onaylamayan bakışlarını sırtımda hissettiğim gibi.

Acele ettim.

Avlu yerini çimenlere bıraktı ve taşların yerini budaklı meyve ağaçlarından oluşan bir meyve bahçesi aldı. Yaz sonuydu ve kan kırmızısı elmalar salkım salkım sarkıyordu. Bir elimi başımın üzerine kaldırdım ve adımlarımı bozmadan bir tanesini dalından kopardım. Meyve bahçesinden içeri girdiğimde önümde uzun bir taş duvar duruyordu. Üzerinde-

Beş bakire bekledi.

Benimle aynı soluk kumaşı giymişlerdi, gözleri aynı iplerle örtülmüştü. Eski taşların üzerine tünemiş, gün batımı ışığında yıkanan elbiseleri rüzgârı yakalıyordu. Duvarın üzerinde beş teslim bayrağına benziyorlardı.

Sanki son karşıtlarını hissetmişler gibi, kadınlar ben yaklaşırken döndüler. En uzun boylu olanı, katedralin kapısından bana el salladı ve tısladı, *"Bu lanet olası kral!"* Ellerini ağzına götürdü ve bağırdı. *"Acele edin!"*

Elmayı dişlerimin arasına aldım ve nasırlı parmaklarımı eski taşlara bastırdım. On iki açıklık yüksekliğinde ve likenlerle dolu bu duvarı aşmak zordu. Ama yaklaşık on yıl herkesi usta yapabiliirdi; taşlar tanıdık bir düşmandı.

Kendimi yukarı çektim. Kadınlar bana yer açtı ve bir bacağımı duvara doğru salladım. *"O olduğuna emin misin?"*

İki -adını bilmiyordum, sadece numarasını biliyordum- uzun boylu ve vakur bir şekilde parmağıyla manzarayı işaret etti. *"Şu kayalığın ötesinde mor sancaklar gördüm. Annemin üzerine yemin ederim."*

"Bir annen olsaydı biraz daha anlamlı olabilirdi," diye mırıldandı Three.

"Biraz zaman ver," dedi İki, omurgası bir sopa gibiydi. "Haklı olduğumu göreceksin."

Yanımda, Beş turuncu saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. Rüzgâr hemen geri itti. "Paylaşacak mısın?" dedi başıyla elmamı göstererek.

Meyveyi uzattım. "Çok tatlı değil."

"Blech." Yüzünü buruşturdu ve elmayı duvarın üzerinden fırlattı. Elma bir gümbürtüyle yolun kenarına düştü; yeşillikler arasında kırmızı bir iğne izi. "Bunu nasıl yiyebiliyorsun?"

"Sanırım bunu asla bilemeyeceğiz."

Diğer tarafımda, Four vahşi siyah buklelerini bir avuç dolusu büktü. Bir kolunu omzuma koydu ve bakışlarımız buluştu. Ya da ben öyle sandım. Yüzlerini kaşlarından burunlarının köprüsüne kadar örten örtüyle, kadınlardan herhangi birinin gerçekten nereye baktığını söylemek imkansızdı. İsimlerini bilmiyordum, gözlerinin rengini de bilmiyordum.

Gözlerimin rengini bilmiyordum.

"Lanetleneyeceğim." Four'un dudaklarında bir gülümseme belirdi. "İşte geliyor."

Döndük. Orada, doğudan, yeşil tepeliklerin arasından

Mor pankartlar.

Gözlerimi kısıtım. Kefenimin arkasını görmek, bir çaydanlığın buharına bakmaya benziyordu. Ama katedralin üzerine oturduğu tor o kadar yüksek, Traum'un tepeleri o kadar geniş ve hava o kadar berraktı ki, Kral Castor'un geçit töreninin ayrıntılarını tepeler görüldüğü anda anlamak hiç de zor olmadı.

Yaklaşık iki düzine kadar sancak beyi, süvari ve şövalye vardı. Ne güzel bir gösteri yapmışlardı. Gün ışığı zırhlarının üzerinde dans ediyordu ve sesleri rüzgâra karışıp Tor'un üzerinde yankılanıyor, sözlerini çarpıtarak yanlışı bir çeviriye dönüştürüyordu. Uzaktan bile hangisinin Kral Benedict Castor olduğunu görebiliyordum. Zırhı şövalyelerinkine gibi gümüşü demirden değil, yaldızlıydı; sanki o güneş, onlarsa daha küçük yıldızlar kümesiydi.

Çocuk kralı ilk kez görüyordum.

Alay, tordaki bir yuvarlağın arkasına daldı. On dakika içinde doğrudan duvarın altından geçecekti.

serçeler, tünemiş.

Biri çenesine vurdu. "Sadece bir Kehanet için çok fazla şövalye var." Dört sırttı. "Şanslıyız."

"Bu kralın bir çocuk olduğunu duydum," dedi Three her zamanki düz üslubuyla, sanki kelimeleri konuşmak yerine okuyormuş gibi. "Kendi gölgesinden titriyormuş. Belki de ürkütücü yaşlı Aisling'de korunmayı hayal ediyordu."

"Kılıçlar ve zırhlar burada hiçbir şey ifade etmiyor," diye fısıldadım rüzgâra. Diğerleri başını salladı.

"Bu arada-" Biri elbisesinin şekilsiz dalgalarına uzandı ve altı sap saman çıkardı. "Toplanın, sivri fareler."

Toplu bir inilti çıkardık, sonra duvarda yer değiştirdik. Hareket etmeyi bitirdiğimizde İki, Bir'in ve onun bir avuç samanının tam önünde durdu. Oyun basitti.

Kısa çöpü çekme.

İkisi pipetleri inceledi ve demetin ortasından uzun bir pipet kopardı. Biri kenardan çekti - başka bir uzun pipet. Sadece bir çift pipet kalana kadar çekmeye devam ettiler. Bir süre durakladıktan sonra, One sırasını aldı. Seçtiği pipeti çekti-

Ve sırttı. "Kısa çöpü sen çekeceksin, İki."

İki'nin çenesi yukarıdaydı ve bize doğru bakıyordu. "Buraya gel, Üç."

Oyun turları devam etti. İki, Üç'ü yendi ve kendini beğenmiş bir şekilde Bir'in yanına giderken geri kalanımız tırnaklarımızı yiyerek sıramızı bekledik. Üç, Dört'ü yendi ve Beş de öyle.

Four son rakibi olan benimle karşılaştığında, bir teneke asker kadar sertti.

Sadece bizim bildiğimiz bir dansa ayak uydurarak duvar boyunca döndük, kralın alayından gelen sesler gittikçe yükseliyordu. Dört kişi kamışları boğarcasına tuttu ve bana başını salladı. "Önce sen."

Yıpranmış sarı kenarları inceledim ve uzun bir pipet seçtim.

Dört de öyle. Atlar kişnedi ve şövalyeler yakın mesafeden güldü. Yine uzun bir saman çöpü seçtim. Bir tane de Dört için.

"Son samanlar." Üç alçak bir ısıklık çaldı. "Flört edemeyecek kadar hasta olmaktan mı korkuyorsun, Dört?"

"Kapa çeneni." Four çenesini bana doğru salladı. "Devam et."

Ne düşündüğünü biliyordum. Hepimizin düşündüğü şey buydu. Neden aynı oyunu daha önce yüzlerce kez oynadığımızı.

Hayal kuran kişi olmak istemiyorum.

Rüzgâr kırılmış gümüş sarısı saçlarımı karıştırdı ama gözlerim kamışlardan ayrılmadı. Yırtık sarı uçlarındaki belirgin desen. "Bu."

Kadınların hepsi öne doğru eğildi ve pipetler ortaya çıktı.

İki bir kahkaha attı. "Sen şanslı bir kaltaksın, Dört."

Kısa çöpü ben seçmiştim.

Dört'ün kahkahası rahatlamayla kaplıydı. "Aynen öyle, Altı. Sen *En sevdiğim*. Suda hiç çırpınmıyorsun."

Pipeti sertleşmiş avucuma aldım, küçük şey çirkin ve kırılıyordu, sonra alayın ilk atlıları görüldüğünde duvardaki bir koltuğa çöktüm.

İlki, böğründe ot lekesi bile olmayan solgun bir savaş atına binmiş olan kraldı.

Benedict Castor, selefi Kral Augur'un -gri gözlü, gri saçlı, soğuk ve ilgisiz- yaptığı gibi demir bir omurgayla at sürmüyordu. Gerçekten de Kral Castor eyerinde hafifçe eğilmiş, zırhını kavramaya alışık değilmiş gibi gıcırıyor, oyun oynayan bir yaver gibi görünüyordu. Yanakları yuvarlak ve çenesi çıplaktı. Tıraş olmaya ihtiyacı olup olmadığını merak ettim.

"Düşünsene," dedi Beş, "on yedi yaşında ve şövalyelik tarafından inancı korumak için seçilmiş. On yedi yaşında ve şimdiden bir kral."

"Dünyada kanıtlanacak her şey var," diye mırıldandı Bir, ona bakarak.

Kral Castor altımızdan geçti ve izlendiğinin farkında olmadığı için başını kaldırıp bakmadı. Ama Dört iç çektiğinde, kralın sancaktarı bakışlarını kaldırdı. Duvarın üzerinde bizi görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. *Kâhinler*, diye mırıldandı, ama hiç ses çıkmadı. Sonra daha cesurca, arkasındaki şövalyelere seslendi. "Duvarın üzerinde altı bakire. Kâhinler!"

Atların gürültülü bir koşuşturması vardı.

Şövalyeler atlarını görünür hale getirdiler. Saflarında erkeklerin yanı sıra kadınlar da vardı ve hepsi de farklı görünümlere sahipti. Bazıları Bellidine Kayalıkları'nın seçkin soluk saçlarına ya da keskin, köşeli

Fervent Peaks yakınlarında yaşayanların özellikleri. Omzuna balta asmış bir şövalyenin gözlerinin etrafı Chiming Ormanı'na özgü kömürle boyanmıştı.

"Kâhin," diye seslendi bir şövalye, miğferinin siperliğini kaldırarak. Dört'e bakıyordu. "Güzel mistik. Kehanetleri ve inancı savunan cinleri öldürdüm. Bağlılığım için dua et, bir öpücük ver."

Daha fazla şövalye bizi daha iyi görebilmek için boyunlarını büktü, miğferlerini çıkardı. Bazıları selamlarken şövalye inancını söyledi, diğerleri gowan çiçekleri attı ve yalvardılar - ah, nasıl da yalvardılar ilgimiz, sözlerimiz, öpücüklerimiz için, ancak duvar çok yüksekti ve dudaklarımızı sunmaktansa yalvarmalarını izlemekten daha memnunduk.

Öne doğru eğildim ve gözlerini görmeye çalıştım. Başrahibe ve duvarda benimle birlikte duran beş kadının hepsi kefen giymişti. Katedralin ziyaretçileri dışında, düzenli olarak gördüğüm tek gözler gargoylelere aitti. Onlar da taştan yapılmışlardı ve sanki katedralin kendisine bakıyor gibiydiler. Görmek için hayret verici ve tamamen cansız.

Çanlar çalmaya başladı.

Kralın alayı seyredildi, son şövalyeler de altımızdan geçiyordu. Kâhinler duvar boyunca dengeli bir şekilde ilerleyerek bizi takip ettiler ama ben oturmaya devam ettim.

Elimi açtım ve kısa samanın kırık parçalarının kararsız bir kuzey rüzgârına kapılarak dans etmesine izin verdim. Katedralin çanları ısrarla çalmaya devam ediyordu. Onlara kulak vermek için ayağa kalktım, kendimi biraz sonra olacıklara hazırladım-

Aşağıdan bir at kişnedi.

Yolda son bir şövalye kalmıştı. Atı tamamen durmuştu ve yolun kenarındaki yeşillikte bulduğu bir şeyi gürültüyle çiğniyordu.

Benim elmam.

Şövalye hayvanı mahmuzlamaya çalıştı, ama at memnun bir şekilde homurdanarak elmayla bir aşk ilişkisi yaşıyordu. Yerinden kıyılamadı.

Zırhlı m i ğ f e r i n i n altından boğuk bir küfür dizisi duyuldu. Şövalye katedralin çanlarının gürültüsüyle eyerinde kıpırdandı ve başını yukarı doğru eğerek siperliğindeki dünyayı incelediği karanlık yarığı görmemi sağladı.

Gözlerini göremiyordum. Kefenimin içinden benimkileri görmesine imkân yoktu. Yine de, beni duvarda gördüğü anda midemle boğazım arasında bir yerde hissettim.

Omuzları kaskatı kesildi. Yavaşça kaskına uzandı. Çıkardı. Siyah saçlarından bir karmaşa vardı. Yüzünden itti ve ben bir nefes aldım.

Keskin yüz hatları. Koyu kaşlar. Belirgin bir burun. Teni zeytindi, güneşten altın sarısı olmuştu ama yüzünde sıcaklık yoktu. Işık, sağ kulağına takılı üç altın bant boyunca süzülüyordu. Kömür rengiyle çevrelenmiş sert gözleri o kadar kahverengiydi ki kolayca siyah sanılabilirdi.

İçlerinde hiç sıcaklık da yoktu.

Beni izledi, bakışları önce genişledi, sonra hemen daraldı. Yavaşça, ağzı bir küçümsemeye dönüştü, anlamı açıktı.

Sen neye bakıyorsun öyle?

Diğer şövalyelerin hepsi bana gülümsemişti, meydan okumadan, hayret ve saygıyla. Görünüşe göre bu şövalyenin böyle bir zorlaması yoktu. "Şövalye," diye seslendim. "Tam bir gösteri yapıyorsunuz. Kral, bir Kehanet için tüm şövalyelerinin eşlik etmesini gerektirecek kadar endişeli mi?"

Şövalyenin bakışları gergin kaldı. Hiçbir şey söylemedi. "Kralınızın-"

"İkimizin arsası arasında benimki pek gösterişli değil."

Gözlerimi kırptım. "Affedersiniz?"

Hiçbir açıklama yapmadı, düşmanca gözlerle beni ölçmeye devam ederken zırhı gıcırdıyordu.

Doğrudum, katedralin kulelerinden biri gibi onun üzerinde yükseldim. "Saygıdeğer bir şövalye, Aisling'in kızıyla bu şekilde konuşmaktansa kendi dilini ısırır."

Dudaklarını birbirine bastırdı, sanki ona kendi hesabıma bir şaka yapmışım gibi.

Arkamdan sarp bir ses seslendi. "Bartholomew!"

Döndüm. Meyve bahçesinde, katedralin yükselen gölgesinin dokunduğu yerde, ambulatuvarda bıraktığım aynı tuhaf gargoye duruyordu. Bana tekrar seslendi. "Hemen aşağı in, Bartholomew. İçeride bize ihtiyaç var."

Tekrar yola baktım. Şövalye atını mahmuzlamayı başarmıştı ve diğerlerine yetişmek için hızla sürüyordu.

Gerileyen figürüne kaşlarımı çattım.

"Bartholomew, beni duyabiliyor musun?" Gargoyle azarlayıcı bir parmak salladı. "Hemen aşağı in-"

"Seni duydum, seni duydum." Duvarın kenarını kavradım ve çıplak ayaklarım çimenlere değene kadar kendimi aşağıya indirdim.

Aisling Katedrali'nde yirmi üç gargoyle vardı ve hiçbirisi birbirine benzemiyordu. Kireçtaşından yapılmış olan bu gargoyleler, insan ve hayvan özelliklerinin rahatsız edici bir bileşimini taşıyor, çoğu kanatlarla ve uçuş yeteneğiyle donatılmıştı. Bunun çıkık bir alnı, dişleri, pençeleri ve arkasına oyulmuş yarasa gibi kanatları vardı, ancak onu hiç uçarken görmemiştim çünkü görünüşe göre gökyüzü acizdi ve bir kuşla karıştırılmak telafisi mümkün olmayan bir hakaret olurdu.

Ancak farklı oldukları kadar, çörtlenlerin hepsi de birbirine benziyordu. Hepsi Aisling Katedrali'ne garip bir bağlılık duyuyor, kendilerini Tor'a adıyor ve her zaman katedralin başrahibesine bakıyorlardı. Homurdanırlardı ama nadiren konuşurlardı.

Bunu sakla.

Ellerimi yalvarırcasına uzatarak yaklaştım. Sebepsiz yere herkese ve her şeye *Bartholomew* diyen bu çirkin adam söz konusu olduğunda, pişman olmak daha iyiydi. Surat asmaya başladığında, bu günlerce sürüyordu. "Özür dilerim," dedim. Yanında durduğumda, kaşları omzumdaydı. "Bir aptalı azarlıyordum."

"Bana birçok kez kanıtladığınız gibi, mutlu bir eğlence. Ama kral hiçbir uyarı yapmadan üzerimize geliyor. İnsanoğlunun küstahlığı." Taştan gözlerini devirdi. "Baharda kimin rüya göreceğini kendi aranızda seçtiniz mi?"

"Yapacağım."

"Çok iyi." Pençe uçlu elini uzattı. "Acele et."

Beni budaklı elma bahçesine doğru geri götürdü. Avludan hızla geçtik, heykellerin yanından geçtik, sanki bir yem tarafından geri çekilmiş gibi katedrale geri döndük.

Uzun meşe kapılara ulaştığımızda gün geceye yenik düşüyordu. Başrahibe oradaydı, bekliyordu. Ne yüzünü görebiliyordum ne de

teninin herhangi bir parçası yoktu. Çenesine kadar uzanan soluk bir perde olan kefeni yüzünü tamamen örtüyordu ve elleri beyaz ipek eldivenlerle korunuyordu. Memnuniyetsizliğini ele veren tek şey yumruklarının gerginliği ve sesindeki buz notasıydı.

"Görünüşe göre *kral* beklenmedik bir Kehanet için gelmiş. Üçüncü Benedict Castor."

Adını, tükürmek istediği acı bir şeymiş gibi hızlıca söyledi. Görünüşe göre başrahibe yeni çocuk kral hakkında pek bir şey düşünmüyordu. Kefenin üzerinde rüzgâr dalgalanıyordu. "Rüya mı göreceksin, Altı?"

"Evet."

Boğazından kısık bir onay sesi geldi ve göğsümün kabardığını hissettim. Başrahibe yanağıma dokundu, gargoye ve benim nartekse geçebilmemiz için kenara çekildi, sonra katedralin kapılarını arkamızdan kapattı.

Aisling Katedrali karanlıktı. Soğuktı. Durgun havası kireçtaşı ve maun kokuyordu ama bu, içeriden gelen çürüyen çiçeklerin hastalıklı tatlı kokusunu maskeleyemeye yetmiyordu.

"Bu sabah Kehanet cübbelerini yıkadım." Gargoye beni nefin aşağısına götürdü. Son sıranın üzerinde altı ipek cübbe bekliyordu. "Çok yorucu bir işti. Yorgunluktan içim içime sığmıyor."

"*Yanında*," diye mırıldandım kıyafetlerimi çıkarırken. "'Yorgunluktan kendimden geçiyorum' doğru ifade."

Gargoye'un taştan kaşları çatıldı. "Eğer *yanımda* olsaydım, benden iki tane olurdu ve yıkama işi yarı zamanımı alırdı."

Cevap veremeden arkasını döndü ve mahremiyet içinde kıyafetlerimin düğmelerini iliklememe izin verdi. İlk olarak kabarık ipekli elbiseyi giydim. Sonra ince keten kombinezon geldi. Mücevher takmadım, örgü tozluk giymedim, ayakkabı giymedim. Sütyenlerimi çıkardım ve bacaklarımdan aşağı indirdim. İşim bittiğinde vücudumda kalan tek kumaş kefenimdi.

Çıplaktım, titriyordum.

Kehanet cüppeleri çamaşır ipinden hâlâ sıcaktı. Manşetine VI işlenmiş olanı aldım. Beyaz, lekesiz ve ipeksi, az önce sıyırıp attığım giysilerden çok daha ince olan bu cübbe kendimi çökmüş hissediyordum ama rahatlatıcı değildi.

"Ben hazırım."

Hazırım, diye alay etti yankım, katedralin taş duvarlarında sekerek.

Gargoyle döndü. Bana taştan gözlerle baktı ve bir kez daha elini uzatarak beni transept'e götürdü. Orada, katedralin ortasında bir kalp gibi duran-

Bahardı.

Büyük bir kireçtaşı uzun zaman önce çatlamış ve Aisling onun etrafında inşa edilmişti. Taşın geniş yarığında uzun, dar bir hamam gibi eski bir kaynak sızıyordu. Suyu yağlı ve karanlıktı ve çürüyen çiçek kokuyordu.

Katedralin çanları tekrar çaldı. Göğsümde bir gerginlik vardı. Boğazımda bir gerginlik. Yavaşça pınara yaklaştım, cübbemin eteğini kaldırdım.

Gargoyle beni içeri aldı.

Kıvamlı su göbeğimin hemen üstüne kadar ulaşıyordu. Katedraldeki her şey gibi o da soğuktu. Titredim, kaynak beni soğuk rahmine aldı, cübbemin ipeğini yalayarak yarı saydam hale getirdi.

Yukarı baktım. Üstümde, katedralin dehlizinde, her biri bir taş nesneyi -avludaki heykellerin ellerinde tuttukları nesnelerin aynısını- tasvir eden beş vitray pencere yükseliyordu.

Bir madeni para, bir hokka, bir kürek, bir çan ve bir dokuma tezgahı taşı.

Altıncı ve son pencere doğu duvarının ortasındaydı - binlerce vitray parçasıyla sabitlenmiş devasa bir gül pencere. Tasarımı diğerlerinden farklıydı; taştan bir nesne değil, incelediğimde bir pervanenin narin kanatlarına benzeyen beş tuhaf yaprağı olan bir çiçek tasvir ediliyordu.

Gün ışığının son ışıkları pencereleri aydınlatıyordu ama ışık ulaşamayacak kadar yüksekte kalmıştı. Bulunduğum pınar Traum'un en kutsal yeriymi ama yine de karanlıktaydım.

Sessizce, transeptiklerin gölgelerinden geldiler - altı çirkin heykel daha. Bir güneş saatindeki saat işaretleri gibi pınarın etrafında konumlanana kadar yürüdüler.

Katedralin kapıları itilerek açıldı.

Kralın şövalyeleri nartekse geldiler. Artık sessizdiler,

Sanki Aisling Katedrali kelimeleri ağızlarından emmiş gibi. Miğferlerini çıkarmışlar, başlarını kaldırmışlar ve katedralin sanatını, ince mermer zeminini, oyma kabartmalarını, tonozlu tavanlarını ve vitraylarını seyretmişlerdi.

Çanlar çalmayı bıraktı.

Şövalyelerinin arkasında, başrahibe ile yan yana yürüyen Kral Castor geliyordu. Adamın parıldayan zırhı ve kadının soluk elbiseleri, bir duvak gibi örtüsüyle, gelin ve damat olabilirlerdi, koridordan aşağıya doğru uzun bir yürüyüşe çıkmışlardı. Aralarındaki fark şuydu.

Bir gelin bıçak tutmaz.

Şövalyeler sıraların üzerinde yerlerini aldılar. Başrahibe ve kral katedralin kalbindeki taşa ulaştıklarında, tam karşımda durdular.

Başrahibe bir Kehanet sırasında her zaman yaptığı gibi konuştu. Hissetmeden. "Bu senin ilk kehanetin, Benedict Castor. Sunularınızı getirdiniz mi?"

Kral önümde durdu, mavi gözleri kocaman ve cam gibiydi. "Yirmi altın."

"Peki bu Kâhin'in rüyasından öğrenmek istediğiniz şey nedir?"

"Hiçbir şey." Kralın yüzünde bir parça kırmızı belirdi ve sesi yıpranmış çıktı. "Yani, artık Traum'un yeni kralı olduğuma göre, beni kayırıp kayırmadıklarını bilmek istiyorum."

O titriyordu ve ben kıpırdamadan duruyordum. Zavallı çocuk korkmuştu ve seçkin zırhına rağmen bu yüzden daha da genç görünüyordu. O anda Benedict Castor'u herkesin gördüğünden daha net görüp görmediğimi merak ettim. Kâhin olmayı bu yüzden seviyordum. Aisling'in pınarında dururken kendimi çok daha bilge, çok daha güçlü hissediyordum. Groteskti ama beni harekete geçirdi.

Sonrasında olacaklardan nefret etsem bile.

Başrahibe uzun bir süre sessiz kaldı. Sonra yavaşça Traum Kralı'na bıçağı uzattı. "O halde başlayın."

İKİNCİ BÖLÜM

OMENS

hTe Kral Castor kendini kestiğinde bıçak hiç ses çıkarmadı. Avucunun kalp çizgisi üzerinden kesti, sonra parmaklarını kıvırdı ve kan kabarmasını bir kadehin şarap tutması gibi elinde tuttu. Bu kutsal bir eylemdi - Kehanet sanatı için kendinden bir parça vermek.

Başrahibe Kral Castor'u bileğinden tuttu ve kanlı elini ağzıma götürdü. Kralın rengi soldu ve bakışlarını duvara çevirdi, sanki kanını ya da beni görmeye dayanamıyormuş gibiydi.

"İç," diye emretti başrahibe.

Ağzımı açtım ve kralın kanı dilimin üzerine aktı, yapışkan ve ılıktı. Tadı iğrençti. Kan her zaman öyledir.

Yutkundum, hasta olma dürtüsüne karşı zorlandım.

Başrahibe konuşmasına başladı. "Traum daha da eski bir toprak için eski bir isimdir. Tarihi bir rüya kadar tuhaf, bir o kadar da korkunç. Ama birçok yönden, gerçek tarihi tam da bu tor-"

Durakladı ve krala döndü. "Belki de sizin gibi bir *Castor* bir Kehanet öncesinde anlattığım hikâyeyi dinlemekten hoşlanmayacaktır. Rüya ile devam edelim mi?"

Kral Castor ayaklarını sürüyerek yürüdü. "İşleri düzgün bir şekilde yapmak istiyorum. Lütfen, devam edin."

Başrahibe tanıdık bir sessiz sevgi gösterisiyle yanağıma dokundu, sonra devam etti. "Traum'u ve mezarlarını kendi beş parmağımız gibi biliriz. Coulson Faire, tüccarların mezarası. Bilginlerin şehri - kalbi - Seacht - kâtiplerin mezarası. Nehrimizin ağzının yakınındaki Fervent Peaks, balıkçıların mezarası. Ormancıların yaşadığı şımartılmış huş ağacı ormanı, Çınlayan Orman. Dokumacıların yaşadığı Bellidine Kayalıkları."

Başrahibe iç çekti. "Eski hikâyeler çeşitlilik gösteriyor elbette ama bir yönden hepsi birbirine benziyor. Traum korkunç yaratıklarla doluydu. Mezralarda dolaşan Sprite'lar. Halk onlarla savaşılmaya çalıştı ama mezarlar birleşik değildi, tanrısız, ilahi ilkesiz, hükümdarsız bocalıyorlardı. Ve bunların hiçbirisi olmadığında-"

Kaçınılmaz trajediler vardır, diye kendi kendime tekrarlardım.

"Kaçınılmaz trajediler vardır." Başrahibenin sesi yankılandı. "Yiyecek, para ve çocuklar cinler tarafından mezarlardan çalındı. Cinayetler işlendi. Ekinler öldü, gemiler battı, yünler böcekler tarafından istila edildi. Çok geçmeden Traum'un halkı da periler gibi oldu; vahşi yaratıklar, garip, açgözlü ve tamamen erdemsiz."

"Bana iyi bir zaman gibi geldi," diye mırıldandı şövalyelerden biri.

Kral Castor titrek bir sırtıyla yetindi. Kefenimin arkasından ona ters ters baktım.

Başrahibe devam etti. "Ölümler arttıkça mezarlar arasındaki anlaşmazlıklar da arttı."

Ta ki bir geceye kadar.

"Ta ki bir geceye kadar. Havanın gökyüzünü eşsiz bir mor renge boyayacak kadar soğuk olduğu karanlık, ıssız bir gecede, altı tanrı Traum'u ziyaret etti."

Bir alay katedralin içinde yankılandı.

Zırh şakırdadı ve alçak sesler duyuldu, sonra şövalyelerden biri bir sırayı iterek uzaklaştı, adımları taş zeminde gürültülüydü. Katedralin kapısını iterek açtı, akşam ışığı siyah saçlarının arasından ve sağ kulağındaki üç altın bandın üzerinden süzülüyordu.

Yoldan gelen şövalye. Omzunun üzerinden kötücül bir bakış fırlattı.

Sonra eski ahşap kapıyı arkasından tekmeleyerek kapattı.

Başrahibe onun ayrılışının yankılarının dinmesini bekledi ve sonra hiç istifini bozmadan devam etti. "Karanlık, ıssız bir gecede, kimsesiz bir çocuk mezarasını terk etti ve yiyecek aramak için yükselen bir meşaleye tırmandı. Tor, fısıldayan otlar, gowan çiçekleri ve solgun güveler dışında pek bir yaşam sunmuyordu. Ama sonra bir pınar! Torun tepesinde, büyük bir taştan sızan garip bir kaynak. Çocuk suyun kenarına geldi ve derin derin içti." Etkilenmiş bir nefes aldı. "Ve bir rüyanın içine sürüklendi."

Hikâyeyi o kadar çok dinlemiştim ki zihnimde canlandırabiliyordum. Aisling Katedrali'ne geldiğimde olduğum gibi bir çocuk, şaşkın izleyicilerin önünde karanlık suda yatıyordu. Benim gibi bir buluntunun Traum'un en kutsal hikâyesindeki en önemli figür olması beni gururlandırmıştı.

O çocuğun bir adı olmasa bile.

Başrahibe devam etti. "Çocuk uyandığında, hasta ve zayıftı, yoldan geçenlere, uyanık zihnini ziyaret eden altı doğaüstü figürün canlı hikayesini anlattı - her nesnenin benzersiz bir güce sahip olduğu taş nesneler taşıyan gölgeli figürler. Çocuğun hikâyesi giderek yayıldı ve mezarların halkı kaynağı görmek için Tor'a geldi. Çocuk tekrar tekrar suyu içti ve rüyalar gördü. Zamanla çocuk, taş nesnelerin hareketlerinin kehanet olduğunu öğrenmiş. Ve böylece, onları kullanan tanrılar isimlendirildi."

"Kehanetler," diye fısıldadım.

"Kehanetler," diye tekrarladı başrahibe. Parmağını kaldırarak yüksekteki pencereleri işaret etti ve katedraldeki herkes gözlerini vitraylara dikti. "Taştan bir sikke taşıyan Alâmet, Artful Brigand adlı çocuk. Mürekkep hokkası takan Alâmet'e Harried Scribe adı verildi. Taş kürek kullanan Alâmet'e Hırslı Kürekçi adı verildi. Sadık Ormancı çanı taşır." Son kemerli pencereyi işaret etti. "Ve Yürekli Dokumacı kutsal dokuma taşını kullanır."

Başrahibe parmağını son pencereye, büyük gül penceresine doğru uzattı. "Ama altıncı alâmet taştan bir nesne taşımıyordu. Kendisinden hiçbir şey göstermedi, sadece yumuşak kanatlı soluk bir güve gibi göründü. Bazıları doğduğunuz anda kendini gösterdiğini söyler, diğerleri ise ölmeden hemen önce geldiğine inanır. Hangisi doğru?"

avuç içleri, bir terazinin iki kefesi gibi-"bilemeyiz. İşaretlerini okuyabiliriz ama tanrıları sorgulamak bize düşmez. Güve değişkendir, uzaktır; Kâhinler tarafından bile asla bilinemez."

Eldivenli elini göğsüne götürdü. "Elbette, a r a m ı z d a uzun zamandır Kehanetlerin işgal ettikleri rüya aleminden daha büyük olduğuna inananlar var. Güve ve diğerlerinin var olduğuna, mezralarda gizlendiklerine, korkunç cinleri öldürdüklerine ve büyülü taş nesneleriyle Traum'un kaderini etkilediklerine. Hep oradalar, hep izliyorlar."

Tükürük ağzımda birikti, ağır ve demir tadındaydı. Vakit neredeyse gelmişti.

"Ve böylece," dedi başrahibe, "kendimizi Traum'un en büyük hikâyesinin merkezinde bulduk. Pınarın toru üzerine büyük bir katedral inşa edildi ve daha fazla kimsesiz çocuk rüya görmeleri için oraya getirildi ve onlar Aisling'in kızları, saygıdeğer Kâhinler oldular. Bir kral taç giydi ve Traum'un beş mezrası inançla birleşerek Taşsuyu Krallığı adını aldı. Kralın şövalyeleri, mezraları cinlere karşı savundukları gibi inancı da savunmakla görevlendirildi."

Gözleri ayaklarının üzerinde olan genç Benedict Castor'a bakarak durakladı. "Ve kral, hükümdardan çok yalvaran biri olacağına, inancının örtüsünü asla kişisel çıkarları için kullanmayacağına, Kehanetleri ya da onların taş nesnelerini asla kendi gücü ya da kibri için aramayacağına yemin etti.

"Çünkü sonunda," dedi başrahibe, "hepimiz yalvarıcıyız. İster zanaatkâr, ister kral, ister şövalye, ister kimsesiz ya da kâhin olalım, inanç aynıdır. Aisling Katedrali gibi mezraları ayakta tutar. Ve hepimiz kendi inançlarımızı taşıırken, asla unutmamalıyız ki Traum'u yönetenler Kehanetlerdir. İşaretleri çizen Kehanetler. Bizler onların mucizelerinin tanıklarıyız. Onların alametlerinin öğrencileriyiz." Ellerini çağırıcısına kaldırdı. "Her zaman onların yüceliğinin ziyaretçileriyiz."

"Ziyaretçiler hariç her zaman," diye seslendim.

Kral, "Ziyaretçiler hariç her zaman," diye mırıldandı.

"Ziyaretçiler hariç her zaman," diye yankılandı

şövalyelik. Gargoyleler pınarın etrafını sardı.

Nefesim titreyerek kesildi. "Hangi isimle, kanla

Kehanetleri verir misiniz?" Krala söyledim.

Sanki beni unutmuş gibi irkildi. "Üçüncü Benedict Castor." Başrahibe ellerini omuzlarıma koydu.

"Uzan," diye talimat verdi.

Çürüyen çiçeklerin kokusu, kanın tadı, yağlı suyun kayganlığı her yerdeydi. Baharda sırtüstü uzandım, Aisling'in ulaştığı manastıra ve içindeki pencerelere baktım, o ışıktaki ben karanlıkta.

Başrahibe üzerime eğildi. "Rüya gör," diye son ve kararlı emrini verdi.

Köprücük kemiğime bastırdı, çürütecek kadar sertti. Soğuk, korkunç suya battım.

Gözlerimi kapattım, ağzımı açtım. Ciğerlerime su çektim ve boğuldum. Vücudum bir, iki kez kasıldı; baharda bir dalgalanma. Sonra Aisling Katedrali'ndeki ilk günümünden beri hep yaptığım şeyi yaptım.

Boğuldum.

Acı vardı, acı, sonra-

Hiçlik. Parlak, soluk bir hiçlik.

Temiz bir taş zemine uzanmış, daha önce olduğu gibi aynı pencerelere bakıyordum. Ancak şimdi çok daha yüksek görünüyordu, katedralin tonozlu çatısı bulutluydu, sanki gökyüzünde çok üstümdeymiş gibi.

Gargoyleler, Kâhinler -başrahibe, kral ve şövalyeleri- gitmişti. Maun sıralar bile kalmamıştı. Aisling'in uyanık olduğum saatlerde hiç var olmamış soluk, liminal bir versiyonunda yalnızdım.

Ayağa kalktım. Cübbem kaybolmuştu. Üzerimdeki tek kumaş parçası kefenimdi. Çıplaklığımı, saçlarıma, etime, yağlarıma, kaslarıma ve kemiklerime baktım. Boğazımda garip bir kahkaha fokurdadı. Kan ve su yuttuktan ve pınarda boğulduktan sonra kendimi hep bir mil genişliğinde hissedirdim. Sanki sonsuzmuşum, tüm bu rahatsızlığı bedenimde çok iyi tutuyormuşum gibi. Kendimden nefret etmek beni hasta ediyordu.

-Ve gururla kızardı.

Gözümün köşesinde bir gölge kaydı. Döndüm ama gölge titredi, sonra kayboldu.

Uçsuz bucaksız uzayda küçücüküm. "Omens," diye seslendim.

"Ben senin

Haberciniz, hayalperestiniz, sadece bir ziyaretçiniz. Divine'a geldim."

Sessizlik. Sonra-

Katedral dalgalanmaya başladı. Işık detayları bulanıklaştırıyordu; sütunlar, pencereler ve payandalar garip, dalgalı bir ışıltıya kapılmıştı. Solgun hiçlikte yürüdüm, dünya durgundu ama kalbim bir sinek kuşu gibi atıyordu.

Katedral ciddi bir şekilde dalgalandı. Kumaş üzerindeki lekeler gibi koyu lekeler geniş beyaz alanı deliyordu. "Üçüncü Benedict Castor'un kanını tattım." Bir kez daha, "Divine'a geldim." dedim.

Katedral dalgalandı, dalgalandı-

Sonra tamamen söndü.

Ayaklarımın altındaki zemin çöktü ve ışık dikişlerinden karanlığa düştüm. Karnım guruldadı, bedenim düşme hissine teslim olurken ellerim ve ayaklarım çukurlaştı.

Karanlıkta bir gümüş parıltısı. Sonra-

Önce dizlerim, sonra ellerim çarptı, altlarındaki madde soğuk, sert ve dengesizdi. Bir iniltiyi yuttum ve sallanmaya başladım. Devrildim, devrildim, sonra hamurun üzerindeki bir iğne gibi kendi üzerimde yuvarlandım. Bir şangırtı korosu vardı ve yuvarlanmayı bıraktığımda, bükülmüş, çıplak ve zaten morarmış bir halde kendimi destekledim ve oturdum.

Paralar. Bir madeni para yatağının üzerine düşmüştüm. Yüzlerce, binlerce bozuk para karanlık bir odaya yığılmıştı.

Etrafımı taradım. Yukarı baktım. Odada mor pankartlar, uzun pencereler ve aydınlatıcı mavi bir gökyüzü vardı. Yine de Aisling'in payandalarının, tonozlu tavanlarının hayaletini görebiliyordum.

-Soğuk taşın iç organları.

Şimdiye kadar beni pınardan çıkarırlardı. Boğulma nedeniyle baygın hale gelen bir Kâhin her zaman sudan çıkarılır ve bir adak gibi kolları açık bir şekilde sırt üstü yatırılırdı.

Rüyamın dışında neler olduğunu hâlâ duyabiliyordum ama sesler bulanıktı. "Eee?" diye seslendi başrahibenin uzaklardan gelen sesi.

Cevap vermek için ağzımı açtım-

Sonra onu gördü. Diğerlerinden farklı, havada asılı duran bir madeni para. Bir tarafı pürüzsüz bir taşı, diğer tarafı ise karanlık, çukurlu ve pürüzlüydü.

"Artful Brigand'ın parası," diye seslendim. "Bunu görebiliyorum. Kaba tarafı

bitti." Bir nefes verdim. "Kötü talihin habercisi."

Başrahibe cevap verdiyse de ben duymadım. Ayaklarımın altındaki zemin yok oldu, sikkeler karanlığa yağdı ve ben de onlarla birlikte.

Belirsiz bir *gürültüyle* yün halının üzerine düştüm. Paralar gitmişti. Yeni bir mekândaydım; yüksek duvarları, gözlerimi ne kadar kısarsam kısayım seçemediğim resimlerle kaplı karanlık bir koridor. Benimki gibi çıplak, her türlü şekle sokulmuş bedenlere benziyorlardı.

Yüksekte, neredeyse şeffaf, Aisling'in tavanı görünüyordu.

Adımlarım halıda hiç ses çıkarmadı ama kalbim çılgına dönmüştü. Aisling Katedrali'nin büyüğü pınarında boğulmak, Kehanetleri hayal etmek hep böyleydi. Acı verici. Ürkütücü. Ne kadar çok rüya görürsem göreyim, sanki göremediğim biri, belki de kukuletalı bir figür beni izliyormuş gibi - çevremdeki kenarları karartıyormuş gibi- üzerime çöken o keskin kapana kısılmışlık hissinden kurtulamıyordum.

Sırtımın alt kısmı, koltuk altlarım, çıplak ayaklarımın tabanı terden ıslanmıştı.

O zaman sadece ter değildi. Ayaklarıma ıslak bir şey sızdı, ayak parmaklarımla arasına girerken soğuktu.

O zaman görmüştüm. Koridorun kenarında bir mürekkep hokkası, içinden siyah mürekkep kanayan bir yara gibi halıya dökülüyordu.

"Harried Scribe'ın hokkası," dedim sesimi olabildiğince yükselterek. "Devrilmiş. Siyah mürekkep sızdırıyor. Korkunç bir işaret."

Üstümden fısıltılar geliyordu. Sonra mürekkep, halı, koridor ve ben düşmeye başladık. Karanlığın içinden, hiçliğin içinden, soluk gri ışığa doğru daldım. Bir hava akımı yüzüme tokat gibi çarptı. Bu sefer beni yakalayacak ne bozuk para ne de halı vardı. Sadece pürüzlü, acımasız şeyl ve dağlık taş. Kendimi yakalamak için ellerimi uzattım-

Ve bir kayaya çarparak köprücük kemiğimi parçaladım.

"Şimdi neredesin, Altı?"

Kemirdim, kıvrandım ve hasta olma dürtüsünü, üzerimi tırmalayan sıcak acıyı yuttum.

"Altı mı?" Başrahibenin sesi bir yankıydı ama daha az buyurgan değildi.

Bir keresinde Dört'ün rüyasını izlemiştim. Gençtim ve Kehanet yaparken nasıl görünmem gerektiğini merak ediyordum ama Dört'ün boğulduğunu görmek

beni o kadar tedirgin etmişti ki neredeyse oradan ayrılacaktım. Sonra tahmin ettiğimden çok daha güçlü olan başrahibe, Four'u bir süpürgele daha ağır değilmiş gibi yaydan çekip çıkardı ve sırtüstü yatar vaziyette şerefeye yatırdı. Her zaman Kehanet zanaatında çırpınmanın, hatta belki de kıvrınmanın söz konusu olduğunu hayal etmişimdir. Kehanetleri hayal etmek kâbuslara düşmek demektir ve baygınken hissettiğim acı benim için uyanırken hissettiğim acı kadar gerçektir.

Ama Dört orada öylece uzanmış, huzurlu görünüyordu. Sadece ayrık dudaklarından dökülen sesi huzursuzluğuna canlılık katıyordu. İnledi, çığlık attı. Sonra bana, Artful Brigand'ın bozuk para yığınının üzerine sırt üstü düştüğünü ve kendinden geçtiğini söylemişti. Ama duyduğum tek şey bir soluktu ve gördüğüm tek şey, ıslak ipek bir bornoz **g i y m i ş** , kollarını açmış çağıran hareketsiz bir kızdı.

Ve bazı sapkın nedenlerden dolayı, bu hoşuma gidiyordu. Kimsenin haberi olmadan bu kadar çok acı çekebileceğimi bilmek bana kendimi...

Güçlü.

Kırık köprücük kemiğim acısa bile.

Sağlam kolumla kendimi dizlerimin üzerine ittim. Göğüslerim ve karnım kayaların sıyrıklarıyla kaplıydı. Dışarı baktığımda, her biri çok dik, çok sivri, eski bir sarp devin masal kitaplarındaki pençelerine benzeyen yedi dağ zirvesi ile çevrili bir su havzası vardı.

Ama aradığımı onlar değildi. Suya bakıyordum. Havzanın içindeki kristal mavisi su ve onun üzerinde asılı duran büyük taş kürek. "Dağlardayım," dedim sıkılmış dişlerimin arasından. "Hırslı Kürekçi'nin küreği suya değmiyor, akıntı yok. Kral için bir başka kötü işaret."

Midemde bir düşüş oldu -işte *yine başlıyoruz*- ve sonra artık kayaların üzerinde durmuyor ya da suya bakmıyordum, bir ormanlık alanda yalnızdım. Kırık köprücük kemiğim -derimdeki kesikler- gitmişti. Solgun huş ağaçlarından oluşan bir ormanda duruyordum, görünürde hiç kimse yoktu.

Ama yalnız değildim.

Ilık ışık, sarı yapraklardan oluşan bir gölgelikten süzülüyordu. Huş ağaçlarının dalları yoktu ve solgun kollar gibi esintiyle sallanıyorlardı,

Aisling'in tavanının ince görüntüsüne tutunarak.

Dinledim.

İşte orada. Önümdeki ağaca asılmış bir çan. Birkaç yüksek, kararsız nota çalan taştan bir çan.

"Sadık Ormancı'nın çanı uyumsuz çalıyor," diye seslendim. "Kötü bir alamet."

Başrahibenin sesini duyamadım. Kefenin arkasından Kral Castor'a bakıp böbürlendiğini hayal ettim. Dört taş nesne, dört kötü işaret.

Sadece bir tane kaldı.

Zil sesi kısa kesildi.

Orman sessizleşti. Ve huş ağaçları - ağaçlar birbirine sıkıca bağlanmış, öncekinden daha yakın duruyordu, kayıp bir geyiğin etrafında saf tutan bir kurt sürüsü gibi. Bu kadar yakından, soluk kabuklarının bir huş ağacınıninki gibi yarı saydam ya da kâğıt gibi olmadığını görebiliyordum. Hayır. Bu kabuk benekliydı. Ağırdı. Yaşlı bir et gibi. Ve gövdelerdeki budaklar, tüm o soluk, dökülen kabuktaki karanlık yarıklar-

Gözlerdi. Yüzlerce siyah kapaksız göz beni izliyordu.

Tahta yok oldu. Dünya düzeldiğinde, sert, soğuk ve yapışkan bir toprağa uzandım. Hava nemli ve kapalıydı ve kendi çıplaklığımı bile zorlukla görebiliyordum; her şey karanlığa boyanmıştı.

"Karanlıktayım," diye seslendim.

Karanlıktayım, yankım çok uzaklardan okunuyor.

Sırada ne olduğunu biliyordum. Yüzlerce kez ziyaret ettiğim tüm yerleri hayal etmişim - sikkelerle dolu odayı, halı kaplı koridoru, dağları, huş ağacı ormanını ve şimdi de burayı, nemli karanlığı. Ve beni hangi taş nesnelerin beklediğini ve onları nasıl yorumlayacağımı biliyordum. İşaretleri okumakta *iyiydim*. Bunca zaman sonra bunu yapmaktan bu kadar nefret ediyor olmam beni bu yüzden utandırıyor.

Hala hayal kurmaktan korkmam gerektiğini.

Ayağa kalktım ve ellerimi önüme uzatarak ilerledim. Bir süre hiçbir şey yoktu, sadece karanlık ve kulaklarımda nabzımın sesi. Sonra gümüş bir ışık. Yükseklerde, ay ışığı dar çatlaklardan içeri süzülüyordu, sanki kocaman, karanlık bir yumurtanın içinden gece gökyüzüne bakıyordum.

Fazla ışık yoktu. Sadece beni çarpmaktan alıkoyacak kadar

duvara dayalı taş bankın üzerine oturdu. Üzerinde solmuş ve yıpranmış bir duvar halısı duruyordu. İpliklerinin dibine bağlanmış, onları ağırlaştıran-

Bir dokuma tezgahı taşıydı.

Fısıldama isteğimi bastırarak, "Yürekli Dokumacı'nın dokuma taşı," diye seslendim. "Yıpranmış iplikten sarkıyor. Beşinci kötü işaret." Başımı salladım. "Bu Kral Castor'un sorusuna bir cevap. Kehanetler onun lehine *değil*."

Sesler çok uzaklardan yankılandı.

Rüya amacına ulaşmıştı. Başrahibe beni şimdi uyandıracaktı-

Bir ses duyuldu. Karanlıkta ayak sesleri. Arnavut kaldırımlı bir ayakkabının ya da botun, hatta çıplak bir ayağın çıkardığı gibi bir *gümbürtü* değil, sertti. Taş üstüne taş gibi. *Tak, tak*, gittiler. *Tak, tak*, tam arkamda.

Döndüm.

Orada kimse yoktu.

Tenim karıncalandı, izlendiğimi hissetmek tüm duyularımı harekete geçirdi.

Tak, tak, yakın ve uzak.

Gümüş renkli ay ışığı beni gerçek karanlığa gömdü. Bir çığlık attım ve rüyanın bu kısmında her zaman yaptığım şeyi yaptım.

Ran.

Düşene kadar rüyanın karanlık iç kısımlarından kaçtım, dipsiz karanlığa, hiçliğe daldım. Düştüm, düştüm-

"Altı," diye geldi başrahibenin sesi. İçimi burkan bir solukla uyandım.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

TÜM 'DAKI EN KÖTÜ ŞÖVALYETRAUM

Bu arada, adım Sybil Delling. Sybil Delling'di. Bu ismi bana kimin verdiğini hatırlamıyorum ama kaybettiğim günü hatırlıyorum.

Güçlü kollar tarafından tutulan, çürümüş çiçek tadındaki suda öksüren kimsesiz bir kızdım. Kendimi Aisling'in pınarında nasıl bulduğumu ya da ondan önceki hayatıma dair hiçbir şey hatırlamıyorum. Ama hıçkıra hıçkıra ağladığımı ve çığlıklarımın sanki yüzlerce kız feryat ediyormuş gibi yakınlarda ve uzaklarda yankılandığını hatırlıyorum.

Beni tutan kadın kefenliydi ve başrahibenin sesi olarak tanıdığım sesi taşıyordu. Üzerime abandı ve bana daha önce olduğum hasta küçük kızın, küçük Sybil Delling'in artık olmadığını söyledi. Traum'un üzerinde ilahi bir el olmasını isteyip istemediğimi sordu. Sevgisi ve bakımı karşılığında ona on yılını verip vermeyeceğimi sordu. Evetten başka ne cevap verebilirdim ki?

Ve sonra beni boğdu.

Sonra hastalandım. Başrahibe beni kollarına aldı ve pınarın kutsal ve büyülü olduğunu, içinde boğularak benim de kutsal ve büyülü hale geldiğimi, sonsuza dek değiştiğimi söyledi. Suyun dokunduğu anda hafızam benden silinmişti.

Dudaklarım, sanki yeniden doğmuşum gibi. Bana garip, özel, yeni dedi. Daha da önemlisi, bana benim dedi ve bunu öyle gururla söyledi ki, günlerimi tekrar duyabilmek için onun onayının peşinde koşarak geçirdim. Gümüş rengi tel tel saçlarımı gözlerimden uzak tutarak yatıştırdı ve üzerlerine bir ip bağlayarak katedralin dışında güvende olamayacağımı, çünkü Traum'daki insanların kutsal şeyleri kendileri için istediklerini söyledi. Aisling Katedrali'ndeki on yılım sona erene kadar yüzümü, adımlarımı korumamı söyledi.

Ben bir numara oldum. Altı. Ama kendime bir zamanlar ismi olan bir insan olduğumu -Sybil Delling- unutmuyacağıma ve Aisling Katedrali'ndeki görev sürem dolduğunda kendime yine bu ismi vereceğime söz verdim.

Beş kız daha vardı, hepsi de benim gibiydi: bir sayı. Başrahibe bizi görmeleri için erkekleri ve kadınları katedrale getirdi. Lordlar ve meslekten olmayanlar, soylular ve şövalyeler. Bize sorular sorarlardı ve ilkbaharda, dudaklarımızda yabancıların kanıyla, Kehanetler bize cevapları gösterirdi - iyi ya da kötü.

Kâhinler, biz idik. Kutsal kızları Aisling Katedrali. Tanrıların habercileri.

Yıllar gelip geçti. Tekrar ve tekrar soğuk, yağlı suya girdim. Vitray pencereye baktım, yapraklar ve kanatlar tuhaf bir görüntüye karışıyordu. Tekrar ve tekrar, boşuldum ve hayal kurdum. Ve tüm bu hayallerin içinde, bu hayallerden doğan tüm kutsal şeylerde, sözümü tutmadım.

Sybil Delling'i tamamen unutmuşum.

"Sakin ol, Bartholomew. Rüyan sona erdi."

Kutsal odada, kadife bir perdenin arkasındaki bankta uzanırken öksürdüm. Aisling'e geri dönmüştüm, ıslak Kehanet cübbemin içindeydin. Katedral şimdi karanlıktı, pencereleri mürekkep rengindeydi. Geceydi ve ben yalnızdım. Yalnız, sadece-

"Beş kötü işaret." Yine yarasa benzeri çirkin yaratıktı. "Şok oldum

genç kral kendini kirletmedi. Genelde aşağılanmayı keyifli bir olay olarak görürüm ama genç Castor'u izlemek - aman Tanrım. Kusuyorsun."

Öyleydim. Ellerimi yumruk yaparak yuvarlandım ve midemdeki yetersiz içeriği kutsal alanın zeminine döktüm.

Gargoyle tiz bir ses çıkardı. "Bu sabah o taşları temizledim."

"Ben"-gözlerimi sıktım ve içimi çektim-"onları fırçalayan bendim."

"Denetlemek için çalıştım."

Başrahibe beni sarsarak uyandırdıktan sonra, rüya sönmüş bir alev gibi kapandı. Ama bir Kehanet'ten sonra bulanıktım. Bazen saatlerce. Bir gargoyle beni izleyen gözlerden uzaklaştırıp kutsal odaya götürürdü ve ben sisli, uyuşmuş bir halde yatardım. Zihnim keskinleştiğinde, *her zaman* hastaydım.

Kendimi dizlerimin üzerine attım. "Saat kaç?" "Gece," dedi gargoyle.

"Bunu görebiliyorum. Diğerleri yattı mı?"

"Gerçekten." Yüzünü buruşturdu. "Şövalyelik de öyle." Öksürdüm. "Kral hâlâ burada mı?"

"Başrahibe ona yatakhaneyi teklif etti. Belki de ona acımıştır. Ve acımak ne kadar gereksiz bir şeydir, çünkü bir misafir her zaman bir tür izinsiz girendir. Siz burada aylıklık ederken, ben de pınarın etrafında gizlenen birkaç serseri şövalye yakaladım. Merak etmeyin, onları yola getirdim." Küçümsedi, sonra keten bir beze uzandı ve ağzındaki safrayı kabaca temizledi. "Daha iyi hissediyor musun?"

Her yerim ağrıyordu. Alnımdaki kaslar, çenem, midem... Kaynak suyunu içtiğim için midem bulanıyordu. Rüyada aldığım yaralara dair üzerimde hiçbir iz yoktu. Ama kırık bir köprücük kemiğinin, burkulmuş kasların acısı hâlâ bedenimde bir hayalet gibi dolaşıyordu.

"Susadım," diye mırıldandım.

Gargoyle kusmuğumla kirlenmiş yere baktı. "Size kulübenize kadar eşlik ederdim ama görünüşe göre yapmam gereken bir *temizlik* var."

Sallanan bacaklarımın üzerine kalktım. "Dağınıklık için özür dilerim."

Burnunu kaldırdı ve bana iyi geceler dilemedi.

Dışarıda hava serindi. Çürümüş gibi kokuşmuş ve kokuşmuş değil

çiçekler, ama taze, etkisi arındırıcı. Tor'da hiç ağaç yoktu; sadece çakıl, taş ve gowan çiçekleriyle beneklenmiş çimen vardı. Yukarıda, ay gökyüzünde soluk bir tırnak gibiydi, yolumu aydınlatmakla ilgilenmiyordu. Bu önemli değildi. Gözlerime nemli bir örtü dolanmış olmasına ve fenerim olmamasına rağmen, Aisling Katedrali'nin her zamanki gölgesinde duran taş müstemilat binalarına giden yolu buldum.

Tor'un üzerinde katedralden başka altı bina daha vardı. En büyüğü, genellikle boş olan ama şimdi şövalyelerin atlarının gübresi kokan ahırları olan iki katlı bir yatakhaneydi. İkinci en büyük bina ise başrahibenin yaşadığı sarmaşıklarla kaplı bir kulübeydi. Hemen arkasında yemek salonu ve ardından iki kulübe daha vardı. Biri yemeyen ve içmeyen ama uyumaktan hoşlanan gargoyller için, diğeri de Kâhinler içindi.

Son bina, Tor'un güney tarafında, rüzgârın en gürültülü olduğu yerde bulunan küçük bir taş kulübeydi. Oraya hiç kimse gitmezdi. Kulübenin penceresi yoktu, sadece eski bir demir kapısı vardı. Mimari için üzücü bir bahane ve bunun için tamamen terk edilmiş.

Arazide yaptığım yürüyüş sessizdi. Ahırların ve yatakhanenin yanından geçtim. Tüm pencereler karanlıktı. Ya şövalyeler krallarının kötü alametlerinden dolayı kasvetliydiler ya da uyuyorlardı. Ama sonra başrahibenin kulübesinin etrafından dolandım ve yemek salonunu gördüm-

Gözlerimi kırptım. Ortak pencereler aydınlıktı. Tepeden tırnağa silahlı bir şövalye kapıda durmuş, karanlıktan çıktığım gibi bana bakıyordu.

"Oj!"

Kayarak durdum.

Belinde bir kılıç ve sol elinde ölümcül görünümlü bir balta taşıyan şövalye, elindeki meşaleye karşı gözlerini kısarak bana doğru yürüdü.

"Kim o?"

Sesim bir vıraklamaydı. "Altı."

"Kim?"

"Altı."

Şövalye sarı meşale ışığında parlayarak gelmeye devam etti. Koyu renk, kırpılmış saçlarında süslü bronz, altın ve gümüş yüzükler vardı. A

keskin bir burun. Kaşlarının arasındaki ve daralmış bakışlarının etrafındaki çizgiler benden daha yaşlı olduğundan emin olmamı sağlıyordu. Yeşil gözlerinin etrafı kömürle çizilmişti; bana bakarken gözleri genişledi. "Lanet olası öz, Kâhin." Meşalesini indirdi. "Bunun içinde bir hayalete benziyorsun-"

Bakışlarını Kehanet cübbeme kadar takip ettim. Hâlâ ıslak olan beyaz ipek vücudumun hiçbir yerini hayal gücüne bırakmıyordu. "Odama gidiyorum," dedim kırparak.

"Bu saatte mi?"

"Rüya görüyordum. Yoksa Kehanet'i unuttun mu?"

Şövalye baktı. Aisling'e gelen yabancıların sık sık yaptığı gibi hayretle değil, daha dikkatli bir şekilde. "Unutmadım. Ama herkes yatmaya gitti. Kâhinleriniz ve başrahibeniz de dâhil."

"Gargoyle katedralde dinlenmeme izin verdi."

Kaşlarını dikleştirdi. "Rüyadan sonra dinlenmeye mi ihtiyacın var?"

"Basit bir askerin Kehanet'in karmaşıklığını anlayabileceğinden şüpheliyim."

Şövalyenin kaşları kalktı. Bir an için, onunla bu şekilde konuştuğum için utandığımı hissettim. Ama sonra sağduyum devreye girdi. Ne de olsa o bir şövalyeydi ve Kehanetlerin açıkça tercih etmediği bir krala hizmet ediyordu. Pişmanlık duymasına gerek yoktu. "Susadım," dedim.

"Peki." Çizmelerini toprağın üzerine vurdu. "Sizinle evinize kadar yürümek bu *basit asker için* bir onurdur."

Arkasındaki binaya başımla işaret ettim. "Mutfak hemen içeride. Buraya su getireyim."

"Sana biraz getireyim."

"Düşünceli." Etrafında döndüm. "Ama gereksiz." "Bekle,

Diviner." Koluma uzandı. "Bekle-"

Yemek salonunun kapısını kırarak açtım.

Eğilmiş, çizmelerinin bağı çözülmüş bir başka şövalye uzun ahşap bir masanın üzerinde oturuyordu. Zırh giymiyordu. Ya da zincir zırh. Ya da bir tunik. Pantolonunu tutan gelişigüzel bağcıkların dışında hiçbir şey giymiyordu.

Kapının sesiyle döndü, karanlık gözleri üzerimde durdu. Ateş ışığı sağ kulağındaki üç altın bant boyunca yakalandı.

Yoldan gelen şövalye.

Bir şey tıttırüyordu, ısırgan otu gibi keskin kokan küçük, için için yanan bir dal. Tıpkı daha önce bakışlarımızı kilitlediğimiz zamanki gibi, ben duvarda, o atının üzerinde-

Gözlerinde hiç sıcaklık yoktu.

Sonra konuştu. Yoldaki gibi kısık sesle değil, daha alçak sesle. Ve düşündüm ki belki de onun tüm sıcaklığı orada yaşıyordu. Sesinin ateşli, kömür kokulu derinliklerinde. "Bu nedir, Maude?"

Görünüşe göre arkamdaki şövalye -Maude- yer değiştirdi. Eşikte adımlarımın ortasında durmuştum ve onu yarı yarıya kapı aralığında sıkışmış halde bırakmıştım. "Onu karanlıkta tökezlerken buldum." Sonraki kelimeleri yavaşça söyledi. İşaret ederek. "Su içmeye gelmişti."

"Hey," diye seslendi başka bir ses.

Sıçradım. Odada, ateşin yanında duran ve yuvarlak yanaklarıyla bana bakan ikinci figürü fark etmemiştim. "Bu benim Kâhin'im."

Kral Benedict Castor.

Beni selamlamak için başını salladı ve parlak, çocuksu bir gülümseme sundu. Titreyen kral gitmişti; bu kral, rüyasının verdiği korkunç alametlere rağmen, tamamen rahat görünüyordu. "Oldukça iyi bir deneyim, Kehanet," dedi. Elinde, arkasına saklamayı pek başaramadığı büyük bir kadeh vardı. "Bunun için teşekkürler."

"Rica ederim." Belki de sarhoştı. Onun durumundaki hiçbir ayık adam bu kadar aptalca gülümsemezdi. Dikkatimi Maude'a çevirdim. "Karanlıkta tökezlemiyordum. Bahçede yürüyordum. Çünkü ben burada yaşıyorum. *Sizler* misafirsiniz."

Yarı çıplak şövalye masadan kaydı. Bakışlarımı inatla yüzüne ve yüzünün altındaki hiçbir şeye yöneltmedim. Ne karnına kazınmış yağsız kaslara, ne kalçalarına doğru uzanan keskin V çizgisine, ne de göbeğinden beline doğru uzanan koyu renk kıllara...

"Özel bir şey olmalı." Dudaklarındaki parçadan duman çıktı. "Kâhin olmak."

Özel olduğunu düşünüyormuş gibi bir hali yoktu.

"İlahi olmak bir ayrıcalıktır. İlahi olmak da öyle. Törene katılma zahmetine katlansaydınız bunu bilebilirdiniz."

"Gittiğimi fark ettin, değil mi?"

"Yaptığın gösteriden sonra bunu yapmamak çok zor."

Maude boğazını temizledi. Şövalye döndü, ikisi de okuyamadığım bir bakışı paylaşıyordu. O zaman gördüm. Masada bana doğru yarı yarıya dönmüşken kaçırdığım şeyi. Gömleğinin kapalı olmasının sebebinin.

Vücudunun sağ tarafını süsleyen koyu, vahşi bir çürük kümesi. En az bir kaburga kemiğinin kırıldığı kesin olan hasar görmüş, benekli bir deri.

"Ne oldu?" Ağzımdan kaçırdım.

Yan tarafına baktı. Başka bir duman bulutunun arasından bana baktı. "Seni ilgilendirmez."

Kral Castor zorla bir kahkaha attı. "Senin için getirebileceğim bir şey var mı, Kâhin? Şu su belki?" Avluya doğru koşturdu, arkasına sakladığı sürahiyi eski püskü bir defterin yanındaki masaya koydu ve içindekilerin şırıltılarını duydum.

Tanıdık bir koku havaya karıştı.

Bir köpek gibi kokladım. O lanet kokuyu biliyordum. Sürahidenden yükselen koku odayı dolduruyordu. Tahmin ettiğim gibi şarap ya da şövalyenin dumanı gibi keskin değil, daha tatlıydı. Daha kokuşmuş. Çürüyen çiçekler gibi.

Aisling'in kaynak suyu.

Gömleksiz şövalye ters ters baktı. "Kâhin mi?"

Midem bulandı. Katedralin zemininde harcandığını sandığım safra geri geldi ve şövalyenin küstahlığına kendi küstahlığımla karşılık veremeden elimi karnıma götürdüm. Öne doğru sallandım.

Ve botları hastaydı.

Koştum.

"Bu ne lan!" diye telaşla haykırmayı yarıda bırakmış olan Maude tökezleyerek geri çekildi. Omzum onun zırhına çarptı ve sonra gecenin içine doğru koşmaya başladım. Karanlığın ve çimenlerin arasından geçip kaba bir taş patikada, taş kulübeye doğru ilerledim.

Kâhinler yaşırdı.

Arkamda onu duyduğumda neredeyse varmışım.

"Kâhin."

Arkama bakmadım.

"Kâhin."

Kapıma giden son yirmi adımla aramda cılız bir ahşap kapı duruyordu. Kendimi tuttum ve mandalı bulmaya çalıştım. İnledi, tıkırdayarak açıldı-

Arkamdan bir el geldi ve kapıyı kapattı. Aşağı baktığımda beni yakalamasının neden bu kadar uzun sürdüğünü anladım.

Botlarını çıkarmıştı. Belirsizce üzerine safra tükürdüklerimi.

Biz Kâhinlerin rüyadan sonra gözden uzak tutulmamızın bir nedeni vardı. Zayıf olarak görülmemiz imajımıza, makamımıza yakışmazdı. Tanrıları hayal etmek herhangi bir şekilde küçültücü olabilirdi. Aisling'in kaynak suyunun bizi ne kadar hasta ettiği bilinmiyordu.

Bu pisliğin önünde savunmasız bırakıldığım için tüm vücudum yanıyordu.

Döndüm. Şövalye tam arkamdaydı. "Geri çekil," diye bağırdım. Kefenime, bana bakıyordu, sanki zehirli bir aspirmişim gibi. Şaşkınlık ve tiksinti içinde. Bu kadar yakından, tüttürdüğü şeyin dal gibi, ince ve boğumlu olduğunu ve orta parmağımdan daha uzun olmadığını görebiliyordum. Dudaklarını ona değdirdi, elini kapıdan çekti, ve üç tam adım geri attı.

Hâlâ çok yakındı. Çıplaklığı- "Bir gömlek giyemez miydin?"

Gözleri bedenimde gezindi, sonra hemen geri çekildi. Başını geriye attı ve ağzından çıkan dumanı gökyüzüne savurdu. "Ben de aynısını sana söyleyebilirim."

Islak Kehanet cübbeme baktım, ince ve yapış yapıştı. *Lecher.*

"Kralın o sürahide neden kaynak suyu var?" "Ne demek istediğini anlamıyorum."

"Kokusunu alabiliyorum."

"Sadece kendini koklamadığına emin misin? Aisling *kokuyorsun.*" Şövalye uzundu ama onu kullanmıyordu. Dizlerini bükmüş, ağırlığını tembel bir kamburlukla öne doğru eğmişti, sanki ayakta durmak bir işmiş gibi

tam yükseklikte. "Bunca zamandır katedralde miydin?" "Neden?"

"Benji bilmek istiyor." "Kim?"

"Benedict Castor." Göz kapakları sıkıntıyla aşağı indi. "Kral."

Bu şövalye çok yüzsüz. Kral unvanı bir başrahibenin, hatta bir Kâhininki kadar etkili olmayabilirdi ama yine *de majesteleri* ya da *efendileriydi*. Benji kadar sıkıcı ve küstah değildi.

Midem korkunç bir gıcırdama sesi çıkardı. "Evet. Katedraldeydim."

Şövalyenin bakışları, yüzü, zor bir çeviri olduğunu kanıtladı. Gözleri akıl almaz derecede karanlıktı, ay ışığını yakalıyor ve beni incelerken ona geri veriyordu. Ondan okuyabildiğim tek şey kefenimi beğenmediği idi. Kefenime bakıyor, kaşlarını çatıyor, sonra başımın üzerinde bir noktaya bakıyordu, sanki yarı karanlık bir yüz yerine havayla konuşmayı tercih eder gibiydi. "Seni kusturan kan mı yoksa kaynak suyu mu?"

"Seni ilgilendirmez."

Tüttürdüğü daldan bir nefes daha çekti, sonra bana uzattı. "Al."

"Ne oldu?"

"Taşlaşmış idleweed. Mide bulantısına iyi gelir. Rahatsızlığa."

Bakışlarım yan tarafındaki çürüklere kayarken dudaklarıma düşmanlık yerleşmiş bir şekilde gülümsedim. "Rahatsızlığa katlanan ben değilim. En azından bu konuşmanın ötesinde."

O da aynı şekilde düşmanca gülümsedi. Dişleri bembeyaz ve düzdü - öndeki üç dişi hariç, onlar da sıkıştı. Dağınık askerlerden oluşan soluk bir sıra. Beni ısırıyorsa, girintinin parmak izi kadar benzersiz olacağını hayal ettim.

Ne *korkunç* bir düşünce.

"Mide bulantısıyla birlikte o zaman." Burun deliklerinden dumanlar yükseldi. Yine boş otu uzattı. "Yoksa gümüş ayın altında sigara içmek kötü bir alamet mi?"

"Her şey bir işaret değildir."

"Beni kandırabilirdi. Bu sefil krallıkta bir madeni paranın nasıl düştüğünü, mürekkebin nasıl döküldüğünü ya da suyun nasıl aktığını duymadan hiçbir yere gidemiyorum."

kımıldadı ya da rüzgâr esti ya da lanet olası bir iplik koptu." Başını salladı. Sıcak olmadan güldü. "Aisling'in sistemi zekice. Kehanetlerin bilindiği taş nesneler yaygın, alametleri belirsiz. Hata ve yanlış yorumlama payı o kadar geniş ki atım bir uçtan diğerine gitmeye çalışırken açlıktan ölür. Yine de bu katedral, bu *kutsal* topraklar, Traum'da insanların hayatlarını işaretler arayarak geçirmenin iyi bir hayat olduğunu savunabilecekleri tek yer. Bunu yapmak için zor kazanılmış paralar ödüyorlar."

Onun saygısızlığının şoku havada savruldu. Yanağımda acısını hissettim. Bu tür bir küfür, şövalyeliğin mezralardan kökünü kazıması gereken bir şeydi, kendi saflarında geliştirmesi değil. Aisling'de geçirdiğim on yıl boyunca hiç kimse benimle bu şekilde konuşmaya cüret etmemişti. Ne aşağılık bir adamdı, makamına yakışmıyordu. Onu gördüğüm andan itibaren kaba biri olduğunu anlamıştım. Ahlaksız.

Tüm Traum'daki en iğrenç şövalye.

Tüm vücudum kılandı. "Bu bir kayıp değil. Kehanet, bilinmeyenin acısını ortadan kaldırır. İyi bir şeye mi yoksa kötü bir kadere mi doğru gittiğinizi bilmek, geleceğe bakmak gibidir. Kehanetlerin yaptığı şey *sihirdir*. Benim yaptığım da." Kapıya yaslandım ve elindeki kehaneti kopardım. "Biraz saygı göster."

Gözbebeklerini göremeyeceğim kadar karanlık gözlerle beni izliyordu. Alçak sesle ve derinden konuştuğunda, sanki iki ses aynı anda çıkıyordu. O sıcak, zengin ton ve derin bir törpü, çakılların üzerinde sürüklenen eklemler gibi. "Adın ne senin?"

Tütünü dudaklarıma götürdüm ve belli belirsiz bir nefes çektim. Duman boğazımı yaktı, keskin ve sıcaktı. "Adın ne *senin*?"

"Rodrick Myndacious." Akordu bozuk bir keman çalmış gibi yüzünü buruşturdu. "Rory."

Gözlerim yaşardı. Ciğerlerimdeki duman kaşınmaya başlamıştı. Söndürülmeyi reddeden bir öksürük boğazımda fokurdadı. Kolumu ağzıma götürdüm ve hıçkırdım.

Rory'nin ağzının kenarı seğirdi. "Altı."

Kaşları kalktı. "Altı."

Oh. İçime bulanık bir his yerleşiyordu. Midemdeki bulantı çözülmüştü. Boş ottan bir nefes daha çektim ve kayboldu. Bir tane daha ve uzuvlarımdaki boşluğun yerini sıcak, örtücü bir pus aldı-

"Bu kadar yeter." Rory neredeyse bitmek üzere olan boş otu ağızımdan aldı. Alt dudağının üzerinde sürükledi, son bir kez çekti ve patikaya bıraktı. "Altı bir sayıdır, isim değil."

"Gerçek isimlerimizi söylemeye tenezzül etmiyoruz."

"Tıpkı senin gözlerini göstermediğin gibi mi?" Bakışları kefenimin üzerinde gezindi. "Bu arada neden? Kimse bilmiyor gibi görünüyor."

Dudaklarımı kapalı tuttum.

"Yani bu bir sır." Başını salladı. "Ve sanırım yüksek ve kutsal Kâhinler dışında kimsenin Aisling'in kaynak suyunu içmesine neden izin verilmediği de bir sır."

Kral Castor'un elindeki kadehi düşündüm. "Denendi. Sadece birkaç yıl önce, Coulson Faire'den bir tüccar Kehanetlerin işaretlerini görmek için o kadar çaresizdi ki, neften aşağı koştu ve bir domuzun yalaktan su içmesi gibi kaynaktan su içti. Gargoyleler kafasına vurmuş ve onu avluya sürüklemişler. Elbette rüya görmemiş ama hıçkıra hıçkıra ağlayana kadar kusmuş. Kralına söyle, devam etsin ve çalınan kaynak suyunu içsin. Sadece çizmelerine dikkat et."

Rory ters ters baktı, ben de omuzlarımı yuvarladım. "Sadece Kâhinler rüya görür," dedim.

"Ama gerçekte Kâhin nedir? Buluntu bir çocuk mu?" Beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Başrahibe seni adından, yüzünden, giysilerinden, farklılığından soyar; kaderinde kan içmek, boğulmak ve rüya görmek olan katedralin bahçesine kapatır. Kehanetleri, işaretleri ve herkese nasıl tepeden bakacağını biliyorsun ama mezralarda gerçekte neler olup bittiğine dair hiçbir şey bilmiyorsun. Görev süreniz olduğu anda sizi bekleyen gerçek Traum'dan da haberiniz yok - ki yaşınıza bakılırsa bu çok da uzun sürmeyecektir." Dişlerini emdi ve bana hiç de dostça olmayan bir şekilde sırıttı. "Dikkatli ol, Altı Numara. Birileri seni bu berbat tepede çok fazla eğlenmekle suçlayacak."

Isı boynumu boğdu. *Bu ne cüret.* "Dilini tut yoksa **koparıyorum**. Ben *tanrılara* hizmet ederim. Sen daha yeni kral olmuş bir çocuğa hizmet ediyorsun.

beş kötü alamet topladı. Sadece birimiz kınanmaya değer."

Aniden çakıl taşlarını tekmeledim, topuklarımın üzerinde döndüm ve kulübemin kapısını açtım.

"Botlarım için özür dilemeyecek misin?" diye seslendi arkamdan. Ona bağırmak için döndüm, belki de çakıl fırlatacaktım ama Rodrick Myndacious bana çoktan sırtını göstermişti. Uzaklaşırken gece geniş kaslarına gölgeler düşürüyordu. "Benim için bir *ayrıcalıktı*, Diviner," dedi omzunun üzerinden.

Bütün gece sızlandım ve hiç dinlenemedim.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ŞANTAJ, ÖRNEĞİN

aDown geldi ve kulübenin penceresinden içeri süzülen rüzgâr kederli bir notayla ilerledi. Rüzgâr her zaman tor boyunca eserdi ve Traum da rüzgârlı bir yerdı. Rüzgâr estiğinde tüm mezralardan feryat sesleri yükseliyor muydu acaba?

Kulübenin kapısı çarpıldı. Sesler yatak odası sahanlığına ulaştı ve merdiven her zamanki gıcırtılı şikâyet korosuna başladı. "Hâlâ onu hadım etmemiz gerektiğini düşünüyorum."

Gülümsedim.

Dün gece yatağa geldiğimde Bir, Üç ve Dört yataklarında değildi. Bütün gece dışarıdaydılar ve şimdi biz altı Kâhin'e ev sahipliği yapan büyük yatak odasına taşınıyorlardı, pelerinlerini aşağı atıyorlardı, buruşuk beyaz elbiselerinin içinde sarkık un çuvalları gibi görünüyorlardı. Dört'ün burun delikleri alev alevdi, elleri dönüyordu. "Hak ettiğinden daha azı değil."

Oturdum. Kollarımı başımın üzerine uzattım. "Kimi hadım ediyoruz?"

"Sorma," diye inledi Three, yatağının üzerine çökerek.

Dört bana döndü, etkilenmiş bir nefes aldı. "O evli.
Wentworth evli."

"Peki Wentworth...?"

"Dün benimle ilgilenmem için yalvaran şövalye. Açıkçası, onu görmek için gizlice çıktım-"

"Ve ikimizi de sürükledi." Biri esnedi, kısa kahverengi saçları dört ana yönü işaret ederken yanımdaki yatağa düştü. "Şövalyem bana, şövalyesinin evde bir karısı ve iki küçük Wentworth yavrusu olduğunu söylediği için kızgın."

"O piçin ağzı bacaklarımın arasındayken söylemeyi unuttuğu bir şey," dedi Four, öfkeli parmaklarıyla saçlarını örerken.

İki ve Beş gözlerindeki uykuyu silerek doğrulup oturdular. "Tarihte evli olduğu konusunda yalan söyleyen ilk adam," diye mırıldandı İki, battaniyeleri geri çekerek Üç'ün ortak yataklarında onun yanına çökmesini sağladı.

"Ama o bir şövalye!" Four'un yanakları küçümseme kırmızısının daha derin bir tonuna büründü. "*Zırhım çökebilir, kılıcım kırılabilir ama asla eksilmeyeceğim.* Bu onların inancı değil mi?" Odanın karşı tarafına, üzerinde çatlak bir cam bulunan küçük ahşap bir masaya doğru yürüdü ve camın kenarına oturdu. "Kurallara uymaları gerekiyor. Bilirsiniz, aşkta, inançta, savaşta ve bunun gibi anlamsız şeylerde iyi olmaları."

"Elbette şövalyelerin kuralları vardır." Biri gözlerini ovuşturdu. "En üst düzeydeki varlık *asla eşlerden bahsetmez.* Bir sonraki-"

"*Ağzın doluyken konuşma,*" diye önerdim.

Beş kıkırdadı, tekrar uzandı ve hemen horlamaya başladı.

Dört, aynadaki yansımasına baktı ve çökmüş ağzının köşelerini esrarengiz bir gülümsemeyle yukarı itti. "Biraz eğlenmek için gizlice dolaşmak zorunda kalmaktan nefret ediyorum. Gerçekten aptal olanları çekiyor." Gözleri aynada One'ı buldu. "Seninki iyi miydi?"

Biri omuz silkti. "Genelde ailesinin Seacht'taki fabrikasından bahsedip durdu. Susturmak için onu öpmek zorunda kaldım. Akşam ondan sonra biraz düzeldi."

Traum'a sadece gargoyeler başrahibenin emirlerini yerine getirmek için seyahat ederdi. Biz Kâhinlerin kulübemize ziyaretçi kabul etmemize izin verilmezdi ve on yıllık hizmet süremiz dolana kadar Tor'dan ayrılmamıza kesinlikle izin verilmezdi.

Hepimiz bu kuralları bu kadar keskin bir şekilde benimsemedik.

Eğer bir yatak arkadaşı isteseydik, kolayca bir tane bulabilirdik. Aisling Katedrali'nin ziyaretçisi hiç eksik olmazdı ve tor çok genişti. Biriyle çimlere uzanabilirdik. Daha cesur Kâhinler - ben değil, Dört ve Üç ve bazen de Bir - zaman zaman tordan ayrılır, mutlu bir dinsizlik gecesi için yakındaki bir vadiye veya Coulson Faire'e giden holloway yolundan gizlice geçerlerdi. Ancak tıpkı gözlerimizi, isimlerimizi ve rüya gördükten sonra hissettiğimiz hastalığı sakladığımız gibi, biz Kâhinler için de kalplerimizi yattığımız yabancılardan saklamak önemliydi. Mesleğimizin gerektirdiği müstakil mistisizm havasını teşvik etmek için -görülen ve saygı duyulan ama asla bilinmeyen mucizeler.

Toplum içinde ilahi, özelde insani.

Tor'un çimenlerine uzandığım ilk yabancı da benim gibi genç ve acemiymi ve onun otuzbirini çekerken, sonrasında olanlardan çok daha fazla terlemiştik. İkincisi bir kadındı ve elbisemin altından beni o kadar güzel öptü ki aşık olduğumu düşündüm - ama sonra yapamayacağımı söyledikten sonra kefenimi çıkarmaya çalıştı ve tüm ateşimi kaybettim.

Üçüncüsü bir yıl önceydi, Kral Augur'un şövalyelerinden biriydi ve bir şövalyede olması gereken her şeye sahipti. Adını hatırlayamıyorum ama sert ve saygılıydı ve bana nasıl dokunacağını çok iyi biliyordu. Beni çimlerin üzerine yatırdı ve ben kıpırdamadan durdum, Dört'ün bahsettiği şeyleri hissetmeyi bekledim. Çekingenlik arzuya yenik düşmüştü. Şefkat ve onu takip eden küçük ölüm.

Hiç gelmediler.

Sonra şövalye geri çekildi, sanki bir görevi iyi yapmadığını biliyor gibiydi. Onun için bir görev olmak, hem de başarısız bir görev olmak bana kendimi o kadar kötü hissettirmişti ki, yabancıları çimlere götürmeyi bırakmıştım. Kendime, beni ilahi yapan nitelikleri keskinleştirmenin beni insan yapan nitelikleri keskinleştirmekten daha iyi olduğunu söyledim, derin ve çirkin bir yerde, nasıl insan olunacağını bilmediğim için bu seçimi yaptığımdan endişelensem bile. Başrahibenin -Aisling Katedrali'nin en iyi kızının- gözünde her zaman iyi olan, en şikâyetçi olmayan İlahiyatçıydım. Ama iş dünyevi, savunmasız ve hatta *eğlenceli* olmaya geldiğinde, berbat bir başarısızlık sergiliyordum.

Rodrick Myndacious'un bir gece önce nezaketle işaret ettiği bir şey.

"Şövalyelerden ve suiistimallerden bahsetmişken," dedim Kâhinlere, "son karşılaştığım yaban domuzuna inanamayacaksınız-"

Kulübenin kapısı çarparak açıldı. İki gargoye, şahin ve kurt, ağır adımlarıyla tozu dumana katarak içeri girdi.

Başrahibe arkalarından geldi. Kısa bir süre mırıldandı, sanki böldüğü konuşmanın değerini zaten biliyormuş ve bunu odadan çıkarmak istiyormuş gibi. "Pekâlâ." Eldivenli parmaklarını bir sepet içinde ördü. "Dün oldukça olaylı geçti."

Toplu bir iç çekiş yaptık.

"Beş kötü alamet." Biri başını salladı. "Zavallı Kral Castor." "Şövalyeler tarafından daha yeni seçildi. Şüphesiz ki soylular Mezralar onunla tanışmak isteyecektir." İki'nin sırtı dikti, öğretmenini etkilemek için çırpınan bir öğrenci gibiydi. "Kehanetlerin hoşlanmadığı bir krala nasıl saygı duyabilirler ki?"

Başrahibe odaya geldi. Diğerlerinin yerine benim y a t a ğ ı m ı seçti ve yanıma oturdu, parmaklarıyla saçlarımdaki düğümleri yatıştırdı. "Duvarımızın ötesindeki dünyayla uğraşmayın. Krallar gelir ve gider. Benedict Castor saygı görmeye, hatta anılmaya bile değmez. Mezraların siyaseti ve onlara cevap veren taç, Aisling'e dokunmaz."

İnancımızı söyledi. "Kılıçlar ve zırhlar taş için bir hiçtir."

Bundan sonra kabul etmekten başka yapacak bir şey yoktu. Ama Rodrick'in Myndacious'a işemesini aklımdan çıkaramıyordum.

Kehanetleri, işaretleri ve herkese nasıl tepeden bakacağınızı biliyorsunuz ama mezralarda gerçekte neler olup bittiğine dair hiçbir şey bilmiyorsunuz. Görev süreniz dolduğu anda sizi bekleyen gerçek Travma hakkında hiçbir şey.

Başrahibe saçımı taramayı bitirdi. "Kehanet için kapılar bir saat içinde açılacak. Bir. İki. Üç. Cübbelerinizi giyin ve yirmi dakika içinde benimle katedralde buluşun. Dört, Beş" -sesi ısındı- "Altı. Her zamanki görevlerinizi üstlenin. On ikinci çandan sonra katedralde bize katılın."

Elini yanağıma koydu, sonra diğer Kâhinlere doğru ilerledi ve aynı şeyi yaparak bize sevgisini armağan etti.

Sonra gargoylelerini da yanına alarak gitti.

"Son kez beni bütün gece dışarı sürüklemene izin veriyorum, Dört."

Biri itti

ayaklarını. "Ben yıpranmış bir paçavrayım-"

Yataktan kalktım, kombinezonumu ve üst elbisemi giydim, ondan önce kapiya varmak için neredeyse One'ı deviriyordum. "Bir teklifim var."

"Benim yerime rüya görmeyi mi teklif ediyorsun?" Üç mırıldandı. "Harika. Kabul ediyorum."

Nefesimi tuttum, aniden uyandım. "Hizmetimiz daha ne kadar sürecek?"

"İki ay ya da o civarda," diye yanıtladı Beş.

"Kırk dokuz gün," diye düzeltti İki.

Devam ettim. "Başrahibe duvarın ötesiyle ilgilenmememizi söylüyor ama Aisling'deki on yılımız neredeyse dolmak üzere. Dışarının nasıl bir yer olduğunu bilmek istiyorum. I..." Kuralları çiğnemeyi teklif etmek rahatsız ediciydi. Belki de o boş huy bütün sağduyumu yok etmişti. "Tor'dan ayrılmak istiyorum."

Kefenlerinin arkasından gözlerinin beni dürttüğünü hissedebiliyordum. "Gizlice kaçmak mı?" Beş inanamayarak sordu. "Hepimiz birden mi?"

"Vay, vay, vay. Başrahibenin gözdesi, haydut oldu." Dört ellerini çırpı. "Yıllardır sizi bunu yapmaya ikna etmeye çalışıyorum. Coulson Faire'e gidelim ve uygun bir sefahat gecesi yaşayalım derim." Sandalyesinden fırladı. "Ben hazırım. Hemen gidelim."

"Donunu çıkarma," dedi Bir. "Kehaneti kaçıramayız. Başrahibe peşimizden çirkinleri gönderecek."

"O zaman hava karardıktan sonra gideriz."

"Gece gitmemizi mi istiyorsun?" Beş'in tüm uzuvları canlanmıştı. "Peki ya cinler? Ya da hırsızlar, ya da ne bileyim, kötü hava? Yağmur yağabilir."

"İnsanlar gün batımında Aisling'den ayrılıp karanlıkta Coulson Faire'e yürüyorlar, hem de cinlerin saldırısına uğramadan," dedi Two, her zamanki gibi pragmatik bir tavırla. "Dolayısıyla biz de aynısını yapmakta zorlanmamalıyız. Hırsızlar varsa, çalmaya değer bir şeyimiz olmadığını öğrenince üzüleceklerdir. Hava kötüyse, yüzümüzü gizlemek için kapüşonlu pelerinlerimizi giyiyor olmamız iyi bir iş." Beş'e sert bir bakış attı. "Başka bir endişeniz var mı?"

Dört kişi başını salladı, sanki bu kararı veren oymuş gibi.

kazanan argüman. "Evet! *Ergo*."

Bir'in dikkati hâlâ benim üzerimdeydi. "Kuralları çiğnemek senin tarzın değil, Altı."

Yüzümü eşit tuttum. "Eğlenme yeteneğim var."

"Olmadığını kim söyledi?"

Beş kaşlarını çatmaya devam etti. "Gerçekten de pelerinli altı yabancı kadın pek de kılık değiştirmiş sayılmaz. Ya biri bizi köşeye sıkıştırır ve örtülerimizin altına bakmak isterse?" Kollarını kendi etrafında sardı. "Refakatçi olmadan güvenli değil."

"Bir gargoyle alacağız," diye karşı çıktı Dört.

"Çünkü bu dikkat çekmez," diye mırıldandı Three.

Pencereden dışarı baktım, yatakhane'nin eğimli çatısını buldum. "Sıkı tutun. Bize eşlik edebilecek başka biri olabilir."

Aceleyle merdivenlerden indim, kulübeden çıkıp sabahın serin havasına girdim.

Ve yarasa benzeri çirkin yaratığa doğru koştu.

"Ahh, Bartholomew. Bu sabah bağırsakların daha az yeşil görünüyor. Aletlerini getirdim." Elinde bir çekiç ve keski vardı. Onları bana doğru itti.

"Gel, gel. Başrahibe güney duvarını onarmamızı istedi."

"Solungaçları yeşil" doğru bir ifade." Omzunun üzerinden baktım. "Kral ve şövalyeleri hâlâ burada mı?"

"Maalesef, evet. Kahvaltıya katılıyorlar." "Güzel."

Onu yolda bıraktım, parmaklarım çekiç ve keskiye sarılmış, tüm Traum'daki en iğrenç şövalyeyi bulmak için acele ediyordum.

Hâlâ kahvaltı saatiydi ve avlunun kapısı açıktı. Küme küme dizilmiş şövalyeler teneke tabaklarda yemek yiyordu. Birçoğu çoktan zırh giymişti. Ya da belki de hiç çıkarmadılar.

Ben yaklaşırken bir şövalye ağzındaki çavdar ekmeğini yuttu.

Yanındaki adama dirsek attı, *Kâhin* kelimesi esintide yakıcı bir fısıltıya dönüştü.

Kafalar döndü, konuşmalar durdu.

Kalabalığı inceledim, kaşlarımı çattım ve ortak alana doğru ilerledim.

İçeride daha fazla şövalye vardı, masalarda oturuyor ya da yiyeceklerle dolu tezgâhlarda eğri büğrü bir sıra halinde duruyorlardı. Birkaçı ocağın yanında oyalanıyordu, ama hiçbir ateşin üzerinde yemek pişiren insan elli kedi gargoyle'un yanında değildi.

Bakışlarımı odanın içinde gezdirdim. Tahta masalardan biri ortak alanın uzak bir köşesine taşınmıştı. Orada, Maude ile kralın arasında oturmuş, ağzı her saniye daha da tanıdık hale gelen bir alaycıyla dönüyordu-

Rodrick Myndacious. Şu yaban domuzu.

Burun deliklerime hava çektim ve ileri doğru yürüdüm.

Kral Castor geldiğimi görünce yulaf lapası kaşığını ağzına götürürken yarı yolda durdu. Maude'un kaşları saç çizgisine doğru kalktı. "Biri Kâhin mi çağırırdı?"

"Davetsiz geldiğim için özür dilerim Kral Castor," dedim kendimi toparlayarak. "Bir iyiliğe ihtiyacım var."

"Elbette." Kral elinin tersiyle ağzını sildi ve gergin bir köpek gibi dişlerini göstererek gülümsedi. "Sizin için ne yapabilirim, Kâhin?"

"Siz değil, Majesteleri." Keskimi Rory'nin göğsüne doğrulttum. "Onu."

Piç kurusu bakışlarını kahvaltısından kaldırmaya zahmet etmedi. "Bu sabah çok talepkârsın, Altı Numara." Aletlerimi fark edince Rory yanağının içini ısırdı. "Görüyorum ki silahlanmışsın."

Gözlerinin etrafına taze kömür çizmiş ve siyah saçlarını bir deri şeridiyle sabitlemişti. Giysileri temizdi ve yanaklarında bir parça sıcaklık bile vardı. Gün ışığı ve bariz bir banyo onu yeni bir adam yapmıştı.

Çekicimi kafatasına indirmek gibi heyecan verici bir hayalim vardı.

"Bana idleweed verdikten sonra çıkardığın sonuç," dedim. "Traum hakkında hiçbir şey bilmediğim hakkında. Eğlence hakkında. Bunu düzeltmeni istiyorum."

Kral öksürdü. "Ona boş otunu mu verdin? Bu bir çeşit değil mi - bilmiyorum ." öksürmeye devam etti.

"Kutsala saygısızlık mı?"

"Seni aptal." Maude, Rory'nin arkasına uzandı ve Kral Castor'ın sırtına vurarak onu susturdu. "Kâhinler de herkes gibi içki, sigara içebilir ve sevişebilir."

Başka bir masadan gelen serseri bir şövalye kıkırdadı, sonra da Rory'yle göz göze geldiği anda o da öksürük krizine tutulmuş gibi yaptı.

Üçlüye baktım. Maude ona *ahmak* diyor, Rory ise *Benji*'yi vaftiz ediyordu. Aralarındaki yaş farkına rağmen bu şövalyeler krala sıradan askerlerden daha yakındı -Benji çocuksu, Rory genç bir adam ve Maude ondan en az on yaş büyüktü. Bir şekilde cesurlardı. Komplocuydular, hepsi masanın kendi taraflarında bana karşı sıraya girmişlerdi, benim tarafımda ise yalnızdılar.

Rory kaşığına masaya vurarak, "*Eğlenceli*," dedi. "Ne oldu? Aklınızda ne vardı?"

Omzumun üzerinden baktım. Sesimi alçalttım. "Bu akşam için Kâhinlere Tor'dan çıkarken eşlik etmeni istiyorum."

Kralın gözleri büyüdü, Maude'unkiler de öyle. Ama Rory kaşığına vurmaya devam etti ve sabrımı taşırdı. "Size eşlik edeyim."

"Ben de öyle dedim."

Omuz silktili. "Hayır."

"Ne demek hayır?"

"Sadece bu." Gülümsedi. "Diğer *hürmetkâr* şövalyelere sert bir şekilde binmiş ve onları ıslatmış olabilirsin ama ben kimsenin ayakçısı değilim. Ayrıca, bir saat içinde Coulson Faire'e gidiyoruz."

Kral kıpkırmızı oldu ve Maude elini yüzüne götürdü. Masanın altında bir *gümbürtü* duydum ve Rory irkildi. "Demek istediği, Diviner," dedi, "son derece saygılı bir şekilde, sizi zorlayamayız. Her yeni kral, saltanatı başladığında mezraları ziyaret etmek zorundadır. Katılmamız gereken törenler var. Bu öğleden sonra Luricht Kalesi'nde olacağız."

Traum ya da mezraları hakkında pek bir şey bilmiyordum ama bu örnekte yeterince şey biliyordum. "Luricht Kalesi Coulson Faire'in içinde ve neredeyse hiç uzakta değil. Şövalyeleriniz akşama kadar buraya kolayca dönebilir."

Maude bunu inkâr etmedi. "Kâhinlerin ayinleri sırasında Aisling Katedrali'nden ayrılmasının yasak olduğunu sanıyordum." "Başrahibe, bir gargoyl veya bir Kâhin dışında kimsenin Aisling'in kaynak suyuna dokunması da yasaktır. Aynı kaynak suyu ben Dün gece burada, ortak alanda kokuyordu. Siz üçünüzle karşılaştığımda." İnce bir suçlama değil.

Kral, Maude, Rory... Aisling'in pınarından su almışlardı ve kimsenin bilmesini istemiyorlardı. *Bunun nedeni* beni rahatsız etse de, bu bilgiyle yapabileceklerimin yanında önemsizdi.

Mesela şantaj.

Parmaklarım çekiç ve keskimin boynunda dans ediyordu. "Bunu benim için yaparsan, oldukça vahşi olmalarıyla bilinen gargoylelere o kaynak suyu sūrahisini gördüğümü söylemeyi unutacağım."

Üçü de masanın kendi taraflarından beni izliyordu, bakışları farklı renklerdeydi -siyah, yeşil, mavi- ama üçünün de meydan okuması aynıydı. Maude, "Altı Kâhin, sadece... yoldan aşağı iniyorlar," dedi.

"Tam bir gösteri," diye mırıldandı Rory.

"Pelerin giyeceğiz," diye karşılık verdim. "Açıkçası hiçbirimiz görünmek istemiyoruz."

Kral sandalyesinde öne doğru eğildi. "Merakımı bağışla, Kâhin. Aisling'den ayrılmanıza izin verilmediğine göre, tüm Traum size yabancı olmalı. Hizmetiniz sona erdiğinde ne olacak? Artık sana ihtiyaç duyulmadığında-

"Boğulmak mı?" Rory kaşığını parmaklarının arasında döndürerek,

"Boğulmak mı?" diye sordu. "*Rüya*," diye düzeltti Maude.

"Hepimizin görevleri vardır. Öğrendiğimiz zanaatlar, yola çıkarken bize destek olur."

Kral Castor çekiç ve keskime başıyla işaret etti. "Taş işçisi mi olacaksın?"

"Belki. Eğer ücreti iyiye."

"Ücret mi?" diye sordu kral, inanamayarak. "Başrahibe burada geçirdiğiniz zaman için size ödeme yapmıyor mu?"

Öyle sert ısırdım ki dişlerim acıdı. "Kehanetler ilk olarak bir kimsesiz çocuğa göründü ve o zamandan beri her Kâhin bir Kâhin oldu. İşte bu yüzden başrahibenin Kehanet için topladığı para

Katedral ve biz Kâhinlerin geldiği kimsesizler evleri. Bizi yoksulluktan kurtardı. Bize bir ev verdi, bir amaç verdi, bizi özel kıldı. *Bu* bizim ödememiz. O olmasaydı yaşadığım hayatın yarısını bile yaşayamazdım."

Rory'nin kaşığı masaya vurdu, *vurdu, vurdu*. "Ve sen de zamanını *yaşayan* işaretlerin hayalini kurarak harcadığını söylüyorsun, Diviner?"

Elindeki kaşığa bir tokat attım. Kaşık yere düştü ve ben de eğilip keskimin kör ucunu burnuna doğru kaldırdım. "Senin gibi soylu bir hıyar bu konuda ne bilir ki?"

Rory kıpırdamadan durdu. Bakışlarını kefenime doğru kaldırdı. Gözlerimi arıyordu. Bir hedef arıyordu.

Ama bir tane bulamadı.

Yumruğunu keskinin sapına doladı ve sesini alçak, çakıllı bir törpüye düşürdü. "Bu şeyi bir daha yüzüme doğrultursan benim olur."

"Onu almaya çalışmanı izlemekten içtenlikle zevk alırım." Odadaki gözlerin üzerimizde olduğunu hissedebiliyordum.

"Aisling, Kâhinler ya da Kehanetler nefretinizi kazanmak için her ne yaptıysa, aferin." Sesim titriyordu. "Hakarete uğradım. Şimdi de Aisling'in kaynak suyunu çaldın. Nedenini sormayacağım ve bundan bir daha bahsetmeyeceğim ama karşılığında bir şey istiyorum. O yüzden iyi bir asker ol ve eşlik et. Benim. Kâhinlerim."

Kral Castor, Maude ve avam kamarasındaki diğer herkes donmuş bir halde oturuyor, bazıları lokmanın ortasında, Kâhin ve şövalyenin sergilediği gösteriye kendilerini kaptırmış gidiyorlardı. Odayı delip geçen tek ses, yüksek bir *tıkırtı, tıkırtı*, sonra-

Kedigil gargoyle oradaydı, taş pençesini omzuma koymuş, omzumun üzerinden Rory'ye bakıyordu. Ağzını açtı. Dişlerini gösterdi.

Rory elini keskimden çekti, tüm yüzü göz devirmeye takılmıştı. "Kimseye zarar vermeyeceğim, seni akılsız taş yığını." Sandalyesinde arkasına yaslandı ve cilalandığı her halinden belli olan çizmelerini masanın üzerine bıraktı. "Kusura bakma Kâhin, o gargoyle'a yönelikti. Bu tanıma nasıl cevap vermek isteyebileceğini anlayabiliyorum."

Gargoyle beni kapıya doğru götürdü ama eşikten döndüm.

Masaya son bir kez baktım, utançtan yanıyordum. Ama Kâhinler için buna katlanacaktım. "*Lütfen.*"

Her şey çabucak oldu. Rory'nin alnında bir kas gerilmesi, gözlerinde bir parlama. Tüm alaycılığının arasından sızan gerçek *bir* şey.

Geldiği gibi çabucak gitti.

Sabahın geri kalanını doğu duvarında geçirdim. Bir şeyleri kırarak.

"Vale." Keskimi granitten bir kalbe sapladım. "Alçak, Huysuz herif. Bunu yapmayacak."

Ben duvarı onarmak için tordan taş kırarken bana yardım etmesi ve harç karıştırması gereken yarasa benzeri gargoye, gowan çiçekleri topluyordu. "Kim, Bartholomew mu?"

Çarpışma. "Şövalyeler özel bir şey söyledi mi? Dün gece pınarda yakaladıklarınız mı?"

Gargoye sanki ona imkânsız bir bilmece sormuşum gibi gözlerini kırıştırdı. "Şövalyelerin hepsi bana aynı geliyor. Bunu söylemek nezaketsiz bir şey mi?"

Çarpışma. "Belki." *Çök, çök.* "Ama kabul etmek ne kadar korkunç olsa da" - taş ikiye ayrıldı - "bu özel şövalye iğrenç bir şekilde farklı."

Aisling'in çanı on ikiye çaldığında, çekicimi ve keskimi alet deposuna kaldırdım ve yatakhane'nin ahırlarının önünden geçerek katedrale gittim.

Onlar boştu. Yemek salonları da öyle. Kral ve şövalyeleri gitmişti.

Aisling'in avlusu doluydu, erkekler ve kadınlar Kehanet heykellerine dua etmeye gelmişlerdi. Diğerleri ise ceplerinde bozuk paralarla yürüyor, sınırlı Kehanet slotlarından birini kapmak için yarışıyorlardı. Sadece en çok bozuk parası olanlar başrahibe tarafından seçilirdi. Geri kalanlar başka bir gün daha fazla parayla dönmek üzere ayrılırdı.

Karanlık kiler odasında elbisemi çıkarıp üzerime giydiğimde taşıdığım taşlardan alnımda hâlâ ter vardı.

Kehanet cübbesi.

Sessizce bekledim. Beş rüyayı dinledim. Sıra bana geldiğinde, kilise çörlenlerin götürdüğü Kâhinlerin su izleriyle süslenmişti.

Pınara adım attım. Yaşlı bir tüccar yaklaştı. Bana kanını ve adını verdi. Katedralin penceresine baktım ve başrahibe beni kaynak suyuna bastırdı. Boğuldum.

Ve hayal kurdum.

Madeni para. Mürekkep hokkası. Kürek. Çan. Tezgah taşı. İyi alamet, kötü alamet.

Uyandığımda başrahibenin kefeni yüzümde beliriyordu. "Yine mi kızım," dedi, bir kadının kanlı elini ağzıma tutarak. Dilimi kapladı ve bir kez daha suya bastırıldım.

Sonunda ıslak ve yorgun bir şekilde Kâhin'in kulübesine geri döndüğümde neredeyse akşam yemeği vakti gelmişti. Ziyaretçiler araziden kovulmuştu; seslerinin yankıları kaybolmuştu ve rüzgâr her zamanki kederli nakaratını söylüyordu.

Kusmak için iki kez durdum.

Kulübenin kapısının yanında, çimenlere oturmuş ve çitlere yaslanmış solgun bir figür bekliyordu. "Güzel bir öğleden sonra mı?" Biri sordu.

Onun yanındaki koltuğa çöktüm. Bunu başka kimseye söylemezdim. Ama One, başrahibenin gözdesi olduğum için, elimden gelen en iyi Kâhin olmak için çok çabaladığım için benimle hiç dalga geçmedi. Sadece... utanç verici şeyleri ona yüksek sesle söylemek daha kolaydı, bu yüzden fısıldadım, "O bahardan kurtulana kadar bekleyemem."

Biri elini benimkinin üzerine koydu. "Hâlâ Tor'dan gizlice kaçmaya hazır mısın?"

"Hayır." Ayaklarıma baktım. "Aptalca bir fikirdi."

"Bana bir hikâye anlat o zaman."

Konuşmak beni biraz hasta ediyordu. Yine de- "Bellidine Kayalıkları'na gideceğiz ve İç Çeken Deniz'e bakacağız, altımız birden. Öyle yüksek sesle ve uzun uzun bağıracağız ki yankılarımız arkamızdan duyulacak. Yıldızların altında, pembe tasarruf çiçeklerinden yataklarda uzanacağız ve dişlerimizi şarapla boyayacağız. Uyuyacağız ama asla rüya görmeyeceğiz."

Biri yavaşça içine çekti, sanki onu soluyormuş gibi. "Bu iyi bir hikaye." Bana döndü. "Kral için Divine olmak zorunda kaldığın için üzgünüm. Kısa çöpü çok sık çekiyorsun, değil mi Altı?"

Elimi tutuğu gevsedi ve başımı kaldırıp baktım. "Bir mi?"

Alnında kırışıklıklar vardı, bir çatlağın işaretiydi bu. Biri başını yana eğdi, örtülü bakışları kapının yanındaki çalılıklarda bir şeye sabitlenmişti. "Nedir o?"

İlk bakışta, bir dal yığınının daha fazlası gibi görünmüyordu. Ama daha yakından baktığımda, yığının mükemmel bir dengeye sahip olduğunu daha iyi görebiliyordum. Isırgan otu gibi keskin kokan altı dal, deri bir şeride sarılmıştı.

Idleweed. Etrafında bir not vardı.

Akşama kadar hazır olun.

-R

(Boşta kalan botlarımı kurtarmak için. Hepsini içmeyin.)

Coulson Faire

Madeni para.

Tek kehanet, tek refah -insanların tek tanrısı- madeni paradır.

BEŞİNCİ BÖLÜM

GLEN'DEKİ SPRITE'LAR

Bütün boş otları tüttürdüm.

Dört kişi odanın etrafında dans etti, beyaz elbisesi ve Arkasından dumanlar yükseliyordu. "Bunu nereden buldun, Altı?"

Dudaklarımın kıvrımında bir dal boş otu tuttum ve ona bir mum getirdim. Ateş, duman, nefes. Bu sefer öksürmedim. "Yakında onunla tanışacaksın," diye mırıldandım, mumları önce İki'ye, sonra Üç'e uzatırken, Bir de Beş'e aynısını yaptı. Bir dakika sonra tüm odamız dumanla kaplanmış ve lavanta rengi bir gün batımıyla aydınlanmıştı.

"Vay be." Birinin sesi hayret vericiydi. "İşte bulantım gidiyor. Beni yoracak mı?"

Bir gece önce Rodrick Myndacious yüzünden yeterince uyumamıştım. "Yapmamalısın."

Üç, kurt gibi gülümseyerek ağzını açan ve Üç'ün içine üflediği dumanı yutan Beş'e sırttı. İki yatağına uzandı, kolları bacakları gevşedi ve gözlerini tavana dikti. Hepimiz arasında, "Bunu hizmetimiz bittiğinde yapalım" deme olasılığı en düşük olan oydu. Yatağa uzanalım. Sigara içelim. İç. Yemek ye. Kesinlikle hiçbir şey yapmayın."

"Kesinlikle hiçbir şey," diye onayladı Üç, boş ot dalını selamlamak için kaldırarak.

Dört kişi odanın ortasına doğru ilerledi. "Ve ihtiyacımız olduğunda

Para için çalışacağız ve sıkıldığımızda şövalyelerle ya da istediğimiz kişiyle oynayacağız ama onlara asla bir şey vermeyeceğiz. Sadece birbirimizi seveceğiz." Etrafımıza baktı ve o zaman gözlerini görebilmeyi diledim, çünkü geniş, ateşli ve güvence dolu olduklarını biliyordum. "Çünkü dışarıda, kefen çıktığında bile" - pencereden Traum'un geniş tepelerini işaret etti - "Aisling'in kızları olacağız. Kâhinler, tanrıların habercileri, gerçek kadınlar değil. İnsanlar bizi tanımak istemeden bizi isteyecekler." Odanın etrafında döndü. Her bir Kâhini dudaklarından öptü. "Ama biz her zaman birbirimiz için bundan çok daha fazlası olacağız."

Yanıma geldiğinde, ağzımdaki idleweed'i indirdim ve onun yerine Four'un dudaklarını hissettim. "Bana böyle olacağına söz ver," dedi.

Söz vermeye hakkım yoktu. Tıpkı odadaki diğer kadınlar gibi ben de Kehanet'in -Kehanetlerin işaretlerini okumanın- bana onların hayata geçirilmesi üzerinde hiçbir etki vermediğini biliyordum. Geleceğin bizim için nasıl bir duvar halısı öreceğini bilemezdim. Yine de tüm varlığımla "Söz veriyorum olacak" dedim.

"Ben de," diye cevap verdi Kâhinler, seslerimiz dumana karışıyordu.

Kulübenin kapısı çalındı.

Dört, son bir boş nefesle yoğunluğunu bastırdı, sonra yanaklarını çatlak aynanın içinde sıkıştırdı ve göğüslerini yukarı kaldırdı. "Evet, fareler. Pelerinlerimizi giyelim mi?"

Kış ayları içindi, pelerinlerimiz. Yün ve boyasız, Bellidine Kayalıkları'ndan bir dokumacı tarafından bir Kehanet karşılığında takas edilmişlerdi. Yaz sonları için ağır ve sıcak olsalar da, kapüşonları yukarı çektiğimizde artık Kâhin değildik, elbiselerimiz örtülü, yüzlerimiz ve kefenlerimiz gölgeyle mükemmel bir şekilde gizlenmişti.

Beş kıkırdadı. "Avludaki heykellere benziyoruz." "Unutma,"

dedi Bir kapıda. "Göz yok, isim yok."

Merdivenlerden dumanlar içinde sürünerek indik ve gecenin karanlığında dışarı çıktık.

Arazi hareketsizdi, kapılar kapalıydı, müstemilatlar karanlıktı. Gargoylelar uyuyor olmalıydı. Başrahibe de öyle. Tek hareket çimenlerin arasından nefes alıp veren rüzgârdı.

Kulübeye yaslanmış olan altı şövalye hiç ses çıkarmadı.

Hepsi.

İki kişi sıçradı, sonra da küfretti. Geri kalanımız kulübede hareketsiz kaldı.

Kapı, Dört hariç, o da şirketin içine doğru koştu. "Panayırdaki ilk içkimi hanginiz ısmarlıyor?"

Şövalyeler onun ardından sıırttı.

"Tanrılar, onu kıskanıyorum," diye mırıldandı Bir. "Bu hevesli, köpek yavrusu şövalyelere ne diyeceğimi hiç bilemiyorum."

"Hepsi yavru köpek değil." Karanlıkta bile şövalyelerin yüzlerini görebiliyordum. Saflarında kadın ve erkekler vardı, hepsi zırh giymişti ve kukuletalarımızın içinde bizi incelerken yüzlerinde aynı şaşkın ifade vardı.

Kulağında üç altın bant olan uzun boylu adam hariç hepsi gülümsedi.

Biz.

Rory yalın karşı ve YAZLIK Duvar,tarama ve hat . Kâhinler. Yüzüm kapüşonumun gölgesinde saklı olduğu için beni diğerlerinden ayırt edemezdi ama bakışları benimle kesiştiği anda durdu, karanlık gözleri sözsüz bir meydan okumayla daraldı.

Boşta kalan otumu kaldırdım. Ağzımdan çıkan dumanı gökyüzüne doğru fırlattım.

Rory orta parmağıyla burnunu kaşıyordu.

Maude önümüze geldi. Diğer şövalyelerin ona yer açmalarından, işin başında onun olduğunu anlayabiliyordum. "Pekâlâ, Kâhinler," dedi alçak bir sesle. "Bu mutlu küçük gezintinin kuralları var. Her birinize bir şövalye atandı. Bu şekilde, ayrılırsak hiçbiriniz kaybolmaz ya da korunmasız kalmazsınız. Kukuletalarınızı yukarıda tutun - Coulson'ın halkı en iyi zamanlarda bile kapkaççıdır. Kim olduğunuzu kimseye söylemeyin." Durakladı. "Aslında, kimseyle konuşmayın, nokta. İsteyeceğimiz son şey, şövalyeliğin bir şekilde başrahibenin altını oyduğuna dair bir söylenti çıkmasıdır."

Şövalye arkadaşlarına döndü. "Kendinizi utandırmayın. Çok fazla içmeyin, kumar oynamayın ya da kavga etmeyin -Tory, sana bakıyorum. Eğer ayrılırsak, kralın odun ateşinin yanında buluşalım. Gözünüz Kâhininizin üzerinde olsun ve şafak sökmeden onları buraya getirin."

Rory'nin aksine Maude kalabalığın içinde beni bulmakta biraz zorlandı. "Bu kabul edilebilir mi?" dedi sertçe. "Anlaşmamıza göre mi?"

"Evet." Boğazımı temizledim. "Ödeştik."

Rory onun arkasından, "Hayranlık uyandırıcı," diye mırıldandı.

Maude içini çekerek şirketi ileriye doğru salladı. "Eğlenmeye çalışın."

Sessizce yürüdük ama içimizde bir vızıltı, bir coşku vardı. Maude'u batı duvarına kadar takip ettik. Sadece bir kez arkama dönüp Aisling Katedrali'ne baktım; soğuk, güzel ve onaylamayan bir ifadeyle gecenin içinde kayboluşumuzu izliyordu.

Yola holloway deniyordu; Aisling's tor'dan Coulson Faire'in uçsuz bucaksız tarlalarına doğru uzanan çukur, tünel benzeri bir yol. Yeşil ve hayat dolu çimen ve çalılar kıvrıla kıvrıla büyüyor, ağaçların yapraklı tepeleri ay ışığının sadece bir anlığına içeri girmesine izin veriyordu. Yaşayan bir tünele adım atmak gibiydi. İçi boş, çiçek açan bir kütük.

Batı duvarında, diğer Kâhinlerin Tor'dan kaçarken her zaman kullandıkları gizli bir nokta vardı. Aşağıdaki holloway yoluna o kadar yüksek bir düşüş olmayan bir yer.

Şövalyelerin talimat almadan onu bulmaları beni biraz kızdırdı. Önce onlar tırmandılar, sonra da diğer tarafa düşen Kâhinleri yakaladılar. En son ben tırmandım, sonra da duvarı aşım.

Kimsenin beni yakalamasına ihtiyacım yoktu. Yine de, ayaklarım duvarın diğer tarafında yere değmeden hemen önce, eldivenlerle kaplı eller kalçalarımı destekledi.

"Her şey yolunda mı?" dedi bir ses.

Ayaklarım yola çarptı ve döndüm. Beni tutan şövalyenin kısa sarı saçları ve bembeyaz dişlerini görebileceğim kadar geniş bir gülümsemesi vardı. "Ben iyiyim," diye cevap verdim, onu fırçalayarak.

"Adım Hamelin Fischer, Kâhin. Eğer sizin için de uygunsa, bu akşam size eşlik edeceğim."

Myndacious dışında herkes. Yine "Peki" dedim ve yolumuza devam ettik.

Aradan on dakika geçmeden ağaçlardan bir ses gelmeye başladı.

İrkildim. İşte yine oradaydı - gülüşen minik seslerin ahengi.

Gürültü kayın ağaçları, eğrelti otları, sarmaşıklar ve ısırğan otları arasında yankılanarak büyüdü. Bir'e döndüm. "Bu da ne?"

Ağaçların tepesinde bir şey kıpırdadı. Yukarı baktım ve kapüşonum geriye düştü.

Üstümüzde yaratıklar vardı. Küçük, hızlı hareket eden. Sinek kuşlarına benziyorlardı, vücutları parlak tüylü ve yanardönerdi, sadece gagaları yoktu, sadece çıta benzeri burun delikleri, ince mor dudakları ve yuvarlak, meraklı gözleri vardı. Eklemli kolları ve bacakları dulavratotu çiçekleri kadar mordu. Ağızlarını açtıklarında soluk, sivri diş sıralarını görebiliyordum.

Yaprakların ve dalların üzerine oturup bizi izlediler.

"Sprite'lar," diye fısıldadı Bir, bakışları benimkiler gibi kalkmıştı.

Birkaç küçük yaratık ağaçların güvenliğinden aşağı indi, havada asılı kaldı, sonra tıslayarak önümüzdeki şövalyelerin üzerine atladı. Şövalyelere tekrar tekrar saldırırken vücutlarının zırha değdiğini duyabiliyordum.

Bir kılıç çekildi. Kılıcın kabzası tek bir darbeye hortlaklardan birine çarptı ve onu bir sineğin savurduğu gibi havaya savurdu. Sprite yolun kenarına düştü, orada çimenlerin üzerinde titreyerek, sonra da kıpırdamadan yattı.

Nefesim kesildi. "Bunu neden yaptı? Sadece küçük bir şey!" Kulağıma yakın bir ses, "Çirkin yaratıklar, sprite'lar," dedi.

Hamelin'i unutmuştum. Bir'in ve benim arkamda başka bir şövalyeyle yürüyor, ağaçlardaki perilere bakıyor, elini kılıcının kabzasına indiriyordu. "Bu topraklardaki yaratıklara güven olmaz. Küçükler için bile merhamete yer yoktur. Büyük ya da küçük, yakışıklı ya da canavar, tüm sprite'lar vahşi ve kontrol edilmesi imkânsızdır."

"Doğru değil," diye karşı çıktı One. "Gargoyleler peri. Eski başrahibeler tarafından katedrale hizmet etmeleri için eğitilmiş *kadim* yaratıklar. Yeterince iyi topuk tutarlar." Ağaçlara doğru baktı. "Bu küçükler zararsız görünüyor. Kaba olmalarına gerek yok."

Şövalyelerin aynı fikirde olmadığı açıktı. "Kusura bakma Kâhin ama sen Çınlayan Orman'a hiç gitmedin," dedi arkamdaki adam. "Ya da Fervent Peaks'e." Gözlerini ağaçlara dikti. "Seni kahvaltıda yemekten mutluluk duyacak yaratıkların hiçbir kurtarıcı yanı yok."

Düşmüş bir perinin yanından geçtik, küçük bedeni sanki uyuyormuş gibi kıpırdamıyordu. Avucumu üzerine koymak için içimde rahatsız edici bir arzu vardı. "Onu öldürmemeliydi. Çok sevimli. Ölüyken bile."

"Senin kadar güzel değil, Diviner," dedi Hamelin.

Biri homurdandı ve omzunun üzerinden baktı. "Dün gece seni öpmedim mi?"

İkinci şövalye güldü. "O bendim." O da gülümsemesini Hamelin kadar iyi kullandı. "Ben Dedrick Lange, Seacht'tan. Hatırladın mı?"

"Ah... evet. Özür dilerim." Biri elini yüzüne doğru salladı. "Hepiniz bana aynı görünüyorsunuz."

Şövalyeler, kız komik bir şey söylemiş gibi birbirlerine baktılar ve ayırt edilemez bulduklarının kendileri değil, o ve ben olduğumu biliyordum.

Başrahibe sizi adınızdan, yüzünüzden, kıyafetlerinizden, farklılığınızdan soyar... Dikkatli ol, Altı Numara. Birileri seni bu iğrenç tepede fazla eğlenmekle suçlayacak.

Başımı salladım ama Rory'nin sesi bitmek bilmeyen bir melodiyle devam etti.

Kehanetleri, işaretleri ve herkese nasıl tepeden bakılacağını biliyorsunuz ama mezralarda gerçekte neler olup bittiğine dair hiçbir şey bilmiyorsunuz.

... Yaşayan işaretleri hayal ederek zamanınızı boşa harcamak mı diyorsunuz, Diviner?

"Evli misin?" Aniden sordum.

Hamelin güldü ve bakışları üzerine çekti. "Yakın bile değil-"

"Harika." Bir'e döndüm. "Çimlerde bir tur atacağım. Beni beklemeyin."

Kaşları örtüsünün üzerinden kalktı. "Gerçekten mi?" "Gerçekten."

Hamelin'in elini tuttum. Sorgusuz sualsiz sırtarak beni takip etti ve ikimiz de yeşilliklerin arasından geçerek yoldan ayrıldık, ağaçların arasından sanki biz de vadideki perilermişiz gibi süzüldük.

Kâhinler ısıklık çaldı, birkaç şövalye de alkışlayarak gidişimizi izledi.

Rory'nin onlardan biri olduğundan şüpheliydim.

Bir eğrelti otunun üzerinden atladım, yolu gözden kaybettim ve sonra sırtım özellikle geniş bir kayın ağacına bastırılıyordu. Hamelin

miğferini çimenlere düşürdü, ben de pelerinimi çıkardım.

Onu dudağından öptüğümde sersemlemiş gibiydi. Şaşırmıştı. Sonra mantık onu yakaladı. Beni geri öptü, sonra boynumdan aşağı öptü, ağzı tenimde bir yabancıydı. "Ciddiydim," dedi, dudakları boğazımı çizerek. "Çok güzelsin. Dünkü Kehanet-" Elbisemin üzerinden göğsümü avuçladı. "Efsanevi görünüyordun, neredeyse korkutucu. Başka tarafa bakamadım. Kimse bakamadı."

Söylemesi hoş bir şeydi ama dokunuşuyla birlikte beni heyecanlandıracak hiçbir şey yapmadı. "Zırhını çıkarmak için yardıma ihtiyacın var mı?"

Başını iki yana salladı. "Yardımanız için yalvarmak şövalyece bir davranış olmaz."

"Benim için fark etmez."

Aşağı uzanıp bacaklarımdan birini yakaladı ve beni ağaca daha sıkı bastırırken kalçasının üzerinden geçirdi. "Neden evli olup olmadığını sordun?"

"Evli bir adamla yatmak istemezdim." "Kâhinler evlenir mi?"

Yaptık mı? "On yılımız dolduktan sonra istersek, sanırım. Bunu gerçekten düşünmedim-"

Hamelin beni bir öpücükle kesti. Dillerimiz birbirine değdi. Sıcaktı, gece havası da öyle. "Aisling'in kızıyla evlenmenin etkisini bir düşünsene," diye mırıldandı ağzıma karşı.

"Belki de konuşmamalıyız."

Nefes nefese kıkırdadı, eli bacağımdan yukarı kalktı. "Kusura bakma. Biraz bunaldım." Dişleri alt dudağımı sıyırdı. "Tepeler'deki evimde kimse bir Kâhin'le yattığıma inanmayacak."

Hissettiğim küçük arzu bedenimden kaçtı. Ağaç birden sırtıma ne kadar sert vurdu. Eldivenleri tenimin üzerinde ne kadar soğuk, zırhı bacaklarımin arasında ne kadar acımasızdı.

Ağaçtan o kadar ani bir şekilde uzaklaştım ki Hamelin düşmemek için kendini desteklemek zorunda kaldı. "Ne-" Burun delikleri açıldı, göz bebekleri loş ışıktaki genişledi. "İyi misin?"

"Biraz eğlenmenin bana iyi geleceği gibi bir yanılgıya kapılmıştım." Ellerimi kırıışmış elbiseme sürdürdüm ve pelerinimi aldım. "Ama bu iş için uygun olmadığımı görebiliyorum."

çeşitliliği. Ayrıca"-sesimi soğuk tuttum-"Derede becerdiğin biri olmaktansa pratikte korkutucu kalmayı tercih ederim."

Hamelin sırtmaya çalıştı. "Elbette her ikisi de olabilirsin."

"Benim zevk almadığımı bilsen yine de zevk alabilir miydin?"

Bu onu susturdu, arzusunu susturdu. O kadar hayal kırıklığına uğramış görünüyordu ki neredeyse özür dileyecektim ama sonra şöyle dedi: "En azından gözlerini görebilir miyim? Ya da adını? Birlikte olduğumuzu kanıtlayacak bir şey?"

Onu vadide nefes nefese bıraktım ve yola geri döndüm, Coulson Faire'in renkli çadırları uzakta beni çağırıyordu.

ALTINCI BÖLÜM

VURABİLDİĞİN KADAR SERT VUR BANA

oCulson Faire muhteşemdi. Geniş bir alana yayılmış tüccar çadırları. Alanın uzak tarafında Luricht Kalesi'nden başkası olamayacak büyük bir kale vardı. Kralın kalesi.

Yolda Hamelin'i geride bırakmıştım ve şimdi renkli pankartların altında yürüyordum. Üzerlerinde mezranın inancı yazılıydı: *Tek kehanet, tek refah -insanların tek tanrısı- sikkedir.* Altında, çok iyi tanıdığım bir sikke resmedilmişti. Bir tarafı pürüzsüz taş, diğer tarafı pürüzlü.

Hiç gitmediğim bir yerde tek başıma dolaşmanın riskini unutmuştum; panayırın renkleri, gürültüsü ve canlılığı beni büyülemişti. Aisling Katedrali birdenbire burası için bir mezarlık kadar cansız gelmeye başladı.

Uzaklarda ateşler yanıyor, dansçılar etraflarında dolaşıyordu. Kemanları, davulları duyabiliyordum ama geçtiğim her çadırdaki tezgâhlara düşen, avuçlara çarpan, ceplerde şingirdayan bozuk paraların sesi daha yüksekti.

Bozuk paralar, bozuk paralar, bir sürü bozuk para.

Eğer başrahibenin inandığı doğruysa -Kehanetlerin cisme büründüğü ve mezralarını ziyaret ettiği- Kurnaz Brigand kendi topraklarında nasıl da sırtıyordu. Kralın kalesi yakındaydı, ama yine de

hüküm sürdü.

"At onu. Pürüzsüz tarafı yukarı. İyi bir alamet. Daha fazla ipek sipariş edin." "Hayır, eşit olmayan bir miktar. Kötüye işaret. Fiyatı düşürün yoksa

başka bir satıcı ile."

"Hayır, ödemeyeceğim. Para garip bir şekilde düştü. Mahvolabilirim."

Panayır boyunca oyalandım, kendimi hâlâ Aisling Katedrali'ne yakın hissediyordum, sanki bir sikke yatağına düşmeyi hayal ediyordum gibi.

İleride, birkaç kukuletalı Kâhin ve onlara eşlik eden şövalyeler görüldü. Peşlerinden hızla ilerledim, ancak bir ahırın ağzında kayarak durabildim.

Orada ince oyulmuş kireçtaşı büstler satan bir tüccar vardı.

"Bunları kendiniz mi yaptınız?" Merakla sordum.

Kalın parmak eklemleri ve seyrelmiş saçlarıyla yaşlı bir adamdı ve benimle konuşurken başını kaldırıp bakmadı. "Neden kendime ait olmayan malları satayım ki?"

"Sadece bir soru." Yakınına eğildim. En yakındaki büst bir çocuğa aitti, o kadar ayrıntılıydı ki dişlerinin arasındaki küçük yontma izlerini görebiliyordum. "Olağanüstü bir iş. Merak ediyorum, zor bir meslek mi? Taşla çalışmak?"

Tüccar homurdandı. "Bir şey alacak mısın, almayacak mısın?"

"Hiç param yok."

"Peki o zaman, Bayan Sorular, nazikçe defolun."

Sonunda kafasını kaldırdı. Beni gördü, işine yaklaşıyordu. Hızla fenerini kaldırdı. "Aisling'in suları," diye mırıldandı. "Sen bir Kâhinsin."

Bileğimi yakaladı, yüzümde bir aşağı bir yukarı sallanarak kefenimin altından bakmaya çalıştı. "Sana defol git demek istememiştin. Gördüğün gibi zor zamanlar geçiriyorum. İşim kötüye gidiyor." Dudaklarını ıslattı. "Ama bir Kâhin tezgahıma gelse, bir onay verse, Kehanetlerin beni desteklediğini söylese, belki? Bu büyük bir lütuf olurdu." Sesi düştü. "Ya da belki gözlerine bir bakmama izin verirsin. Herkes Kehanetlerin size bu şekilde ulaştığını söyler. Kaynak suyundan gözlerinize-"

"İşler böyle yürümüyor." Nabzım hızlandı. "Bırak beni."

Yapmadı. Onun yerine diğer elini kefenime uzattı. "Lütfen, Kâhin, tek ihtiyacım olan bir işaret-"

Ve sonra geriye doğru fırlatıldı, nezaketsiz bir şekilde düştü. ahırının zeminine çarptı.

Sırtımda bir varlık hissettim; zırlı bir kol gördüm. Döndüğümde omzum bir göğüs zırhına çarptı.

Akıl almaz derecede karanlık iki göz yüzümü taradı.

Tanrılar.

Rory kılıcına dokunmadı. Kızgın bile görünmüyordu. Bu da onu daha da korkutucu yapıyordu. Dikkatini bana bir an daha ayırdı, sonra düşen tüccara çevirdi, tezgâhın etrafında dönerek adama baktı. "Ne düşünüyorsun Maude?" diye seslendi. "Ellerini mi yoksa boğazını mı keseyim?"

Döndüm. Maude, ellerinde bira fincanları olan Üç ve Beş ile birlikte arkamızıdaydı. Yüzlerini göremiyordum ama fincanlarını kapüşonlarının altına getirip kahkahalarla sallandıklarına bakılırsa, bu kargaşayı ve benim mahcubiyetimi tamamen keyifli bulduklarını tahmin ediyordum.

Maude omuz silktili. "Neden ikisi birden olmasın?"

"Lütfen." Tüccar inledi, ellerini kavuştururken parmak eklemleri şişti. "Benim işim. Kâhin teklif etti-"

"Sana hiçbir şey teklif etmediğini ikimiz de biliyoruz." Rory Maude'a kaşlarını kaldırdı, sonra yüz hatlarını düzeltti ve idam sehpasındaki bir cellat ciddiyetiyle bana döndü. "Peki, Diviner? Ne isterdin? Ellerini mi, boğazını mı, yoksa ikisini birden mi?"

"*Pith*, seni kaba herif! Bir yanlış anlaşılma oldu." Sesim bir çığlığa dönüşmüştü. "Şiddete gerek yok."

"Elbette var. Ellerini kutsal bir Kâhin'in üzerine koydu." Rory kemerinden bir bıçak çıkardı ve sızlanmaya başlayan tüccarın üzerine tuttu. "Son bir sözün var mı?"

Çenem açık kaldı. Kendimi tüccarın önüne atmak üzereydim ki Rory'nin ağzındaki sert dönüşün kaydığını gördüm. Ciddi değildi, gülümsüyordu.

"Sen-" Ağzım açık kaldı. "*Şaka* mı yapıyorsun?"

Rory kısık bir kahkaha attı. "Elbette, seni aptal. Onu doğrayacağımı mı sanıyorsun? Hem de herkesin önünde? Şövalyeler ya da Traum hakkında pek bir şey bilmiyorsun ya da düşününce," - dişlerini alt dudağının üzerinde gezdirdi- "hiçbir şey bilmiyorsun, değil mi Diviner?"

Üç ve Beş biralarını yudumlarken boğuldular.

Maude ders verir gibi bir sesle, "Oyun oynamayı bırak, Rory," dedi.

Birdenbire şiddet fikri o kadar da iğrenç görünmemeye başladı. "Sen eşsiz bir şeytansın, Rodrick Myndacious. Gerçekten başarılı bir pisliksin."

Rory kılıcını kibirli bir edayla döndürdü ve kemerine geri koydu. "Özür dilerim. Sadece işleri *eğlenceli* hale getirmeye çalışıyorum." Titreyen tüccarın çizmesine bastı. "Onu gördüğünü söylersen, bir dahaki sefere tezgâhına geldiğimde o kadar da hoş olmaz."

Tüccar hıçkıra hıçkıra ağladı ve Rory tezgâhından dışarı çıktı, çıkarken de bir taş büstü devirdi.

Onları uzaklaştırmak niyetiyle Üç ve Beş'e doğru yürüdüm ama Maude çoktan yoldan geçen bir tüccarın eline para sıkıştırmış ve tepsisinden bir fincan bira çıkarmıştı. Ona ulaştığımda bardağı elime tutuşturdu. "Onu görmezden gel. Ve iç."

Bira kabaca ılıktı, hafif ekşiydi ama etkisi yeterince keskindi. Derin derin içtim ve midemde, dişlerimde, dudaklarımda bir karıncalanma başladı. Hamelin tarafından öpölmekten daha iyi hissettirdi.

"Panayırdaki tek başına dolaşmamalısın," dedi Maude, sakinliğin resmiydi. "Eşlik eden şövalye nerede?"

"Bilmiyorum." Dudaklarımı elimin tersiyle sildim, yarısı boş bardağıma baktım ve bir yudum daha aldım.

Maude ısrar etti. "Hangi şövalyeydi?"

"Uh-oh." Beş, Üç'e dirsek attı. "Birileri kırbaçlanıyor."

"Hamelin'le birlikteydi," dedi Rory, kendi birasını tedarik ederken. "Vadide yollarını kesmişler."

"Gittiğimi fark ettin mi?" Fincanımla alay ettim. "Ne güzel."

"Yapmamak zor," diye karşılık verdi Rory. "Yaptığın gösteriden sonra."

Kötü zamanlanmış bir hapşırık gibi, Hamelin yürüyüş yoluna adım attı, Ardından diğer Kâhinler ve onların şövalyeleri geldi. "İşte buradasın," diye seslendi Bir, beni görünce. Hamelin'e baktı ve kıkırdadı. "Çimlerde hızlı bir yuvarlanmaydı."

Hamelin kırmızının şiddetli bir tonuna büründü ve ardından bir sıra çadırın arkasında kayboldu.

Rory birasını yudumladı, fincanını çimlere fırlattı ve onun peşinden gitti.

"Ah, ah." Maude onun kolunu yakaladı. "Beni bekleyin." İçkisini bitirdi, sonra ikisi birlikte geçitten ayrıldılar ve Hamelin'in peşinden gittiler
-Ama Rory ağzını kulağıma götürmeden önce değil.

"Umarım aceleciliğinde *saygılı* davranmıştır."

Kapüşonumun altında bir cehennem yanarken onların uzaklaşmasını izledim.

Sonra Bir oradaydı, kolunu benimkine bağlarken öfkeme aldırmıyordu.
"Dans etmek istiyorum."

Şövalyeler bizi yönlendirdi ve panayırın çevresinde müzik çalan ateşlerden birine doğru ilerledik.

"Biliyor musun," dedim Bir'e. "Sanırım kral ve şövalyeleri hayal ettiğim kadar iyi değiller."

"Muhtemelen değil. Hiç kimse düşündükleri kadar iyi değildir. Biz bile değiliz. Başrahibe bile." Elini çadırların ağzında asılı duran parlak boyalı sancakların üzerinde gezdirdi. "Ben olsam endişelenmezdim. Şövalyeler kayan yıldızlardır, Altı. Gelirler ve giderler. Ama sen ve ben, Kâhinler kardeşliğimiz, biz ayız." Gülümsedi. "Biz ebediyiz."

Rory'ye olan kinim, Hamelin'e olan kızgınlığım yatışmıştı. *Rodrick Myndacious'un söylediği kadar* belirsizsem, diğer Kâhinlere *bakarken* düşündüm, pelerinleri ve ayakkabısız ayakları tıpkı benimkiler gibiydi, *onlardan belirsiz olmak ne mutlu bir şey.*

Ateşin yanında daha fazla şövalye vardı. Dansçılar da. Müzik havaya karıştı. Panayırın kalbinde yanan ateşin etrafında sabitlenmiş enstrümantalistler tarafından tıngırdatılan hızlı bir melodi. "Pekâlâ." Biri kolumu sıktı. "Gidelim mi?"

Tereddüt ettim, kötü bir dansçı olmaktan korktum. Bir şekilde aptal ya da daha az Kâhin gibi görüneceğimden korktum. Ama hiçbir halı, çimenlerin üzerinde yalınayak olmaktan daha iyi hissettirmiyordu ve şarkı - neşeli bir jig - bana her şeyimi istediğini söylüyordu, bu yüzden çekingenliğimi yuttum, diğer Kâhinlerin beni ateşin yanına götürmesine izin verdim ve hareket etmeye başladım.

Birkaç şövalye dans etti, mutlu gözlerle bakan yabancılar, ama ben en çok Kâhinlerle dans etmeyi sevdim. Eller, etekler, çıplak ayaklar. Nabzım müzikle mükemmel bir uyum içinde *güm, güm, güm* atıyordu. Yalayan alevlerin yanında cesurca döndüğümüzde, çılgınca coştüğumu hissederdim. Ve *nedenini* merak ettim. Neden Kehanetler benimle böyle konuşmuyordu? Bir melodide, bir dönüşte ya da bir davulun kalp atışında mı? Baharda değil.

Acı çektiğim ve korktuğum rüyalar, ama bunun gibi, gevşek ve sonsuz, ruhumun yarıldığı ve zevk içinde gökyüzüne fırlatıldığı zamanlar. Şarkılar çalmaya devam etti ve dansçılar sadece biz kalana kadar azaldı. Kâhinler. Ateşin etrafının sadece şövalyeler ve çalgıcılarla çevrili olduğunu fark ettim, sanki kendi özel toplantımızmış gibi. Daha fazla bira içildi, yazık oldu. Biz Kâhinler el ele tutuşarak birbirimize kenetlendik. Dönerken biri bana, "Bu her rüyadan daha iyi," dedi.

Ellerini ellerimde öyle sıkı tuttum ki birbirlerine kaynaşmış gibi hissettim.

Ancak kemancılar ve davulcular soluklanmak için ara verdiklerinde saatin ne kadar geç olduğunu, ayın gökyüzünde ne kadar yol aldığını fark ettim.

Artık alanda daha fazla zırhlı vardı, biz dans ederken şövalyeliğin geri kalanı da bize katılmıştı. Ateşin yanına serpiştirilmiş cılız tahta masalara oturmuş, küme küme içiyor ve gülüyorlardı. Maude oradaydı, Hamelin de oradaydı, çenesinde ben onu öperken kesinlikle orada olmayan yeni ve parlak bir morluk vardı.

Rory de oradaydı, şövalye arkadaşlarıyla konuşuyor, daha önce hiç görmediğim bir şekilde gülümsüyordu - alay etmeden.

Nabzım tökezledi.

Yeni bir şarkı başladı. İster biradan, ister danstan, isterse de geniş ve boş bir alanda şövalyelerle baş başa hissettiğimiz inzivadan olsun, Kâhinler teker teker pelerinlerini çıkarmaya başladılar. Ben kendiminkini bıraktığımda, üzerimden bir yük kalkmış gibi hissettim. Bir deri döküldü. Gossamer esintiyi yakaladı ve beyaz ve ağırlıksız elbiselerimiz birbirine dolanırken birden fazla şövalyenin hayret dolu bir ses çıkardığını duydum.

Sonra ellerimi tuttu -yeni bir dans partneri. Yanakları al al, gözleri kobalt mavisi, gülümsemesi çarpık bir çizgiydi.

"Benimle dans eder misin, Kâhin?" Kral Castor sordu.

Ben çocuk kralın elini tutarken diğerleri ıslık çaldı ve öpücük sesleri çıkardı.

Kral Castor, *Benji*, tüm o süslü zırhına rağmen şaşırtıcı derecede çevikti ve belimdeki eli iyi eğitilmişti. Ya beni çok sıkı kavramamak için çok çalışıyordu ya da kavramak istemiyordu.

"Tor'a verdiğin aranın tadını çıkarıyor musun?" diye sordu biz dönerken, elbisem etrafımızda uçuşurken.

İtiraf etmek istediğimden daha fazla. "İlk kez uzaklara gidiyorum."

"Gerçekten mi? Ne kadar muhteşem." Kral'ın eli benimkini sıktı ve yüz yüze dans ettik. "Arkadaşım Rory'nin bu konuda sana hiç de kolay bir zaman yaşatmadığını biliyorum. Şehirde geçireceğin bir gece için sana eşlik etmesi için onu zorlamakta elbette haklıydın. Sana borçluydu, yani ben borçluydum." Güldü, sözleri yarı sindirilmişti, ağzından çıkarken bulanıktı. Belli ki içki içmişti. "Demek istediğim, dün gece elimizde bulduğunuz kaynak suyu hakkında bir şey söylemediğiniz için teşekkür ederim." Beni döndürdü. "Nedenlerimi açıklamak isterdim ama korkarım ki inanmak için görmeniz gereken şeylerden biri..." Kıkırdadı. "Daha ziyade Kehanetler gibi."

Son bir kez döndük. "Sağduyunuz için size kendi yöntemimle borcumu ödemek isterim," dedi kral. "Beni nankör olarak görmenizi istemem."

"Benim saygımı kazanmaktan çok, topladığınız beş kötü alametle ilgilenmelisiniz Kral Castor."

Güldü, müstehcen ve çocuksu.

Kaşlarımı çattım.

"Oh, sana gülmüyorum-Six, değil mi?" Sırıttı. "İnancına hayranım. Son derece göz korkutucusun. Arkadaşlarımda bunu severim."

O benim arkadaşım değildi ve bunu ona söyleyecektim ama şarkı bitti ve kral ellerimi bıraktı. "Sana borcumu ödemek istiyorum," diye tekrarladı. "Saygınlığınız için değilse bile, Rory'nin gerçekten yetenekli kabalığı için." Komplocu bir tavırla göz kırptı. "Küçük bir oyuna ne dersin?"

Kral Castor şövalyelerinin yanına döndü, bir fincan bira çaldı ve sadece gerçekten sarhoş olanların başarabileceği bir ses tonuyla onlara hitap etti. "Dinleyin sizi nankörler. Kâhinleri Aisling'e geri götürmeden önce, eskinin en asil şövalyeleri tarafından bile uygulanan asırlık bir sporun zamanı geldi." Boğazını dramatik bir şekilde temizledi. "Rodrick Myndacious. Lütfen öne çıkın."

Şövalyeler ıslık çaldı, azarladı ve Rory gülerek öne çıktı. Yüreklendirici bir sestti. Derin, kazıyıcı ve zengin. Gülümsüyordu.

-Mide bulandırıcı derecede yakışıklı.

Görünüşe göre alaylarını sadece bana saklıyordu.

Kral Castor birden düpedüz kötücül göründü. "Biraz dikkat et *meşdan* mı *okuyorsun*, dostum?"

Rory'nin omuzları bir atlas gibiydi, her ince kayma yeni bir rota çiziyordu - kızgınlık, mizah, sivri bir istifa. Bu arada sevinçten neredeyse köpürecek olan şövalyeler teneke bardaklarını masaya vurmaya başladılar. "*Zanaatında ona meydan okuyun,*" diye bağırdılar. "*Zanaatında ona meydan okuyun!*"

Kâhinler toplandı. "Bu saçmalık da ne?" Beş şaşkınlıkla sordu.

"Bilmiyor musun?" Maude oradaydı, yanımızda eyerlenmişti, dans etmekten alını nemlenmişti. "Bu Traum'un bir ilkesi. Her mezrada herkesin bir zanaatı vardır. İster dövüş, ister zekâ ya da beceriklilik olsun, kişinin zanaatına meydan okumak bir tür düellodur, yeteneklerinin ve daha da önemlisi onurlarının sınanmasıdır. Sadece yüreksizler, onurdan ve liyakatten yoksun olanlar meydan okumayı reddeder."

Maude eski dostlarmışız gibi kolunu omzuma koydu. "Şövalyeliğin erdemleri aşk, inanç ya da savaştır. Rory bu meydan okumalardan birini kabul etmeli. Kabul etmezse, şövalyeler onu tarlada kovalayacak. Çıplak olarak."

"Gerçekten mi?" Bakışlarım keskinleşti. "Peki ya meydan okumayı kabul ederse?"

"Kaybederse Benji ne derse onu yapar. Kazanırsa" -başını salladı ve krala gülümsedi- "Benji onun yerine soyunup çıplak koşmak zorunda kalacak."

Üç sırttı. "Herkesin kıyafetlerini çıkarmak için mutlu bir taktik gibi görünüyor."

"Şövalyeliği kutsa." Dört ellerini ağzına götürdü ve bağırdı. "Ona zanaatında meydan okuyun!"

Rory kollarını göğsünde kavuşturdu ve duyamadığım bir şey söyledi. Şövalyelik alkışlarla çılgına döndü.

"Oh-ho! İşte meydan okuma." Kral Castor alana doğru bir adım daha attı. "Pekâlâ, Rodrick Myndacious. Şövalyelik savaş sanatında sana meydan okuyorum. Üç saldırıya karşı ayakta kalamazsın diyorum. Eğer yapabilirsen, memnuniyetle kaybımı kabul eder, elbiselerimi çıkarır ve aya karşı ulurum. Ama bir adım bile sendelersen ya da ayakların yerden kesilirse" - kralın mavi bakışları kalabalığın içinde beni buldu- "Aisling'e dönmeli ve geleceğini Kehanet ettirmelisin."

Yanımda Maude sırtıyordu. "Bu iyi olmalı."

"Bunu yapmayacak," dedim, kırparak. "Adam bunu sır olarak saklamıyor."

Aisling'e, Kehanetlere, Kâhinlere duyduğu tiksinti." *Benim için.*

"Bilmiyorum," dedi Maude. "Yine de seni şaşırtabilir."

"Eee?" Kral Castor kadehinden kana kana içti. "Soyunacak mısın, Myndacious?"

"Ayaklarımı yerden kesecek üç saldırı mı?" Rory yaklaştı. Kralın birasını elinden kaptı. "Peki, seni aptal, kabul ediyorum." Kollarını kavuşturdu ve ayaklarını genişçe dikti. "Kimi seçeceğime ben karar verdiğim sürece."

Sahada bir tezahürat daha yankılandı.

Kral Castor alkışladı, sonra ellerini birbirine sürttü. "Çift görüyor olabilirim ama yine de seni devirebilirim."

"Sen değil." Rory ateşe doğru döndü. Bakışları bize, arka arkaya dizilmiş Kâhinlere takılınca daraldı. "Onlar."

Bütün gözler bize çevrilmişti. O zaman Rory'nin tanıştığımız anda bana neden gösteri dediğini anladım. Şövalyeler bize, dün Kral için Kehanette bulunduğumda bana baktıkları gibi bakıyorlardı. Rapt. Şaşkınlık bekliyorlardı.

İyi bir gösteri istiyorum.

"Harikulade," diye seslendi Kral Castor. "Ve anlaşmayı tatlandırmak için-" Yakındaki bir şövalyeden bir kuşak çıkardı, sonra Rory'nin arkasına geçti. "Elleri bağlı olacak."

Maude güldü ve kralın yanına gitmek üzere uzaklaştı. "O çekiç ve keskinin sende olmaması çok kötü," dedi bana. "O bir taş duvar."

Dört kişi tamamen iş başındaydı. "Toplanın, sivri fareler."

Birbirimize sokulduk, altı saç çizgisi bir çemberin içinde sıkıştıyordu. "Pekâlâ," dedi biri. "Onu kim devirecek?"

"Daha sonra onun için Divine olmak zorunda kalmak için mi? Pfff." Three başını salladı. "Buna değmez."

Ben katılmadım. İçtenlikle. "Bence onu pataklayalım."

"Kesinlikle. Altı'ya çok kötü davrandı. Hadi onu dümdüz edelim." Beş sitem dolu bir elini göğsüne bastırdı. "Ama ben değil. Ellerimin en büyük güzelliğim olduğunu hepimiz biliyoruz."

"Sana kötü mü davrandı, Altı?" Biri parmak eklemlerini patlattı. "Ona bir atış yapacağım. Ayrıca dans etmekten kanım kaynadı."

"Onu *tanımıyoruz* bile," diye yakındı İki. "Pek cömert değil

onu devirmek için."

"Hey," diye karşılık verdi Dört, "tatlı olma. Anlaşmamızı hatırlıyor musun? Şövalyeler kesinlikle eğlence içindir. Onlara hiçbir şey vermeyin, özellikle de cömertlik. Kutsal boş ot dumanının altında buna yemin ettik!"

Bu özel şövalye tarafından sağlandığını fark ettim.

"İyi," diye mırıldandı İki. "Devam et ve onu döv."

Üç kıkırdadı. "Daha önce hiçbir konuda bu kadar kısa sürede anlaştığımızı sanmıyorum. Bir, Dört, Altı-gönüllü müsünüz?"

Birbirimize baktık. Başımızı salladık. "Hadi onu dümdüz edelim."

Çemberimiz kırıldı ve şövalyeler Bir, Dört ve ben yaklaştıkça onaylarını haykırdılar. *Bardaklarını* masalara tekrar tekrar vurdular, sürekli *bir* vuruş, vuruş, *vuruş*, yeni bir davul, bizi ileriye doğru yönlendiriyordu.

Rory bizi bir aşağı bir yukarı süzdükten sonra Kral Castor'ın şeytani sırtışıyla yüzleşti. "Önce kim?"

Kral bir parmağını kaldırdı. "En uzun."

Biri omuzlarını yuvarladı.

"Bir sakatlığı var," diye kulağına fısıldadım. "Sol kaburgaları."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Güven bana," diye mırıldandım. "Sol kaburgalar. Vur ona. *Sertçe*." Ateşten uzaklaşıp tarlaya doğru adım attı.

Şövalyeler daha hareketli vuruşlarla onu selamladılar. Rory sırtını dikleştirdi, siyah gözleri kısıldı. "Kendine zarar verme, Diviner-"

Biri ayağını zırhının sol tarafına çarptı.

Şövalyelerin ve fincanlarının çıkardığı gürültüden Rory'nin bağırıp bağırmadığını anlamak imkânsızdı. Yüzü buruşmuş, gözleri kapanmış, çenesindeki kaslar zıplamıştı.

Ama ayakları yere sağlam basıyordu.

"Bir vuruş," diye seslendi kral gürültünün üzerinde. "Ve ne vuruştun ama!"

İçinde iki tane daha var mı, Rory?"

Nefesini içine çekti. Burnundan dışarı attı. "Neredeyse hiçbir şey hissetmedim."

Biri omuz silkti ve zıplayarak yanıma döndü. "Bu şok edici derecede iyi hissettirdi."

Kral Castor'un hafifçe sallanan parmağı bir kez daha işaret etti. "Güzel olanı."

Rory'nin gözleri bana kaydı. Ama Kral'ın parmağı, şövalyelerin ortak bakışı Dört'ün üzerindeydi.

Sırıttı. "Yeni bir taktik deneyelim." Dört, Rory'ye doğru yürüdü. İki elini yüzüne koydu.

Ve onu dudaklarından öptüm.

Nefesim boğazımda düğümlendi.

Şövalyeler gürültülüydü. Şimdi gürültüleri dehşet vericiydi. Dört kişi öpüşmeyi derinleştirerek, nefes alıp almadığını bile merak ettiğim kadar hareketsiz duran Rory'ye bastırdılar.

Bir adım bile tereddüt etmedi.

Four'un geri çekilmesi çok uzun sürdü. "Huh," dedi dudaklarını sıvazlayarak. "Bu genellikle işe yarar. Keşke olsaydı diyeceksin." Bilmiş bir gülümsemeyle döndü. "Sırada o var."

Rory'nin bakışları yukarı fırladı. Kefenime çarptı. Etkisi bira gibiydi, boş ot gibiydi. Vücudumda alçak, puslu bir uğultu.

Bam, bam, bam, fincanlar gitti. Dört kişi geri çekildi ve Kral Castor'un parmağı bir kez daha bana doğru yöneldi. "Kâhinim," diye mırıldandı. "Sıra sende."

Kâhinler beni ileri itti. Alana adım attığımda şövalyeler sevinçle kükredi.

Rory beni izliyordu, alt dudağı hâlâ Dört'ün ağzından ıslanmıştı. "Gergin görünüyorsun, Altı Numara."

Hiçbir şey söylemedim, onunla karşı karşıya geldim. Elleri arkadan bağliken omuzları daha da geniş görünüyordu. Ama tıpkı dün geceki gibi, genişliğini, boyunu kullanmıyordu. Gerçekten de, biraz kambur duruyordu, tembel ve kayıtsızdı, gözleri hariç - daralmış, tehditkâr ve keskin bir şekilde bana odaklanmıştı.

"Bu arada, ona beni nereye tekmeleyeceğini söylemen çok iyi oldu." Dişlerini emdi. "Kâhinlere olan hayranlığım her geçen an artıyor."

"Ezin onu!" Kral Castor kenardan seslendi, bir an sonra Maude'un avucuyla kafasına vurdu.

Rory öne doğru eğildi. "Devam et," diye mırıldandı. "Yan tarafıma vur. Zayıf olduğum yerden vur. Vurabildiğin kadar sert vur."

"Eğer kazanmana izin verirsem," dedim biraz nefes nefese, "Kehanet için Aisling'e gelmeyeceksin. Seni bir daha görmek zorunda kalmayacağım. Bu başlı başına bir zafer."

"Bırak... ben... kazanayım." Dudakları köşelerinden kıvrıldı. "Gerginsin. Neden, Diviner? Beni de öpmeyi mi düşünüyorsun?"

"Seni sırt üstü yatırmayı tercih ederim."

"Beni bir güzel dövmekle tehdit etme-"

Öne atıldım.

O gerçekten de bir duvardı. Beni aşağılayan bir duvar. Benimle alay etti ve küçümsedi. Ama çekiç olmadan, keski olmadan bile-

Bir taş duvara nasıl bakılacağını biliyordum.

Dizlerimin üzerinde eğilerek kollarımı Rory'nin beline doladım.

Kalçalarım titredi ve gözlerimi kapattım. Göt deliği *ağırdı*.

Dişler gıcırıyor, kaslar titriyordu, yukarı bastırdım. Rodrick Myndacious'u ayaklarından kaldırdım. İleri doğru bir adım attım.

Ve ikimizi de çimlerin üzerine çarptı.

Kâhinlerin, şövalyelerin patlaması gökyüzünü ikiye böldü, tezahüratlar, alkışlar ve fincanların masalara çarpması gürültülü bir gök gürültüsüne dönüştü. Rory'nin üstündeydim, ellerimi kalçalarının iki yanındaki çimlere dayamıştım. Kolları hâlâ arkasından bağlıydı, altıma yatmaktan başka çaresi yoktu.

"Gördün mü?" İkimiz de nefes nefese kalmıştık. "Nasıl eğleneceğimi biliyorum."

Alaycılığındaki kıymık yine oradaydı, öncekinden daha kalındı. Gözleri kocaman ve mürekkep gibi siyahtı, sanki olanlara tam olarak inanamıyormuş gibiydi - bu kadar kapsamlı ve alenen yok edildiğine - yukarı baktı. Kefenimi aradı.

Ama beni bulamadı.

"Sen lanet olası bir belasın." Bakışlarını ağızma indirerek inledi. "Beni öpsen daha kolay olmaz mıydı?"

"Ve kendimi her türlü zevkten mahrum mu bırakayım?"

Gülümsedi ve ikimizi de şaşırttı.

Bir ve Dört beni onun üzerinden kaldırdı. Şövalyeler etrafımı sardı; müzik ve alkışlar vardı. Rory'ye son bir kez baktığımda kendimi Aisling Katedrali'nin kendisi gibi hissettim. Soğuk, güzel ve onaylamayan. "Baharda görüşürüz."

YEDİNCİ BÖLÜM

ANNE

aDwn Kehanet cübbemle çakılların arasından yürüdüğümde gökyüzünde kızarıyordu. Diğer Kâhinler uyuyorlardı. Coulson Faire'den iki saat önce dönmüştük, dans etmekten ayaklarımız ağrımış ve kirlenmişti ama ben uyumamıştım.

Katedralde olmam gerekiyordu.

Dün gecenin neşesi gitmişti. Artık içimde kıpırdayan tek şarkı kendi ayak seslerimdi.

"Beni neden bu kadar erken uyandırdığını henüz anlayamadım, Bartholomew," dedi yanımdaki yarasa benzeri çirkin yaratık. "Uykuma değer verdiğimi biliyorsun. Eğer gün boyunca yorgunluktan kabalık edersem, bunun hesabını vermeyeceğim."

Evine gizlice girmiş, elimi omzuna koymuş ve onu sarsarak uyandırmıştım. O kadar yüksek sesle çığlık atmıştı ki panjurlar titremişti, onu kapıdan dışarı çekerken diğer gargoyeler homurdanıyor ve çırpınıyorlardı.

"Yardıma ihtiyacım var," dedim. "Bir kehanetle."

Aisling Katedrali'nin kapıları kapalıydı; karanlık, açık ağız kapalıydı. Onları açtığımda, çığlıkları çirkin yaratığinkinden daha uzun ve daha yüksekti.

Karanlık narteksteki yün halıların üzerinden geçtik. Orada Rory'yi bekledik.

"Merak ediyorum," dedi gargoyle, "başrahibe nerede? Bir Kehanet sırasında her zaman ortalıkta görünmez mi?"

Ellerimi cübbemin içinde sıktım. "Bu kehanetin ortaya çıkmasını sağlayan araçlar tamamen Ortodoks değildi. Başrahibenin bilmesini istemiyorum."

Bana ders vermesini bekledim. Hatta belki de burnunu kaldırıp uzaklaşacaktı. Ama gargoyle sadece bir *hmpf* sesi çıkardı ve kendini ceviz sandalyelerden birine attı. "Çok iyi. Bazen, Bartholomew, onun tam bir sürtük olduğunu düşünüyorum."

"Gargoyle!"

"Ben sadece kalbimden geçenleri söylüyorum. Bunun için beni kim suçlayabilir ki?"

"Mesela o." Ama neredeyse gülümsüyordum ve bu onun ruh halini düzeltmiş gibiydi.

Beni nartekse doğru yürürken izledi. "Sana bir hikâye anlatmamı ister misin?"

Oyalandım. "Ne?"

"Kâhinler bir Kehanetten önce hasta veya endişeli olduklarında, birbirlerine Aisling Katedrali'nden ayrıldıklarında yapacakları şeylerle ilgili hikâyeler anlatırlar."

"Gargoylelerin buna dikkat ettiğini bilmiyordum."

"Pek çok şeye dikkat ederim, Bartholomew. Tanıdığım en gözlemci yaratık benim."

"Biraz tartışmalı bir konu - sen bana Aisling'in dışında bir hayat hikayesi anlatıyorsun."

"Neden?"

"Çünkü sen buranın ötesinde hiç yaşamadın. Ve asla da yaşamayacaksın."

Sanki bunu hiç düşünmemiş gibi yüzü buruştu. "Sen de düşünmeyeceksin."

"Ama ben gidiyorum gargoyle. Hepimiz gidiyoruz. Görev süremiz sona erecek ve başrahibe bizim yerimize Divine'a yeni kurbanlar getirecek. Bunu biliyorsun."

"Anlıyorum." Çok üzgündü. Alt dudağı titriyordu, kanatlarının uçları da öyle. Ellerini yumruk yaptı ve gözlerine bastırdı. Acaba her on yılda bir böyle mi oluyordu?

Eski Kâhinler gittiğinde ve yenileri geldiğinde, zavallı ruh. Nöbet değişimi sırasında gözyaşları sel oldu.

"İşte, işte." Kendimi onun yanındaki sandalyeye bıraktım. "Bana bir hikâye anlat o zaman."

Yapmadı, inatçı şey. "Bir hikâye anlatmak bir bakıma yalan söylemektir, öyle değil mi? Ve ben sadece bir hikâye biliyorum." Sesi sakinleşti. "Trajik bir başlangıcı ve ıssız, bitmek bilmeyen bir ortası olan."

Hıçkırmayı kesti ve ağlamaklı bir sessizlik içinde oturduk. Dışarıda gökyüzü aydınlanmış, kuşlar günü haber veriyordu. "Myndacious'a şafakta benimle burada buluşmasını söyledim." Tırnağımın altındaki kiri temizleyerek hıçkırdım. "Kefaretini ödemek ve buradan kurtulmak isteyeceğini düşünmüştüm."

"Ne tür bir kefareti?"

"Onu yere fırlattım ve şimdi bir Kehanete katlanmak zorunda."

"Bir dilencinin içeri dalmasına benziyor."

Burnumu kırıştırdım. "'Dilencinin pazarlığı' olacak, çirkin adam." Düzeltmeyi görmezden geldi. "Ağır mıydı?"

"Bir at gibi, düzenbaz."

"Sen hiç at kaldırmadın, Bartholomew."

"Hayır. Ama bir sürü taş kaldırdım. *Seni* batı duvarının yanındaki sincap tümseğinden çıkarmıştım, değil mi?" Haşaratlardan şikayet ediyordu, ayağını topraktaki bir deliğe sıkıştırdı ve ağlamaya başladı. Onu çıkarmak için homurdandım, inledim ve zorlandım ve sonunda başardığımda bunun için daha da kırılmıştı.

"Bunu hiç hatırlamıyorum." Gargoyle sandalyeden ayağa kalktı. "Eğer o gecikecekse, ben de işlerime başlamak için katedrale gidiyorum. Size nezaret etmekle bir şey kanıtlamış sayılmam."

Döndü, nefe doğru yürüdü ama halının sonunda durdu. Kalın sesi bir çocuğunki gibi küçüldü. "Bildiğim hikâyeyi bir gün sana anlatacağım, Bartholomew. Keşke onun yerine senin masallarından birini yaşıyor olsaydık. Keşke her şey senin ve benim için farklı olsaydı."

Beni sık sık yaptığı gibi bırakıp gitti.

Ne demek istediğini.

Gün ışığı açık katedral kapısından içeri süzülüyordu. Çıplak ayaklarıma baktım ve ince ipek kırışana kadar parmaklarımı kucağımda birleştirdim. Yerimde duramayınca ayağa kalktım, önce ayaklarımı, sonra ellerimi sallayarak beklentimi bir bezden köpüklü su çeker gibi içimden çıkarmaya çalıştım.

"Gergin görünüyorsun, Diviner," dedi arkamdan bir ses. "Botlarım için endişelenmeli miyim?"

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Bakışlarımı ileriye doğru çevirdim. "Sözünü tutup gelmene şaşırdım."

"Hayal kırıklığına uğrattığım için mutluyum."

"Eğer senin için de aynı şey geçerliyse, Myndacious, konuşmamayı tercih ederim.

Yoruldum."

Bakışlarının sıcaklığını sırtımda hissettim. "Ben de yorgun olurdum," dedi. "Eğer burayı omuzlamak zorunda kalsaydım."

Döndüm. Zırhını giymiş olan Rory arkamda duruyordu, bacaklarını genişçe açmış, ellerini iyi bir asker gibi arkasında kenetlemişti. Gözlerinin etrafındaki kömür sanki ovalamış gibi dağılmıştı ama bakışları sabitti. Kaşlarının çatıklığından -derin, mutsuz çizgiler- burada olmaktan en az benim kadar mutsuz olduğunu anlayabiliyordum.

"Kehanetlere inanmıyorsan neden onları onurlandırmakla yükümlü bir şövalyesin?" diye sordum.

"Kehanetlere ben de en az senin kadar inanıyorum." Çenesindeki kaslar gerildi. "Ama benim onlara inancım yok."

Gargoyle kilise avlusundan seslendi. "*Başrahibe* gelmeden önce -özür dilerim- Divine'a gitmek istiyorsanız, acele etseniz iyi olur."

Koridorda yürüdüm. Gargoyle, başrahibenin her zamanki yerinde duruyordu, göğsü kabarmış, oldukça önemli görünüyordu. Elimi tuttu ve beni pınara doğru götürdü.

Su soğuktu, kokuşmuş tatlılığı bunaltıcıydı. Rory çirkin yaratığın karşısında durdu, artık bir asker gibi durmuyordu ama kambur duruyordu, gözleri tehlikeli bir şekilde göz devirmeye yaklaşmıştı.

"Bu Kâhin'in rüyasından ne öğrenmek istiyorsunuz?" Başrahibenin sert tonunu taklit etmek için elimden geleni yaparak ona sordum.

Homurdandı. "Burada öğrenecek bir şey yok."

Prat. "İstediğin gibi olsun. Sadece-" Midem bulandı. "Pith. Bıçağı unuttum."

Gargoyle dudak büktü. "Başlı başına kötü bir alamet."

Rory'nin bakışları aramızda dolaştı. "Sorun mu var?"

"Kanına ihtiyacım var, seni aptal."

"Eminim bu sadece göstermeliktir."

"Eğer benim için bir anlamı varsa, o zaman bu bir performans değildir."

Rory durakladı. Elini yavaşça ağzına götürdü ve başparmağının ucunu ısırdı.

Cildi kırmızıya boyandı. Rory önce kanlı başparmağına, sonra da ağzıma baktı. "Bu yeterince iyi mi?"

"Yeterli." Gargoyle bileğine bir fiske vurdu. "Devam edin."

Rory yapmadı. Bekliyordu. Nedenini anladığımda, bahar o kadar da soğuk değildi.

İzin. İzin vermemi bekliyordu. Kanlı

başparmağına başımı salladım. "Devam et."

Rory'nin kaşlarının arasında bir çizgi belirdi. Elini uzattı, ben de elini tuttum -teni sert ve sıcaktı- ağzıma götürdüm. "Kehanetlere kanla hangi ismi verirdiniz?" Fısıldadım.

"Benim adım Rodrick Myndacious." Rory şok edici bir nezaketle kanlı başparmağını dudaklarıma bastırdı. Nefes verirken çıkardığı ses katedralin içinde uğulduadı. "Seninki ne?"

Başparmağının olukları alt dişlerimin üzerinde gezindi. Tuz ve bakır tadı aldım ama o kadar az kan vardı ki yutmak için acı çekmedim. Rory'nin teni dilimin ucunu sıyrarak orada bekleyen cevabı harekete geçirdi. *Sybil*, diyecektim neredeyse, kelime derin, karanlık bir kuyunun dibindeki eski bir taşı. *Bir zamanlar benim adım Sybil Delling'di.*

Ama söylemedim. Onun yerine kendimi suya bıraktım. Yukarıdaki vitray pencerelere baktım. "Hazırım, gargoyle."

Gülümsedi. Bekledi. "Neye hazırsın canım?" "Beni boğman için."

Gülümsemesi kayboldu. "Bunu sadece başrahibe yapabilir." "Ve onun yerine seni buraya çağırmamın nedeni de bu."

"Hayır. Yapamam. Belki de düzenbaz-"

Rory'nin sesi bir kırbaç gibi katedralin içinde şaklıyordu. "Hayır." "Gargoyle," diye tersledim. "Bunun yapılışını binlerce kez izledin. bitti. Hayatında bir kez olsun itaatkar ol."

Titremeye başladı ama söyleneni yaptı. Gargoyle taştan elini yavaşça köprücük kemiğıme koydu. Eğer başrahibe olsaydı, doğru kelimeleri söyleyebilirdi. *Kehanetlerin mucizelerine tanık olasın. Alametlerinin bir öğrencisi. Her zaman yüceliklerinin bir ziyaretçisi.*

Ama tek söylediğı kederli bir şekilde "Keşke her şey farklı olsaydı" oldu. Beni kaynağa doğru itti. Bulanık suyun içinden yukarı baktığımda, Rory'nin yüzü dalgalı bir bulanıklıktı. Ağzı gergin bir çizgiydi, koyu renk gözleri garip bir şekilde

Endişe.

Suda boğıldum. Baharda savruldu. Acı beni yuttu ve sonra ben onu yuttum, hiçbir şey kalmayana kadar, hiçbir şey-

Ama bir rüya.

Çıplaktım, Aisling'e benzeyen ama Aisling olmayan o soluk, liminal boşlukta bekliyordum. Ellerime, ayaklarıma, göğüslerime ve karnıma baktım ve sık sık yaptığım gibi tüm bu acının içime nasıl sığıdığını merak ettim.

Bekledim

.

Bekledim

.

"Buradayım," diye seslendim.

Tek cevap benim yankımdı, gürültünün içinde küçük ve çocuksu.

Tekrar denedim. "Rodrick Myndacious için Divine'a geldim."

Hiçbir şey çıkmadı.

Çekingen bir adım attım. Hava -ayaklarımanın altındaki taşlar- tenimle aynı sıcaklıktaydı, sanki uçsuz bucaksız, solgun bir rahmi keşfediyordum.

Hassas adımlarla ilerledim. Neye doğru, bilmiyordum. Aklımın bir köşesinde, düşmediğim için endişelenmem gerektiğini biliyordum. Kehanetlerin kendilerini gösterdiği taş nesneleri göremiyordum. Ama garip bir sakinlik beni ele geçirmişti ve puslu beyaz ışığa rağmen rahatsız edilmeden yürümeye devam ettim.

Yükseklerden bir yerden sesler geliyordu. Gargoyle, Rory

-Ama sesler anlaşılmayacak kadar karışıktı. "Seni duyamıyorum," dedim, yankım uyumsuz bir şekilde bana geri dönüyordu. *Seni duyamıyorum*, diye alay etti. *Seni duyamıyorum*.

Görüş alanımın köşesinde bir gölge uçuştı. Döndüm. Orada hiçbir şey yoktu.

Yürümeye devam ettim ve ayaklarımın altındaki zemin soğudu. Daha griydi. İleride ışık o kadar da parlak değildi. Yürüdükçe etrafımdaki boşluk daha da karanlıklaşıyor, artık aydınlık bir alanda değil, kararmış bir alanda durana kadar ışık sızıyordu.

Hava artık soğuktu. Nefes verdiğimde nefesim buharlaşacak kadar soğuktu. Tam bir kez daha seslenmek üzereydim ki görüş alanımın köşesinde bir şey titredi. Döndüm.

Ve dondu.

Karanlığın içinden narin kanatlarını çırparak geldi. Hiç ses çıkarmadı -en hafif fısıltısı bile yoktu- karanlıkta daireler çizerek bana doğru yaklaşıyordu.

Bir güve, solgun ve narin.

Daha yakına uçtu, üzerimde gezindi. Sonra hiç ses çıkarmadan burnumun üzerine kondu ve kefenimin üzerinde durana kadar tırmandı.

Gözlerimi kapattım. Titredim.

Güve kefenimin üzerinde dolaşırken bacakları kumaşa yapıştı. Çok küçüktü, kasları yoktu ama sabırlıydı. Güve gözlerimin üzerinde ileri geri çalıştı, çekiştirdi, ta ki-

Kefenimin düştüğünü hissettim. Gözlerimi açtığımda, artık tüllerin değil, bir pervanenin ince, damarlı kanatlarının arasından bakıyordum.

Etrafımdaki karanlık değişti. Güve kanatlarının ardındaki dünya o kadar renkliydi ki nefesimi kesti. Traum'un daha önce hiç görmediğim kısımlarını gördüm, sanki beş farklı mezrasının üzerinde süzülen bir kuş gibiydim. Dağlık Fervent Peaks, Seacht'ın hareketli sokakları, Chiming Wood'un sarı huş ağaçları, Bellidine'in çiçekli pembe Kayalıkları vardı. Traum ne kadar parlak görünüyordu, lekesiz, güzelliği sonsuzmuş gibi. Sanki hiç ölmeyecekmiş gibi. Sonra-

Aisling.

Yalnız ve gri, Tor'daki duvarının arkasında beliren katedral

vitray gibi gözlerle beni izliyordu. Ancak şimdi, avludaki beş heykel taştan yapılmamıştı.

İnsandılar ve her birinin elinde farklı bir taş nesne vardı. Bir madeni para.

Bir mürekkep hokkası.

Bir kürek.

Bir çan sesi.

Bir dokuma taşı.

Altıncı bir figür katedralin ağzında duruyordu, diğerleri gibi kapüşonluydu. Taştan bir nesne taşımıyordu; elleri boştu, kollarını iki yana açmıştı, sanki beni katedrale çağırıyordu. Sanki *katedralin kendisi figürün* kişisel taş objesiydi.

Güve kanatlarının arkasındaki görüntü dalgalandı. Kayboldu. Şimdi Aisling'in iç kısımlarıyla karşı karşıyaydım. Nefiyle, sıralarıyla ve pencereleriyle.

Karanlık, kokuşmuş baharı.

Güve kanatlarını çırpı ve ben suyun içinde yüzler görmeye başladım.

Kefenli başrahibeyi ve çirkin heykellerini gördüm. Eski krallar olması gereken zırhlı ve taçlı adamlar. Kehanet için Tor'un dışında sıraya girmiş Traum halkından ordular.

Kâhinleri gördüm. Gossamer'a bürünmüş genç kızlar. Sonra güve kanatlarını bir kez daha çırpı ve Kâhinlerin yüzleri, kolları, bacakları ve gövdeleri deforme oldu. Kırılmış, korkunç grotesk şekillerde bükülmüşlerdi. Acı içinde haykırdılar, ama sesleri rüzgâr gibiydi

-Uzun, kederli ve ertelemesiz.

Elimi ağzıma götürdüm. "Lütfen, dur."

Sonra onlar da gittiler, baharın görüntüsü de. Bir kez daha karanlığın içinde yalnızdım. Güve kanatlarını gözlerimin üzerinde çırparak yüzümü yelpazeledi.

Ve sonra hiç hissetmediğim bir acı içimi parçaladı. Boğulmak gibiydi ama çok daha kötüsüydü. Kaçınılmaz bir acı. Her yerde mevcut. Eksiksiz.

"Kılıçlar ve zırhlar," diye bir ses geldi, "taştan bir şey değildir."

Soluk soluğa ayağa fırladım.

Bir sıranın üzerine uzanmıştım, üstümdeki gül pencerenin ışığı hâlâ gençti. Rory gitmişti. Sadece gargoye o r a d a y d ı ,

beni izliyordu. "Çok meraklısın, Bartholomew," diye düşündü. "Gerçekten de çok meraklı."

"Ne oldu? Ne-" Bir elimi ıslak ama gözlerimi kapatan kefenime koydum. "Ne duydun?"

"Hiçbir şey."

"Rüyamda *hiçbir şey* söylemedim mi?"

Gözlerini kırptırdı. "Belki de Kehanetler artık seni desteklemiyordur." "Myndacious nerede?"

"Kral ve şövalyeleri onu almaya geldi. Ve söylemeliyim ki, rahatladım." Ürperdi. "Şövalyelerle ilgili bir şey var, onların erdeme olan erişilmez heveslerini gerçekten mide bulandırıcı buluyorum-"

Gerisini duymadım. Katedralden tökezleyerek çıkıyordum, yolda midem bulandı. Ayaklarım halının, çakılın, sonra çimenlerin üzerinde çalkalanıyordu. Elma bahçesine ulaştım, sonra da duvara.

Kâhinler oradaydı, yüksekte tünemişlerdi, mavi gökyüzüne karşı beyaz fenerler. Yaklaştığımı hissederek döndüler ve Bir ve Dört beni yukarı kaldırdı.

Neden yatmadıklarını sormadım. İzlemeye geldiklerini biliyordum.

Kralın şövalyeleri tepenin yarısındaydı. Parıldayan zırhı aradım, aradım, aradım.

Orada. Ön tarafa yakın, Kral Castor ve Maude arasında. Koyu renk saçlar. Sırtının geniş çizgileri.

Rory.

Kaşlarını çatarak döndü ve Aisling Katedrali'ne baktı. Bakışları duvarı ve üzerindeki Kâhinleri buldu. Bana geldiğinde dondu, kaşları daha da çatıldı. Onu geri çağırabilirdim. Ona altıncı alamet olan güve hakkında ne bilebileceğini ve rüyamı neden ziyaret ettiğini sorabilirdim. Ama o arkasını dönmüş, atını mahmuzlamış, yol dönene ve çukurun yeşilliği onu yutana kadar atını sürüyordu.

"Bize ne güzel günler bahşettiler," dedi Dört, siyah saçları rüzgârda savrulurken.

"Neredeyse uykusuz gecelere geçecek," diye mırıldandı Three esnerken. "Neredeyse."

"Şövalyen ne oldu?" Biri elini omzuma koydu. "Rüyası ilginç miydi?"

Güve. Avludaki heykellerin görüntüsü canlandı. Kâhinlerin, bükülmüş ve feryat eden. "I-" Rüya boğazıma düğümlendi. "Bilmiyorum. İşaretleri okuyamadım."

Birinin kaşları kalktı. Gülüp geçmeye çalıştım. "Zaman kaybı."

Öyle olması için dua ettim. Güve rüyası hiçbir şey ifade etmiyordu - hayat bir Kehanetten sonra her zaman olduğu gibi normale dönecekti. Çekicimi, keskimi elime alacak, duvara bakacak ve hizmetimiz sona erene kadar diğerleriyle birlikte hayal kuracaktım. Aisling'e veda edecektik ve ben de Rodrick Myndacious'u, saygısızlığını, boşboğazlığını, alaycılığını unutacaktım. Hepsi kötü bir hikâyeden başka bir şey olmayacaktı.

Korkunç bir rüyadan başka bir şey değil.

Sadece hayat normale dönmedi. Ertesi sabah uyandığım anda bir şeylerin yolunda gitmediğini anladım. Kâhinlerin kulübesi daha soğuk ve sessizdi. Ve Dört, canlı, kararlı Dört-Gitmişti.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

GİTTİ

hTe yarasa benzeri gargoye eğilmiş, bir gowan çiçeğine takılmıştı. Onu kopardı. Aisling Katedrali'nin yükselen yapısına doğru tuttu. "Hangisi daha karmaşık?" diye düşündü. "Tanrılara ulaşmaya çalışan insanların tasarımları mı, yoksa insanlara ulaşmaya çalışan tanrıların tasarımları mı?"

Çekicim bir granit parçasına çarptı. "Her ikisine de ulaşan kadınların incelikleri de nedir?"

Güm, çekicim tekrar düştü. Etrafımda, Kehanet cüppeleri çamaşır ipinde dans ediyordu. Aisling'in yerleşkesinin tüm çemberini yürüdüm, duvardan ayrılmadım, ufalanmış taşlar arıyormuş gibi yaptım, ama gözlerim alçaktı, Dört'ün nerede yürümüş olabileceğine dair herhangi bir ipucu bulmak için çimenleri araştırıyordum. Çimenlerin ve örümcek ağlarının arasından geçtim, Tor'un tüm taş yapılarını -penceresiz kulübeyi bile- geçtim, rüzgâr etrafımda çığlık atıyordu.

Hiçbir şey bulamadım, çamaşır ipinde başladığım yerde bitirdim.

"Kaçıp gitmez," dedim yüzüncü kez. "Bir şey söylemeden olmaz."

"Belki de öyledir," diye düşündü gargoye. "'Bir şey' oldukça yaygın bir kelime ne de olsa."

Gözlerimi bu kadar sık devirerek görme yetime zarar verecektim. Sabahtan beri benimle birlikteydi, çirkin yaratık. Başrahibe bunu bir güvenlik önlemi olarak düşünmüş, Dört kaybolduktan sonra her Kâhin'i gölgelemesi için bir gargoyle görevlendirmişti. Hatta kedigil çirkin yarattığı Dört'ü araması için katedralden uzaklaştırmıştı. Bunun ötesinde, başrahibe garip bir şekilde hareketsizdi. Kehanet her zamanki gibi devam etti.

Ve bu benim için iyi olmadı.

Çekicim tekrar düştü ve taş çatladı. "Nereye gittiğini bilseydin bana söyler miydin? Dört mü?"

"Nasıl bilebilirim ki? Ve neden söyleyeyim ki?" Gargoyle burnunu kırıştırdı. Taştan ağzını açtı ve gowan çiçeğini içine attı. "Yine neden bahsediyorduk?"

Çekicim başparmağımı sıyırdı. "Hiç yardımcı olmuyorsun."

Bu ya da gowan çiçeğinin tadı, onu gün boyunca yanında taşıdığı ekşi bir ruh haline soktu. Duvarda çalıştım, Aisling'i hayal ettim ve çirkin adamın taş bakışlarından ancak gün batımında beni Kâhin'in kulübesine bıraktığında kurtuldum.

Merdivenleri hızla çıktım ve diğer Kâhinleri yatak odamızda toplanmış buldum.

Dövüşmek.

"Şövalyeleri takip etti, o küçük fingirdek," dedi İki, elleri kalçalarında. "En azından hizmetini bitirebilir ve bahardaki dönüşlerini bize bırakmayabilirdi. Ama bu Dört, değil mi?"

"Bize haber vermeden gitmezdi," diye bağırdı Beş. "Bunu yapmazdı."

Bir, çenesini İki'ye doğru uzatarak, "İçimizden birinin bunu başrahibeye ispiyonlayacağını düşünseydi ispiyonlayabilirdi," diye karşı çıktı.

İki'nin dudakları inceldi. "Bu hiç adil değil. Dört kardeşim gibidir."

"O bir kız kardeş," dedi Three, düzgün sesi alışılmadık bir şekilde titrekti. "Ve başrahibeye söylesek de fark etmez - belli ki umurunda değil. Arama ekibi olarak sadece bir gargoyle mu? Dışarı çıkıp onu kendimiz aramalıyız. Fazla uzaklaşmış olamaz."

İki ya da Beş'in itiraz edeceğini düşünmüştüm. Ancak Kâhinler sessiz ve vakur bir şekilde durdular, dile getirilmemiş bir kararlılık etrafımızda dolaşıyordu.

"Yarın gece," dedim. "Yarın akşama kadar dönmezse, sıvışırız; boş yolları ve Coulson Faire'i ararız, sonra da

sabaha dönmüş oluruz."

"Luricht Kalesi'ne gidip yardım bile isteyebiliriz," diye önerdi Üç.

"O halde anlaştık." Biri ellerini uzattı ve biz Kâhinler de onları tutarak Dört olmadan çok küçük gelen bir daire oluşturduk. "Yarın. Karanlık çöktüğünde yola çıkacağız."

Coulson Faire'e ya da Luricht Kalesi'ne ulaşamadık. Aisling'e gelen tüccarlar, lordlar ve halk için hayal kurduğumuz bir günün ardından biz Kâhinler, yorgun ama kararlı bir şekilde akşam yemeğimizi avluda yedik. Güneş gökyüzünde battığında yatacakmış gibi yaptık. Kulübemizde karanlığın çökmesini bekledik. Kapımızı çaldık.

Ve kilitli buldum.

Ertesi sabah hava daha da soğuktu. Kalktım ve odayı taradım. Bir çığlık attım.

İki gitmişti.

Rüya görüyordum.

Bir çiftçi, geleceğini kehanet ettirmek için başrahibeye yirmi dört gümüş para ödemişti. Yüzünü zar zor gördüm. Cübbemi giyip pınara adım attığımda, kanı tattığımda ve boğulduğumda, rüyamın içine düştüm. Sikkeden, hokkadan, kürekten, çandan, dokuma tezgahı taşından işaretleri okuyun.

Ama tek düşündüğüm Dört ve İki ile kendi korkunç güve rüyamdı.

Kâhinler çığlık atıyor.

Saatler sonra, başrahibenin kulübesinin kapısını çaldım. Cevap veren olmadı.

Tor'da onu aradım. Aradım ve aradım, ta ki arayışım beni Aisling Katedrali'ne geri getirene kadar.

Şanselin üzerindeydi; karanlığın içinde soluk bir leke. Başrahibe elleri ve dizleri üzerinde kamburlaşmış bir şekilde pınarın üzerine eğilmişti, etrafta çok iyi bildiğim bir koku vardı. Tatlı, kokuşmuş çürük.

Su sesi duydum. "Başrahibe?" Durdu, sonra yavaşça ayağa kalktı. Döndü.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim, başrahibe. Ama görüşmek istediğim bir konu var."

"Beni hiç rahatsız etmiyorsun, Altı." Şanselden nefe doğru adım attı ve o sessiz, açık kollu işaretlerinden biriyle bana doğru geldi. Beni katedralden dışarı çıkardı. "Gel."

Sessizce kulübesine doğru yürüdük. İçeride, küçük salon gül kokuyordu, açık pencerenin yanında tütsü yanıyordu, uzun duman izi küçük odada ateşin yanındaki iki ahşap sandalye dışında tek süsüdü.

Bu odada daha önce sadece bir kez bulunmuştum. Küçük bir kızdım ve başrahibe, çocuğuna hediye veren bir annenin tüm şefkatiyle bana bir çekiç ve keski vermişti. Elini yanağıma bastırarak, "Bunları her zaman en iyi Kâhinime veririm," demişti. "Bakalım sen onlardan ne yapacaksın ya da onlar senden ne yapacak."

Başrahibenin sesi o zaman olduğu gibi şimdi de sıcaktı. "Benimle otur, Altı."

Otururken sandalyelerimiz inledi. Başrahibe elimi tuttu, ipeksi eldiveni benim sertleşmiş avucumdan çok daha inceydi. Bu hissi çok sevmiştim. "Kaçaklar için buradasınız."

"İşte bu, başrahibe. Kaçtıklarına inanmıyorum."

Ateşin ışığı üzerine uzun gölgeler düşürüyordu. Sanki bir kolyeyi oynatıyormuş gibi beyaz elbisesinin yakasını k a y d ı r d ı . "Ne o zaman? Alındı mı?"

"Bilmiyorum. Ben sadece-" Umutsuzluk içimde fokurdadı. "Korkarım korkunç bir şey oluyor."

"Şşşt." Saçlarımı yatıştırdı. "Korku dışa dönük bir pusula değildir, kızım. Onun sana yol göstermesine izin vermemelisin. Alametler - onların işaretleri - olacakların tek gerçek ölçüsüdür."

"Bunu biliyorum, başrahibe. Dört kaybolmadan bir gün önce çok tuhaf bir rüya gördüm. Her zamanki taş nesnelerden değildi." Bir nefes aldım. "Güve ile ilgiliydi."

Uzun bir süre sessiz kaldı, odadaki tek ses çıralların şangırtısıydı. "Güve."

Rüyamı anlattım. Traum güvelerin arkasında ne kadar canlı görünüyordu.

Kanatlar. Avludaki heykellerin nasıl canlandığına tanık olmuştum. Pınarın suyuna bakıp onu, gargoyleleri nasıl gördüğümü.

Kâhinlerin nasıl kırıldığını. Bükülmüş. Feryat ediyorlardı. Başrahibe hareketsizce oturmuş, dinliyordu.

"Güve -altıncı alamet- ölümün habercisi, değil mi?" Kalbim hızla çarpıyordu. Umutsuzca bana sarılmasını diledim. "Endişeleniyorum, başrahibe. Korkunç bir şey olacağından endişeleniyorum."

Başını çevirdi ve ateşle konuştu. Yavaşça eli elimden kaydı. "Bu kehaneti kimin için yaptın?"

"Bir şövalye." Yutkundum. "Yarasa benzeri çirkin adam yardım etti." "Anlıyorum. Ücreti ödedi mi, bu şövalye?"

"Tam olarak değil."

"O zaman onunla kendi anlaşmanı yaptın. Bensiz. İlahi, bensiz." Sesi sakinleşti. "Belki de benim gereksiz olduğumu düşünüyorsun."

"Hiç de değil, başrahibe."

Bu fısıltılı bir kahkaha kazandırdı. "Beni kayıtsız mı sanıyorsun? Coulson Faire'e yaptığınız küçük gezintiden habersiz olduğumu mu? Ya da diğer Kâhinlerden iki kat daha fazla rüya gördüğünü fark etmediğimi mi? Kendinle savaş halindesin Altı, kendini her zaman onlardan daha güçlü, onlardan daha iyi görüyorsun - onlar için kendini parçalıyorsun." Başını sallarken kefeni dalgalandı. "Ama ben seni tanıyorum, benim özel kızım. Ve biliyorum ki, tüm bunların altında onlara kıızıyorsun, kendini onlar kadar cesur görmek istiyorsun."

İç çekti, sonra öne eğildi. Çenemi parmaklarının arasına aldı. "Bunun ne anlama geldiğini anlıyorum. Eğer Kâhinler bir veda bile etmeden kaçıp gittilerse, o zaman tüm sevginiz, kızgınlığınız ve şehitliğiniz boşa gitmiş demektir. Buna neden karşı çıktığınızı anlayabiliyorum - neden onların yokluğunun daha büyük bir planın parçası olduğunu düşündüğünüzü." Çenemi indirerek beni başından savdı. "Ama öyle değil. Gittiler ve yeni yavrular geldiğinde yerlerini alacaklar. Şimdi git. Dinlen. İhtiyacın var gibi görünüyor."

Sessiz bir azarlamaydı, başrahibenin sesi fısıltıyı pek geçmiyordu. Keşke bağırıyorsa, sözlerinin kırbaç darbelerine uygun bir kırbaç şaklatsaydı.

"Kaybolan her Kâhin için değerli gargoylelerimden birini gönderdim. Eğer bu senin endişeni hafifletecekse," dedi.

"Kulübenizi tekrar kilitlemelerini söyleyeceğim, yoksa diğerleri de yerlerini terk etmek için ilham alırlar."

Bir kilit İki'nin ortadan kaybolmasını engelleyemedi.

Ancak kulübeme vardığımda, başrahibenin güve rüyam hakkında hiçbir şey söylemediğini fark ettim, sanki bu onun küçümsemesine değmezmiş gibi.

Kurt gibi çirkin adam kulübemin kapısında nöbet tutuyordu, taş gibi gözleri hiçbir şeye odaklanmamıştı. Kapının kilidini açmaya koyuldu ve ben işlerin nasıl bu kadar karıştığını merak ettim. Başrahibeye içimi dökmek için gitmiştim; rahatlamak, *cevaplar* aramak için ve utançtan başka bir şey bulamadan ayrılmıştım.

Merdivenleri çıktım. Odaya girdim.

Bir, Üç ve Beş oradaydı, sessiz ve hareketsiz. Biri kolumu tuttu. "Başrahibeyle konuştun mu?"

"O..." Ne diyeceğimi bilemedim. Gözlerim yere düştü. "Kaçtıklarını söylüyor."

"Ne?" Üç kişi odadan çıktı, adımları merdivenlerde yankılanıyordu. "Gelip kendisi görebilir." Gürültülü bir vuruş başladı. "Aç şu kapıyı, seni aptal taş yığını!"

Vurdu ve çığlık attı. Odamızdan dinledik. Üç sessizleştğinde, sessizlik sağır ediciydi.

Hepimiz aynı yatağa uzandık. "Bize bir şey söyle," diye fısıldadı Beş omzuma.

Fervent Peaks hakkında bir hikaye anlattım - orada olduğu söylenen kaplıcalar ve gökyüzünün nasıl o kadar berrak olduğunu anlattım ki sanki aya daha yakın duruyormuşsunuz gibi geldi. Önce Bir, sonra Üç, sonra da Beş uyudu; başları omzuma düştü. Gökyüzü maviden siyaha ve menekşeye döndü. Uyumalarını izledim, göğüs kafesleri durmak bilmeyen bir ritimle yükselip alçalıyordu, sakinleştirici bir şarkının hafif ritmiyle. Sadece bir an gözlerimi kapattım.

Ve sarsılarak uyandım.

Gökyüzü artık sarı-pembeydi. Bakışlarım yatağa düşmeden önce ne olduğunu biliyordum.

Üçü gitmişti.

Bir gargoyle'u kandırmak o kadar da zor değildi. Sorun onun gitmesini sağlamaktı.

"Neden bu saatte çalışmak zorundasın anlamıyorum," dedi yarasamsı olan alacakaranlıkta, parmağında demir bir anahtar halkası döndürerek. Burnuna çarptı ve o kadar şiddetli hapşırdı ki bir düzine yas güvercini yakındaki bir çalıdan kaçtı.

"Sana söyledim," diye cevap verdim, çekicimin taşa çarpışının yalanımın perdesini yumuşatması için dua ederek. "Kehanet beni geri bıraktı. Bunları dörde bölmeyi bitirmem gerek." Bir elimi karnıma götürdüm. "Ama doğrusunu söylemek gerekirse biraz midem bulanıyor. İlkbahardaki tüm o zamanlar..." Sallandım, taşların üzerine tükürdüm. "Sanırım olabilirim- olabilirim-"

Gargoyle ellerini gözlerine kapattı ve olağanüstü bir hızla sendeleyerek uzaklaştı. "Tanrı aşkına, Bartholomew. Bu kadar iğrenç olmana gerek yok."

Saniyeler içinde gitmişti, kendi kendine kızgın bir şekilde mırıldanıyordu.

Doğrulmuştum. Aisling'in tüketen gölgesinde kaybolduğunda, çekicimi ve keskimi otların arasına bıraktım. Pelerinimi sakladığım taşın altından çıkardım.

Ran.

Şövalyelerle birlikte tırmandığımız duvarın bir kısmına ulaştığımda nefes nefese kalmıştım. Kendimi duvarın üzerine attım ve arkama baktım. Kâhin'in kulübesi uzakta mütevazı bir meydandı. Oradan bir ışık yanıyordu, ikinci kat penceresinin yanında iki silüet gizlenmişti.

Bir ve Beş.

El salladım. Bir an sonra ışık söndü. Ben Luricht Kalesi'nden dönene kadar pencereyi kapatıp birbirlerini uyanık tutacaklardı.

Aşağı baktım. Bu sefer beni yakalayacak şövalyeler yoktu. Ama duvara tutunur ve manevra yaparsam, kolayca-

Ayağım likenlere takıldı. Duvar, kavrayan ellerimin içeri girmesine izin vermedi ve ağızımdan sadece domuzların çıkardığını duyduğum gıcırtilı bir ciyaklama çıktı. "Orospu çocuğu-"

Taş gibi düştüm.

Yol acımasızdı. Sert bir *gümbürtüyle* çarptım ve öyle sert öksürdüm ki gözlerim acıdı. Kendimi toparlamayı başardığımda, kırık ya da kanayan bir şey olup olmadığını ve daha da önemlisi kefenimin hâlâ yerinde olup olmadığını kontrol ettim. Sonra ağrıyan bedenimi yukarı çektim. Yine öksürdüm.

Ve yoldan aşağıya doğru koşturdu.

Gece sessizdi. Kovuğun etrafını saran ağaçlardan ne bir ses geliyordu, ne gülen şövalyeler, ne de rüzgârda yankılanan müzik notaları. Toprak kenarları ve kaban dallardan oluşan kapağıyla oyuk *karanlıktı*. Öyle bir sessizlik, öyle bir karanlık ki, düşüncelerimin çok gürültülü olmasından endişelenmeme neden oluyordu.

Yukarıdan bir dal kırıldı. Bakışlarım yukarı fırladı.

Sprite'lar. Onlardan düzinelercesi, dalların budaklı tavanından beni izliyordu. Ay ışığı onları kanatlarını çırttıklarında göz kırpan koyu mavi halelerle yıkıyordu.

Yol boyunca beni takip ettiler, asla bana dokunacak kadar yakın olmadılar, yakın kalmak için yaprakları ve serseri örümcek ağlarını yırttılar.

Titredim ve aceleyle devam ettim.

Holloway yapraklarını döküyordu ve öğleden sonra yağın yağmur onları nemlendirmişti. Yoldaki bir tepeye ulaştığımda çıplak ayaklarım üşümüş ve ıslanmıştı. Altımda Coulson Faire vardı; çadırları kararmış, coşkusu sönmüştü. Müzik sesi duymadım, şenlik ateşi görmedim, çimenli yürüyüş yolları birkaç tüccar dışında boştu.

Ve merak ettim. *Faire'i kayıp Kâhinler için taramalı mıydım?*

Onları sormak mı?

Sonra çadırlarda tek başıma dolaştığım son seferde beni ele geçiren o tüccarı hatırladım - kefenime uzandığında kendimi ne kadar savunmasız hissetmişim.

Coulson Faire yok o zaman.

Mor pankartları takip ederek doğuya doğru ilerledim.

Etrafta kimse yoktu. Gecenin sessizliği duyularımda delikler açtı ve zihnim boşlukları doldurmak için acele etti. *Kayıp Kâhinler yabancı bir diyarda tek başlarına nasıl idare ediyorlar? Ya başlarına çoktan korkunç bir vahşet geldiyse? Bir ve Beş hâlâ kulübede uyanık mı?*

Onlara bir şey mi oldu?

Kendimi salladım. "Zihninin çılgınca çalışmasına izin verme." "O zaman hangi hızda koşmasına izin vermeliyim?"

Ben çığlık attım ve arkamdaki yarasa benzeri çirkin yaratık da çığlık attı. "Seni aptal!" Elimi göğsüme götürdüm. "Beni korkuttun." "Bana *bağırma*, Bartholomew."

Ağlıyordu. Burnunu çekerek, parmaklarının arasından bakıp izliyor muyum diye ağlamıyordu. Bu tam bir hıçkırıktı. "Endişeleniyorum, Bartholomew. Kuşkusuz bu benim en kötü özelliğim. Duvarın dibinde tek başına kaldığın için üzülürsün diye endişelendim. Geri geldim ve-ve-" Başını arkaya attı ve feryat etti. "Sen *gitmiştin*."

Bağırmaya devam etti ve ağaçlardan birkaç sprite salladı.

İçimi çektim ve geçici bir kolumu omuzlarına doladım. Kireçtaşından teni soğuktu ve yumuşaklıktan tamamen yoksundu. "Buna hiç gerek yok. Geri dönecektim."

Burnunu çekti. "Başrahibe benimle kalacak kişinin sen olacağına söz verdi."

Böyle bir şey söylediğinden şüpheliydim ama bunu söylemek durumu daha da kötüleştirecekti. Onun yerine elimi uzattım. Almadı, önemsiz bir şeydi. Ama ondan sonra arkamdan geldi, beni yolda yalnız bırakacak kadar huysuz değildi, yine de ne zaman geriye doğru bir bakış atsam burnunu kaldırdı. Sonunda mırıldanmaya başladı. O arkamdayken gecenin ne kadar karanlık ya da korkutucu görünmediğini söyleyebilirdim, ama huysuz küçük bir eşek gibi davranıyordu, bu yüzden hiçbir şey söylemedim.

Coulson Faire'in son çadırlarından uzaklaşmadan önce Luricht Kalesi'nin kulelerinin gece gökyüzünü deldiğini görebiliyordum. Gargoyle ve ben ilerledik, gece sessizdi ta ki-

Sesler. İleride, yolda.

Alçak bir gümbürtü duydum ve iki atın çektiği bir araba yuvarlanarak geçti, pelerinimin eteklerine çamurlu su sıçrattı.

"Hey," diye seslendi biri. "Bakın! Bir gargoyle!"

Gargoyle ve ben çoktan yola doğru koşmaya başlamıştık. Bir köşeyi döndük, sonra bir tane daha, sonra bir tane daha, boyalı evlerin yanından geçtik ve yol düzleşene kadar çitlere uzandık ve aniden bir kalenin gölgesinde yüzlerce mor sancağın arasındaydık.

Yol, bir hendeğin üzerinde yükselen asma köprüye doğru yol alıyordu. Karanlık suya bakmadım, bakışlarım ilerideydi. Kayıp Kâhinlerden bahsederken krala ya da cevap veren bir şövalyeye ne söyleyeceğimi hayal ediyordum. Kapıya vardığımızda konuşmamın yarısını hazırlamış, omurgamı dikleştirmiş ve kanımı hızlandırmıştım.

Sadece Luricht Kalesi'nde tek bir kişiyle bile konuşmadım.

Gargoyle ve benim kale kapısından geçmemize bile izin verilmedi.

Bekçiye ikinci kez, "Beni içeri almalısınız," dedim.

Meşale ışığı, sarmaşıklarla kaplı taştan bir yapının üzerinden atlayarak muhafızın zırhına takıldı. Kapının demir girişinin önünde durmuş, yolumu kapatıyordu. "Çok özür dilerim leydim. Söylediğim gibi. Gece yarısından sonra kimseyi içeri almam yasak." Zırhı gıcırdadı. "Belki şafak vakti geri gelebilirsiniz?"

"Bu çok geç," diye tersledim.

"Ve ayrıca çok erken." Gargoyle, açık bir meşalede kendi kanadını kavurduğundan habersiz, yeşillik sarmaşıklarını kokluyordu. "Bu ne tür bir sarmaşık böyle? Harika bir şekilde sağlam. Putalian mı? Wurspurt? Eminim Gowanhtır?"

"Kendine gel," diye tısladım ve kanadını alevden uzaklaştırdım. Muhafıza döndüm. Başlığımı çıkardım. "Sen benim kim olduğumu biliyor musun?"

Görev yerindeki uykusundan uyandırdığımız için gözleri kan çanağına dönmüş olan muhafız önce gargoyl'e, sonra da bana baktı. "Elbette Aisling'densiniz." Kekelemeye başladı. "Bağışlayın beni. Burada olmanız benim için bir onur."

"Oldukça. O yüzden lütfen. İçeri girin ve şövalyeliğin bir üyesini yardıma ihtiyacı olan bir Kâhin olduğu konusunda uyarın."

Muhafız daha da rahatsız görünüyordu. "Ne kral n e de şövalyeler burada, Diviner."

"Hepsi gitti mi?" "Bildiğim kadarıyla." "Tam olarak nereye?"

"The Seacht."

"Ne zaman dönecekler?"

Kıpırdandı. "Bilmiyorum."

"Son birkaç gündür burada benden başka Kâhinler de var mıydı?"
Zırhı takırdadı. "Korkarım bunu ben de bilmiyorum."

"Kralın hizmetinde bu yaygın mıdır?" diye düşündü gargoyle. "Dipsiz bir bilgi eksikliği mi?"

Yanaklarıma hava üfledim. "Konuşabileceğim biri olmalı."

"Gidip bakacağım." Muhafız bir anda uzaklaşıp kaleye doğru yol aldı ve çirkin adamla beni yumruklarımız kapının demir parmaklıklarına kilitlenmiş halde bıraktı.

"Beni içeri davet bile etmedi." Gargoyle taştan dilini uzattı. "Müthiş bir aptal."

Bekledik. Gece mor bir battaniyeydi, yumuşak ve sessizdi. Sonra

-

Arkamda kahkahalar yankılandı ve onunla birlikte bir arabanın gürültüsü
Sepet.

"Söylemiştim," dedi yüksek ve boğuk bir ses. "Gargoyle. Tam şurada."
Bağırışmalar oldu. Nefesler. "Ve bir Kâhin!"

Öncekiyle aynı arabaydı, ama şimdi asma köprüye doğru yuvarlanarak bana doğru geliyordu. Luricht Kalesi'nin meşale ışığında yıkanan arabanın içinde birkaç adam fark ettim. Giysileri buruşuk, gözleri cam gibi, ağızları tembelce gülümsüyordu. Uzaktan bile biranın kokusunu alabiliyordum.

"Ne kadar?" diye bağırdı kır saçlı bir adam. Kemerinden bir bozuk para cüzdanı çıkardı. "Geleceğim için ne kadar, Div-oh kahretsin." Keseyi yere düşürdü, gümüş paralar köprünün üzerine saçıldı.

Kapüşonumu yukarı çektim. "Gitmeliyiz," diye fısıldadım gargoyle'a.

Arabadan iki adam indi. Kır saçlı olanı paraları toplarken kendini eşek yerine koyup yere düşüyor ve kahkahalar atıyordu, diğeri ise cesur adımlarla bana yaklaşıyordu. "Kehanetlerle konuşurken bilmen gereken şeyler," diye mırıldandı. Omzuma uzandı-

Ve çığlık attı. İki büküm olup kolunu kavradığında, kemiğin kırıldığını, acayip bir açıyla büküldüğünü, derisinin çoktan beneklendiğini görebiliyordum.

Gargoyle onun üzerinde durmuş, koluna aynı dikkatle bakıyordu.

duvardaki sarmaşığa gösterdiği özeni gösterdi. "İnsan vücudu çok büyüleyici bir makine, yine de tasarımın kırılğanlığını unutuyorum." Gülümseyerek bana döndü. "Evet, Bartholomew? Eve dönüş yoluna çıkalım mı?"

Adamlar peşimizden kükremekten başka bir şey yapamayacak kadar sarhoş olsalar da biz koştuk. Çukur yoldan aşağıya, cinlerle dolu ağaçların arasına doğru aceleyle ilerledik. Ağaçların tepesindeki yoğun gölgelikten bile ayın korkunç derecede alçaldığını görebiliyordum. Gece soluyordu.

Tamamen boşa harcanan bir gece.

"Hiç yardımcı olmadın," dedim öfkemi gargoyle'a kusarak. "Bu kadar acımasız olmamalıydın."

Yolun kenarından bir çiçek kopardı ve yürürken yapraklarını inceledi. "Neden olmasın?"

"Çünkü." Kemik *kırılmaları* hâlâ kulaklarımda yankılanıyordu. "Şiddet alçaklıktır."

"Bu söylediğin çok çocukça bir şey, Bartholomew."

Ona doğru döndüm. "İkimiz arasında çocuk gibi davranan ben değilim."

Beni görmezden gelerek çiçeğin yapraklarını teker teker temizledi.

Aisling'e döndüğümüzde, çirkin yaratık kapının kilidini açtı - beni kulübeme götürdü ve kapının kilidini açtı. Onu iterek geçtim. Merdivenleri tırmandım. Kâhinlere seslendim. "Bir! Beş!"

Biri oturmuş, kendi üzerine eğilmiş, makyaj masasında uyuyordu. Beş gitmişti.

Ayı çirkin adam kulübenin pencerelerinin her birine üç demir parmaklık çaktı, gün tehditkâr bir *çınlama*, çınlama, *çınlamayla* noktalandı.

Kulübenin kapısı kilitliydi, hem de sadece akşam için değil. Bu sefer, Bir ve ben şafak vakti kapıyı kilitli bulduk. Bir sūrahi su ve bayatlamış bir tabak ballı ekmek

Kapıyı arkasından kilitleyen şahin çirkin adam ve biz birinci kattaki tuvaletin parmaklıklı penceresinden günün geçişini izledik.

Biri demir parmaklıklara vurdu. "Belli ki başrahibe kaybolan Kâhinlerin hikâyesini tor'un ziyaretçileriyle paylaşmamızı istemiyor."

"Neden bizimle konuşmaya gelmedi?" Dedim ki. "Bunun olmasına nasıl izin verebildi?" Başrahibe bana korkunun dışa dönük bir pusula olmadığını söylemişti. Ve belki de bu doğrudu. Kendi korkum içimde derinlerdeydi, o kadar yükseklere yığılmıştı ki çürümeye başlamıştı, kendi kokuşmuş ısını yayıyordu. Parmaklıkların üzerinde parmak eklemlerim beyazlaştı. "Bize nasıl bu şekilde davranabilir?"

Biri cevap vermedi. Pencereden arkasını döndü ve merdivenleri tırmandı. Ben de onu takip ettim ve etrafımızdaki boş yataklara bakmamaya çalışarak bir şiltenin üzerine yanına oturdum.

"Dua ediyordum." Biri çok ama çok yorgun görünüyordu. "Onların adına yaptığımız onca şeyden sonra, Kehanetlerin bize bir şekilde yardım edeceğini düşünürdünüz."

Buna ne diyeceğimi bilemedim ama One cevabımı beklemedi. Tekrar ayağa kalktı ve yavaşça çatlak aynaya doğru ilerledi. Yansımasına baktı. Sonra hayalet gibi bir eliyle başının arkasından kırpılmış, karmakarışık saçlarına uzandı.

Ve kefenini çözmeye başladı.

Vücudum tutuldu. "Ne yapıyorsun?"

"Bu şeyi çıkarmak için sonsuza dek bekledim." Sesi öncekinden daha sertti, sanki son gücünü harcıyormuş gibiydi. "İzin almayı beklersem bunun asla gerçekleşmeyeceğini düşünmeye başladım."

Onun cesareti bir gale gibiydi, cesur bir rüzgâr. Beni heyecanlandırırsa da on yıldır bana söyleneni yapmamı engelleyemedi. Son bir haftada on yılda çiğnediğimden daha fazla kuralı çiğnemiştım ama bu dayanabileceğim bir kural değildi. Ellerimi sıkı yumruklar halinde yanımda tuttum ve kefenime dokunmadım. One'ınki yere düşüp sessizleştğinde bakışlarımı duvara çevirdim.

Nefesi odayı doldurdu. Yumuşak, sessiz bir korku. "Bize ne oldu böyle?"

Sesim titriyordu. "Ne görüyorsun? Ne görüyorsun?"

Biri cevap vermedi. Yatağa döndüğünde bir kez daha kefenini giymişti. İçeride ne gördüğünü söylemedi.

ve tekrar sormaya çok korktum.

Gün geceye doğru kayıyordu ve uyanık kalmaya çalıştığımız her saat One'ın omuzları daha da çöküyordu. "Çocukluğumu hatırlayamıyorum." Başını omzuma yasladı. "Aisling'den önceki her şey çok... karanlık."

Yatağın içine daha da gömüldü. "Ortadan kaybolursam beni unutma, Altı."

"Eğer ortadan kaybolursan," dedim şiddetle, "gelip seni bulacağım. Ve sonra işaretler, alametler ne olursa olsun diğerlerini birlikte bulacağız. Söz veriyorum."

Biri kollarını uzattı ve ben de kollarına sokuldum. Yatağımıza uzandık ve tavana baktık. "Konuş benimle." One'ın nefesi ağırlaştı. "Bana bir hikâye anlat."

"Bütün mezraları göreceğiz. Geleneklerini, zanaatlarını, hatta hortlaklarını bile inceleyeceğiz. Ağaçlar kadar büyük, dağlar kadar büyük periler olduğuna dair söylentiler duydum." Göz kapaklarım ağırlaştı. Onları zorla açtım ve kolum çürüklerle kaplanana kadar kendimi çimdikledim. "Dışarıda vahşi bir dünya var Bir. Tuhaf ve muhteşem ve biz bunu göreceğiz. Her şey çok... tamamen... güzel olacak..."

Gözlerimi açtığımda sabah olmuştu.

Sessizlikten, soğuktan, altımdaki yatağın dengesinden Bir'in gittiğini anladım. Kulübe artık boştu, içi boşaltılmıştı. Dışarıda rüzgâr kederli bir melodiyle inliyordu.

Gözyaşlarım akmadı. İçimde bir yerde hapsolmuşlardı, değiştiremediğim ağır bir yüzeyin altında iltihaplanıyorlardı.

Yılan gibi çirkin yaratık daha fazla ekmek getirmek için geldiğinde, kulübenin kapısına koştum. Gargoyle ekmeği bıraktı, beni belimden yakaladı ve merdivenlerden yukarı çekti.

Tekmeledim, kaval kemiklerim taşa sürtündü. Gargoyle beni yatak odamın zeminine öyle bir fırlattı ki yıldızları gördüm. Gölgeler çevremde dans etti ve kır evi bulanıklaştı, sonra tamamen söndü.

Alacakaranlık bir gökyüzüne uyandım.

Başımın altında, şakağımın yerle buluştuğu yerde soğuk, küçük bir kan birikintisi vardı. Kendimi cılız bir duruşa çekip çatlak aynada kendimi gördüğümde, yanağımın -gümüş saçlarımın- sol tarafı kırmızıya boyanmıştı.

Yüzüm kırık aynada parçalara ayrıldı. Bir an için odada benimle birlikte beş kadın daha varmış gibi göründü.

Ama bu sadece camın bir hilesiydi.

Nefesimi tuttum. Elimi kefenime doğru kaldırdım, Bir'in yaptığını yapmaya hazırdım. Sonunda kendimi görebilmek için.

Ve dondu.

Hayır. Kefenin altında gördüğü gerçek onu kurtarmamıştı, hiçbir şey kurtarmamıştı. Bunun yerine yumruğumu aynaya vurarak zaten kırılmış olan parçaları paramparça ettim. Camlar yere yağdı. Yatağımın üzerine düştüm. Yüzümü hâlâ Bir'in kokusunu taşıyan yastığa gömdüm.

Gece oldu, ay gümüş ışığını parmaklıklı pencereden içeri savurdu. Plan yapamayacak kadar yorgun, ağlayamayacak kadar yorgun, hatta uyuyamayacak kadar yorgun, ağırlaşmış gözlerle yerde gezinmesini izledim-

Penceredeki ay ışığı kayboldu, bir gölge tarafından yutuldu. *Hareket eden* bir gölge.

Yavaşça doğruldum.

Gölge bir nesneye aitti. Ne olduğunu anlayamadım, sadece küçüktü. Belki de bir taş. Sonra -tanrım, aklımı kaçıırıyordum- çünkü cisim düşmeye başladı ve bir an sonra, sanki penceremi kapatan demir parmaklıklar bir imadan başka bir şey değilmiş gibi-

Bir adam odaya girdi ve onu yakaladı.

Sırtı bana dönüktü. Botları kırık aynanın parçalarına çarptığında omuzları kaskatı kesildi. Yerdeki kanın üzerinde durdu, tıslayarak nefes verdi.

Ona çarparak ikimizi de yere düşürdüm. Camlar şangırdadı ve dağıldı. *"Kimsin sen?"*

Bir kahkahanın belli belirsiz notalarını duyduğumu sandım. Hızlı ve ani bir şekilde şaha kalktı ve sonra düşen bendim, vücudunun momentumuyla geriye doğru fırladım, omurgam şiltelerden birine çarptı.

Bir saniye içinde üstüme çıktı ve bileklerimi başımın üzerinde sabitledi. Koyu renk gözleri yüzümde gezinirken ağzı belirgin, tanıdık bir alaycı ifadeye büründü. "Bu benim en sevmediğim Kâhin değil mi?"

Rory.

DOKUZUNCU BÖLÜM

GITME ZAMANI, KÂHİN.

Aramızdaki hava bir-iki nefes boyunca birbirine karıştı, sonra sesim odayı delip geçti. "Sen."

Rory zırh giymiyordu, sadece siyah bir tunik ve deri giyiyordu. Kalbinin atışını, nasıl tekmelediğini hissedebiliyordum. Bakışları kefenimin üzerinde sertçe gezindi, sonra morarmış kollarımın, yüzümün kanlı tarafının üzerinde dolaşırken daha da sertleşti.

Bileklerimi onun elinden kurtardım. "Neredeler?" "Kim?"

"Oyun oynamayın. Sen buradasın, hiçlikten ortaya çıktın ve onlar gittiler." Titriyordum. "Onları nereye götürdüğünü söyle bana."

"Kim?"

"Kâhinler, seni kaba herif."

Hâlâ üzerime eğilmiş, ellerini başımın iki yanına koymuş, dizleri kalçalarımın hemen dışında duruyordu. Yüzüne bakmak, karanlık bir odada bir şiltenin üzerinde meydana gelebilecek diğer şeylere açık bir şekilde benziyordu.

O da öyle düşünüyor gibiydi çünkü ağzının kenarları kalktı. "İsterseniz beni arayabilirsiniz."

Kasıklarına diz attım.

Odada bir küfür korosu yayıldı. Rory üzerimden yuvarlandı.

Kolunun kıvrımına doğru inleyerek yatağa uzandı.

Doğrudum ve kıvranışını izledim. "Bu bir şaka değil, Myndacious."

"Gölüyor gibi mi görünüyorum? Sadece-" Bir elini bastırdı gözlerinin üzerine. "Pith, kusacağım. Bir saniye sessiz ol."

Bir hafta önce böyle bir gösteri karşısında mırıldanırdım. Ama Rodrick Myndacious'un aşağılanması artık bana pek bir şey ifade etmiyordu. Öksürdü, kendine geldi ve bana öylesine acımasız bir hoşnutsuzlukla baktı ki, bunu dilimin ucunda hissettim. "Yani," dedi. "Beş kadın çalmış olmam gerekiyor, öyle mi? On mil ötedeki Seacht'ta olmama rağmen mi?"

"Ama işte buradasın, bir hayalet gibi odamda belirliyorsun; tam da onların kaybolduğu yerde."

"Ve sizi temin ederim ki bundan tamamen pişmanım." Başını iki yana salladı. "Benji, ahmak. Buradayım çünkü kanayan kalpli kral Luricht Kalesi'nden bir şahin getirtti. Görünüşe göre bir Kâhin gelmiş ve görüşme talep etmiş." Kaşları belli belirsiz kalktı. "Ve gecenin karanlığına karışmadan önce kapının eşiğinde birkaç sarhoşu devirmiş."

"O gargoyle idi."

"Her neyse. Yaygara kopardınız ve şimdi kralın yerine ben buradayım."

"Demek ayak işlerine bakıyorsun." Sırıltısı kinle yazılmıştı.

"Peki ya görünen eylem?" Parmaklıkları pencereye başımı sallayarak üsteledim. "Buraya nasıl girdin?"

"Seni ilgilendirmez."

Bu şövalyenin sırlarla dolu olduğu gözümünden kaçmamıştı. Aisling'in pınarından su çalarken yakalanmamış olsa bile, Kehanetlere karşı gelmesinde, şövalyelik standartlarını ihlal etmesinde, Kral Castor ve Maude ile birlikte onun da güvenilmez olduğundan emin olmamı sağlayan bir şeyler vardı. Zihnimde yüksek sesle.

Ama One'a verdiğim söz de öyleydi.

Eğer kaybolursan, gelip seni bulacağım. Ve sonra diğerlerini birlikte bulacağız, işaretler, alametler ne olursa olsun.

Ve bu sözü tutmak için ne gerekiyorsa yaparım. En iğrenç şövalyeye kendimi sevdirmek zorunda kalsam bile.

tüm Traum. Kâhinler için buna katlanırım.

Daha yakına eğildim. "Belki senin de kanayan bir kalbin vardır, Rodrick Myndacious. Belki buradan gitmeme yardım edersin."

Sanki insanlığına hitap ettiğim için midesi bulanmış gibi bir yüz ifadesi takındı. "Bu yüzden mi Luricht Kalesi'ne gittin? Krala Kâhinlerin ortadan kaybolduğunu söylemek için mi?"

Başımı salladım.

"Başrahibe bu konuda ne diyor?"

"Kaçtıklarını."

"Teker teker mi yoksa hepsi birden mi kayboldu?"

"Çok fazla soru soruyorsun."

"İğrenç derecede merak ediyorum."

Burun deliklerimden nefes verdim. "Teker teker ve her zaman bu odada uyurken."

"Onları aramak için kimse gönderildi mi?" "Kâhin başına bir gargoyla."

"Bir şey gördünüz mü? Şüpheli birini?" "Senin dışında mı? Hayır."

Gözleri kısıldı. "Aynayı kim kırdı?" "Ben kırdım."

"Kolların neden morarmış?"

"Kendimi çimdikliyordum. Uyanık kalmak için."

Rory'nin sesi sertleşti. "Peki ya kan?" Elini yavaşça kaldırdı, bir hayalet gibi saçlarımın arasından geçirip şişmiş sol şakağımdan uzaklaştırdı. "Bu mu?"

"Gargoyle."

"Doğru." Nefes verdi ve cebindeki bir şeyle oynayarak yataktan kalktı. Rory otuz saniye kadar kendi kendine mırıldandıktan sonra hızlı ve emin bir sesle, "Eşyalarını topla," dedi.

"Hiçbir şeyim yok."

Söylediklerim arasında onu en çok şaşırtan bu olmuştu. Rory'nin gözleri irileşti, ağzı döndü, sanki ona bir tabak sıcak gübre sunmuşum da buna ziyafet demişim gibi. "*Hiçbir şeyin* yok mu?"

Kirli elbisemi işaret ettim. "Sadece kıyafetlerim."

Yine kendi kendine mırıldanıyordu. "En azından ayakların için bir şeyin olduğunu söyle."

"Ne gibi?"

"Ne gibi, *ayakkabı* gibi, seni aptal. Çizme. Terlik. Senin aptal keskinden çıkan takunyalar. Herhangi bir şey."

Çekiç ve keskim.

Parmaklarımı yüzüme doğru şıklattım. "Aslında bazı şeyler var. Dışarıda tutuluyorlar." Yataktan kalkmak için hamle yaptım.

Rory öne doğru atılarak kalçalarımı destekledi. "Sen ne-"

"Bana tekme *atma*. Sana yardım etmeye çalışıyorum." Yere başını salladı, ay ışığı binlerce cam parçasının üzerinden öpüşüyordu. "Tabii ayaklarını lime lime etmek istemiyorsan."

Başımı sallayarak onayladım ve elleri etrafımda sıkılaştı. Beni kaldırmadan önce "Ben ağırım," dedim. Bu bir özür değildi.

"Kimse senin kadar güçlü değil, öyle mi Diviner?"

"Coulson Faire'de seni kolayca sırt üstü yatırdım, değil mi?"

Bu onu gülümsetti. Bir an sonra havalanmış, ölü bir geyik gibi omzuna asılmıştım. Ben küfrettim ve o kıkırdadı, odada ilerlerken çizmelerinin altında camlar çıtırdadı. "Seni yatağa atmak da kolay oldu," diye mırıldandı.

Kulübenin kapısı artık bir gargoyle tarafından korunmuyordu. Rory kapıyı bir, iki, üç kez çarptı, ama boşuna.

Pelerinimi giydim, gölgelerden kına yaktım.

"Lanet olası Aisling." Elini çürük tarafına götürdü. "Pekâlâ, yeni plan. Gözlerini kapat."

Hayır. A. Chance. "Ne için?"

"Daha önce de belirtildiği gibi, sizi ilgilendirmeyen bir araç kullanacağım."

"Ne tür bir alet? *İğrenç* bir şekilde merak ediyorum."

Yanağının içini ısırdı, kapıya baktı, sonra elini cebine attı. "Yaklaşık üç saniye boyunca ortadan kaybolacağız ve bu süre içinde kapıdan geçebileceğiz. Merak

Doydun mu?"

Yarı yarıya değil. "Nasıl-"

Rory elimi kaptı. Cebinden havaya bir şey fırlattı. "Çekil."

Bir vınlama sesi geldi, küçük ve dairesel bir şey başımın üzerinden geçip kapıdan içeri *girdi*, sonra Rory ve ben onun peşinden ilerledik. Tahtaya çarpmaya hazırlanırken irkildim, ama vücudum -vücudum hiçbir şey *değildi*- kapıdan geçip kulübeden çıkıp geceye karışırken hiçbir şey hissetmedim.

Rory attığı şeyi yakaladı ve cebine geri koydu, ikimiz bir kez daha bedensel olduk. Sanki onu yakmış gibi elimi bıraktı.

"Bu- bu-" diye öksürdüm. "O da neydi öyle?" "Seni ilgilendirmez," diye tekrarladı.

İki dakika sonra alet deposunun yetersiz gölgesinde duruyorduk. Rory şüpheyle baktı. "Ayakkabılarını burada mı saklıyorsun?"

"Ayakkabı mı?" Kulübenin kapısını ölçtüm ve yüzleşmek için geri çekildim. "Çekiç ve keskiyi alıyoruz."

"Hayır. Biz almak senin *Ayakkabılar*, Kâhin.
Sen yapamam krallıkta yalınayak ve kanlı bir peri gibi dolaş-"

"Benim ayakkabım yok." Çekiç ve keskiye de sahip değildim ama bu *onu* ilgilendirmezdi. "Sadece geri çekil."

Kendimi kulübenin kapısına doğru attım. Küt bir *gümbürtü* duydum, sıcak bir acı omzumu parçaladı.

Kapı kapalı kaldı.

Rory'nin başparmağı alt dudağının üzerindeydi ve bir gülümsemenin izini sürüyordu.

"Kapa çenenin." Yoldan bir taş aldım. Kapının demir kilidine vurdum. Hiçbir şey olmadı.

"Kenara çekil." Rory kulübedeki yerimi aldı, sonra omzunu kapıya çarptı. Yankılanan bir *patlama sesi* tepeden aşağı yankılandı.

Baraka kapalı kaldı.

"Bu kapılar neyden yapılmış böyle?"

"Keşke bize yardımcı olabilecek bir aletimiz olsaydı, oh, bilmiyorum-duvarlardan geçmemize?"

"Peki." Rory elini bir kez daha cebine attı: "Bu gürültü de ne böyle?"

Rory'nin taşıdığını bilmediğim bıçak havalanıyordu. Yarasaya benzeyen çirkin yaratığın taştan gözlerinin arasına isabet etti, sonra da hoyratça çimlerin üzerine düştü. Gargoyle bir saniye şaşkınlık kaldı, sonra bakışlarını yavaşça bana çevirdi. "Az önce beni vurmaya mı çalıştın, Bartholomew?"

Rory'nin bakışları sarsıldı. "Bartholomew? Adın *bu* mu?"

"Pith, sen kalın kafalısın, hayır. O herkese Bartholomew der."

"Ne halt etmeye?" Rory çirkin yaratığa doğru döndü. "Ne için?"

"Ona bağırma," diye tersledim.

"Boynunu kırarım mı?" diye sordu gargoyle bana. "Yoksa bu şiddeti son derece alçakça mı bulursun?"

"Yapardım." Başımı kaldırıp Rory'ye baktım. "Ama istisnalar olabilir." Bana ters ters baktı. "Şaka yapıyor, değil mi?"

Gargoyle göğsünü kabarttı. "Bartholomew'u ona zarar vermek isteyenlere karşı korumak benim görevim." Omuzlarını kibarca silkeledi. "Şiddet konusunda dikkate değer bir yeteneğim var."

"Zarar verecek olanlar, ciddi misin? Kaçmasına yardım ediyorum." Rory suçlayıcı bir parmakla Aisling'i işaret etti. "Yüzünü morartıyorsun, onu tutsak ediyorsun ve boğuyorsun. Hangimiz vahşiyiz, çirkin yaratık?"

Bu onu rahatsız etmiş gibiydi. Taştan gözleri üzerimde gezindi. "Yüzüne ne oldu böyle?" Gözlerini kırıştırdı. "Ne demek 'kaçmasına yardım ettim'?"

Rory bana bakarken göz kapaklarını indirdi. "Ve ben kalın olanım."

"*Kibar* ol." Gargoyle'un gözlerinin içine bakmak için eğildim. "Çekiç ve keskiye ihtiyacım var. Anahtarların nerede?"

"Yüküm her zaman benim üzerimde." Kör, pençe uçlu parmaklarını açarak demir yüzüğü ve üzerindeki anahtarları ortaya çıkardı. "Taşları işlemek için çok geç olsa da, Bartholomew."

"Ben değilim." Onu kulübenin kapısına götürdüm. "Tor'dan ayrılıyorum."

Gözleri irileşti, geri kalanı ise tamamen hareketsizdi. Bir an için gerçek bir gargoyle, taştan oyulmuş cansız bir canavar gibi göründü - Aisling'in bekçi köpeği. Ama sonra başını geriye attı ve ağlamaya başladı. "Neden, Bartholomew? Beni neden *terk ettin*?"

Rory kendini dışarı fırlatmak istiyormuş gibi görünüyordu. "Lütfen susturun onu. Ölülerini uyandıracak."

Gargoyle'un omuzları sarsıldı, ulumaları yakınlarda ve uzaklarda, gecenin içinde yankılandı. "K o n u ŝ a c a k kimsem olmayacak. Konuşacak kimsem olmayacak.

."

"Kâhin!" Rory tersledi.

"Üzerinde çalışıyorum." Elimi gargoyle'un ağzının üzerine koyabilirdim ama zavallı şey öyle bir durumdaydı ki beni ısırmasından korktum. Onun yerine başını okşadım, gülümsemem ikna edici olamayacak kadar dişlekti. "Seni çok önemsiyorum ve belki diğer Kâhinleri bulduğumda ziyaretine gelirim-"

"Kâhin."

Rory'nin sesi artık sessizdi. Döndüm ve onu karanlıkta bir şeye bakarken buldum.

Orada. Yirmi adım ötede, karanlıktan bizi izliyorlar. Üç gargoyle daha. Yılan, ayı, şahin. Önlerinde, sanki taştan yontulmuş gibi durgun ve hareketsiz-

Başrahibe.

Sırtımı dikleştirdim. "Özür dilerim." İçimde bir titreme hızlandı. "Buradaki görev süremi tamamlayamam, başrahibe. Aisling'den ayrılıyorum. Bu gece."

Rüzgâr, başrahibenin kefenini karıştırarak cevap verdi. "Gitmen güvenli değil," dedi kollarını açarak. "Benimle katedrale gel kızım."

"Yapamam," dedim tekrar. "Kâhinleri bulmak için gidiyorum."

"Hayır, Altı." Başrahibenin sözleri yumuşaktı, Aisling'in kavernöz bedeninin dışındaki yankılarından yoksundu. "Burada kal. Seninle ben ilgileneceğim."

"Tıpkı diğerleriyle ilgilendiğin gibi mi?"

Başrahibenin sesine ıssız bir don dokundu. "Ama onlarla ilgilendim. Onları özel kıldım. Buna layık olmaya çalıştılar ama hep insan kaldılar. Ama sen asla, Altı. Sadık, uzlaşmaz, sen her zaman mükemmel bir Kâhin oldun." Kefeni dalgalandı. "Yakın zamana kadar."

İrkildim.

Devam etti. "Senin ve diğer Kâhinlerin Aisling'den ayrıldığınızda yapacağınız şeylere, gideceğiniz güzel yerlere dair anlattığın hikâyeler, huysuz bir zihnin korkunç hayallerinden başka bir şey değil. Kaslarınızla ve şehitliğinizle güç gösterisi yapıyorsunuz, ama öyle giyiniyorsunuz ki

Derin bir korku, aşkım. Çünkü derinlerde bir yerde, bu duvarların dışında bir hiç olduğunu biliyorsun. Diğerlerinden daha iyi anlıyorsun ki, asla burada, benim tor'umda olduğundan daha yararlı, daha güçlü, daha arzulanan biri olamayacaksın. Benimle kal." Gözlerini görmek imkansızdı. Ama bakışlarının Rory'ye döndüğünden emindim. "Traum topraklarında *korkunç* şeyler var. Zırhlı ya da zırhsız."

Rory de başrahibe gibi yumuşak bir sesle konuşmuştu. Sadece sesi zehirle kaplanmıştı. "Bu doğru. Traum'da korkunç şeyler var. Hatta ben de onlardan biri olabilirim. Ama o gitmek istedi ve ben de bu isteği yerine getirmek için bir kuralla görevlendirildim. Bırakın gidelim. Eğer yapmazsan-" Cebinden bir şey çıkardı. "Şey. Muhtemelen hoşuma giderdi."

Duruşunu dikleştirdi, omuzlarının çizgisi sertleşti. Zırhı olmasa bile o anda onun kim olduğunu anlamıştım. Vahşi değil, asker.

Şövalye.

Sadece aptalın belinde tek bir silah bile yoktu.

Başrahibe çağırın kollarını kapattı. "Öldürün onu," dedi gargoyllara, katedrale geri çekildi, gece onu yutana kadar karanlığa karşı soluk bir işaret. "Ve *onu* pınara getirin."

Gargoyllar ilerledi.

"Hangisi, Diviner?" Rory'nin sesi ölümcül bir sakinlikteydi. Omzunun üzerinden bana baktı. "Hangisi yüzünü işaretledi?"

Dişlerim alt dudağıma bastırdı. "Anlat bana."

"Yılan gibi olan."

Gargoyllar saldırdı.

Rory'nin yüzü kırıştı, sonra kayboldu, küçük bir şey havada süzüldü. Gargoyllar birbirleriyle çarpışarak korkunç bir arbede yarattı ve Rory bir metre ötede belirdi. Havaya fırlattığı şey her neyse onu yakaladı ve yılan gibi kıvrılan çirkin yaratığın kafasına doğru gönderdi.

Ve gargoyle... patladı.

Taşlar parçalandı, toz ve kireçtaşı parçaları her yöne savruldu. Ağzım açık kaldı. Rory bana sert bir bakış fırlattı. "Çekiç ve keski. Acele edin."

Yarasa gibi çirkin adamın elindeki anahtarlara atladım. "Kulübenin kapısını aç, hemen."

Taş parmaklar demir halkanın etrafında kıvrıldı. "Beni de yan ı n d a götür, Bartholomew."

"Ne?"

"Sesim çok mu kısık?" Nefesini içine çekti. Yüzüme doğru bağırdı. "*Beni de yanında götür, Bartholomew!* Tekrar ve tekrar baştan başlamak, çocukların hayal kurmasını izlemek ve buranın ötesini asla görememek istemiyorum. Artık hikâyenin ortasında olmak istemiyorum. Lütfen." Kulübenin kapısını kırarak açtı. "Beni de yanında götür."

Kanayan bir kalbim olup olmadığı konusunda hiçbir tartışma yoktu. "Pekala, tamam. Bağırmaı kes."

"Huzzah!" Taştan ellerini çırpıttı. "Oh, ne eğlenceli. Kasırga gibi bir macera-"

Ayı gargoyle beni yere yapıştırdı.

Barakaya indik, şakağımdaki yumru samanla kaplı zemine çarptı. Öksürdüm, inledim. Çekiç ve keski burnumdan bir santim ötede samanların arasına gömülmüştü. Onlara uzanmaya çalıştım ama taştan kollar ortama dolanarak ellerimi yanlarıma sabitledi.

Çırpındım. "Bırakın beni!"

Ayı gargoyle'un tutuşu gevşemedi. Beni tekmeleyerek ve çığlık atarak kulübeden dışarı, çimlerin arasından katedrale doğru sürükledi. Sonra-

Bir çınlama sesi. Bir başka kireçtaşı patlaması. Yere düştüm. Başımı kaldırdığımda ayı çirkininin başı yoktu; pürüzlü bir taş parçasından başka bir şey değildi ve etrafına toz yağıyordu.

Ayaklarının dibinde, çimlerin üzerinde küçük bir nesne duruyordu. Bir madeni para.

"İyi misin, Bartholomew?" Yarasa benzeri gargoyle beni yukarı çekti ve kanatlarını açarak beni korudu.

Kulübeye daldım. Çekiç ve keskimi çektim.

Rory birkaç adım ötemdeydi ama artık kaybolup yeniden ortaya çıkmıyor, kalan şahin gargoyle'un darbelerini savuşturuyordu. Yuvarlandı, kör bir darbeyi kıl payı kaçırdı, sonra bana doğru koştu. Belimden yakaladı. "Gitme vakti, Kâhin," diye soludu ve parayı almak için eğildi. Arkasında, şahin çirkin yaratık

yaklaşıyor, yaklaşıyor-

"Dikkat et!"

Şahinin sivri kanadı kafatasının arkasına çarpmadan hemen önce Rory'yi saçlarından tutup aşağı ittim. Düşünmedim, sadece savurdum. Yankılanan *çatırtı* gök gürültüsü gibi yuvarlandı, çekicim şahinin yüzüne öyle şiddetli bir şekilde çarptı ki tüm kafası yarıldı.

Çimlerin üzerine düştü ve bir daha hareket etmedi.

Rory'ye baktım. Önümde diz çökmüş, zor nefes alıyordu. Hemen saçlarını bıraktım.

Ağzının kenarları kıvrıldı. Dipsiz gözleri beni bir saniye tuttu ve sonra ayağa kalkıp bana elini uzattı.

Koştuk, yarasa benzeri çirkin yaratık hemen arkamızdaydı.

Uzaktan kapılar çarpıldı, ayak seslerinin alçak nabızı etrafımızda yankılandı. Gölgelerden daha fazla gargoyle geldi, ek binalarından dökülürken çığlık atıyorlardı. Bir elimde çekiç ve keski, diğer elimde Rory'nin eliyle koşmaya devam ettim. Bizi duvarın batı tarafına yönlendirdim ve tırmanmaya hazırlandım. "Aşağı inerken dikkatli olmalıyız-"

"Tırmanmıyoruz." Rory elindeki bozuk parayı duvara fırlattı ve biz de taşların, dalların ve havanın içinde kaybolup gittik.

Ve sonra düşüyorduk.

Rory parayı havada yakaladı, bedenlerimiz yeniden maddeleşti, ayaklarımız yola çarptı.

"*Ugh.*" Ağrı bacaklarımdan yukarı fırladı. "Zavallı dizlerim."

Rory gülmemek için kendini zor tuttu, sonra beni elimden tutup holloway yolundan aşağı çekti ve bizi iki kayın ağacının arasına sıkıştırdı. Birbirimize yakın durduk, bakışlarımızı yukarı kaldırmış, Aisling'in çörtenlerinin tepemizde uçuşan gölgelerini izliyorduk.

Geçip gittiler ve gece sessizleşti.

Rory kaşlarını çatarak karanlık yola çıktı. Önce sola, sonra sağa baktı, sonra başını sallayarak onu takip etmemi istedi. Sadece bir kez arkama baktım ama tepe Aisling'i göremeyecek kadar dikti. Önemli değildi; katedralin beni izlediğini biliyordum, soğuk, güzel ve onaylamaz bir *şekilde*, sanki "*Yakında sürünerek geri geleceksin*" der gibi.

Sonra, gökyüzünde, karanlık bir şekil ayın üzerinde süzüldü. Bir uğultu duydum, perdesi kapalı bir melodi.

Sırıttım. "İşte orada."

Yarasa benzeri gargoye oradaydı, bizi yukarıdan takip ederken kendi kendine şarkı söylüyordu, havada süzülürken taş kanatlarını çırpıyordu.

Rory'nin bakışları gülümsememi izledi. "O senin evcil hayvanın mı?" "Sanırım benim onun olduğumu düşünüyor."

"Komik. O gelmiyor." "Öyle görünüyor."

Rory sol elindeki bir şeyle oynarken kendi kendine mırıldandı. Cebine koymadan önce onu bir an için görebildim. Bozuk para. Fırlattığı şey. Normal bir madeni paradan daha büyüktü. Dikdörtgen şeklindeydi ve taştan yapılmıştı. Bir tarafı pürüzsüz, diğer tarafı pürüzlüydü.

Bir adım kaybettim. Bu parayı daha önce de görmüştüm. Birçok, birçok kez. Ama sadece rüyalarımda.

"Başrahibeniz haklı," diye seslendi Rory. "Traum'da dehşet var. Kötü ruhlu yaratıklar ve karşılaşacağın soyluların yanında bir hiçler. Seacht'taki şövalyeliğe katılacağız. Kayıp Kâhinleriniz hakkında neler öğrenebileceğimize bir bakalım."

Artık tam arkasında olmadığımı hissetmiş olmalı ki döndü. Belli etmiyordu ama doğrudan gözlerimin içine bakıyordu. "Sizi krala götürme ayrıcalığını bana bahşedin."

The Seacht

Mürekkep.

Mürekkep ve ikna edici kaleminden başka hiçbir şey

Doğru.

ONUNCU BÖLÜM

GENÇ VE OLDUKÇA YAŞLI

oRry'nin atının adı Fig'di ve Fig'in en büyük kusuru -ya da erdemi- acele ettirilmeyi reddetmesiydi. Rory'nin arkasında sırtına oturmama izin vermeden önce tam beş dakika boyunca yüzümü kokladı, sonra on dakika daha çalıların arasından boysenberries aşırđı. Sadece işini bitirdikten sonra, Rory'nin tehditleri on kat arttığıında, boş boş Holloway yolunda yürümeye başladı.

İlk kez ata biniyordum. Nefret ettim.

Rory omzunun üzerinden, "Çok katısın," diye seslendi. "Kendini kaybedeceksin. Rahatla, Kâhin."

Rahatla. Tabii. Belki bir sonraki hayatımda.

Tek düşünebildiğim Rory'nin parasıydı. *Artful Brigand'ın* parası.

Onu kaç kez rüyamda görmüştüm, havada asılı duruyor, bir o yana b i r bu yana dönüyordu? Düz tarafı yukarı, iyiye işaret. Sert tarafı yukarı, kötü bir alamet. Kehanetler benim hayatımdı, o işaretleri *binlerce* kez okumuştum.

Yine de. Kâhin'in gözleri gibi Kehanetlerin de sırlarla dolu olduğu gerçeğini göremiyor değildim. Başrahibenin dediğı gibi mezarlarda saklansalar, cinleri öldürseler ve büyülü taş nesneleriyle Traum'un kaderini etkileseler bile, hiç kimse gerçekten bir Omen'le *karşılaşmamıştı*. Bu

çekiciliklerinin bir parçasıydı. Rüyalarda bile görülemeyen tanrılar etkiliydi. Ne zaman izlediklerini asla bilemezsiniz.

Ama bu bir rüya değildi. Bu bir sikkeydi, tamamen bedenseldi, yok etme -taş gargoylleri parçalama- ya da kullanıcılarını kapılardan, duvarlardan geçirme yeteneğine sahipti. Traum'da **b ö y l e** bir büyüü hiç duymamıştım. Buna inanmak zordu.

Ama ben görmüştüm. Ve eğer Artful Brigand'ın parası rüyaların diğer tarafında yaşıyorsa, belki o da yaşıyordu. Bu da Rory'nin-

Aman Tanrım. Traum'daki en iğrenç şövalye... bir Omen'di.

Neredeyse attan düşüyordum.

"Pith." Rory arkaya uzandı. Kalçamın hemen altından bacağımı yakaladı ve beni öne doğru çekti. "Kollarını göğsüme dola."

Ben yapmayınca kolumu tuttu ve omzuna attı. Yola devam ettik. Bir, iki, üç kez parasını sormak için ağzımı açtım ve her seferinde kapattım. *Hayır*, diye düşündüm. *Bir açıklaması olmalı.* Artful Brigand'inkine benzemek için taklit edilmiş bir sikke - Aisling'in manastırında benim hakkında hiçbir şey bilmediğim bir sihir ya da hile. Rodrick Myndacious birçok şeydi ve bunlardan ikisi hayatiydi. O bir kâfirdi, hem de ölümlü bir kâfir. Et, kan ve kemik.

Kesinlikle bir tanrı *değil*.

En iyisi at sürmek, hiçbir şey söylememek ve kralın ne cevap vereceğini görmektir.

Baş üstü, ve gargoyllere oldu yükseliyor ve
Dönüyor, Solan geceye "elveda" yerine "refah"
teklif etmek.

Gökyüzü pembeleştiğinde ve güneşin ilk ışıkları ağaçların arasından süzüldüğünde, suyun şırıltısını duydum.

"Bu biz miyiz-"

Rory esnemeye çalışarak, "Tenor Nehri," dedi.

Çukur yollar eğimliydi, sonra düzleşti ve tepeler açıldığında nefesimi içime çektim.

Hiç böyle bir su görmemiştim. Telaşlı, coşkulu; Aisling'in kokuşmuş, durgun kaynağının antitezi. Bu su kabarıyor, şarkı söylüyor, dans ediyordu. Tenor'un karşısında, uzanan bir kol gibi uzanan bir köprü vardı. Ve ötesinde-

Bir şehir. Seacht.

Toprak çatılar yeni doğan gün ışığını yakalıyor, Seacht'ı parlak turuncu bir renge boyuyordu. Uzaktan bile fabrika borularından çıkan buharı, nehirde dönen su çarklarını, rüzgârı yakalayan gri pankartları görebiliyordum. Ayaklarımın dibindeki köprüyü süsleyen pankartlarla aynı pankartlar.

Hepsi aynı şeyi tasvir ediyordu.

Siyah mürekkeple dolu taş bir hokka. Üzerinde mezranın inancı yazılıydı:

Mürekkep ve ikna edici kalemden başka hiçbir şey doğru olanı tasarlayamaz.

Rory köprünün ağzında atından indi. Orada boyalı bir tezgâhta oturan bir adam bekliyordu. Gri cüppeler giymiş, çarpık gözlükler takmış ve uzun bir parşömen üzerinde grafit bir kalem tutuyordu. Gözleri kapalı, başı omzuna düşmüş olan adamdan, sakalının kaba uçlarını karıştıran ılık gibi bir horlama yükseldi.

"Beceriksizlik," diye mırıldandı Rory. Kalemi adamın elinden aldı. İnceledi, sonra da cebine attı. "Kâtip."

Adam uyumaya devam etti.

"Kâtip."

Adam o kadar şiddetli sarsıldı ki neredeyse devriliyordu. "Uyumuyorum!" Durduğu yerde sallandı ve gözlerini kırıştırarak Fig'in burun deliklerine baktı. "Aman Tanrım." Parşömenini karıştırdı, gözlüklerini düzeltti. "Kaç yolcu var? Sanırım kalemimi kaybettim."

"Benimkini al." Rory adama kendi kalemini geri verdi ve parmaklarını tezgâhın üzerinde gezdirdi. "İki yolcu."

"Çok minnettarım." Harfler parşömene kazındı. "Meslekler?"

Rory bana baktı, dudakları kıvrılmıştı. "Bir şövalye ve leydisi."

"Bu," diye tersledim, eyerden kayarak, "hakkımda söylediğin en kötü şey olabilir."

"Bildiğiniz kadarıyla."

"Sen Aisling'densin." Kâtip gözlüklerini düzeltti. "Sen bir Kâhinsin. Sizden birini hiç bu kadar yakından görmemiştim." Sulu gözleri beni şöyle bir süzdü, sonra parşömenini çözdü, tezgâhından bir hokka çıkardı ve üzerine mürekkep döktü.

Eğildi, gözlükleri neredeyse parşömenin üzerindeydi. "Mürekkep parşömen üzerinde hızla ilerliyor. İyi bir işaret, değil mi Kâhin? Ve

Burada, köprümde olman, Kehanetler'den iyi haberlerin bana doğru geldiğini gösteren bir işaret, değil mi?"

Sesindeki iştah beni bir adım geri attırdı. Pelerininin kapüşonunu çektim. "Belki de öyledir."

Uzun bir nefes verdi. "Teşekkür ederim. Kehanetlere şükürler olsun." Rory bana ters ters baktı.

"Yani sen-" Hayal kırıklığıyla yutkundum. "Geçen hafta başka Kâhinlerin geçtiğini görmedin mi?"

"Korkarım benim vardiyamda değil."

Rory cebinden üç gümüş, sonra da bir altın para çıkardı. "Onu sen de görmedin."

Kâtip avucundaki paraları tarttı. Cebine koydu. Gözleri Rory ile benim aramda dolaştı, sonra tekrar parşömenine kayd. "Attan başka mal var mı? Ücretim için mi?"

Rory yukarı baktı. Boğazından şikâyetçi bir burun çıkardı. "*Bu.*"

Gargoyle gökyüzünde alçalmış, yakındaki tepelerin üzerinde geziniyordu. Üzerimizden uçtuğunda, kâtip bağırarak ahırına girdi. "Bu ne tür bir kümes kuşu benzeri yaratık?"

Gürültülü bir çarpışma oldu. Gargoyle çimlerin üzerine düştü. Hapşırıldı, sonra devrildi. "Az önce o adam bana *kötü* mü dedi, Bartholomew?"

"Seni kuş sandı."

"Daha da büyük bir iftira!" Gargoyle taş parmağını kâtibin tezgâhına doğru salladı. "Onun küçük evini yok edeceğim."

"Kes şunu." Rory Kâtip'le pazarlık ederken onu omuzlarından tutup Tenor Nehri'nin kenarına doğru götürdüm. "Gel benimle suya bak, seni vahşi hayvan."

Nehir gökyüzünü tuttu ve onu yeni bir şeye dönüştürdü, girdapları ve dalgaları en kusurlu, şaşırtıcı tabloya dönüştü. Çöktüm ve elimi suya soktum. Soğuk bir ısırik bekliyordum ama Tenor şaşırtıcı derecede ılıktı ve derimin, nasırlarımın ve eklemlerimin üzerinde yıkanmasına izin verdim, bu his o kadar saftı ki tamamen yeniydi.

Suyun içinden mavi bir el uzandı.

Geri çekildim, üzerime su sıçradı. "Orada bir şey var."

Bu gargoyle yalın üzerinde benim Omuz, ve ve iki
Biz

mor pullar nehrin yüzeyine yükselirken aynı anda nefes alarak izledi. El yükseldi ve bir kafa da yükseldi. Kafatası bir köpeğinki kadar büyük ve tüysüzdü, bir kase süt kadar soluk ve bulanık olan derin gözlerle donatılmıştı. Burnu uzundu ve mor dudakları aralandığında bir düzine geniş, küt dişi görebiliyordum.

Geniş gözleri beni aradı. Nehrin kendi sesi gibi bir ses çıkardı; dalgalı ve akışkan.

Bir sprite.

Gülümsedim. Elimi bir kez daha nehre soktum.

"Dikkatli ol, Bartholomew," dedi çirkin yaratık.

Sprite elimi tuttu ve suyun dışına doğru çıktı. O zaman ne kadar uzun ve ince olduğunu fark ettim. Kemiklerinin hatlarını görebiliyordum, her bir kaburgasını sayabiliyordum. "Merhaba."

Bana baktı.

"Böyle giyinen kadınlar görmediniz, değil mi?" -kefenime dokundum- "Geçerken görmediniz, değil mi?"

Sprite cevap vermedi. Elimi yüzüne doğru yaklaştırıyordu. Burnunun ucundaki yarık burun delikleri açıldı ve sonra ağzını açarak elimi dişlerinin arasına aldı.

Isırdı.

Bir çığlıkla geri çekildim.

Kâtip arkamdan koşarak geldi. "Defol, seni canavar!" Hokkası taze mürekkep taşıyordu ve nehrin kenarına geldiğinde yüzü tiksintiyle çarpılmış bir halde hokkayı suya fırlattı.

Mürekkep, koyu ve yapışkan, Sprite'ın yüzüne sıçradı. Acı dolu bir çığlık attı, sonra Tenor'un gelgitinin altında kayboldu.

Peşinden bakakaldım. "Onu *incittin*."

"Affet beni, Kâhin." Kâtip bir eliyle cüppesini ovuşturdu. "Ama su perileri, parşömenlerimizi şekillendirmek için kullandığımız bir bitki olan pelte ile beslenirler. Neyse ki mürekkebiz onlar için zehirli. Yine de kalıcı bir bela olduklarını kanıtlıyorlar."

Gargoyle taştan çenesine vurdu. "Merak ediyorum, eğer senin değerli otlarınla besleniyorsa, o zaman neden Bartholomew'un elini ısırırsın?"

"Çünkü açlıktan ölüyor." Rory kâtibin omzuna vururken

yanıma geldi. "Bir bakayım."

Elimi göğsüme bastırdım. "Ben iyiyim."

Rory kaşlarını çattı ama zorlamadı. Onun yerine kâtibin tezgâhına gitti, yerden çiçekli bir ot kopardı, sonra nehre doğru yürüdü ve otu suyun derinliklerine fırlattı.

Kâtip haykırdı.

"Kes sesini. Sana değerini ödeyeceğim. Ne de olsa"-Rory elini cebine attı ve bir altın para çıkardı, sonra da kâtibin tezgâhına attı-"insanların tek tanrısı paradır."

Artful Brigand'ın inancı. Derim diken diken oldu.

Kâtip, Coulson Faire'in diğer mezralardan daha aşağı olduğu hakkında mırıldanarak tezgâhına geri döndü. Sprite'ın beni ısırıldığı yere baktım.

Avucumun ortasında çürüklerden oluşan bir hilal vardı. Ama perinin dişleri çok kördü -deriyi parçalamamıştı- sanki bunu yapmaya çalışırken kendi doğasına karşı savaşmış gibiydi.

Gargoyle ve ben Rory ve Fig'i köprüye kadar takip ederken, kâtip gözlüklerini burnuna doğru iterek bizi izledi. Aisling'in inancını saygılı bir selamla söyledi. "Kılıçlar ve zırhlar taş için bir hiçtir." Sonra Rory'ye, "Kalemimi unutma."

Yürümeye devam ederken, ısırıldığım elimi ovuşturarak, "Çok nazıksın," dedim. "Sprite'ı beslemek."

Rory bakışlarını ileriye dikti. "Şövalyelerin terbiyeli olması gerekir."

"Beni kandırabilirdin."

"Şiddet bir zanaattır. Merhamet de öyle. Ben ikincisine yönelme eğilimindeyim. En azından Sprite'lar söz konusu olduğunda."

Köprüde insan sayısı azdı, saat hâlâ erkendi. Ama geçen her erkek, kadın ya da çocuk için çirkin yaratık ve ben iri gözlü bir bakış kazandık. Hatta bazıları yollarında durdu ya da işaret etti, "Bakın, bir Kâhin!" yankıları köprü boyunca beni takip etti.

Kapüşonumu başıma daha sıkı geçirdim.

"Bundan daha fazla kılık değiştirmen gerekecek." Rory çaldığı kalemi parmaklarının arasında döndürdü. "Seacht çok yoğun. Kalabalık. Aisling'de alışık olduğunuz gibi düzenli bir kuyruk yok. İnsanlar tıpkı Coulson'daki o zavallı tüccar gibi etrafını saracak.

Faire. Benim tavsiyem mi?" Başını yüzüme doğru salladı. "Kefeni çıkar. Çok belirgin."

"Komik. Bir keresinde birisi bana bunun beni tamamen silikleştirdiğini söylemişti."

"İki şey aynı anda doğru olabilir, Kâhin." Rory yanından geçen bir arabaya ters ters baktı ve sesi alçaldı. "Çıkar şunu."

"Hayır."

"Neden olmasın?"

"*Hayır* yeterli bir cevaptır."

Yüzünü ovuşturdu. Gün ışığında, lekeli kömürün altında bile, Rory'nin gözlerinin altında etkileyici gölgeler vardı. En son ne zaman uyuduğunu merak ettim. "Aisling'i terk ettin," dedi sabrının son kırıntısını da çağıran bir adamın etkisiyle. "Çıkarken birkaç şey kırmışsın. Eğer başrahibenin seni geri alacağını umuyorsan-"

"Bu yüzden çıkarmayacağım."

"Neden o zaman?" İçtenlikle gülümsedi. "Bunun arkasında ne var?"

Sorun da buydu. Bilmiyordum. Bizimkiler kirlendiğinde gargoyler bize temiz kefenler sağlıyordu ve yüzümüzü yıkadığımızda bunu disiplinli bir şekilde yapıyorduk; gözlerimizi daima kapalı tutuyor ve Kâhin kulübesindeki çatlak aynadan uzak duruyorduk.

İki gece önce aynı aynada yansımasını arayan Bir'i hatırladım; dehşet içinde nefesini tutmuştu. *Bize ne yapıldı?*

Başımı başka yöne çevirdim ve hiçbir şey söylemedim.

Rory nefesinin altından mırıldandı. "Peki. Çıkarma o zaman. Ancak bunun tehlikeli olacağını bilin."

"Şövalye refakatçim bunun için değil mi? Ayrıca, bunları korumak için aldım." Çekiç ve keskimi yüzüne doğru salladım. "Ve gargoyle."

İkimiz de omuzlarımızın üzerinden baktık. Gargoyle, Fig'i peşine takmış, ona ders verirken yüzünü Fig'in ağzına yaklaştırmıştı. "Kafiyeyle yazılmış hiçbir şeye asla güvenme, Bartholomew. Bu bir hiledir, güzel bir yalandır. Bu, kendi masal kitabımı kaleme aldığımda herkese anlatmayı düşündüğüm bir şey. Elbette önce okuma yazmayı öğrenmeliyim."

Rory kaşlarını bana doğru kaldırdı. "Siz ikiniz bir zekâ ordususunuz."

"Kapa çeneni. Ne akli ne de hafızası var."

Aisling'e hizmet etmek için garip bir dürtü. O biraz... tuhaf biri."

"O zaman siz bir çiftsiniz."

Eğer ona, *Hayır, ben bir çift değilim, altı kişiden biriyim ve bunun için kalbimde beş çatlak var* deseydim, bana gülerdi. Bana şu anda farklı olmamın tek sebebinin etrafta beni *silikleştirecek* başka Kâhinlerin olmaması olduğunu hatırlatırdı.

Bunu hatırlatmaya ihtiyacım yoktu.

Sessizlik çok uzun sürünce Rory döndü. "Aisling'den bahsetmişken, merak ettiğim bir şey var. Seni, beni, dilindeki kanımı ve şu küçük rüya meselesini içeriyor."

Midem daraldı. "Ne olmuş ona?"

"Baharda hiçbir şey söylemedin. Gargoyle senden sonra seni dışarı çıkardı-" Sert bir şekilde nefes verdi. "Bilirsin işte. *Boğulmuşsun*. Seni şerefeye sırt üstü yatırdı ve rüya gördüğünü söyledi ama sen tek kelime bile etmedin. Neden böyle oldu?"

Söylediğim son yalan çirkin suratlıyaydı ve inandırıcı olmak için kuma büyüsü numarası yapmak zorunda kalmıştım. Bulanık gerçeğe yönelmek daha iyiydi. "Neden bir şey söylemediğimi bilmiyorum."

Rory'nin bakışları yüzümün yan tarafını ısıtıyordu, koyu renk gözleri her köşemi haritalıyordu, sanki düşündüklerimi duyabiliyordu: *Altıncı Omen'i, güveyi gördüm ve o zamandan beri korkunç şeyler oluyor*. Bunu yüksek sesle bile söylemiş olabilirim...

Cebindeki o garip para olmasaydı.

Sessizlik tatsız bir hal alınca Rory, "Anladığım kadarıyla bir süredir Kehanet yapıyorsun," dedi.

"Yaklaşık on yıl."

"Sen kaç yaşındasın?"

"Bartholomew oldukça yaşlı," diye cevap verdi arkamızdaki çirkin yaratık, Fig'in yelesine boş bir parmağını geçirerek. "Gerçi bir bakıma, o olağanüstü derecede genç-"

"Kimse bilmiyor," diye araya girdim. "Aisling'den öncesini hiç hatırlamıyorum. Ama dişlerim sağlıklı ve cildim henüz o kadar çizgili değil." Rory'ye baktım. "Sana kaç yaşında görünüyorum?"

"Eğer kötü cevap verirsem, o çekiçle kafamı ezecek misin?" Burnunun ucuyla beni inceledi. "Görünüyorsun..." O kırmızı mıydı?

yanaklarında? "Genç bir kadına benziyorsun. Benim yaşımdan çok uzak değilsin. Ama küçümsemeniz mükemmel. Yaşlı birininki gibi."

Yüzümü buruşturdum. "Yaşın kaç?"

"Yirmi altı. Ama gençliğim o kadar sonsuz geldi ki, belki de tam olarak seninle aynı yaşıyım." Tek omzunu kaldırdı, sanki omuz silmek için çaba harcamaya değmezmiş gibi. "Genç ve aynı zamanda oldukça yaşlı."

Yolculuğun geri kalanında sessiz kaldık. Rory bana rüyamı sormadı ya da kefenimi tekrar çıkarmamı istemedi. Tenor'un sesini ve köprüdeki adımlarımızın ritmini dinledim - toynaklar ve çizmeler, taş ve ayaklar - Kâhinlere Aisling'den ayrıldığımızda yapacağımız şeylerle ilgili anlattığım hikâyeleri ve onlar olmadan yaşamamanın ne kadar çıplak hissettirdiğini düşündüm.

Seacht kükreyen bir enstrümandı. Tenor Nehri'ni geçtiğimizde sabah olmuştu ve şehrin labirent gibi sokakları insanlarla dolup taşıyordu. Fig ve gargoye arasında sıkışmış bir halde, ayak parmaklarımı kaldırım taşlarının üzerinde esnetiyor ve şehri seyrederken başımı arkaya atıyordum.

Coulson Faire'e hiç benzemiyordu; çadırlar açık bir arazide gelişigüzel sıralanmıştı. Seacht, mimarisi, titiz bir harikaydı. Ahşap, taş ya da tuğladan yapılmış her bina, komşularının ışık almasını sağlayacak şekilde inşa edilmişti. Sokaklarda başıboş su kalmaması için menfezler vardı. Su çarkları fabrikaları besliyordu. Deri kokusunu alabiliyordum. Açık pencerelerden gri cüppeli kadın ve erkeklerin büyük küvetleri karıştırdıklarını ya da ıslak sarı bir malzemeyi büyük taşların üzerine gerdikten sonra kuruması için iğnelediklerini gördüm.

"Parşömen." Gözlerim kocaman açılmıştı. "Parşömen yapıyorlar."

"Oh, Bartholomew." Gargoyle elimi tuttu. "Hikaye yazmak için."

"Tarihler desek daha doğru olur," dedi Rory. "Tıbbi keşifler, yıldız haritaları, mimari ve icatlar, aklınıza ne gelirse, bir

Bu şehirde bir yerde broşür var. Kâtipler buna bayılırlar. Öğrenmeyi ve karalamayı."

Açık bir pencereden bir sıra kadının parşömen yığınlarını birbirine dikmesini, sonra da preslemesini izledim. "Sesin onaylamıyor gibi geliyor, Myndacious."

"Hiç de değil. Bilgi bir pınardır ve ben ondan seve seve içerim." Bir hokkanın afişine kaşlarını çatarak baktı. "Tüm öğrenimlerine rağmen Seacht halkının neden hâlâ o eski, batıl inançlara inandığını anlayamıyorum."

"Bir şövalye olarak savunman gereken yolları mı kastediyorsun? *Benim yöntemlerim* mi?" Şaşkınlığım kızgınlıkla bastırıldı. "Birisi yeniliği benimsiyor diye eski ve ruhani olanı küçümsemesi gerektiğini mi düşünüyorsun?"

Rory kâtibin çalınan kalemını cebinden çıkarıp pencere kenarına koydu. "Belli ki bilmiyorsun."

"Kendiniz söylediniz. Aynı anda iki şey doğru olabilir - insanlar aynı anda birden fazla şeye inanabilir."

Gargoyle, "Genç olan gibi, oldukça yaşlı olan da," diye önerdi.

Sokaklar kıvrılan yılanlar gibiydi ve köprülerin altından geçen nehir kanalları da öyle, her biri Seacht'ın kalbine, hareketli bir pazar yeri meydanına işaret ediyordu. Mürekkep hokkalarını, dükkânları, tabakhaneleri ve uzun, pencereli arşivleri tasvir eden daha fazla afişin yanından geçtik. Pazar yerinin ağzına ulaştığımızda Rory parmağıyla omzumun üzerinden mütevazı bir tuğla cepheye bakmamı işaret etti. "Kâhinlerinizin bunlardan birinden geldiğini tahmin ediyorum," diye mırıldandı.

Çocuk kahkahalarının tatlı, kusursuz sesini duydum. Tuğla binanın kapısı açıktı ve oradan saçları, sallanan kolları, çalkalanan ayakları, pembe yanakları gördüm. Çocuklar neşeyle birbirlerini kovalıyorlardı. İçlerinden sekiz yaşından büyük görünmeyen biri açık kapıyı yakaladı, kapattı ve ahşap üzerine yazılmış bir yazı dikkatimi çekti.

Öğrenci Evi III

Kurbanlar İçin Bir Okul

Oh. Burası Kâhinlerin seçildiği yerdi. Bir ya da

İki ya da Üç ya da Dört ya da Beş ya da ben Aisling'den önce başlamış olabilirdim. Eve doğru bir adım attım-

Biri çıplak ayağıma bastı. Bir çığlık attım ve kollarında birkaç mürekkep hokkası olan kısa boylu, iri yarı bir adama çarptım. "Hey! Nereye gittiğine dikkat et."

Kefenimin hâlâ yerinde olup olmadığını kontrol ettim ve bir özür mırıldandım. Adam beni içine çekerken gözleri büyüdü. Ağzı döndü. "Uzak dur benden, kaltak."

Gargoyle tiz bir hakaret sesi çıkardı ve adamı itti. Kıç üstü yuvarlandı ve hokkasını düşürdü, hokkası parke taşlı sokakta paramparça oldu. Altında mürekkep biriken adam ayağa kalkmaya çalıştı ve yarısının ne anlama geldiğini bilmediğim, sadece beni bir Omen cadısı ve bir fahişe olarak gördüğünü söylediği küfürler savurdu...

Rory eğildi. Açık bir avuçla çenesine vurdu. "Ağzından çıkanı kulağın duysun."

Adam kendi mürekkebiyle kaydı ve ikinci kez düştü. Rory'yi incelediğinde -gözlerinin etrafındaki kömür, kulağındaki halkalar- bir küfür daha mı savuracağını yoksa kaçacağını mı bilemedi.

Ama Seacht gerçekten de bir zekâlar şehriydi. Adam kendini mürekkebin içinden çıkardı ve koşmaya başladı.

"Artık mutlu olabilirsiniz sanırım," dedim gergin dudaklarımın arasından. "Belli ki Seacht'taki herkes eski yöntemlerin kurbanı olmuyor."

Rory saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı. "Bu beni hiç mutlu etmedi."

"Oh, bakın bir Kâhin!"

Öz. Bir kalabalık oluşmaya başlamıştı bile. "Biri sana mürekkebin gösterdi mi?" diye sordu bir kadın, yanında yüz yaşlarında görünen bir adamı sürükleyerek. "Dua et, Kâhin, benimkini okur musun?"

"Özür dilerim, öyle değil-"

Daha fazla izleyici öne doğru itildi ve aniden yüzümde iki, üç, dört mürekkep hokkası daha vardı. "Mürekkebimi oku! Lütfen, Kâhin, ne gibi işaretler görüyorsun? İyi mi kötü mü?"

İtilip kakıldım, çıplak ayaklarım ezildi ve sonra sıcak bir kol omuzlarıma dolandı ve kalabalığın, pazar yerinin içinden öncekinden çok daha hızlı bir şekilde geçirildim.

"Ve düşününce," dedi Rory kulağıma, "her şey olabilirdi

ayakkabı giymiş olsaydın kaçınırdım."

Doğuya döndüğümüzde Seacht'ın sokakları daraldı. Kalabalık burada daha seyrek, dağılmıştı. Tam o anda, az ileride, iki figürün bir ara sokaktan sıvıştığını fark ettim.

Birbirlerine yakın yürüdüler, pelerinlerinin kapüşonlarını benimki gibi yukarı çekmişlerdi.

Rory onları izliyor, ağzında çarpık bir gülümseme belirliyordu. "Vay, vay." Kolunu omuzlarımdan çekti ve ilerlemeye başladı. Çok geçmeden kapüşonlu figürlerin tam arkasındaydı, sessiz adımlarla yürüyor, sıradan bir yankesici gibi pelerinlerinden birine elini uzatıyordu.

Çekindim. "Ne yapıyorsun, Myndacious?"

Figürlerden biri döndü. Etrafı kömürle çizilmiş yeşil gözlerle donatılmış keskin bir yüz gördüm.

Maude.

Rory'yi bileğinden yakalayarak cebini ona vermedi. "İyi denemeydi, küçük hırsız."

Rory bana dişlerinin arasından beni seçmiş gibi baktı. "Oyunbozan."

Topuklarının üzerinde dönen ikinci kişi Traum Kralı'ndan başkası değildi. Kral Castor Rory'yi görünce öyle geniş gülümsedi ki dişlerini sayabilirdim. "Onu bulduk, Rory. Göz önünde saklanıyordu. Onu takip ettik ve-"

Kral kısa bir süre durdu, gözleri sonunda ağzına yetişti. "Bir Kâhin." Yanakları kızardı. "*Benim Kâhinim.*"

"Altı," diye hatırlattım ona. Başımı eğmem uygun olurdu. Ama çocuk sıradan giysiler içindeydi -deri ve boyanmamış bir pelerin. O kadar sıradan görünüyordu ki, önünde eğilecek kadar önemli olduğunu unutmuştum. "Ben de buradayım, Bartholomew," dedi gargoyle, ellerini temizleyerek.

boğaz. "Siz de beni selamlayabilirsiniz."

Maude hareketsiz kaldı. "Pith," diye mırıldandı. "Gargoylelerin konuştuğunu bilmiyordum."

"Bartholomew kim?" diye sordu kral.

"Önemsiz." Rory'nin duruşu değişmişti. Kambur, tembel ya da eğlenmek için dikilmiş değildi. Sırtı kaskatı kesilmiş, omuzları bükülmez olmuştu. "Onu buldun. Ve sen de onun peşinden gidiyordun."

Ben mi?"

"Kim?" Tersledim.

Döndüler, altı gözleri beni tanıyordu. Bir yoncanın üç yaprağı gibiydiler, komplocu ve ayrıcalıklı bir üçlü. Zorlu bir duraklama oldu, sonra Rory Maude'a baktı. Kaşlarını oynatarak ona bir şeyler söyledi.

Maude başını salladı. "Hayır."

Kollarımı kavuşturdum. "*Neye* hayır?"

Rory çenesini kaşdı ve beni görmezden geldi. "İki kuş, bir taş durumu."

"Riskli ve düşüncesizce," diye karşılık verdi

Maude. "Benim uzmanlık alanlarım."

Eğer bu salaklar ben orada değilmişim gibi davranmayı bırakmazlarsa çekicimle bir şeyler kıracaktım. "*Ahem.*"

Kral Castor benden Rory'ye, Maude'ye, sonra tekrar bana baktı.

Yavaşça omuz silkti. "Ben onu da getirelim derim. İşe yarayabilir."

Gargoyle göğsünü gururla kabarttı. "Bartholomew, Aisling'in kızı, tanrıların habercisi, tanıdığım en adanmış hayalperest." Omzumu okşadı. "Ama hayır, üzülerek söylemeliyim ki pek de işe yarar biri değil. Öte yandan ben-"

Elimi ağzının üzerine koydum. "Her ne yapıyorsanız, ben de geleceğim. Ama hemen ardından kulağınıza ihtiyacım var, Kral Castor." Başrahibe küskünken onun gibi olmaya çalıştım, tıpkı Aisling Katedrali'nin kendisi gibi. Soğuk, güzel ve onaylamayan. "Ve onu alacağım."

Kral sıırttı. "Kulak, göz, el, hepsi senin."

"Sakin olun, Majesteleri." Rory bir kolunu kralın omzuna atarak onu benden uzaklaştırdı. "Bu bir evlilik teklifi sayılmaz. Şimdi" -önümüzdeki caddeyi işaret etti- "gidip eski bir dostumuzu görelim."

Maude hiç memnun değildi. Bizi baş döndürücü sokaklardan geçirirken acımasız bakışlarıyla Rory'yi kınamasından anlıyordum ki

Önümüzdeki kötü macerada beni yanında istemedi.

Çok kötü oldu. Kâhinlerimi bulmama yardım edeceğine söz verene kadar çocuk kralın gözümün önünden ayrılmasına izin vermeyecektim.

İncir için neredeyse çok dar olan sarmaşıklarla dolu bir sokakta aniden durduk. Maude omzunun üzerinden baktı. Yalnız olduğumuzdan emin olunca sarmaşıkları sıyırmaya başladı ve ara sokağın duvarında küçük bir ahşap kapı ortaya çıktı. "Tamam." Bana döndü. "Seni içeri almadan önce birkaç şeyi gözden geçirmemiz gerekiyor."

"İçinde..." Sarmaşık duvarına baktım. Kışlaya ya da şövalyelerin konuşulabileceği bir yere benzemiyordu. "Tam olarak nerede?"

"Biriyle buluşacağız," dedi Maude kesin bir ifadeyle. "Seacht'ın bir kalıntısı."

Kollarımı kavuşturdum. "Gizemli davranıyorsun. Bu çok iğrenç."

"Hey." Rory bileğime dokundu. "Şunları aç ve *dinle*. Bu adamın kayıp Kâhinleriniz hakkında bir şeyler biliyor olma ihtimali var. Onu görmek biraz şok edici olabilir ama onu görmek çok önemli, anladın mı?"

"Anlaşıldı, Bartholomew." Gargoyle doğruldu. "Edep timsali olmak için çabalayacağım-"

"Fig'le kalacaksın." Gargoyle'un alt dudağı titremeye başlayınca Rory aceleyle, "Yalnızlık çekiyor," diye ekledi.

Gargoyle başını kaldırıp duvardaki sarmaşıkları yemekten memnun olan Fig'e baktı ve burnunu çekti. "Pekâlâ. Eğer varlığım onun acısını hafifletecekse, ben de kendi acımı hafifletirim."

"Harika." Rory'nin koyu renk gözleri bana döndü. "İşimiz hareketlenebilir. Yakınımda kal."

Kaşlarım havaya kalktı. "Nasıl canlandırılmış?"

"Öpüşme olacak mı?" diye sordu gargoyle.

"Ne-hayır." Rory yüzünü buruşturdu. "Biz gidiyoruz..." Yardım için Maude'a döndü ama Maude hiçbir şey söylemedi, o ifade etmekte zorlanırken sırtıttı.

Kral Castor, "Görevi devralıyor ve bu adama zanaatıyla meydan okuyoruz," dedi, sonra kendi kesinliğine şaşırmış gibi hızla gözlerini kırıştırdı. Sırtını sıvazlayan Maude'a baktı, sonra bana odaklandı. "Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun, Altı?"

Ben hatırlamadım. Belli belirsiz tanıdık geliyordu. Karanlıkta kalmış bir anı.

aklının bir köşesinde. Ama gururum korkunç bir canavardı. Bu aptallara beni akılsız ve dünyadan habersiz sanmaları için bir neden daha vermektense Aisling'e geri dönmeyi yeğlerdim. "Elbette."

Birbirlerine bakışlarından beni fevkalade kötü bir yalancı olarak gördüklerini anlayabiliyordum.

Maude ara sokağın kapısını kırarak açtı ve karanlık bir koridor ortaya çıktı. "O zaman gidelim."

Kral Castor, Maude'dan fazla uzaklaşmak istemiyormuş gibi hızlı adımlarla onu takip etti.

Gargoyle'a saklaması için çekicimi ve keskimi uzattım. "Bana hâlâ bu adamın adını söylemedin," dedim Rory'ye, kırık bir tahta eşikten geçip koridora adım atarken.

"Kendisini tanıtmaktan büyük mutluluk duyacaktır."

Rory kapıyı arkasından kapattı, Seacht'ın yankısını ve Fig'e çeşitli sarmaşık türleri hakkında ders vermeye başlayan gargoyle'un sesini dışarı attı. Artık duyabildiğim tek şey adımlarımızın yün halılar üzerindeki boşuk pıtırılarıydı. Çevredeki duvarlara baktım, yükseklikleri o kadar fazlaydı ki boynumu eğmek zorunda kaldım. Ardından, loşluktan gizlenmiş, seçemediğim özenli resimler sıralanıyordu. Bulanık yüzleri olan portrelere benziyorlardı; eğilmiş, çıplak bedenler.

Hiçbir fener yanmıyordu. Koridor uzayıp gidiyor, sonu karanlık gölgelerle örtülüyordu. Kralın arkasında, Rory'nin bir adım önünde yürüdüm, birdenbire bilinmeyene doğru dikkatsizce sürüklendiğimden korktum.

İleride Maude ve Kral Castor'ın sırtları kaskatı kesilmişti. Arkada, Rory'nin cebinde kıpırdayan parmaklarının sesini duyabiliyordum. *Parasıyla* oynuyordu. Belki de endişeli bir alışkanlıktı. Adımları hiç şaşmıyordu ama nefes alışları sert ve düzensizdi. "Gergin görünüyorsunuz," diye mırıldandım. "Bir şeye mi gerginsin, Myndacious?"

Kıpırdanma sesleri kesildi. "Adımı söylemeye karşı ahlaki bir sorumluluğun mu var?"

"Myndacious senin adın değil mi?"

"Tanıştığımız gece bana Rory demeni söylemiştim."

"Olabilirdi de. Ama sonra konuşmaya başladık ve birdenbire sende beni yakınlaşmaya teşvik edecek hiçbir şey bulamadım."

"İyi işti. En sevdiğim botlarımın üzerine kusmak

aramızdaki ilişkiyi resmi tutalım."

Ben de ona ters ters baktım. "Senden hoşlanmak oldukça zor."

"Bana Rory deseydin benden daha çok hoşlanırdın."

"Tekrar sırt üstü yatarsan senden daha çok hoşlanırım."

Gülümsedi.

Yüzüme alışılmadık bir sıcaklık yayıldı. "Belli ki seni ve düşük gücünü aşağı atmaktan."

"Yüksek sesle ve net, Kâhin. Seni yüksek sesle ve net duyuyorum."

Koridorun sonundaki geniş meşe kapının çatlaklarından gelen bir ışık çizgisi önümüzde uzanıyordu. Maude bir elini kapının üzerine koydu ve bastırdı.

Kapı penceresiz, tamamen camdan yapılmış bir kubbe tavandan süzülen güneş ışığıyla aydınlanan bir odaya açıldı. Duvarların üzerinde, birkaç kat yüksekliğinde, kitaplarla dolu raflar vardı. On binlerce kitap.

Odanın ortasında, ince yün halıların üzerinde bir adam duruyordu.

İpek cübbesi ve uzun, boğumlu parmaklarıyla yaşlı bir adam. Kambur duruyordu ama gözleri kalkıktı. Kaldırılmıştı ve tamamen taştan yapılmıştı.

Elinde rüyalarındaki mürekkep hokkası vardı.

Uzun, hırıltılı bir nefes alarak bana baktı. "Aisling'in kızı." Bir elini kaldırarak beni çağırdı. "İçeri gel."

ONBİRİNCİ BÖLÜM

TELAŞLI KÂTİP

eDnying. Her parçam kendini kaptırmış, inkar ediyordu.

"Bu olamaz..." Sesim yukarı taşındı ve cam tavan onu fırlattı.
Geri. *Bu olamaz*, yankım alay etti. *Bu olamaz*.

Yaşlı adam taştan gözleriyle bana baktı. Elleri inceydi, eklemleri şişkin, tırnaklarının altı mürekkep lekeliydi. Başında ya da yüzünde hiç saç yoktu. Çökmüş yanaklarında renk yoktu.

Hiçbir şey söylemedi, bana bakarken parmağını yavaşça mürekkep hokkasında gezdirdi.

"Eşeklik etme." Maude krala dirsek attı. "Ona kim olduğunu söyle."
Kral Castor titrek bir kahkaha attı. "Bence gayet açık."

Omzumun üzerinden Rory'ye baktığımda, yüzünde yaşadığım şoktan eser yoktu. "Bu nasıl zalim bir numara böyle?"

"Bu bir numara değil, Diviner."

Yaşlı adam izledi. "Anlıyorum," diye homurdandı. "Onun gözlerindeki perdeyi yırtmak istiyorsun. Tabiri caizse."

İçimden çılgılık atmak geliyordu. "*Kimsin sen?*"

Adamın parmağı hokkanın siyah mürekkebinde saat yönünde daireler çizmeye devam etti. "Traum'un tarihçisi. Onun bilgisi. En büyük zanaatkârı."

Sanki çok ağırmış gibi adımlarını sıklaştırarak bana doğru geldi.

ve yankıları çok uzaklara kadar ulaştı. "Çünkü mürekkep ve ikna edici kaleminden başka hiçbir şey doğru olanı tasarlayamaz."

Bir ürperti pençelerini içime geçirdi. Gözeneklerini, yüzündeki çizgileri görebiliyordum. Ürkütücü taş gözleri dışında çok... ölümlü görünüyordu. "Bunlar Harried Scribe'ın sözleri. Bir alamet. Bir *Tanrı*." Hokkasına baktım. "Ama sen sadece bir insansın."

Bir, iki kez göz kırptı, sonra yaşına göre çok daha hızlı bir şekilde mürekkebi hokkasından fırlattı.

Ve ortadan kayboldu.

Mürekkep siyah bir topak halinde üzerime geldi. Yüzüme sıçramasını bekleyerek irkildim. Sıçramadı. Gün ışığında bir dalgalanma oldu ve sonra mürekkep kayboldu, yerini onu atan adam aldı. O mürekkep dalgasının üzerinde neredeyse yirmi adım ilerlemiş, yüzümden bir karış uzaklaşana kadar görünmez olmuştu.

"Bunlar bir ölümlünün gözleri mi -sıradan bir *adamın* hokkası mı?" Nefesi çok sert ya da çok uzun süre ovulmuş kireç taşı kokuyordu. Çürük. "Ben Traum'un Kâtibiyim. İki yüzyılı aşkın süredir Seacht'ın Arnavut kaldırımlı sokaklarında *büyük* taşıyarak dolaşıyorum. Mürekkebim asla kurumaz, bir alet-silahtır. Görünmeden seyahat edebilirim, açgözlü cinleri yok edebilirim. Yazılarım akla, icada ilham verdi. Hokkam iyi ya da kötü şeylerin habercisidir, ama ben her zaman bilginin idolü oldum. *Gerçeğin* sembolü. Tanrı bu değilse nedir?"

Titriyordum.

Rory'nin eli dirseğimi buldu, beni sağlam tutmak için sıcak bir destek oldu.

-

"Dokunma bana."

Sarsılarak uzaklaştım, kendimi en yakın kuleye taşıdım. raflar, hasta olmak için kuduz dürtüyle savaşıyor.

"Ve sen-" Adam, Yorgun *Kâtip*, taştan bakışlarını diğerlerine çevirdi. "Biri evime rastlamayalı uzun zaman oldu."

Kral Castor boğazını temizledi. "Seni keşfeden bendim, Kâtip. Dün gece, pazar meydanında. Sunağınıza oldukça güçlü bir hediye koydum. Sen onu almaya geldiğinde, şövalyem ve ben de seni takip ettik."

Kâtip'in burun delikleri alevlendi. "Peki ya sen?"

"Evet, yeni olduğum ve zırhımı giymediğim için neden bilmediğinizi anlayabiliyorum-" Kral Castor yutkunmaya çalıştı. "Ben kralım."

Kâtip bir kahkaha attı. "Gerçekten mi? Senin gibiler zamanla gençleşiyor." Mürekkep hokkasına sevgiyle baktı. "İşte bu yüzden *benim* gibiler her zaman dümende kalır."

Kral Castor bir nar gibi kıpkırmızı oldu.

"Genç olmanın faydaları var," diye tersledi Rory. "Geleneklerden kopma cesareti mesela."

Bu kralın yüreğine su serpmiş gibiydi. Dalgalı bir nefes aldı. "Sana zanaatında meydan okumaya ve mürekkep hokkana sahip çıkmaya geldik, Huysuz Kâtip. Ben, Üçüncü Benedict Castor, bu görevi devralıyorum."

Soluğum odada süzülen bir hayalet gibiydi. *Hokkanıza sahip çıkın.*

Gazaba uğrayacağımı düşünerek Harried Scribe'a baktım. Ama o hala büyük odasının ortasında duruyordu, kubbenin ışığında sabitlenmişti, etrafı kitaplarıyla çevriliydi. O kadar dokunulmaz, o kadar ciddi ve buyurgan görünüyordu ki, bir an için yanılıp yanılmadığımı merak ettim. Belki de tuhaf gözleri ve sihirli hokkası olan bir adamdan daha fazlasıydı. Belki de ilahi biriydi, bir Omen, gerçek bir tanrı.

Bu da Rory, Maude ve Kral Castor'ın yaptıklarını kutsal şeylere saygısızlık haline getirirdi. Soğuk. Sert. Küfür.

"Mantoyu al, diyorsun." Taş gibi gözleri, sert ve solgun yüzüyle Harried Kâtip hiçbir duygu belirtisi göstermiyordu. Ama dikkatini krala verdiğiinde bir tehdit havası vardı. "Peki ya beni zanaatımda yenmeyi başaramazsan?"

Maude, Kral Castor'a daha yakın durmak için hareket etti. "O zaman senin merhametine kalacağız."

Kâtip dişlerini gösterdi. Keşke yapmasaydı. Gri ve çatırdıyorlardı, sanki çenesini çok sert bir şekilde bastırmış gibiydi. "O halde kabul ediyorum."

Mürekkebini fırlattı. Ortadan kayboldu. Tekrar bedenlendiğinde, tam karşımda durdu. Sert elleri belimi buldu. Daha fazla mürekkep fırlattı ve korkunç bir ağırlıksızlık bedenime dokundu. Görünmez oldum ve ayaklarım yerden kesildi, yukarı doğru savruldu.

Harried Scribe'ın pençeleri arasında, yerden elli metre yükseklikteki raflarından birinin üzerine düştüm.

Aşağıda diğerleri bağıırıyordu.

"Korkma, canım." Ben ondan başka tutunacak bir şey ararken Kâtip saçlarımı yüzümden çekti. "Seni bu kâfirlere karşı koruyacağım." Bir kitaba uzandı ve sayfalarını karıştırmaya başladı. "Bu daha önce de oldu elbette. Kafirler beni buldu. Benim olanı almaya çalıştılar, hokkamı *çalmaya* çalıştılar, gücümü. Asla başaramadılar ve her zaman aynı şekilde sona erdi." O korkunç dişlerini göstererek bana sırıttı. "Kanla."

Aman Tanrım. Aşağı bakmak bir hataydı. Midem boğazıma düğümlendi. "Mantoyu ne alıyor?"

"Hırsızlık. Muhalefet." Okuduğu kitabı kapatıp fırlattı ve taş zemine çarparak çıkardığı ses odanın içinde yankılandı. "Bir kralın beş taş nesnenin hepsini ele geçirme ve Kehanetlerin gücünü kendine alma arayışı. Ama başarılı olmak için-" Başka bir kitap çekti, sonra onu da fırlattı. "Benim zanaatım bilgidir ve beni onunla yenmeleri gerekir. Tabii ki yenemeyecekler."

Eğildi. Diğerlerine seslendi. "Üç soru olacak. En az birine doğru cevap vermelisiniz, sonra *bana* cevaplayamayacağım bir soru sormalısınız-"

Rory'nin usta küfürleri onu bastırdı. "Onu aşağı indir, seni lanet olası, yoksa ben-"

Maude onu kolundan tuttu ve duyamadığım bir şey söyleyerek susturdu.

Raf, değişen ağırlığının altında gıcırdadı. Avuçlarımda ter birikti. "Aşağı inmek istiyorum," dedim Kâtip'e.

"Şşşt." Havayı kokladı, sonra yaklaştı. "Düşmene izin vermeyeceğim."

Soğuk bir parmağını çenemin altına koydu ve kaldırarak boğazımı ona gösterdi. Onu da kokladı. "Aisling'in seni bana bu şekilde göndermesi çok tuhaf. Daha önce hiç bir Kâhin'in nabzını hissetmemiştim. Bir kafirin kanatları altına girmiş olman daha da garip."

Bir keresinde, katedralde, bir tüccar Bir'in kefenini çıkarmaya çalışmıştı. Yanağını çizmişti. Bir an sonra yüzüstü, hareketsiz, çakıllara kanlar içinde kalmıştı. Bir gargoyle kafasına öyle sert vurmuştu ki kafatası çatlamıştı. O sırada ben

Böylesine uçucu ve korkunç yaratıkların Kâhinleri koruyor olması beni rahatlatmıştı. Ancak ondan sonra tedirgin oldum. Ne de olsa uçucu, korkunç canavarları okumak zordu, tahmin etmek imkânsızdı.

Harried Scribe'ın mürekkep hokkasındaki entrikaları biliyordum, onun alametlerini nasıl okuyacağımı biliyordum. Yine de onunla birlikte bir rafta, yerden o kadar yüksekte oturuyordum ki... Uçucu, korkunç bir şeyin ellerindeydim. Tamamen öngörülemez.

"Ben gönderilmedim," demeyi başardım. "Kâhinlerim yüzünden geldim-"

"Sorularınızı bekliyoruz Kâtip," diye seslendi Maude aşağıdan.

Kâtip beni unuttu, çenemi düşürerek diğerlerine baktı. "Siz bir kral olduğunuza ve bunlar da sanırım sizin atadığınız şövalyeler olduğuna göre, sorularımı sizin anlayabileceğiniz şekilde aktaracağım. Aşk, inanç ve savaş, şövalyeliğin erdemleri."

Rory gözlerini devirdi.

"Bir aşk sorusuyla başlayalım." Omen mürekkeğini fırlattı ve ortadan kayboldu, altımdaki rafta yeniden belirdi ve deri ciltli bir kitap çıkardı. "Seacht'ın baş şairi Ingle Taliesin'e göre, bir kral düğün gecesi gelinine ne hediye eder?"

Maude'un, Rory'nin ve kralın ağızlarındaki gergin çizgilerden hiçbirinin cevabı bilmediğini anlayabiliyordum. Bir an düşündükten sonra Kral Castor, "Topraklarından ve servetinden bir çeyiz payı" dedi.

Yorgun Kâtip sırttı, boğazını temizledi ve okumaya başladı.

Genç kral gelinini almaya ne kadar hevesli, ne kadar asil ve kararlı.

Şarapla, tuzlu suyla, yeminler edildi, adamın kalbi kadın tarafından alındı.

Ama dua edin, yeni kraliçesine hangi hediyeyi sunmalıydı - hangi simge onunla kıyaslanabilirdi ki?

Hiçbir ipek onun teninin dokunuşu kadar yumuşak değildir, hiçbir portre, hiçbir mücevher onun kadar güzel değildir.

Belki onun adına bestelenmiş bir şarkı, belki de bir

sunak, bir tapınak.

*Ya da yukarıdan indirilen ay bile. Hayır. Onun
horozu iyi iş görür.*

Kâtip gürültülü bir kahkaha attı. Şaşkınlıkla ona bakakaldım. "Bu korkunç."

Aşağıda Maude kaşlarını ovuşturuyordu. "Kıçımın şairi."

"Kafiyeyle yazılmış hiçbir şeye güvenme," diye mırıldandı Rory.

"Gördüğüm kadarıyla pek okumamışsın." Harried Scribed kendini toparladı. "Saray aşkını oldukça banal buluyorum. Ama göbekten gelen bir kahkaha hoş bir olaydır." Kitabı kapatıp ortadan kayboldu, sonra yanımdaki rafta yeniden belirdi ve rafı titretti. "İnanca geçelim o zaman."

Bu soru için kitap gerekmiyordu. Yorgun Kâtip öne doğru eğildi, rafının üzerine bir çirkin yaratık gibi tünedi. Törpüsünden neşe damlıyordu. "İlk Kâhin'in adı neydi? Tor'a gelen ve Kehanetleri adlandıran kimsesiz çocuğun mu?"

Altımdaki üçlü tereddüt etti. "Başrahibe Kehanet hikâyesinde bu kelimeyi kullanmıyor," diye seslendi Maude. "Hiç konuşulmadı."

Kâtip pelerininin koluyla oynadı. "Cevabın bu mu? İlk Kâhin'in isimsiz olduğu mu?"

Bir ısırma anı daha, sonra Kral Castor, "Öyle," dedi.

"Yazık. Bir kez daha yanılıyorsunuz."

Kral Castor ve Maude kıpırdamadan duruyordu, Rory ise tam tersi, kamburunu çıkarmış, botlarını vuruyor, elleri durmadan cebinde kıpırdanıyordu.

Geriye tek bir soru kalmıştı.

"Neydi o?" Fısıldadım. "Çocuğun adı mı?"

"Önemli olan tek şey benim bunu biliyor olmam ve onların bunu bilmiyor olması." Omen çenesini yuvarladı, omuzları, eklemleri çatırdadı, raflarını işaret etti. "Bilgiyi ben taşıyım, onlarsa yalvarır. Bir sonrakini doğru yapmayı başarsalar bile" -dudakları grotesk bir gülümsemeye aralandı- "mahkûm edildiler."

Diğerlerine baktım ve sanki rüya görüyormuşum gibi hissettim; ürperdim, terledim, korktum. "Lütfen. Kâhinlerin Tor'da kaybolduğunu biliyor olmalısınız. Aisling'i onları araması için bıraktım-"

Kâtip sözümü bitiremeden mürekkebini fırlatıp gözden kayboldu, sonra da odanın öbür ucundaki rafta belirdi. "Son soruşturmam," diye seslendi krala, Rory ve Maude'a, "bir savaş bilmecesi."

Rory, "Umarım yine güzel bir şiirdir," diye kestirip attı.

"Seacht kitaplarının yanı sıra demirhanelerini, cephaneliklerini ve cephaneliklerini de saklar. Bu kompozisyonu kendim kaleme aldım." Kâtip bir broşür uzattı. Kapağına şöyle bir göz atma fırsatım oldu.

Bir güve.

Omen bir kez daha boğazını temizledi ve okudu.

Ağır ya da uzun kollu değil, yerdeki bir kamış kadar ince.

Keskin ya da donuk, nasıl isterseniz, gelenekleri ve yararları çoktur.

Aynı şekilde tıknazdır da; küt, ağır bir kafası ve kavranması için sağlam bir ahşap sapı vardır.

Bedensel güçle sallanır ve yarılr, bir ya da iki yumrukla tokayı tutar.

Savaşta, arazide ya da nereye giderseniz gidin, kemerinizdeki gevşek halkalarda sabit tutun.

Kırmak ve dövmek için, tutku ya da emek, hiç böyle bir darbe vurulmamıştı.

Kâtip'in taştan gözleri kısıldı. "Ee, kral? Bu şair hangi silahı tarif ediyor?"

Kral, Rory ve Maude'un hepsinin alnında aynı ağır ifade vardı, sanki kendi düşüncelerinin yükünü taşıyorlardı. Ama ben Tor'a geri dönmüştüm, işlerime geri dönmüştüm, taş duvara geri dönmüştüm. Günlerdir kendimi cahil, dünyadan bihaber ve çaresiz hissediyordum; kendi mesleğimin ve katedralin sıkı yumruğunun kurbanı olmuştum.

Harried Scribe'ın bilmecesinin cevabının Aisling'in kendisinden aldığı cevap olması ne kadar da uygun.

Duruşum sertleşti ve Rory'nin bakışları yukarı fırladı. Uzun bir süre beni inceledi, sanki Harried Scribe'ın ortaya attığı bilmeceyi değil de beni çözüyormuş gibi. Dudakları bir gülümsemeye geriye çekildi ve sonra

eğilmiş, Kral Castor'un kulağına fısıldıyordu.

Kral tedirgin bir rahatlama sesi çıkardı, sonra kendini düzeltti. "Bu tek bir silah değil," dedi Kâtip'e. "İki tane. Bir çekiç ve bir keski."

Omen hareketsiz kaldı ve mağara gibi odasındaki sesler de kesildi. Ortadan kayboldu - bir kez daha yanımdaki rafta belirdi. Bu sefer parmağını mürekkep hokkasına daldırdığında saat yönünün tersine karıştırdı. "O zaman benden ne isteyeceksin, Traum Kralı?" diye meydan okudu. "Zanaatımda beni *yenmek* için mi?"

Kral Castor, Rory ve Maude'a yaklaştı. "Görüşmek için bize biraz izin verin."

"Benim cömert bir tanrı olmadığımı asla söyleme." Endişeli Kâtip onları izledi, bana yaklaştı -başımı bir köpekmişim gibi okşadı. "Endişelenme," diye mırıldandı. "Cevabını daha önce kaleme almadığım bir soru sormayacaklar. Sadece mürekkep ve ikna edici kalem-"

"Eğer her şeyi biliyorsan," dedim tekrar deneyerek, "kayıp Kâhinlerime ne olduğunu bana anlatmalısın."

Kâtip elini çekti. Keskin bir sızı hissettim, solgun saçlarımin birkaç teli yaşlı elinin çatlaklarına takıldı. Onları burnuna götürdü. Nefes aldı. "Kâhinleriniz mi?" Ağzı açıldı, geniş, kara bir delikti ve sonra saçlarımi ağzına atıyordu. Çirkin bir coşkuyla inliyordu. "Sen Aisling'e aitsin. Omens'e. Bildiğim şey bu ve bildiğim şey her zaman gerçektir."

Aşağıda, Rory, Maude ve kral bir kez daha yukarıya bakıyor, gözleri benimle Harried Scribe arasında gidip geliyordu. "Kâhinlerden bahsetmişken," diye seslendi Rory. Boş boş söylemişti ama omuzlarının çizgisi bir yay kirişi gibi gerilmişti. "Söylesene Kâtip, sen de onlardan hoşlanıyor musun? Aisling'in kutsal hayalperestlerini mi? Kehanetlerin çalışkan habercilerini mi?"

Kâtip kralla kara balgam tükürdü. "Kâhinlerimi senin tanrılarından daha çok severim, kâfir."

Balgam düştü, Kral Castor'ı iskaladı ve Rory'nin botlarının üzerine düştü. Ayaklarına ters ters baktı. "Lütfen herkes lanet olası **çizmelerimi** rahat bıraksın-"

"Sorumuz oldukça basit Omen," dedi Kral Castor aceleyle. "İlahlık iddiasında bulunduğunuza göre -tüm bilginin tanrısı- bize anlatın." O

bana başını salladı. "Adı ne?"

Harried Scribe'ın dişleri ısırırken inledi. Bana bakmak için döndüğünde, gözlerinde Aisling'in duvarındaki taşların bile sahip olmadığı bir cansızlık vardı, likenleri ve yıpranmış kusurlarıyla. "O Aisling'in bir kızı. Onun bir adı yok."

Sybil içimin derinliklerinden gelen en zayıf fısıltıydı. "Herkesin bir adı vardır," diye mırıldandım. "Buluntuların bile." Sonra, ani, ısırtıcı bir netlikle, "Eğer gerçekten bir tanrı olsaydın, bunu bilirdin."

O zaman onu yendiklerini anladılar. Rory, Maude ve kral sırtıyor, dimdik duruyor, onları hiç görmediğim kadar korkusuz ve cesur görünüyorlardı. Yorgun Kâtip'e kendi zanaatıyla, kendi bilgisiyle meydan okumuşlar ve *kazanmışlardı*.

Kâtip de bunu biliyordu. Sihirli hokkasının kaybolduğunu fark ettiği anda, taş gözlerinin boşluğunda bile bunu görebiliyordum. Omen boğumlu parmağını mürekkep hokkasına daldırdı ve ani bir öfkeyle saat yönünün tersine karıştırdı. Sonra, köprüdeki kâtinin Sprite'a saldırırken sergilediğini gördüğüm tiksintiyle mürekkep hokkasını ters çevirdi ve mürekkebi Rory, Maude ve kralın üzerine döktü.

Bu kez, mürekkep taşıyıcı değildi. Bir silahtı.

Maude'un pelerininin koluna düştü. Maude keskin bir ses çıkardı ve Kral Castor ile Rory'yi geri itti. Kolundaki mürekkep erimiş bir kırmızıya dönüştü ve yünün içinden kömür gibi yanmaya başladı. Maude pelerininini fırlatıp attı ama yanmış kumaşın ve yanmış etin o eşsiz kokusu -havada uçtu.

Yorgun Kâtip güldü ve sonra ortadan kayboldu, odanın öbür ucundaki rafta belirdi ve bir kez daha mürekkep fırlattı.

"Ne yapıyorsun?" Ağladım.

Omen cevap vermedi ama bana havladı. "Olduğun gibi kal, Kâhin."

Onun kayboluşunu ve yeniden ortaya çıkışını izlemek dehşet vericiydi; hareketleri ve mürekkebini savuruşu değişkendi. Yanık kâğıt, yün ve hatta saç kokuları odayı doldurdu; Rory, Maude ve kral hızla ayağa kalktılar, gözlerini açtılar ve silahlarını çektiler ama Maude'un baltası ve kralın kılıcı mürekkebin yanında bir hiçti. Vurulmuşlardı,

birkaç kez yandı.

Ama kaçmadılar.

Maude'un sesi odanın içinde yankılandı. "Zanaatında yenildin! Onurun nerede?"

"Onlara zarar veriyorsun!" Kral Castor'un elini yakan mürekkep lekelerini izlerken çığlık attım. Çocuk kral yüzünü buruşturdu, mürekkebin geri kalanından kaçtı, kılıcını Harried Scribe'a doğru savurdu ve havadan başka bir şeye çarpmadı.

Rüyada hissettiğim aynı dehşet, o keskin kapana kısılmışlık hissi üzerimdeydi. Karanlığa gömülmek ve kendimi başka bir yerde bulmak istiyordum - uyanmak için. Ama bu bir rüya değildi. Düşerken bedenimi paramparça edersem, bütün olarak uyanamazdım. Yanlış bir hareket yaparsam, Kâtip'in kitaplarından biri gibi yere çakılırdım.

Raflardan aşağı inmeye başladım. Yere yaklaştıkça yaklaştım, ta ki yerden on el kadar uzaklaşana kadar.

Soğuk bir el kolumu yakaladı. Taş gözlere baktım.

Harried Scribe dişlerini gösterdi. "Sana kalmanı söylemiştim-"

Bundan sonra yaptığım şey bilinçli bir çaba değildi. Daha çok içgüdü, kas hafızası gibiydi - yaşama arzusu. Güçlü ve kesin bir şekilde avucum Omen'in mürekkep hokkasına çarparak onu elinden düşürdü. Zavallı bir ses çıkarıp havaya doğru savurdu ama mürekkep hokkası çoktan düşmeye başlamıştı. Düştü ve taş zemine çarpına kadar düştü, mürekkep büyük siyah bir yara gibi döküldü.

Harried Scribe'ın artık boş olan eli titremeye başladı. Bana çevirdi, yüzüme vurdu, darbesi o kadar şiddetliydi ki dudağım yarıldı. Raftaki hakimiyetimi kaybettim. Ve sonra, tıpkı onun mürekkep hokkası gibi-

Düştüm.

Yere düştüğümde sırtım taşa çarptı, rüzgâr ciğerlerimden fırladı. Öksürdüm, yarılan dudağımdan yere kan püskürdü.

Üstümden acayip bir ses, bir çığlık ve bir inilti duyuldu. Harried Scribe rafı bıraktı, düştü ve sonra korkunç bir çıtırtıyla yanıma indi. Başka bir darbe bekleyerek irkildim.

Onun yerine dizlerinin üzerine çöktü. Kâtip yere uzandı, devrilmiş bir kitap gibi, bir yalvarıcı gibi secdeye kapandı. Elini uzattı

benekli dil.

Ve yerdeki kanımı yalamaya başladı.

Kaçmaya çalıştım ama Omen'in korkunç gözleri kanlı dudağıma dikildi. Dizlerinin üzerine sıçrayarak bir canavar gibi bana doğru süründü. Ele geçirilmiş gibi görünüyordu, sanki çevresini unutmuş, engin bilgi birikimini beni kovalamak için ilkel bir dürtüye indirgemişti.

Soğuk eli bileğime dolandı. Beni kendisine doğru çekti. "Kokusunu alabiliyorum," diye tısladı Harried Scribe. "Bu senin kanında var. Aisling'in suyunda-"

Rory, Kâtip'in yakasını demir bir yumrukla yakaladı. Omen'i benden uzaklaştırdı, sonra da onu geniş odanın ortasında yere fırlattı. Rory, yüzleri tiksintiyle boyanmış bir halde Omen'e bakan Kral Castor ve Maude'un yanında durdu. "Ne düşünüyorsun?" dedi kral, yanakları yanıklarla beneklenmişti.

"Elleri mi?" Maude teklif etti. Kolunun kumaşı lime lime olmuştu, altındaki deri kızgın ve kırmızıydı. "Ya da boğazı?"

Rory yanıksızdı. Elini cebine attı. Bozuk parasını çıkardı. "Neden ikisi birden değil?"

Oda gök gürültüsünü andıran bir *çatırtıyla* ikiye bölündü.

Dizlerim büküldü, kırmızı toz havayı doldurdu. Harried Scribe artık tek parça değil, yatak odamda kırdığım ayna gibi yüzlerce parçaydı. Sadece parçaları parıldamıyordu.

Kalın ve ağlamaklıydılar, sanki Kâtip sadece iki şeyden oluşmuş gibiydi: kanlı et ve taş.

Hastalığı yuttum ve kaçtım.

Rory beni yakaladığında yün halıların üzerinden koşarak karanlık koridora ulaşmıştım. Parmaklarıyla omzumu kavradı ama ben de aynı şekilde karşılık verdim, kolunu tutup onu duvara çarpmak için arkamı döndüm.

Benimle kavga etmedi. Başını ahşap panele doğru eğmesinden öfkemi beklediğini anlayabiliyordum.

Beklemediği şey elimin cebine dalmasıydı. Belinin sol tarafındaki ön cep, parmaklarının kıpırdandığı cep, işte onu orada saklıyordu.

Rory'nin gözleri büyüdü. Beni bileğimden tutup çekti. "Bunu söylediğime pişman olacağım ama ellerini pantolonumdan uzak tut."

"O para." Titriyordum. Fokurduyordum. "Nereden buldun onu?"

Cevap vermedi. Kefenimi yırtıp atmak ister gibi bakmaya devam etti.

"Mürekkep hokkası Hiddetli Kâtip'e, bu para da Kurnaz Haydut'a ait. Sen osun, değil mi?" Sırtım karşı duvara çarpana kadar geri çekildim. "Sen bir *Omen*'sin."

Sessizliğini bir fidye gibi korudu. Sonra- "Para Kurnaz Haydut'a *aitti*." Sikkeyi cebinden çıkardı ve parmaklarının arasında yavaşça çevirdi. "Beş gün önce Luricht Kalesi'ne gidip ona meydan okuduğumuz ve onu öldürmek için kullandığımız a n a kadar ona aitti. Suçlamaya gelince, ben senin değerli tanrılarından biri değilim, Diviner." Gözleri karanlıkta titredi. "Onları öldüren benim."

ON İKİNCİ BÖLÜM

AYAKLARIMIZ BİZİ YERE GÖTÜRECEKTİR GİTMEMİZ GEREKEN

Gitmeme engel olmadı.

Yapabileceğinden değil. Vücudumda bir isyan vardı. Eğer koşarken harcamamış olsaydım, onu kolayca yumruklarımın arasına alabilir ve Rodrick Myndacious'un hayati bir parçasını kırabilirdim.

Harried Scribe'ın ininden gün ışığına ve dar sokağa çıktığımda, gargoyle onu bıraktığım yerdeydi - Fig'in yanında uyuyordu. Eyer battaniyesini çekmiş ve başının üzerine örtmüştü, altında boğuk horlama sesleri geliyordu.

Yırtıp attım. "Gitmeliyiz."

Nefes nefese kaldı, sonra yüzünü buruşturdu. "Rüya görme konusunda bilgili birinin, birini uykusundan uyandırmanın *kabalık* olduğunu bileceğini düşünürsünüz."

"Vahim durumlar, çirkin yaratık." Çekiç ve keskimi serbest bıraktım, arkamdaki koridordan Kral Castor'un, Rory'nin ve Maude'un sesleri geliyordu. "Elimi tut."

Sorgusuz sualsiz yaptı bunu, ara sokaktan koşarak çıkarken taştan ayak sesleri gürültülü bir çan sesi çıkarıyordu. Aval aval bakan kalabalıkların arasından, yılan gibi kıvrılan sokaklardan aşağı, köprülerden geçerek ilerledik.

Fabrikalar ve şehir bahçeleri, Seacht'ın esneyen ağzında düşmüş süt dişleri gibi kayboldu.

Devam edemeyecek kadar nefessiz kaldığımda, dar bir kanalın üzerindeki boş bir köprüde durduk. "Unuttum, Bartholomew," dedi çirkin adam. "Neden koşuyoruz?"

Kendimi kirli, ıslak bir elbise gibi taş parmaklığın üzerine attım ve nefes nefese kaldım. "Krala güvenmeyin, şövalyeler-adamlar. Düşünmem gerek."

"İyi ki de öyle. O at ile bir şeyler tartışmak oldukça sıkıcı oldu." Gargoyle iç çekti, aniden hüzünlendi. "İtiraf etmeliyim ki atlar hayal ettiğim kadar zeki yaratıklar değiller. Yine de bunun ölümden sonra maruz kaldıkları kötü muameleyi hak ettiğini sanmıyorum."

Bu bir anımı aldı. "Aslında kimse ölü atları dövmez, çirkin adam. Bu bir deyim."

"Gerçekten mi? Ne kadar ürkütücü."

Kendi kendine mırıldanmaya başladı. Ve ben nefesimi zor tutuyordum. Hayatımın parçaları Kâtip'in mürekkebiyle, yüzüyle, sözleriyle ve *ölümüyle* lekelenmişti. "Kehanetler hakkında ne biliyorsun, gargoyle?" Başardım. "Sana sormak hiç aklıma gelmemişti."

"Kendini benden daha iyi gördüğün için mi?"

"Bu değil-" Omzumun üzerinden ona baktım. "Belki de. Belki de Aisling'de bir hiyerarşi olduğunu düşündüm, tıpkı tüm Traum'da olduğunu düşündüğüm gibi. Tıpkı şövalyelerin ve kralların zanaatkârlardan daha iyi olması gibi gargoyleler de diğer sprite'lardan daha iyiydi ve ben hepsinden daha iyiydim." Dudağımı ısırdım. "Yüksek sesle söyledimde kulağa korkunç geliyor."

"Gerçekler çoğu zaman gerçektir."

"Senden daha iyi olduğuma inanmıyorum." Alnımı köprünün taş korkuluklarına koydum. "Neye inanacağımı bilmiyorum."

Gargoyle, konsantrasyonla kırışan burnu dışında kıpırdamadan duruyordu. "Başrahibe Kehanetlerin tanrılar olduğunu ve sizin onlar için özel bir Kehanet olduğunuzu söylemiyor mu?"

"Başrahibenin Kehanetler hakkında bilinmesi gereken her şeyi bilmemesi mümkün." Karnımda bir sancı hissettim. "Ya da o da doğru şeyleri yüksek sesle söylemekten hoşlanmıyor olabilir."

"Sanırım bu kalıcı bir olasılık. Rüyaların bile

sana gerçeği göstermeyeceğim, Bartholomew. Tanrıların herkesten daha dürüst olduğunun kanıtlandığını hiç hatırlamıyorum."

"Omens'in inançları doğrulukla ilgilidir. Onları her zaman erdemli bulmuşumdur. Ebedi-ölümsüz." Kanalin üzerinden dışarı baktım. "Ama görünüşe göre bunların hiçbirisi değiller."

Köprümüzün altından uzun, dar ve mal yüklü tekneler geçiyordu. Stoklarını taşıyan zanaatkârlar. Ekmek dolu bir sandal geçti ve karnım guruldadı.

"Kendini en son ne zaman yiyecek ve suyla destekledin?" diye sordu gargoye.

"Bilmiyorum. Bir süre."

"Uyudun mu?"

"Daha da uzun."

"Ne düşünmen gerekiyorsa, bunu bu şekilde yapamazsın." Büzülmüş dudaklarından hava üfledi. "Yazık bana, seni çocuk gibi düşünmek."

Bir han tutacak paramız yoktu ama çatısı çökmüş boş bir demirhaneye rastladık. Toprak, kömür ve çoktan sönmüş ateş kokuyordu. Başımı koluma yasladım, gözlerimi kapattım.

Ve saniyeler içinde uykuya daldı.

Rüyasız bir unutkanlıktan kalbim hızla çarparak uyandım ve nerede olduğumu bilmiyordum. Duvarlar, kokular - burası benim kulübem değildi. Ama hilal, kırık bir çatıdan süzülüyordu ve alçak bir toprak yatağı üzerinde bir demirhanede olduğumu anlayabiliyordum.

Seacht'tayım. Hafızam yavaşça geldi, sonra çok hızlı. Seacht'taki gargoye ile birlikteyim. Kâhinler gitmiş.

Ve Kehanetler bir yalan.

Sessizdi. Uykularında yanımda nefes alıp veren Kâhinler olmadan korkunç derecede sessizdi.

Doğrudum. Gargoye bir adım ötede durmuş, kırık panjurlu bir pencereden dışarı bakarken kendi kendine mırıldanıyordu. Yanında bir teneke vardı.

sürahi ve bir tabak ekmek, peynir ve elma.

Midem bulandı. "Nereden aldın onu?"

Bağırdı. "Sprite'lar ve kaşıklar, beni korkuttun Bartholomew."

"*Hırsızlık* mı yapıyordun, çirkin adam?"

"Evet," dedi sevinçle. "Bu i te oldukça iyiyim. Sadece iki kez yakalandım. Ama siz sert görünüyorsunuz. Senin çocuksu standartlarına göre yine terbiyesizlik mi ettim?"

Yapmı tı. Ama bunu ona söylesem,  aldığı yiyecekleri pencereden atacağını varsaymak zor olmazdı. "Hiç de değil. Ayrıca, açlıktan  l yorum."

S rahi suyla doluydu. Onu bo alttım ve yemek tabağını mideye indirdim. "Teşekkür ederim."

Gargoyle yemek yiyi imi izledi, sonra  eki  ve keskimi aldı. "Gidiyor muyuz, Bartholomew?"

Aletleri ellerime aldım. Tanıdık a ırlıklarıyla bile dengesiz hissediyordum. "Sanırım... Belki de biz..."

"Sıkıntılı görünüyorsun." Gargoyle bana geniş ve ciddi gözlerle baktı. "Sana bir hik ye anlatmamı ister misin?"

"Hiç kimse  u anda kendimi daha iyi hissetmemi sağlayacak kadar güzel bir hik ye yazamaz, çirkin adam."

Sanki çok derin bir şey s ylemi im gibi ba ını salladı. "O zaman bunun yerine Seacht adlı bu garip mekanizmayı ke fedelim. Ayaklarımız bizi gitmemiz gereken yere götürecektir."

Gece gökyüzü, gargoyle ve benim attığımız her adımda ayın gölgesini, siluetlerimizin çarpık figürlerini sokağa fırlatıyordu. Ben aldırmadım. Ayın uyanık niteliği Aisling'inki gibi onaylamaz değildi, arkamı kollama dürtüsü hissetmiyordum.

Kap  onumu düşük tuttum ve gargoyle, dışarıda bırakılacak biri değildi, kafasına örtmek için çamaşır ipinden bir masa örtüsü çaldı ve yüzünü gölgede bıraktı. Yine de çok erken ya da çok geçti.

Herhangi bir yaya trafiği yoktu, neredeyse kimse bize bakmıyordu.

Bu, yolların boş olduğu anlamına gelmiyordu. İnsanlar etrafta dolaşıyordu, saate rağmen uyanıktilar, Seacht'ta gün ışığında gördüğüm insanlardan farklıydılar. Paçavralar içindeki çocuklar, hurdaları karıştıran ve kanalda çamaşırlarını yıkayan erkekler ve kadınlar.

Kendimi bakarken yakaladığımda utançtan yerin dibine girdim. Daha önce hiç yoksulluk görmemiştim.

Tamamen hedefsiz bir şekilde devam ettik, ancak bir noktada çekiç ve keskiyi sol elime kaydurdım, böylece gargoye sağ elimi tutabildi. Aklım Yorgun Kâtip'te kalmıştı, taşın gözleri, saçımı yiyişi, kanımı yalayışı. Kral Castor'u da düşündüm. Büyülü taş nesneleri için Kehanetlere meydan okuyarak, bu görevi üstlenmesinin ne anlama gelebileceğini. Kâhinleri ve onları bulmaya ne kadar yakın olduğumu düşündüm.

Tüm bunları düşündüm, kaşlarımın arasında bir kanyon kendini endişelendiriyordu.

Bu sırada gargoye neredeyse zıplayarak caddede ilerliyor, gördüğü her şeyi işaret ediyor ve yorumluyordu. "Memnun görünüyorsun," dedim omzumun üzerinden bakarak. "Aisling'den uzak olmak."

"Belki de öyleyimdir." Düşüncelere daldı. "Memnun olmak nasıl bir duygu, Bartholomew?"

Sanki biliyormuşum gibi. Hissettiğim tek mutluluk Kâhinlerle, Tor'dan ayrıldığımızda neler yapabileceğimize dair anlatılan hikâyelerdi. Neşe stokum gelecekte, her zaman ulaşamayacak bir yerdeydi. "Sanırım memnuniyet," dedim acı bir şekilde, "sadece kendimize anlattığımız bir hikâye."

Gargoye başını salladı. "Hepsi aynı o zaman. Kanaatkârlık. Doğruluk, dürüstlük ve erdem. Kehanetler. Hepsi birer hikâye ve biz" -Seacht'ın tırmanma duvarlarını işaret etti- "onların içindeki sayfalarda yürüyoruz."

Ayaklarımız bizi gerçekten de gitmemiz gereken yere götürdü. Gökyüzü morken, bulutlar henüz göremediğimiz bir şafaktan kızarıken

gargoyle ve ben düz tuğla evlerin olduğu bir sokağa rastladık. En büyüğünün kapısında bir yazı vardı.

Öğrenci Evi III

Kurbanlar İçin Bir Okul

"Ne tuhaf," dedi gargoyle. "İtiraf etmeliyim ki, kendimi her zaman biraz okul müdürü, seni de öğrencim olarak görmüşümdür, Bartholomew, her ne kadar bu pozisyona hiçbir zaman hak ettiği saygıyı göstermemiş olsan da. Ne yapıyorsun?"

"Burada bekle." Eve doğru koştum, kapısını açtım ve küçük ayakkabılara takıldım. "Tehditkâr bir taş yarasa kapılarını çalarsa çok korkarlar."

"Bu aşığılayıcı," diye arkamdan seslendi.

Kapıyı üç kez çaldım. Bekledim. Tekrar çaldım, daha yüksek sesle.

Gıcırtilar duydum. Ayak sesleri. Sonra kapı açıldı, geceliğini giymiş, saçları kırışmış, gözlerinin ve dudaklarının etrafında derin çizgiler oluşmuş yaşlı bir kadın kapıyı iterek içeri girdi.

Yüzüme bir mum tutuşturdu. "Sen de kimsin be?"

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim leydim. Erken olduğunu biliyorum."

"*Leydim*? Ne tür bir saçmalık bu? Ben evin annesiyim. Eğer kimsesiz bir çocuğu bırakmak istiyorsanız, hepimiz buradayız."

"Bunun için burada değilim." Kapüşonumu indirdim. "Size bir soru sormak istiyorum."

Kaşları saç çizgisine doğru kalktı. "Aisling'li bir kızın kapımda ne işi var? Yatırımını kontrol etmeye mi geldin?"

"Ne yatırımı?"

"Başrahibeniz bizim hamimizdir."

Neredeyse unutuyordum. "Başrahibenin seçtiği kızlar hiç geri geliyor mu?"

"Burada mı? Neden yapsınlar ki?"

"Yani son zamanlarda hiç Kâhin görmedin mi?"

"Senden başka yok, yas tutan güvercin."

Göğsüm düştü. Kadın kollarını kavuşturmuş, yarılmış dudağıma bakıyordu. "Zor zamanlar geçirmiş gibi görünüyorsun." İçini çekti ve kapısını iterek açtı. "Bir fincan bir şey ister misin?"

"Hayır, teşekkür ederim." Şafak sökerken gökyüzüne baktım. "Kaç tane Öğrenci Evi var?"

"Üç. Diğer mezralar yetimlerini buraya gönderiyor, ama çoğunlukla kızları, özellikle de zavallı hasta olanları. Aisling'e Kâhin olarak gitmeleri için onlara iyi bir şans veriyor. Erkeklerin çoğu kaçıp kendi başlarının çaresine bakıyor."

"Bir sonraki Öğrenci Evi'ni nerede bulabileceğimi söyleyebilir misiniz?"

"Meydanın dışında. Ama orada da hiç Kâhin bulamazsınız."

"Meydanın dışında. Harika. Neresi orası?"

Öğrenci Evi II'nin pencereleri karartılmıştı. Bu evin annesi kapıyı bir süpürgeyle açtı ve kefenimi gördüğünde neredeyse düşüyordu.

O da hiç Kâhin görmemişti.

Dükkânını açan ve çirkin yaratığı görünce ununu bırakan bir fırıncı bize son Öğrenci Evi'ni işaret etti. Orada, evin annesi kapıyı çalmama rağmen uyudu ve köpeği onun yerine dışarı çıktı. İt bizi üç şehir bloğu boyunca kovaladı. Bu sırada gargoye bağıırıyordu, sesi sokaklarda çınlıyordu, "Korkma, Bartholomew! Her günün bir köpeği vardır."

Seacht uyanıyordu, yoksul vatandaşları gölgeye doğru kayıyordu.

Şafak s ö k t ü ğ ü n d e , çirkin yaratık ve ben de aynısını yaptık, boş bir sokağa çekildik ve yenilmiş bir şekilde yere yığıldık.

Biri oradaymış, yanımda oturuyormuş gibi davrandım. "Aisling'de çok önemliydim. Duvara tırmanıp manzaraya bakarken, hizmetim bittiğinde de aynı olacağını düşünmüştüm. Gördüğüm onca rüyaya rağmen mezralarda da önemli olacağımı düşündüm. Traum'un, halkının, *Omens*'in beni seveceğini." Harried Scribe'ın dudağımda açtığı yarığın izini sürdüm. "Ama Dört haklıydı. Bizler sadece Kâhinler olacağız. Tanrıların habercileri olacağız, gerçek kadınlar değil. İnsanlar bizi tanımak istemedi bizi isteyecekler. Aisling'in bir kızı gerçek bir kız değildir, tıpkı başrahibenin olduğu gibi-" Yutkundum. "Tıpkı başrahibenin gerçek bir anne olmadığı gibi. Kâhinler sadece Kehanet zanaatının araçlarıdır. Kutsaldırlar, insan değil."

"Katedral, Kehanetleri, Kâhinleri yüksekte oturuyor," dedi gargoye açıkça. "Eğer bir şeye sadece yukarıdan bakarsan, onu net olarak görebilir misin?"

"Sanırım değil." Avuç içlerimin topuklarını gözlerime bastırdım. "Ama gerçekten iyi olmaya çalıştım. Mükemmel bir Kâhin olmaya ve başrahibenin bana söylediği her şeyi yapmaya. Asla şikâyet etmedim, asla hayır demedim. Değerim, uyduğum kurallar tarafından yazıldı. Ama sonra başrahibe bana küskün, şehit dedi. Belki de öyleyim. Ama onun sevgisi çok pahalıya mal olduğu için böyle olmadım mı?"

Gargoye elimi tuttu. "Bu çok üzücü bir hikâye, Bartholomew. Merak ediyorum... nasıl bitiyor?"

"Bilmiyorum. Ne yapacağımı, kime inanacağımı ya da arkadaşlarımı nasıl bulacağımı bilmiyorum." Gözlerimin arkasında keskin bir baskı başladı. "Aisling olmadan kim olduğumu bilmiyorum."

Şüphesiz onun düşünceli, benimse bunaltıcı bulduğum bir sessizlik içinde oturduk.

Bir saat sonra, sokaklar artık iyice kalabalıklaşmışken, bir çift kız ara sokaktan bize doğru geldi. Basit kıyafetler giymişlerdi ve on iki yaşından büyük görünmüyorlardı.

Aklıma Kâhinler geldi. "Başrahibe Aisling'e getireceği yavruları nasıl seçiyor?" Onlar geçerken gargoye'a sordum.

Düşünceli bir pençeyi taş dudağına götürdü. "Tek bildiğim her zaman kız oldukları. Ve genellikle hasta."

"Neden?"

"Bana bir kere söylemişti. Ne zaman ya da neden olduğunu hatırlamıyorum." Göstermeye çok yatkın olduğu melodramatik tavırları yüzünde hiç yoktu. Bu kez çirkin adam gerçekten üzüntüye kapılmış gibiydi. "Kızların boğulma acısına daha iyi dayandığını ve hasta olanların her zaman garip, özel uyandığını söyledi. Ve yeni."

Boğazım düğümlendi.

Bu arada, sokaktan geçen kızlar bize aldırış etmedi. Hızla yürüyorlardı. Takılmasınlar diye ayaklarımı geri çekecek vaktim bile olmuyordu.

"Günaydın," dedi gargoyle neşeyle, melankolisi gitmişti.

Kızlar cevap vermedi. Bakışlarını omuzlarının üzerine atmışlardı, gözleri geniş ve şaşkındı-

Orada. Arkalarında. Üç adam, sinsice ilerliyorlardı. Elleri ceplerinde, sıradan biriymiş gibi davranıyorlardı ama kararlı adımlarından, bakışlarındaki aç ve sabit çizgiden ne olduklarını anlayabiliyordum.

Kurtlar, miyavlayan yavruları takip ediyor.

Gargoyle ve benim oturduğumuz yerin önünden geçtiler. Benim pelerinin ve onun masa örtüsüyle bir çift serseri gibi görüldüğümüze şüphe yoktu. Adamlar bize hiç bakmadılar, sadece kaçan kızları izliyorlardı.

Ayağım dışarı fırladı.

İlk adam sert bir şekilde yere düştü, çirkin yaratığın ayaklarının yanına ön kollarının üzerine düştü ve vücuduyla geçidi kapattı.

Arkasındaki adam küfrederek bacağımı yolundan çekti. "Beceriksiz sürtük."

Ayağa kalktım. "Neden sokakta küçük kızları kovalıyorsun?"

"ekil gözümün önünden." Avucunu yanağıma bastırdı ve beni sokağın duvarına doğru itti. Diğer yanağım tuğlaya sürtünerek derimi kesti ve kefenimi karıştırdı.

Ve düşünmedim. Sadece...

salladım.

Ve kıyamet koptu.

ekicim kemiklerin iğrenç atırtısı dışında ses çıkarmadı. Cevap kan donduran bir çığlık oldu ve sokak uzuvlar, bağırışlar ve kandan oluşan bir düğüm haline geldi.

Gargoyle ayağa kalktı, vurduğum ilk adamı çiğneyerek bana ulaşmaya çalıştı. Bu sırada üçüncü adam, arkadaşını iterek geçti.

-Dirseğini *kesinlikle* paraladığım adam yumruğunu kaldırdı. Karnıma zayıf bir yumruk indirdi, devamını *getiremedi* ünkü çirkin yaratık onu ensesinden yakalamıştı, pençeleri etine saplanmıştı ve onu geriye doğru çekiyordu.

Başlığım düştü ve gargoyle'un masa örtüsü düştü. Adam tekmelediği ve çırpındığı kişinin tam olarak kim olduğunu görünce kıpırdamadan durdu. "Kâhin. Lütfen. Genç kızlarla bir şey yapmak istemedik. Sadece dostça-"

"Ben de dost canlısıyım," dedi gargoyle. "Bartholomew da öyle." Bir kez daha hazırda tuttuğum çekicime baktı ve göz kırptı. "Sen de öyle değil misin?"

Adamı bana doğru itti.

Çekicimin korkunç bir darbesiyle onu tam kaburgalarına indirdim.

"Muhafızlar!"

Adamlardan biri çığlık atıyordu. İlki, benim çelme taktığım.

-Yerde kalacak kadar akıllı olan. Ara sokağın ağzından bağırarak çıkıyordu. Orada, gri kuşaklar takmış iki silahlı muhafız durmuş, kısık gözlerle bize bakıyordu.

Adam bağırmaya devam etti. "Muhafızlar!

Yardım edin!" Eller kılıçların kabzalarına gitti.

Kaldırım taşlarına kan tükürdüm. "Elimi tut, gargoyle." Ve sonra koşmaya başladık. *Yine koşuyorduk.*

Adamların üzerinden sürünerek geçtik, inleyen uzuvlardan oluşan bir karmaşa. "Bu çok hoş bir şekilde alçakça hissettirmedim mi?" diye uludu gargoyle, biz sokakta fareler gibi koşuştururken çılgınca sıırıyordu.

Tuğla, ahşap ve taştan geçtik, o kadar çok dönüş yaptık ki kendimi baş aşağı hissettim. Uzaklaştığımı sanıyordum ama bir yanlış dönüş diğerini doğurdu ve sonra çirkin adam ve ben yükselen ahşap bir yapıyla, çıkmaz sokakla karşı karşıya kaldık.

"Çabuk! Bizi buradan uçur."

Bana gözüne tükürmüşüm gibi baktı. "Ve yine bir kuşla mı karıştırılayım?"

Muhafızlar peşimizdeydi. Bizi bir duvarın önünde yakaladıklarında yavaşlayarak durdular. Ellerini kabzalarının üzerinde tuttular.

"O adamlar bir çift kıza zarar vereceklerdi," dedim, itiraf etme dürtüsü kaynak suyu kusmaya benziyordu. "Biz onları savunuyorduk."

İki muhafızdan biri, "Bundan biraz daha fazlasını yaptı," dedi. "Bir hekime ihtiyaçları olacak. İkiniz de Aisling'den misiniz?"

Göğsümü şişirdim. "Ben bir Kâhin'im."

"Altı Numara mı?"

"Kim soruyor?"

Gardiyanlar birbirlerine baktılar. "Tutuklanmanız için bir emir var."

Gargoyle homurdandı. "Ne için? Kahvaltı ve masa örtüsü çalmak ve-"

Elimle ağzını kapattım. "Eminim küçük bir suç için peşimize düşmekten daha önemli işleriniz vardır."

"Affedersiniz, ben bir saldırgan olduğum kadar bir hırsızım da," dedi çirkin adam, ellerimden kurtulup burnunu kaldırarak. "Bunda önemsiz bir şey yok."

"Ne yazık ki bu emir yukarıdan geliyor." Muhafızlar döndüler, kafaları birbirine yakındı, sessizce görüşüyorlardı.

"Ne hakkında konuştuklarını merak ediyorum," diye düşündü gargoyle.

Alt dudağıma dokundum, o *domuz* beni duvara ittiği için yine kanıyordu. İki muhafızdan uzun olanı ayrılıp ara sokağa geri döndüğünde kendi kendime hakaretler mırıldanıyordum. Diğer gargoyle ve bana döndü. Sıkı omuzlarına bakılırsa pek de memnun görünmüyordu. Eğer bir Kâhin olsaydı, kısa çöpü çektiğini tahmin ederdim.

Elini kılıcından çekmedi. "Beni takip edin."

Duvarlarla çevrili bir yerleşkeye götürüldük, burada büyük bir ahşap kapının ardında garip bir çatırtı sesi yankılandı. Böcek gözlü nöbetçi, gargoyle ve benim yaklaşmamızı izledi ve muhafızımızın tek bir sözüyle kapıyı açtı.

İki çapraz halatla bölünmüş çakıllı bir avluya geldik, her bir çeyrekte bir çift şövalye duruyordu. Her birinin elinde bir kırbaç vardı - duyduğum çatırtıların kaynağı buydu - ve uzun, yılan gibi kıvrılan silahlarını kullanma alıştırmaları yapıyorlardı. Antrenmanla meşgul olmayanlar kenardan izliyor, arkadaşlarını eğitiyor ya da kışkırtıyorlardı.

Şövalyeler.

Benden başka bir şey izlemeyene kadar.

Birkaçını tanıdım. Neredeyse çimenlere götüreceğim Hamelin, en yakın kadrarlarda kırbacını şaklatıyordu. Beni görünce öksürdü, şaşkınlıktan boğulacak gibi oldu.

Sonra, sanki sessiz bir emir almışlar gibi, hepsi başka tarafa baktı, dikkatlerini tekrar işlerine verdiler ve kesinlikle benden ve taş arkadaşşımdan uzaklaştılar. Muhtemel nedenine gelince-

Kenar çizgisinde gölgede duruyordu. Deri giysili, gözlerinin etrafına yeni kömür çekilmiş, alaycılığındaki alışılmadık bir çatlaktan bana bakıyordu, sanki tam olarak inanmadığı bir şey aniden önünde belirmiş gibi.

Rodrick Myndacious.

Muhafız çirkin yaratığı ve beni önüne getirdi. "Aradıklarınız bunlar mıydı?"

Kefenimin arkasından ters ters baktım. "Yüksekte biraz abartılı, değil mi?"

Rory'nin dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Neredeydiler?" diye sordu muhafıza.

"Doğu yakasında kavga."

Rory'nin gülümsemesi kayboldu, karanlık gözleri yüzümde durdu. Yeni kanayan alt dudağıma. Bir an baktı, sonra bir an daha. Bakışları çok yavaş bir şekilde yanımdaki muhafıza kaydı. "Seacht'ın hangi alçak gözcüsü ona vurdu?"

Ellerini havaya kaldırdı. "Onu bulduğumuzda böyleydi. O ve gargoye biraz hırpalamış-"

"Alçak adamlar," diye araya girdim.

"Her kimlerse," dedi muhafız, "Jordy onlara bir doktor getirmeye gitti."

Rory cevap vermedi. Bakışları hâlâ alt dudağımdaydı. "Başka bir yer var mı?"

Birden bilemedim. Gözleri çok karanlıktı. "Ben iyiyim."

"Ben de zarar görmedim." Gargoye taştan göğsünü sıvazladı. "Yağmur damlaları kadar sağlam."

Çok yaklaştın.

Rory'nin bakışları yüzümden ayrılmadı. Elini cebine attı,

Üç altın sikke çıkardı ve muhafıza uzattı. "Çok minnettarım."

Beni görmezden gelerek parayı aldı, sonra da yerleşkeden ayrıldı.

"Şey," dedi çirkin adam, onun gidişini izlerken esneyerek. "İyi bir uykuya ihtiyacım var. Bunların" -eliyle şövalyeleri ve kırbaçlarını işaret etti- "isyankâr serserilerin şamatasını duymamak için nereye yerleşebilirim?"

Rory yarı gülüyor, yarı kendi akıl sağlığını sorguluyor gibiydi. "Sana ahırda uyumanı söylemek seni ağlatır mı bilemiyorum."

"Bu beni neden ağlatsın ki?"

"Ben... gerçekten bilmiyorum."

"Bu pek kurnaz değil," diye mırıldandı gargoye. Kollarını kavuşturdu. "Bana bir battaniye vermeyecek misin?"

"Üşüyor musun?"

"Gözlerimin üzerinde bir şeyle dinlenmeyi seviyorum."

"Bir kuş kafesini örtmek gibi," diye açıkladım ve aceleyle ekledim, "kuş gibi bir şey olduğunuzdan değil."

"Ahırlarda battaniye olmalı."

"Pekâlâ." Gargoye uzaklaştı, ama bana ters bir bakış atmadan önce değil. "Bartholomew, Aisling'den ayrıldıktan sonra yapabileceğin şeylere dair anlattığın hikâyeler arasında hiç bugünkü gibi bir hikâye anlattın mı?"

Zayıf bir kahkaha attım. "Bir mil bile değil."

Gülümsedi. Ahıra doğru gittiğinde, Rory'nin bakışlarını yüzümün yan tarafında hissettim.

Bir iç çektim. Yüzümü ona döndüm. "Sorularım var. Yoksa onları yanıtlamak için *sizi zanaatınızda yenmem* mi gerekiyor?"

"Hayır." Yakındaki bir şövalye kendi kırbacına sarıldı, avlu kahkahalarla inledi. Rory bana odaklanmaya devam etti. "Ama meraktan soruyorum, benim zanaatım ne, Kâhin?"

"Gurur. Tanrısızlık. Küçümseme, belki."

"Ve sen beni... ne yaparak yeneceksin? Beni şövalyelerin önüne atarak mı? Dirgen dilini bana doğrultup bana aptal ve daha binlerce çirkin şey mi diyorsun? Gururumun

bu noktada tamamen kaybettik."

"Bana her zaman korkunç şeyler söylüyorsun."

"Biliyorum." Bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Belki de bu yüzden yirmi mil uzakta olabileceğinden endişelendim. Belki de-" Yüzünü buruşturdu. "Geri gelmeyebilirsin diye."

"Geri dönmedim. Tutuklandım."

"Sen ve bir gargoyle birkaç muhafıza karşı mı? Yapmayın. Şimdiye kadar herhangi bir mezranın yolunu yarılarmış olabilirdin ama değilsin." Durakladı. "Tanrısızlığım ile ilgili şikayete gelince-"

Rory'nin sırtı gerildi, omuzları neredeyse kulaklarına değecekti. "Sen. Ben. Maude. Benji. Sıkıntılı Kâtip. Bunun size Kehanetlerin karmaşıklığını göstermek için pek de yumuşak bir yol olmadığının farkındayım."

Henüz yarısını bile anlamadığım bir karmaşıklık. "Senin hiçbir yanın yumuşak değil, Myndacious. Aisling'i, Kehanetler'i, beni küçümsüyorsun. -"Seni gördüğüm andan beri yüzünde yazıyor." İçimi çektim. Gün daha yeni başlıyordu ve ben şimdiden kendimi yenilmiş hissediyordum. "İşaretleri görememek benim hatam."

"İçimde küçümseme var, evet." Rory'nin kaşları birbirine yaklaştı, dudakları nefes verirken çıkardığı titrek sesi duymama yetecek kadar hafifçe aralandı. "Ama senin için yok."

Bakışlarımız tutuştu. Tuttular ve tuttular, etkisi kırbaçların şaklamasından daha keskindi-

"Altı!"

Döndüm ve bir çift güzel yeşil göze baktım. "Maude."

Benden önce geldi. Kolumu kavradı. "Bize dönebildiğine sevindim. Dün soracaktım-" Kirli ayaklarına baktı. "Ayakkabıların nerede?"

Rory homurdandı. "Üzerinde çalışıyoruz."

Maude elimi tuttu, Rory'ye göz kırptı, sonra da içeri girdi. "Sana uyacak bir şeyim olmalı."

"Oh, gerek yok-"

"İyi davranıyorum. Kralın kulağını istiyor olacaksın." Kolunu omzuma attı. "Ama önce bir banyoya ihtiyacın var."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

MANTOYU AL

sonra, banyo suyu soğuduktan sonra Maude bana yeni giysiler getirdi. İç çamaşırları, iki tunik, tozluklar, yün çoraplar, ceket. Çekiç ve keskimlerim için bir kemer.

Deri botlar.

Tuhaf yaratıklar, ayakkabılar. Bir tanesini ayağımın altına tuttum.

Neredeyse tam olarak doğru uzunlukta idi. Birisi beni iyi ölçmüş. I atılmış o içine ve KÖŞE . ve Tuvalet. Giyinik iç çamaşırlarını giydim ve kıyafetlerin geri kalanını görmezden gelerek Diviner elbisemi tercih ettim. Yeni giysilerin üzerine kirli giysiler giymek saygısızlık gibi geliyordu.

temizlenmiş deri. Ama henüz onun örtüsünden kurtulmaya hazır değildim.

Bununla birlikte, kemeri taktım ve üzerine çekiç ve keskim taktım.

Maude görünüşüme dudak büktü ama yorum yapmadı. Yatakhanenin en üst katına çıkıp uzun bir oda kapısının önünde durana kadar kitaplarla kaplı merdivenlerden çıkarken bana eşlik etti.

Bir şövalye oradaydı, eşikte titriyordu. Yanında çirkin yaratık duruyordu.

Taştan burnu yukarı doğru sabitlenmişti. "Bunun anlamı nedir, Bartholomew? Mükemmel bir uykudan uyandırıldım."

Maude iç çekti. "Taştan evcil hayvanınızı yanınızda isteyeceğinizi düşünmüştüm."

"Ona öyle deme," diye uyardım. "Çıglık atar."

"Ne fısıldaşıyorsun? Saçların neden ıslak ve tel tel?" Sesi daha da yükseldi. "Neden böyle duygusuz bir şekilde getirildim?"

Maude titreyen şövalyeye başıyla işaret etti. "Gidebilirsin Dedrick."

Adam kaçtı ve Maude dudaklarını ince bir gülümsemeyle gererek çirkin yaratığa sanki bir çocukmuş gibi yavaşça konuştu. "Sen ve Altı, kralla konuşmak üzere davet edildiniz."

Zengin döşenmiş bir yatak odası olan odaya girdik. Harried Scribe'ın sığınağı gibi, camdan yapılmış bir kubbe tavanı vardı. Daha fazla raf, daha fazla kitap, güzel halılar ve beş kralın sığabileceği genişlikte bir yatak vardı.

Gargoyle, sanki kendi odasıymış gibi esneye esneye yatağa doğru ilerledi.

"Ah, ah, ah." Maude odanın ortasındaki büyük ahşap masayı işaret etti. Etrafına üç sandalye yerleştirilmişti ve üzerinde üç fincan - artı bir kadeh - vardı. "Sizi orada bekliyor."

Gargoyle yüzünü buruşturdu. Yataktan kapitone bir battaniye aldı, ona sarındı ve sandalyelerden birine çöktü. Maude'a özür dileyen bir sırtış attım.

Hangimizin daha tuhaf olduğuna karar verememiş gibi gözleri aramızda gidip geliyordu. "Birazdan burada olacak. Uslu durun."

Kapıyı kapattı.

Aceleyle masaya gittim. Sandalyemi gargoyle'unkine yaklaştırdım ve kulağına tısladım. "Kendine çeki düzen vermeni istiyorum."

"Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok." Omuzlarına doladığı kapitone battaniyeyi kokladı. "Kulağa lazımlıkta yapılan bir şey gibi geliyor."

"*Bu*. Tam orada. Bu söylenecek normal bir şey değil. Saçmalıklar konuşmanın seyrini değiştirir ve bu çocuk kraldan açıklık istiyorum. Önümüzdeki çeyrek saat boyunca, ne zaman tuhaf bir şey söyleme dürtüsü hissedersen, onu bastır."

Sandalyesine çöktü ve suratını astı. "Benden çok şey istiyorsun."

Güney duvarındaki bir kapı, raftan doğruca açıldı. Kral Castor ince beyaz bir tunikle odaya girdi, yüzünde Acelecî Kâtip'in mürekkebinin yaktığı kabuklar vardı. Gün ortası ışığı başına vuruyordu ve üzerinde

tacı, altın saçları göz kamaştırıyordu.

İki şey taşıyordu. Aisling Katedrali'ndeki ilk gecesinde gördüğüm o köhne deri ciltli defter ve Harried Scribe'ın taş hokkası.

Sandalyemden kalktım. "Majesteleri."

"Altı."

Eğil, diye bağırdım çirkin yaratığa.

Kaba bir gaz çıkarma sesi çıkardı ve ayağa kalkmadı.

Burnumun kenarını çimdikledim. "Özür dilerim, Kral Castor. Uykusundan erken uyandı."

"Başka bir şey söyleme." Kral defteri ve hokkayı masanın üzerine koydu ve kalan son sandalyeye oturdu, ben de kendi sandalyeme oturdum.

Odayı bir sessizlik kapladı. "Oh," dedi kral. "Benim konuşmamı bekliyorsunuz."

Gargoyle ve ben birbirimize baktık.

"Bağışlayın beni. Sadece-" Benedict Castor'ın yanakları kızardı. "Seninle yalnız konuşmak Maude'un fikriydi. O ya da Rory yanımda olmadan, gergin duraksamalarımı dolduracak şeyler söyleyerek pratik yapmam gerektiğini düşünüyor."

"Gergin olmanı gerektirecek ne var?"

Bu onu güldürdü. "Neredeyse her şey. Ama benim hakkımda bu kadar yeter. Binlerce sorunuz olmalı. Ancak başlamadan önce, korkunç bir dikkatsizliğe değinmemiz gerekiyor." Sırıttı. "Bana gerçekten Benji demelisin."

"Bunu saygısızlık olarak görmüyor musun?"

"Rory yapar. Rodrick için Rory, Benedict için Benji." Omuz silkti. "Bu sadece bir takma ad."

"İğrenç bir tane," diye mırıldandı gargoyle.

Kral Castor-Benji -kendisine yakışır şekilde- kışkırtılmadı. "Muhtemelen. Ama bana çok yakışıyor." Sürahiye uzandı, önce kendine, sonra da bana birer bardak bira doldurdu. "Sen içer misin?" diye sordu gargoyle.

"Öyle değil," diye araya girdim ve çirkin yaratığın fincanını kaydırdım.

Dudaklarını uzattı. Battaniyeyi çenesine kadar çekti. Beş saniye sonra horluyordu.

Masanın karşısındaki krala baktım. "Tüm bunlar çok tuhaf hissettiriyor." "Traum garip bir yerdir."

"Beş kadının birden ortadan kaybolması o kadar da garip değil."

"Yeterince makul." Benji önce defterini, sonra da Harried Scribe'ın hokkasını işaret etti. "Hangisinden başlamamı istersiniz? Omens'in tarihinden mi yoksa büyüğü nesnelerinden mi?"

Aisling Katedrali'nin bir Kâhini olan benim de bu konuda ders almaya ihtiyacım olması dayanılmazdı. "Büyüğü nesneler."

"Benim favorim." Kral kadehini ağzına götürdü ve birayı yutarken keyifle nefes verdi. Gün ortası sayılmazdı; içki içmek için erken bir saatti. Ama bira onu rahatlatmış gibiydi. Harried Scribe'ın hokkasını aldı ve parmağını mürekkebe batırdı. "Bildiğiniz gibi, Kehanetler'in her biri, mekaniği oldukça basit olan bir taş nesneye sahiptir. Bu, Kâtip'in de dediği gibi, mürekkebi asla kurumaz. Saat yönünde karıştırın" -mürekkebi döndürmeye başladı- "sonra fırlatın, o mürekkep sizi taşıyacaktır."

Kral Castor elini sahnedeki bir oyuncu gibi salladı, siyah mürekkep fırlattı ve ortadan kayboldu.

On adım ötede belirdi ve eğildi.

Alkışlamamı isteseydi, beklerken ölebilirdi. "Myndacious'un parası gibi."

"Oldukça. Tüm taş nesnelerin iki özelliği vardır. Aktarıcı." Masaya döndü, parmağını tekrar mürekkebe soktu. **B**u kez saat yönünün tersine karıştırdı. "Ve yıkıcı."

Mürekkebi masanın kenarına yakın bir yere döktü ve duman yükselmeye başladı. Mürekkep kırmızıya dönüşerek masaya doğru ilerledi; ardında kömürleşmiş bir delik ve yanık odun kokusu bıraktı.

Gargoyle burnunu çekti, hapşırdı ama uyumaya devam etti.

"Artful Brigand'ın parası daha büyük bir etki yaratıyor, ben patlamalardan yanayım." Benji birasındaki yanmış odunların bir kısmını temizledi ve bir kez daha yerine oturdu. "Diğer nesnelerin, küreğin, çanın ve dokuma tezgahı taşının nasıl çalıştığından tam olarak emin değilim ama yakında öğrenmeyi umuyorum." Bana gülümsedi. "Onlar tüm Traum'daki tek büyü parçaları. Hepsini kullanmak benim arzum."

Ne kibirli bir ahmak. "Traum'daki tek büyü taş nesneler değil. Aisling'in baharını unuttun."

"Ah-evet. Rüyalara taşınmak kesinlikle sihirdir." Benji bir an sessiz kaldı. "O bahar her şeyin başladığı yer." O uzandı

not defteri için. "Bu da bizi tarihin tam ortasına koyuyor sanırım."

Defter çok eski bir şeydi. Benji defteri açıp sayfalarını karıştırırken, eskimiş deri ve parşömen kokularının saldırısına uğradım.

Her sayfa doluydu. Solmuş mürekkep, listeler, günlükler, haritalar, sanat eserleri, portreler ve manzaralar gözüme çarptı. Aisling'de çok az sanat eseri vardı ama bunları her kim karaladıysa sanatında yetenekli olduğunu söyleyebilirdim. "Bu senin mi?"

"Büyükbabama aitti. Birinci Benedict Castor. Kral Augur'dan önce Traum'un kralıydı." Benji kadehinden derin bir yudum aldı. "Adını hiç duydun mu?"

Ben yapmadım. "Başrahibe kralların gelip gittiğini söylüyor."

"Ne kadar da haklı." Büyükbabasından bahsetmenin Benji'yi rahatsız ettiğini söyleyebilirdim. Ağzı düşmüştü ama ses tonunu hafif tuttu. "Büyükbabamın mezarası Coulson Faire'di, ama o bilgili, çok yönlü bir zanaatkârdı, zamanının ötesinde bir adamdı. Mezraların soylu büyükleri tarafından, mezra ekonomisine olan aşinalığı nedeniyle seçildi-" Sırıttı. "Ama belki de bu size sıkıcı geliyordur."

Uykumun ortasıydım. "Özür dilerim."

"Merak etme, ben de tam iyi kısmına geliyordum. Büyükbabam sevilen bir kraldı, ta ki seilmeyene kadar. Sapkınlık suçundan taşlanarak öldürüldüğünde ben beş yaşındaydım."

Kıpırdamadım. "Oh."

"Görüyorsun ya Altı, Traum'un büyük başlangıcına dair iki hikaye var. Senin başrahibenin bir kehanetten önce anlattığı ve büyükbabamın ölümüne neden olan. Bunları buraya, defterine yazmış." Benji başparmağını sayfaların üzerinde gezdirdi. "Muhtemelen onun kadar güzel konuşamayacağım ama elimden geldiğince iyi anlatacağım."

Geniş gözlerini izledim, acaba kefenimin arkasından başrahibeye böyle mi bakıyordum diye merak ettim: memnun etmeye çok hevesli. Birden içimde bir acıma hissi uyandı. Ne de olsa Benedict Castor henüz on yedi yaşında bir çocuktı ve dünyada kanıtlaması gereken her şeyi vardı. "Acele etme."

Derin bir nefes aldı. "Yaklaşık iki yüz otuz yıl önce, Aisling inşa edilmeden önce, beş zanaatkâr bir tor'a geldi. Hırsız bir tüccar -ki ona brigand denirdi- bir kâtip, bir kürekçi, bir

ormancı ve dokumacı. Traum uyumsuzluk içindeydi. Büyükbabamın hikâyesinin *bu kısmı* başrahibeninkiyle örtüşüyor. Mezraların tanrısı, hükümdarı yoktu ve cinler tarafından ele geçirilmişlerdi. Zanaatkârlar birleşmek için Tor'a gelmişler. Aralarından kimin liderlik edeceğine karar vermek için."

Omens'e olan bağlılığımdan geriye kalan her şeyin parçalanmak üzere olduğunu hissediyordum.

"Elbette savaştılar. Bir hükümdar seçmek asla kolay bir iş değildir. Haydut kurnaz, kâtip zeki, kürekçi güçlü, ormancı sevgili ve dokumacı şefkatliydi. Her biri kendini liderlik için daha uygun görüyordu. Ama tam da anlaşma umudu kaybolmuşken-"

Etkili olması için durakladı. "Tor'a başka biri daha geldi. Altıncı bir figür, yanında da kimsesiz bir çocuk. Zanaatkârları büyük bir kireçtaşının bulunduğu torun tepesine götürdüler. Kireçtaşındaki bir yarıktan, yoğun, yavaş ve tatlı çürük kokan su sızıyordu. Zanaatkârlar teker teker bu sudan içtiler. Teker teker garip, liminal bir rüyaya kapıldılar."

Daha fazlasını bekledim.

"Sonra, altıncı figür onlara baharla aynı kireçtaşından yapılmış bunları hediye etti." Büyükbabasının defterinin sayfalarını çevirdi, sonra çevirdi ve bana beş farklı nesnenin resmini gösterdi.

Bir madeni para. Bir hokka. Bir kürek. Bir çan. Bir dokuma tezgahı taşı.

"Her nesne o kadar büyük bir büyü taşıyordu ki, zanaatkârların artık kendi aralarında bir lider seçmelerine gerek kalmadı - *hepsinin* gücü vardı. İçleri ferahlayarak kendi mezralarına çekildiler ve yeni nesnelerini hortlakları yok etmek için kullandılar. Ama aynı zamanda fısıldaştılar. Büyü masalları, rüyalar, alametler ve meşalenin üstündeki baharla ilgili hikayeler dolup taşıtı." Benji ellerini açtı. "İşte Kehanetler böyle yaratıldı."

Parçaların vitray gibi bir araya geldiğini gördüm. "Ve altıncı figür. Taş nesneleri yapan, kimsesiz çocukla birlikte olan. Bu altıncı Omen. Adı olmayan." Boğazım düğümlendi. "Güve dediğimiz kişi."

"Gerçekten de öyle. Gerçi onun adını bilen biri varsa, o da

sen olurdun." Durakladı. "Ne de olsa o senin başrahiben."

Vücudumdaki hava -dilimdeki tükürük- asidik bir hal aldı.

"Harried Scribe'ın neye benzediğini gördün. Taştan gözler." Kral uzun bir süre beni inceledi. "Aisling'de kimse gözlerini göstermez. Ve sihirli taş nesneler - Altıncı Alâmet onları kireçtaşından oymak için aletlere ihtiyaç duyacaktır." Bakışları ellerime, çekiç ve keskime kaydı. "Bunlar oldukça eski görünüyor. Onları sana başrahiben mi verdi?"

Bakalım onlardan ne çıkaracaksın. Ya da onlar senden ne yapacak.

Cevap vermedim, bu da yeterli bir cevaptı.

"Bu bahar, Altı. Tuhaf, büyüğü kaynak ve kanadığı taş. Kehanetler böyle ortaya çıktı. Hiçbir tanrı bir rüyanın içine inmedi. Sadece altı ölümlü zanaatkâr vardı."

Elimi kaldırdım. "Peki ya başrahibenin anlattığı hikâye? Bu... ne? Uydurma mı?"

"Değil tamamen." Benji bulundu a yeni Sayfa . onun ve yüksek sesle okudu. "'Traum'un tarihleri, onlardan yararlananlar tarafından yazılır ve nadiren onları yaşayanlar tarafından yazılır." Başını kaldırıp bana baktı. "Başrahibe pınarda rüya gören bir kimsesiz çocuktan söz eder, çünkü o kimsesiz çocuk gerçekten de pınarın sularına bırakılmıştır. Bu Çocuk Boğuldu, rüya gördü-ve Kehanet oldu a çok kazançlı bir çaba. Tor'a daha fazla Kâhin getirildi. Aslında, Kâhinler ve Kehanetler arasında her zaman uyumlu bir ilişki olmuştur." Sandalyesinde arkasına yaslandı ve bir sayfa daha okudu. "'Kehanetlere olan inanç bir rüya gibidir. Kurnazdır ama üstü örtülüdür. Beş taş nesneden gelen işaretler açıktır, ancak Kehanetlerin kendileri asla görülmez, duman ve aynalar ve söylentiler, görünüşte her yerden aynı anda bu işaretleri kullanırlar. Onları kutsal kılan kıtlıkları, ilahi olmalarını sağlayan uzaklıklarıdır, çünkü sadece ayrıcalıklılar Kehanet yoluyla onlara erişebilir, böylece Aisling'in efendisini hükümdarların en güçlüsü ve katedralin kendisini de pazarların en müreffehi yapar. Hiç kimse bunun üstünde değildir; ne krallar, ne soylular, ne Kâhinler, hatta Kehanetler bile. Sonuç olarak: Tor'a hükmetmek Traum'u yönetmek için.'"

"Kılıçlar ve zırhlar taş için bir hiçtir," diye mırıldandım, Aisling'in inancı dilimi tırmalıyordu. "Ben büyükbabanın nasıl olduğunu görebiliyorum.

duygular... alışılmışın dışında görülebilir." Gerçekten de tüylerimi diken diken etti. "Bu *revize* edilmiş tarihe tam olarak nasıl ulaştı?"

"Tamamen tesadüfen. Dediğim gibi, alim bir adamdı. Aisling'in tarihini takıntı haline getirmişti ve bu da onu zamanla Kehanetlerin gerçekten aramızda dolaşıp dolaşmadığını görmek için kişisel bir hac yolculuğuna çıkardı."

"Dur tahmin edeyim. Bir tane bulmuş."

"İlk başta değil." Benji sıırttı. "Rory'yi buldu."

Kaşlarım kalktı. "Myndacious mu?"

"Aferin Rory." Benji kendine bir içki daha doldurdu ve benimkini de doldurdu, gerçi ben sadece bir buçuk yudum alabilmişim. "Daha çocuktuk ve büyükbabam onu Luricht Kalesi'nin oluklarında hırsızlık yaparken yakalamıştı-"

"Özür dilerim. Ne demek istiyorsun, *oluklar*?" Benji açıkça söyledi. "O kimsesiz bir çocuk."

Konuşmam beş saniye sürdü. "Ama o bir şövalye!"

"Küçük bir hırsız olarak başlamış, tam da büyükbabamın konuşmayı sevdiği türden bir hırsız." Kral içti, sonra geçirmesini engellemek için öksürdü. "Sık sık, 'Hayatın işaretlerini okumayı bilenler tarladaki, mutfaktaki insanlar ya da sokaktaki dilencilerdir, kehanet için Aisling'e giden o ağır cepli züppeler değil' derdi. Alınmayın."

Kefenimin arkasından ters ters baktım.

"Büyükbabam Rory'ye üç altın yüzük verdi ve ona burada, Traum'da Kehanetler hakkında bir şey bilip bilmediğini sordu. Peki ne biliyordun? Luricht Kalesi'nin en üst katındaki kilitli odalarda yaşayan Rory'nin efendisi son derece sıra dışı bir adamdı. Korkunç taş gözleri vardı ve Coulson Faire'den her türlü para ve eşyayı çalardı ama kullandığı alet yüzünden asla yakalanmazdı. Bu alet onu duvarların içinden geçirebilir ya da onları devirebilirdi."

"Artful Brigand," diye mırıldandım. "Ve onun *parası*." Benji içti. "İyi niyetli bir alamet."

"Rory onun için ne yaptı?"

"Birkaç şey var. Söz konusu parayı Artful Brigand'ın emriyle kullanmak, birincisi. Aisling Katedrali'nden kaynak suyu çalmak.

bir başkası."

Ağzım açık kaldı ve kral sırttı. "Zalim bir efendiydi, bana öyle söylendi. Ama Artful Brigand'ın tek kurtarıcı özelliği övünmeyi sevmesiydi. Rory'ye, Traum'un gerçekten de inançtan yararlandığını, ancak asıl ödülleri toplayanların Kehanetler olduğunu gün gibi açık bir şekilde söyledi. Aisling'in suyunu içtikleri sürece sonsuza dek yaşayacaklarını, canları ne isterse onu yapacaklarını söyledi. Başrahibe onlara, mezarlarının gölgelerinde, gizlenmiş ve gizemli bir şekilde, değişken tanrılar gibi dolaşmaları için *para ödüyordu*."

Midem bulandı. "Başrahibe kehanetleri ödüyor."

"Büyükbabam onları böyle buldu. Önce Rory'yi Luricht Kalesi'nden kaçırdı, sonra da araştırmaya başladı. Aisling'den Chiming Ormanı'ndaki تنها bir yere yapılan bir altın sevkiyatının izini sürdü. Alıcının kim olduğunu tahmin edebilir misin?"

Bu tahmin oyunu çocuklaştırıyordu. "Sadık Ormancı," diye tersledim.

Ses tonumu fark etti, gözleri sinirli bir köpek gibi irileşmişti. "O grotesk bir figürdü, Sadık Ormancı. Kadın, ama aynı zamanda çarpık, insanlık dışı. Gözleri taştan yontulmuştu. Büyükbabam ondan cevaplar istedi, ama onu kendi zanaatında yenene kadar ona kulak asmadı. Bu da onun için bir sorundu."

"Nasıl yani?"

"Dinleyin. Sonunda büyükbabamın yarısı kadar zeki olursam şanslıyım. Ama bir yönden tamamen onun gibiyim, kavgada işe yaramazım. Bu yüzden işe yarar arkadaşlara sahip olmak önemlidir. Ve büyükbabamın vardı. Eski, soylu bir aileden gelen yeni bir şövalye. Yetenekli bir avcı, baltada gerçekten yetenekli." Sırttı. "Maude."

Kaşlarım kalktı. "Maude, Sadık Ormancı'yı mı öldürdü?"

"Büyükbabam ona her şeyi anlatmış." Benji parmağını boğazının üzerinde bir çizgi halinde çizdi. "Ve Omen'in kafası gitti. Ama o sihirli çanı asla bulamadılar. O gün bugündür kayıp, Chiming Wood'da bir yerlerde saklı duruyor."

Benji'nin fincanı artık boştu, arkadaşları olmadan konuşma konusundaki tereddütü biranın etkisiyle ortadan kalkmıştı. Kendine bir tane daha doldurdu. "Ondan sonra büyükbabam Aisling Katedrali'nin komplosunu çözmeye karar verdi. Artful Brigand'dan başlayarak tüm Omens'leri öldürmeye.

Doğal olarak, mezraların soyluları krallarının Kehanetlere saygısızlık etmesinden hoşlanmadılar. Bu onların inançlarının, itikatlarının, paralarının bir yalan için harcandığını ima ediyordu. Ve soyluların oğulları ve kızları şövalyeliği oluşturduğundan, büyükbabamın kendi şövalyeleri ona karşı çıktı. Ona kâfir dediler, pelerinini almakla suçladılar."

Ve birden bu sözü daha önce nerede duyduğumu hatırladım.

Başrahibe her kehanetten önce bunu söylerdi.

Kral, hükümdardan çok yalvaran biri olacağına, inancının örtüsünü asla kişisel çıkarları için kullanmayacağına, Kehanetleri ya da onların taş nesnelerini asla kendi gücü ya da kibri için aramayacağına yemin etti.

Kral zor bir nefes verdi. "Büyükbabam Aisling'e getirildi. Bir Kehanete katlanmak zorunda bırakıldı. Beş kötü alamet kehanet edildi. Sonra" - mavi gözleri soğudu- "avlude şövalyeler ve gargoyler tarafından taşlandı."

Isırdım. Yanımda horlayan gargoyler'a baktım. "Özür dilerim."

Başını salladı. "Maude'un akıl hocasıydı. Rory'nin kurtarıcısı." Mavi gözleri parladı. "Ve benim adaşım. Gördüğün gibi Altı, Omens'e olan nefretimiz tarihsel. Profesyonel. Kişisel."

Parmaklarımı masaya vurdum. "Diyelim ki büyükbaban her konuda haklı; Kehanetler iki yüzyıl önce Tor'a gelen ve şimdi tanrı rolü oynayan ölümlü zanaatkârlar." Yavaşça konuştum, soruya hak ettiği önemi verdim. "Nasıl oluyor da baharda onları rüyamda görüyorum?"

Benji defteri karıştırdı ve sonuna yakın bir sayfa buldu, karalamalar zamanla solmuştu. Önüme itti.

Kâhinlerin rüyalarında Kehanetleri nasıl gördüklerini bilmiyorum. Bu çok garip bir tür nakil büyü. Gerçekten de, Aisling Katedrali'nin kokuşmuş pınarı hakkında anladığım çok az şey var. Ama Artful Brigand, yani canavar, genç Rodrick Myndacious'a önemli bir şey söyledi:

Tor'un üzerindeki suda ebedi bir büyü vardır ve onu içenler sadece ebedidir.

"Kaynak yüzünden, Altı. O berbat, çürümüş su. Omens onu *istiyor*." Sanki beni ikna ediyormuş gibi başını salladı. "Bu yüzden bir hafta önce Aisling'e geldim. Kehanet için değildi. Kaynağa yaklaşmamız gerekiyordu. Rory, Artful Brigand'a yaptığı gibi suyu çaldı ve biz de onu Luricht Kalesi'nden, sonra da burada, Seacht'taki Harried Scribe'dan çıkarmak için kullandık. Su..." Durakladı, sesi meraktan kısılmıştı. "Kehanetlere, bedenlerine, hatta belki de zihinlerine bir şeyler yapıyor."

Bize ne yapıldı?

Kralın defterini ona geri ittim. "Küçüklüğümde beri o suyu içiyorum. *Tüm Kâhinler* onu içer."

Kral elindeki fincanı karıştırdı. "Evet."

"Bize ne olacak?"

Yanakları kıpkırmızı olan Benji bakışlarımı kaçırdı. Kendini birasının içine atmak ister gibi bir hali vardı. "Emin olamıyorum. Ama Kurnaz Eşkiya, Sadık Ormancı ve Telaşlı Kâtip kısmen taştan yapılmıştı-"

"*Taşa* dönüşeceğimi mi söylüyorsun?"

Başını o kadar güçlü salladı ki masa sallandı. "Ben öyle bir şey demedim."

"Büyükbabanın defterinde hizmetlerinden sonra Kâhinlere ne olduğu yazıyor?"

"Çok az." Benji elini defterin üzerine bastırarak içti. "Korkarım onun takıntısı Kehanetler'le ilgiliydi. Umuyordum ki-" Başını kaldırdı. "Birlikte öğrenebileceğimizi umuyordum. Büyükbabamın asla fark edemediği şeyi başarmamda bana yardım edeceğini." Gülümsemeye çalıştı. "Görevi devralmama yardım etmeni istiyorum."

Gözlerimi diktim. "Bu benden şimdiye kadar inandığım her şeye ihanet etmemi istemektir."

"Evet." Benji masanın karşısındaki horlayan gargoyle'a, sonra da bana baktı. "Bir hikâyeye inandın ve o hikâyeye bir yalandı. Kehanetler ilahi değildir. Onlar tanrılar gibi yaşamak için krallar gibi para alan ölümlüler. Kehanet için harcanan onca para Aisling'in kasasını doldurmak için harcanmasa ya da Kâhinler'in mezarlarında heba edilmese nereye giderdi bir düşünsene."

Seacht'ın sokaklarında dolaşan yoksulları düşündüm.

Gece. "Ama Aisling'in parasının bir kısmı-"

"Vakıf evleri. Öyle." Bakışları nazikti. "Bunun o kadar da iyi bir şey olmayabileceğini hiç düşündünüz mü? Foundling'ler başrahibeniz için başka bir gelir kaynağı, yani gösterişi sürdürmek için."

Bunu hiç düşünmemiştim.

Benji öne doğru eğildi. Gençti ve kendinden biraz emin değildi ama aptal olmadığını her geçen saniye daha iyi anlıyordum. Parçalanmaya başladığını hissedebiliyordu. "Sadık Ormancı, Kurnaz Eşkıya ve şimdi de Telaşlı Kâtip öldürüldü, servetleri zamanı geldiğinde bana iyilik sağlayacak şekilde dağıtıldı. Bu parayla mezraları ve bir Castor olarak kendi itibarımı değiştirebilirim. Ama eğer başrahibeniz gerçekten de altıncı Omen ise, onunla yüzleşmek için Aisling'e dönmeden önce paradan, Rory ve Maude'dan, sihirli bir para ve hokkadan daha fazlasına ihtiyacım olacak. Gargoyleleri ve yüzlerce yıllık güveni var.

-Elinin altında. Eğer *çok* dikkatli olmazsam, ben de büyükbabam gibi zamansız bir sonla karşılaşacağım." Gülümsedi. "Ama onun yanında hiçbir zaman bir Kâhin olmadı, değil mi?"

Kral büyükbabasının defterinden son bir pasaj okudu. "'İnanç bir gösteri gerektirir. Gösteri ne kadar büyük olursa, illüzyon da o kadar büyük olur."

Defteri kapattı. Mavi gözlerini bana dikti. "Benimle diğer mezralara gel," dedi. "Kefenini giy. Bu sana önemli bir hava katacaktır. O dindar *sözleri* söyle, *sadece ziyaretçiler* için. Bir Aisling Kâhini benimle seyahat ederse, kimse benden uygunsuz bir şey için şüphelenmez. Hatta mezraların halkı bana pek sık görmediğim bir saygıyla bakabilir."

"Çünkü gençsin."

Yanakları kızardı. "Çünkü Castor ismi tahttan indirilmiş bir krala ait. Ve muhtemelen şövalyeler -ve dolayısıyla soylu aileleri- tarafından Augur çok yaşlandığında onun yerine seçildim çünkü büyükbabamın küfürlerini yeniden yazmak için çok çalışacağıma inanıyorlardı."

"Ama siz tam tersini yapmaya kararlısınız."

"Sahte tanrıların yerini almak istiyorum. Aisling'e bağlı olmayan bir hükümdar olmak.

Maude benim sağ kolum, mezarlardaki diğer şövalyeler ve soylular üzerinde büyük etkisi olan soylu bir şövalye. Rory b e n i m bozguncum, sapkıním, korkusuz kılıcım. Ve sen-" Daha az çocuksu görünüyordu. Daha kurnaz. "Hâlâ bir haberci olabilirsin. Kutsal bir alamet, hakikat mührü."

"Ama Kehanetler yerine senin için." Çok ama çok hareketsiz oturdum. "Böylece onları *öldürebilirsin*."

"Omens'in yaptığı şey yaşamak değil." Kral'ın gözleri bira sürahisine kaydı ama kendine bir fincan daha doldurmadı. "Onların nesnelerini geri alacağım ve güçlerini kıracağım. Zamanla krallığın inancını da Kehanetlerden geri almayı umuyorum."

İlgi çekici bir hikâyeydi. Ama içinde kendimi görmek zordu. "Sadece arkadaşlarımı bulmak istiyorum."

"O zaman bizimle gelin. Kehanetleri aradığımız her yerde, sizin Kâhinlerinizi de arayacağız. Fervent Peaks. Çınlayan Orman. Bellidine Kayalıkları. Bu arada" -Benji ellerini birleştirdi

"Bugün on şövalye gönderebilirim. Tek amaçları Kâhinlerinizi bulmak için yola çıkacaklar. Kulağa nasıl geliyor?"

Daha kolay çiğnenen koyun eti yemiştim. "Ya ikisini de bulamazsak? Kehanetler mi, Kâhinler mi?" "Biraz inancın olsun, Altı."

Sanki Azılı Kâtip'in ininde ve yine burada, masasında, bira ve sahte tanrılarla ilgili uzun bir hikâyeyle onu yok etmemiş gibi. Ama kral kötü niyetli görünmüyordu; genç ve biraz sarhoş ama kararlıydı. Gerçekten de odaya taşıdığı gerginlik gitmişti, sanki büyükbabasının hikâyesini bana kanıtlarken kendisine de bir şey kanıtlamıştı.

Sandalyemden kalktım. "Bana d ü ř ü n e c e k çok şey verdiniz. Cevabımı ne zamana kadar istersiniz?"

"Yarın Fervent Peaks'e gidiyoruz."

İ başını salladı, sonra durdu. "Eğer sen yönetmek için sollamak Aisling Katedrali, onunla ne yapmayı planlıyorsunuz?"

"Kapat şunu." Kral ilk kez sert bir şekilde konuştu. "Artık Kâhinler o l m a y a c a k . Artık rüya yok, işaret yok."

Kaşlarımı çattım. Gargoyle'un omzuna dokundum. Kıpırdandı, yarı uyanıktı ama elimi telaşlanmadan kabul etti. Onu kapıya kadar götürdüm, oyalayarak

son bir kez. "Hâlâ anlamadığım bir kısım var, Kral Castor." "Benji. Lütfen."

"Benji." Durakladım. "Harried Scribe neden yerdeki kanımı yaladı?"

Cam tavanın üzerinden bir bulut geçti, ışığı ve Benji'nin başındaki altın taç yanılışmasını bozdu. "Hiç kimse yüzlerce yıl yaşamamalı," dedi. "Kehanetler ölümlü olabilir ama insanlıkları kalmadı. Aisling'in kaynak suyunu istiyorlar ve ona sahip olacaklar." Sesi sakinleşti. "Ne pahasına olursa olsun."

Oda genişti ama duvarları bana dar geliyordu. "O halde her neredelerse, Kâhinler büyük bir tehlike altındalar."

Kral başını salladı. "Umarım onları buluruz, tıpkı senin de Kehanetleri yenmeme yardım edeceğini umduğum gibi." Gülümsedi, bir kez daha rahat ve çocuksu. "Ve umarım mezraların uçsuz bucaksızlığında, artık Aisling'den kurtulduğunuza göre işaretleri düşünmeyi bırakıp kendi geleceğinize bakmaya başlarsınız."

Benedict Castor küçümsenmeyecek kadar nazikti. Ama onun benden genç olmasına ve dünya hakkında çok daha fazla bilgiye sahip olmasına, benimse kefenim ve aptal beyaz elbisemle sadece anlayışlı bir görünüm sergilememe içerliyordum.

Gargoyle'u odadan dışarı çıkardım.

Maude kapının diğer tarafında bekledi. "Eee? Nasıl geçti?"

"Mezralarda Kâhinleri arayacağım." Sesim çok uzaklardan geliyordu. "Mantoyu üstlenerek."

Yüzündeki çizgiler gerginleşti. "Bu konuda pek emin görünmüyorsun."

Gargoyle'un taş pençesini ona uzattım. "Onun için sessiz bir oda bulup başına bir battaniye örter misin? En az sekiz saat uyumazsa bir yerlerini kırabilir."

"Ne yapacaksın?"

Keskinin kenarıyla tırnağımı kopardım. "Dolaş."

Avluya döndüğümde öğleden sonraydı, kılıç sesleri Aisling'in çağıran çanları gibi beni çekiyordu.

Şövalyeler hala eğitimdeydi. İki tanesi. Çeyrek alan küçülmüştü; artık açık bir meydandı. Avluya girdiğimde yeni yıkanmış ayaklarıma kir bulaştı, diğer herkesle birlikte gösteriyi izlemek için meydanın kenarında durdum.

Vücutları ve silahları birbirine eşit olan bu iki dövüşçü şövalyenin her biri kılıç kullanıyordu. Miğferlerinin arkasından yüzlerini göremiyordum ama uzun boylu şövalyede farklı bir şey vardı. Dizlerini büküşü, sanki tam boyda durmaya üşeniyormuş gibi. Ve omuzları, sırtı, uzun ve geniş-

Zırh içindeyken bile Rory'nin sırtının çizgilerine aşına olmaya başlamıştım.

Savuşturdular, Rory'nin dövüşçüsü saldırgandı, kılıcı saplandı, her seferinde cevap verdi ve savuşturdu. Avluda bir takırtı ve güç korosuyla çalkalanıyorlardı.

Ve sonra Rory onun üzerine geldi.

Acımasızdı. Hızında, şiddetinde dünya yoktu. Sanki kendini dizginlemek istiyordu, buna ihtiyacı vardı. Kılıcının darbelerini etimde ve altımdaki kemiklerde hissettim, keskimin taşı kırması gibi şok edici bir yankı.

Kullandıkları tek şey kılıçları değildi; zırhları da başlı başına bir silahtı. Rory'nin rakibi eldiveni ile omzuna, çenesine vurdu. Bir sonraki denemesinde, Rory rakibinin iki ön kolunu da yakalayarak onu etkisiz hale getirdi, ama bu kez de rakibinin miğferi çenesine isabet etti.

Rory tökezledi ve kalbim tekmelendi. Başını salladı, kendini dengeledi, sonra uzun gövdesini bir kez daha tembelce eğdi-

Öne fırladı.

Omzu rakibinin göğüs zırhına çarptı ve kolları adamı kalçalarının arkasından yakalamak için sarıldı. Ayakları avluda sürüklenirken, rakibi Rory'nin omuzlarına ve sırtına darbe üstüne darbe indiriyordu. Rakibinin bacaklarına tutunurken bacaklarının titrediğini görebiliyorum, nefeslerinin sıcak sesini, ateşli soluk alışlarını duyabiliyordum. Rory itmeye devam etti, bastırmaya devam etti-

Ta ki ikisini de toprağın üzerine çarpana kadar.

Etrafımda alkışlar patladı. Onları zar zor duydum. Kendimi kaptırmıştım. Kılıçları bıraktılar, ikisi yuvarlandılar, dirseklerini, yumruklarını birbirlerine geçirdiler, zırhları hoşnutsuzluklarını haykırdı. Daha önce şövalyelerin dövüştüğünü görmemiştim. Zırhlarını, silahlarını hiçbir şey olarak görmedim. ama Süsler. I yapmamıştı. fark etti Yani çok . savaş böyle oldu. Yerde, çamurun içinde.

Rory üste çıktı, rakibini karnı, bacakları ve ezici leğen kemiğiyle sıkıştırdı. Bir kez daha öne doğru eğildi, ağırlığını koluna vererek onu demir bir çubuk gibi diğer adamın boynuna geçirdi. Daha fazla darbe aldı; sırtına, omuzlarına, kaburgalarına daha fazla saldırdı. Ama kolunu geri çekmedi. Bir an sonra, yere düşen şövalye üç kez yere vurdu.

Avlu alkışlarla inledi.

Rory'nin vücudu gevşedi. Önce dizlerinin üzerine, sonra da ayaklarının üzerine kalktı, nefes nefese kalmıştı. Savaş arkadaşına elini uzattı, onu ayağa kaldırdı ve ikisi şakacı bir şekilde omuzlarını itti. Kahkaha seslerini duydum, sonra Rory kaskını çıkarıyordu, siyah saçları ışığı yakalıyor, alnındaki tere yapışlıyordu. Rahat görünüyordu, sanki içindeki huzursuzluk savaşta harcanmış gibiydi-

Ve sonra beni gördü.

Kıpırdamadan durdu, ağzı yarı açıktı. Alt dudağında kan vardı. Sol kaşının yanında da biraz vardı. Gözlerinin etrafındaki kömür bulaşmış, terini siyaha boyamıştı. Bir şövalyeyi hiç bu kadar pis görmemiştim, zanaatının fiziksel olarak bu kadar aşağılandığını. Tamamen alçakça görünüyordu.

Başka tarafa bakamadım. "Kâhin."

Sıçradım. Solumda bir şövalye duruyordu, miğferi kolunun altındaydı. Bakışlarımı Rory'den ayırıp onu tanımam bir anımı aldı. "Ah. Hamelin, değil mi?"

Yarım bir gülümseme verdi. "Sen de Altı'sın. Açıkçası gerçek adını bilmiyorum."

"Denedim ama."

Güldü. "Bunun için özür dilerim. Sorduğum için kendimi biraz suçlu hissettim. Özellikle de ben, bilirsin işte..." Elini sırtında gezdirdi.

boynunu. "Konuşarak anı mahvettin."

Omuz silktim. "Artık bir önemi yok."

Hakaret etmemem ya da ilgilenmemem onu cesaretlendirmiş gibiydi. Cazibesini konuştu, o mükemmel dişlerini göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle iyi bir şekilde kullandı. "Ben olsam farklı yapardım, biliyorsun. Eğer beni tekrar denemeyi aklından geçirirsen, ben-"

"Hamelin."

İkimiz de döndük. Rory, kollarını göğsünde kavuşturmuş, kambur ve tembel, gözleri açık mezarlara benzeyen şövalye arkadaşını izliyordu. "Sırada sen ve Rothspar varsınız."

"Konuşuyorum."

"Artık değil. Tak şu lanet kaskını."

Hamelin'in gülümsemesi azaldı. Benden bir adım geri çekildi. "Doğru. Gerçekten-"

Gidişini izlemedim. Bakışlarım Rory'deydi. Kanlı dudağına. O da gözlerini benden ayırmadı, sonra elini kaldırdı. Tek bir işaret parmağını kıvırdı.

Avlunun ortasında ona katıldım. "Tam bir gösteri."

Çatışmadan dolayı hâlâ zor nefes alıyordu. "Benji ile konuştun mu?"

"Mm-hmm."

"Sorularınıza cevap verdi mi?" "Uygun olduğu kadarıyla."

Gözleri kısıldı. "Ve?"

"Ve..." Bakışlarım çıplak ayaklarıma kaydı. "Bana ne söyletmek istiyorsun? İlerlemekten başka gidecek yerim yok."

"O halde bizimle gelmeyi kabul ettin."

"Geleceğim. Kâhinleri bulmak için, geleceğim."

Boğazının çalışmasını izledim, sanki söylediklerimi yutuyormuş gibiydi.

Sonra başını salladı. "Beni takip edin."

"Nereye?"

Zırhının kayışlarıyla uğraşıyordu. Avludan çıkarken zırhını çıkarıyordu. Bir küfür mırıldandım ve peşinden koştum. "*Myndacious*."

"Şövalyelik yarın ayrılıyor," dedi. "Traum tehlikelerle dolu. Her türden cin var." Arkamıza baktı ve

kimsenin dinlemediğinden emin olmak için. "*Kehanetlerden* bahsetmiyorum bile. Daha iyi kıyafetlere ihtiyacınız olacak. Tahkimatlara. Daha iyi... her şeye." Kan olabilirdi. Ya da belki, sadece belki, yanaklarında bir kızarıklık sezdim. "Sana zırh giydiriyorum."

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

BALMUMU

hTe demir ocağı yerleşkenin arka tarafında, barakaların arkasında sabitlenmişti. Ocağı yanıyordu ama gürelemiyordu; ne buhar, ne bunaltıcı bir sıcaklık, ne de görünürde bir demirci ya da zırhçı vardı.

Bir trajedi. Çekiçlerini nasıl çalıştırdıklarını, şekillendirdiklerini, yeniden şekillendirdiklerini görmek istedim. Bir şeye tekrar tekrar vurmanın ve onu kırmamanın cazip bir yanı vardı.

Rory göğüs zırhını, eldivenlerini ve adını bilmediğim diğer üst beden zırhlarını yere bıraktı. Üzerinde zincir zırh yoktu, sadece soluk, dolgulu bir gömlek vardı.

"Yani." Ayağımı yere vurdum. "Omens'i öldüreceksin."

"Mutlulukla." Rory alçak bir tabureyi geniş odanın ortasına sürükledi. "Kaideniz."

Duvara doğru çekildi ve uzun bir raf dizisinde kendini kaybetti; kazıyor, kıpırdanıyor ve fırlatıyordu. "Zırha bugün başlıyoruz, sonra Petula Hall'daki demirciye siparişi göndereceğim. Bu arada giyebileceğin bir zincir zırh buluruz."

"Petula Hall nerede?"

"The Chiming Wood. Maude'un evi." "Peki senin evin nerede, Myndacious?"

"Yok." Daha fazla el çırpma, kıpırdanma oldu. Dolaptan birkaç cam kavanoz çıkardı. İçleri bulanık, sarımsı bir maddenin kaba parçalarıyla doluydu. "Gördüğüm kadarıyla hâlâ *Myndacious*'ta kararlısın."

"Dilden yuvarlanma şeklini seviyorum."

"Eminim." Dolaptan çıkardığı son şey kafam büyüklüğünde dökme demir bir tencereydi. Onları etkileyici bir hokkabazlık gösterisiyle ocağa getirdi, sonra kavanozları tencerenin içine yerleştirdi ve ızgaranın üzerine koydu. "Hamelin ne istedi?"

"Anımsamak için. Nefes kesici bir şey değil." Bardak şingirdadı. "Parlak bir eleştiri değil." "Onunla yatmadım, biliyorsun."

Rory'nin sırt çizgileri gerildi.

"Ne demiştin? Tanıştığımız gece. Benim korunaklı ve belirsiz olduğum, *eğlenceden* yoksun olduğum hakkında." Yanağımın içini ısırdım. "Bunu ciddiye aldım. Bu yüzden Coulson Faire'e yapacağımız geziyi Hamelin'le çimlerin üzerinde soyunup macera dolu bir şeyler yapma niyetiyle ayarladım. Yanıldığını kanıtlamak için." Yanaklarıma sıcaklık dokundu. "Sana bir şövalye için fazla iyi olmadığımı, sadece senin için fazla iyi olduğumu göstermek istedim."

Elleri hareketsizdi. Konuştuğunda sesi alçaktı. Sıkı. "Seni durduran neydi?"

"Sırf sana inat olsun diye biriyle yatmanın arzulanan bir şey olmadığı ortaya çıktı."

Kollarını kavuşturan Rory'nin elleri tezgâhın üzerine yayıldı. "Seni kızdırmak istiyordum," dedi sessizce. "Aisling'deki o ilk gün seni duvarda gördüm, bembeyaz giyinmiş, burnunun ucuyla bana bakıyordun, çok kibirli ve dindardın. İstedim ki-" Omzunun üzerinden bana baktı. "Bilmiyorum. Belki de seni lekelemek için. Gözlerindeki örtüyü yırtıp atmak, böylece benim bildiklerimi, hiçbir şeyin kutsal olmadığını bilmeni sağlamak. Kehanetlerin bir yalan olduğunu. Benden daha iyi olmadığını."

Gözlerini kaçırdı. "Ama pişman oldum. Benim alaylarıma katlanmak ya da onları yönetmek zorunda değilsin. Zalimce davrandım. Ve sonrasında bana inat olsun diye her ne yaptıysan. Hamelin'le birlikte ağaçların arasında kayboluşunu izleyerek nefret etmeyi hak ettim." Gözlerini bir kez daha omzunun üzerinden bana çevirdi. "Böyle bir pislik olduğum için özür dilerim."

Buna ne diyeceğimi bilemedim ve hiçbir şey söylemedim.

Ocaktaki Rory'nin sesleri dışında demirhane sessizdi. Yavaş yavaş ortalığı tatlı bir koku doldurdu. Sakarin ya da kokuşmuş değil ama... davetkârdı. "Ne ısıtıyorsun?"

"Balmumu."

"Bana zırh yapıyorsun. Balmumundan."

"Seni ölçmek için, seni aptal. Kıyafetlerinin üzerine koyacağım."

Dalgalanan Diviner elbiseme baktım. "Bunu sana söylemekten nefret ediyorum ama bu benim vücudumun şekli değil."

"Bunun son derece farkındayım, teşekkür ederim." Tencerenin üzerine eğilmiş, eriyen balmumuna bir şeyler mırıldanıyordu. "Her şeyin bir sırası var."

Başparmağını balmumuna daldırdı, öne doğru geldi ve önüme dikildi. Ben taburenin üzerindeyken bile boyu daha uzundu. "Ağzını temizlemem gerek."

"*Lanet olsun* dediğim için mi?"

Gülümsemesini ısırdı, sonra da Harried Scribe'ın darbesiyle yarılan alt dudağımı başıyla işaret etti. "Bu *yanan* için. Dudağındaki kesik için."

"Oh. Tabii."

Bekledi.

"Hecelemem mi gerekiyor? Size izin veriyorum."

Rory gözlerini devirdi. Balmumu yüklü başparmağını ağzıma götürdü. "Kötü bir şövalye olduğumda hoşuna gitmiyor," diye mırıldandı, "iyi bir şövalye olduğumda da hoşuna gitmiyor."

Elimi uzattım. Kendi alt dudağından akıttığı kanı lekeleyip elbiseme sildi. "Bunun senden hiç hoşlanmadığım için olduğunu hiç düşündün mü?"

İşte yine oradaydı. Zeytin rengi yanaklarında bir kızarıklık lekesi. "Evet. Bunu düşünmüştüm."

Başparmağının alt dudağıma vuruşu biraz acıtmıştı. Rory bakışlarını ağzımdan ayırmıyor, şişmiş ve kırılmış derimin üzerine balmumu sürüyordu. "Ne yapıyorlardı?" diye sordu. "Kavga ettiğin adamlar mı?"

"Kızları takip etmek."

"Ve bu seni kızdırdı mı?"

"Olmamalı mı?"

"Elbette." Her kelimenin bir sınırı vardı. "Çocukların Traum'da özellikle savunmasız olduğunu düşünüyorum."

Başparmağını ısırmaı düşünüdüm. "Yine Aisling hakkında konuşuyorsun.

Kâhinler Hakkında."

"Sadece başrahibenin her zaman buluntu çocukları seçtiğini belirtmek istedim." Parmağı alt dudağımdan düştü. "Ve her zaman kızları, onun emirlerini yerine getirmek için."

"Belki de yeni doğanların kendilerine nezaketle öğretilenleri sorgulama olasılıkları daha düşüktür," diye mırıldandım. "Ve başrahibe bana karşı nazikti. Benimle ilgilendi. Bana özel olduğumu söyledi. Rüya görmenin ilahi bir şey olduğunu. Neden kızları seçtiğine gelince, bunun acıyla ilgili olduğunu öğrendim. Kızların acıya en iyi nasıl katlandığı. Bu da az önce onun nazik olduğu konusunda söylediklerimle çelişiyor, değil mi?"

İçimde inandığım her şeyi altüst eden korkunç bir çatlak başladı. "Beni sevgiye, övgüye aç bıraktı, sonra da sadece damağımı kabartacak kadarını verdi. Benden istediği her şeyi yapardım. Ama eğer o altıncı Omen, yani pervane ise, beni hiç umursamadı, değil mi? Ben onun sahte hikayesini karalamak için sadece bir parşömen parçasıydım. Onun makinesinde bir çark." Yanağımın içini ısırđım. Duvara döndüm. "Bunda payım olduğu için kendimi çok aptal hissediyorum."

Rory'nin sesi bir balıkçı oltası gibi içime saplandı. "Sen aptal değilsin."

Kaşları çatık, kefenimi inceledi. Sık sık yaptığı gibi kızgınlıkla değil, sanki sonunda kefenin içinden bir bakış atma fırsatı bulmuş gibi. "Onun bakımı koşullarla birlikte geldi. Onlara uymak için kendini eğip büktün ve şimdi... şimdi kendini korkunç bir yük olarak görüyorsun. Sanki kendinin en iyi, en faydalı versiyonu değilsen bir hiçmişsin gibi."

Bundan hoşlanmadım. Bu kadar ayrıntılı bir şekilde çizilmiş olmak. "Şu civarda."

Derimi soymak ve suyun altında ovalamak istediğimi anlamış olmalı ki incelemesini geri çekti. Dolaplara çekildi. "Bu doğru değil, biliyorsun," dedi. "Birinin seni önemsemesi için iyi ya da yararlı olman gerekmiyor."

Dilimi alt dudağımdaki balmumuyla kaplı yarığın üzerinde gezdirerek arkasını izledim, doku tanecikli, balmumundan tatlı ve başparmağının olduğu yer tuzluydu.

Rory bir kez daha yüzüme baktığında elinde bir iğne ve bir makara gri iplik vardı.

"Bu elbiseyi vücuduna göre dikeceğim," dedi. "Fazla kumaşı kes. Üzerine balmumu sürün. Sertleştiğinde, Maude'un demircisinin sana özel bir zırh yapmasına yetecek kadar hassas ölçülere sahip narin bir dış iskelet oluşturacak." Gülümsemesi gözlerine değmedi. "Kâhin elbisen mahvolacak. Bu kabul edilebilir mi?"

"Çok fazla eğlenmemeye çalışın."

Vücudumun etrafında döndü ve gossamer'ı bir hayvanın ensesiymiş gibi kavradı, boğazıma, göğüslerime, diyaframıma sıkıca çekilene kadar fazla kumaşı yumruğunda dolaştırdı.

Sert bir nefes aldım. "İyi misin?"

"Tamam."

Rory beni eski, yırtık pırtık elbiseme dikti. Sırtımdaki işi bitince sol tarafıma geçti. "Kolunu uzat."

Yaptım ve o da ön kolumu kavradı. Eli ne kadar büyük olsa da pazumun etrafına sığmadı. Küçük bir takdir mırıltısı çıkardı, sonra kolumu dikmeye koyuldu, beni ikinci bir deri gibi giyene kadar, sonra aynısını sağ kolum için yaptı.

"İyi dikiş dikiyorsun."

"Öyle mi?" İğne girip çıkıyor, iplik de arkasından fısıldıyordu. Rory'nin kaşları konsantrasyonla çatıldı ve ben de bir an için onu inceledim. Koyu renk kirpiklerini. Elmacık kemikleri. Gözlerinin etrafındaki harap kömür.

"Çınlayan Orman'dan gelen şövalyelerin b ö y l e kömür giydiğini görmüştüm. Maude da öyle yapıyor." Sağ kulağındaki üç altın banda başımla işaret ettim. "Bunlar seni Coulson Faire'den gelmişsin gibi gösteriyor."

Dikiş dikmeye devam etti, dilinin ucunu konsantrasyon içinde alt dudağının üzerinde gezdirdi. "Ben herhangi bir yerden değilim."

"En uzun nerede yaşadınız? Luricht Kalesi'nde mi?"

Gözleri yüzüme dikildi. "Benji'nin ağzı sıkıdır."

"Büyükbabasının hikayesi inandırıcılık gerektiriyordu. O da sendin."

"Neşe benimdir." İç çekti. "Bu doğru. Bir süre Artful Brigand'ın yönetimindeki Luricht Kalesi'nde yaşadım. Petula Hall'da da yaşadım."

Maude ile. Ama bir yerde en uzun süre kaldığım yer muhtemelen burası, Seacht'tı. Tam olarak Öğrenci Evi II."

"Çünkü sen kimsesiz bir çocuksun." Ona doğru baktım. "Daha önce de söyleyebilirdin."

"Beni asil sanacak kadar hayalperest olman benim suçum değil."

"O zaman nasıl şövalye oldunuz? Düşündüm ki-"

"Şövalye olabilmek için mezranın soylu ailelerinden birinde doğmak gerektiğini mi söylüyorsunuz? Haklısın." Rory dolaplara geri döndü ve büyük bir makas aldı. "Ancak bazı istisnalar var."

Kıvrılmış olan kollarım şimdi kollarıma sıkıca yapışmıştı. Rory elini sol kolumdan aşağı, diktiği yeni dikişe doğru gezdirdi ve makası fazla kumaşa yaklaştırdı. "Kıpırdama."

Kâhin'in elbisemi parçalamasının bir sakatlama gibi hissettireceğinden korkuyordum. Ama ses -makaslar, ipekleri kesiyor-garip bir şekilde tatmin ediciydi. Gözlerimi kapatıp onu dinledim, kendimi kozasının ilk parçası kopan bir böcek olarak hayal ettim.

Oda şimdi mis gibi kokuyordu, balmumu ocakta tamamen erimişti. Elbisemi düzeltmeyi bitirdiğinde, Rory gevşek bir bezi kaptı ve erimiş balmumu kabını ocaktan tezgâhın üzerine taşıdı. "Sertleşmeden önce hızlı çalışmam gerekecek," dedi ve balmumunu bir sürahiye döktü. Test etmek için parmağını içine daldırdı. "İlk başta sıcak olacak."

"Sorun değil."

"Eğer çok
fazlaysa-" "Sorun
değil."

Rory'nin karanlık, alaycı ve temkinli gözlerini okumak hiçbir zaman kolay olmamıştı. Hâlâ da öyle değillerdi. Ama başını kaldırıp bana dik dik baktığında, birden o gözlerin benden hiç hoşnut olmadığından emin oldum. "Nasıl istersen öyle olsun."

Öne çıktı. Sürahiyi kaldırdı. Omzumdan bileğime kadar bir sıra balmumu döktü. Yakmadı ama acıtacak kadar sıcaktı.

Ben bir şey söylemedim.

Rory'nin parmak eklemleri sürahinin ucunda bembeyaz kesildi. "Bu bir

Aisling." Tam bir adım geri çekildi. "Böyle lanet bir kurban olma."

Isırdım. *Şehit*. "Pith, Myndacious. *Sorun* yok dedim."

Hareket etmedi.

"Balmumu sertleşecek," diye tersledim.

Olmadı. Birkaç dakika hançer gibi baktıktan sonra bir kez daha yaklaştı. Balmumunun kolumdan aşağı bir sonraki geçişi o kadar da dayanılmaz derecede sıcak değildi. Rory balmumunu kollarımın üzerine dökerek bir tür dış iskelet haline getirdi ve eklemlerimi yerinde sabitledi.

Çalışırken zırh parçalarının isimlerini söyledi, sanki kendini göreve bağlamış gibiydi. "Pauldron," diye mırıldandı, elleri omzumun üzerindeki balmumuyla oynuyordu. "Rerebrace." Pazumun üzerine bastırdı, sonra ön koluma. "Vambrace."

Tamamen etkiliydi. Balmumu sertleştiğinde kollarımın üzerinde ellerini gezdirmediği tek bir parça bile kalmamıştı. Aynısını omuzlarıma, sonra sırtıma yaptı ve belimin belirgin çizgisinde durdu. İş bittiğinde vücudumu yuvarladı, bana sivri bir bakış attı-

Ve dizlerinin üzerine çöktü.

Her yerimi sıktım.

"Alabilir miyim?" Rory kalçamı dürttü. "Bacaklarının ön tarafını mı?" Başımı salladım.

Elbisemin üzerinden bacaklarımı geniş darbelerle boyadı. Aşağı bakmaya cesaret ettiğimde, inciklerime ulaşmak için kumaşı kenara itiyordu ve kumaş çok şeffaf görünüyordu ve bunun aksine o çok bedenseldi, sanki bir hayaletle boğuşuyordu.

"Kıpırdama."

"Kıpırdam
ıyorum."

"Ayağını vuruyorsun." Rory baldır kasımı kavradı. "*Şimdi* hareketsizsin." Sol bacağımı bitirdi ve sağ bacağıma döndü. "Greaves," dedi, balmumunu kaval kemiğimde gezdirirken. Dizimi avuçladı. "Poleyn." Nefes alışında bir titreme duydum. Baldırıma taze balmumu döküldü ve hemen ardından Rory'nin açık avucunun darbesi geldi. "Cuisses."

"Bana bir kask verilecek mi?"

"Eğer isterseniz. Gerçi hem siperlikten hem de kefenden görmek zor olabilir ve sadece biri sizi yaralanmalardan koruyacaktır."

Ne demek istediği açıktı. *Kefeni çıkar.* Ama bunu söylemedi, söylememeye kararlı görünüyordu. Rory sadece ayağa kalktı ve yaptığı işe baktı. Vücudumun balmumuyla kaplanmamış son parçası karnımdı. Göğüs kafesim. Göğüslerim. Kaburgalarım. Karnım. Bir göğüs zırhının arkasında bulunan her hayati şey.

Kırmızı yanaklarına geri döndü.

"Gerginsin," dedim sırtarak. "Nedenmiş o?"

"Kendini övme."

"Ama yüzün kızarıyor. Cebinizdeki çalıntı parayla oynamaya can atıyor olabilirsiniz. Bir Kâhine dokunmak senin sapkın kalbini gerçekten huzursuz ediyor olmalı-"

Rory burunlarımız aynı hizaya gelene kadar bana doğru yaklaştı ve ağzımın bir santim yakınından konuştu. "Ne düşünüyorum biliyor musun?" diye mırıldandı. "Bence benim kötü bir şövalye olmamdan hoşlanıyorsun. Bu yüzden dilinle derimi yüzerken kendini bu kadar haklı hissediyorsun; bu yüzden beni yere atmaktan ve topuğunu gururuma sürtmekten zevk alıyorsun. Bu sana bir şeyler yapıyor." Alt dudağını ıslattı. "Yemin ederim ki şu anda tüm vücudun uyanık, bana haddimi bildirme düşüncesiyle ağrıyor ve istekli."

Düşünemiyordum. O benim ağzıma, ben de onunkine doğru nefes alıyorduk ve bu ses bildiğim hiçbir açlığa benzemiyordu. İğrenç, ahlaksız ve çaresiz-

"Beni aşağı atmak istiyorsun," dedi Rory, göz kapaklarını indirerek ayrık dudaklarıma fısıldarken. "Ve ben, gururlu, küçümseyen, *tanrısız*, seni de benimle birlikte çamura sürüklemek istiyorum."

Geri çekildi, gözleri Harried Scribe'ın hokkası kadar siyahtı.

"Maude'dan gerisini halletmesini isteyeceğim."

Tabureyi yuvarladı. Yürüyerek uzaklaştı. Demirhanenin kapısı kapandı. Balmumundan bir kabuğun içinde tek başıma durdum, duvara baktım, nefesimin yavaşlamasını istedim.

Ateşli Zirveler

Kürek.

*Acımasız ve affetmez, nehir her zaman bir yol açar. Sadece
kürek, sadece güç, ilahi olabilir.*

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

DAĞ PERİLERİ

Başımı bir arabanın tahta kenarına yasladım, güneş ışığı yüzümde dans ediyordu. Seacht'tan çıkmıştık, Arnavut kaldırımlı sokaklarını ve köprülerini geçmiş, holloway yoluna geri dönmüştük. Arkama bakmayı reddetmiştim. Bir atı da reddetti. Gargoyle'un kalbi

Reddetme ruhu, uçmayı reddetmişti ve bu yüzden konaklama sağlandı, ikimiz bir at arabasında itilip kakılan kargo gibi sürdük.

Maude'un bana bıraktığı tüm giysileri giyiyordum; tunik, pelerin ve tozluk. Ama çizmeler, çizmeler arabanın bir köşesinde el değmeden duruyordu.

Maude yanlarına oturmuş, beni bekleyenler hakkında bilgi veriyordu. "Fervent Peaks zorlu, ıslak, rüzgârlı ve soğuk. Tek bir yol var ve o da dik. Köy bu yolun üzerine dağılmış durumda ama evlerin çoğu Tenor Nehri'nin döküldüğü geniş bir platoda yer alıyor. Halk orada balık tutuyor ama tırmanması neredeyse imkansız olan dağlara nadiren çıkıyor."

"Ne korkunç bir tablo çiziyorsun," dedi gargoyle, gülümseyerek ve sanki ona iltifat etmiş gibi başını sallayarak.

"Ateşli Kürekçi'yi rüyamda gördüğümde," diye mırıldandım gökyüzüne, "kayaların üzerine düşüyorum. Yakınlarda yedi sivri dağla çevrili bir su havzası var. Taş küreği orada görüyorum."

Maude baltasının ucunu bileme taşının üzerinde gezdirdi. Arabanın sarsıntısına aldırmadan hareketlerini kontrollü bir şekilde sürdürdü. "Bu su havzası. Etrafında evler var mı?"

"Hiç sanmıyorum."

"Etrafında ne *var*?"

"Kayalar."

Gözlerini kaldırdı. "Yararlı."

Gözlerimi manzaraya diktim -çimenlerle ve sarp kayalıklarla kaplı yuvarlanan kırlar- ve somurtmamaya çalıştım. "Korkarım pek bir işe yaramıyorum. Ardent Oarsman'ın nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Kimsenin nerede olduğuna dair bir fikrim yok."

"Bunların hiçbiri değil." Maude'un sesi sertti. "Burada olman yeterli."

"Kral Castor'un büyükbabasının değerli defterine Kehanetlerin kesin yerlerini kaydetmemesine şaşırdım."

"İnanın bana, denedi. Ama Kehanetler bunu yüzlerce yıldır yapıyor. Kendilerini kukuletaların altında gizliyorlar ya da taş nesnelerini kullanarak istedikleri zaman ortadan kayboluyorlar. **G Ö Z** önünde nasıl saklanacaklarını biliyorlar."

"Ben derim ki, Bartholomew." Gargoyle arabanın ağzından sarkıyordu. "Bir yola kimse binmezse o yol hala yol mudur?"

"*Yol* ve *sürüş* iki farklı kelimedir, çirkin adam."

"Gerçekten mi?" Yoldan çıkan bir dal yüzüne çarptı. "Şaşırtıcı."

Maude bakakaldı.

"Ona alışacaksın," diye mırıldandım.

Boğazını temizledi. "Doğru."

"Neden Hırslı Kürekçi'yi de Yorgun Kâtip'i bulduğun gibi bulmuyorsun? Etrafa biraz çalıntı kaynak suyu bırak. Bakalım kim gelecek."

Maude baltasına doğru başını salladı. "Yapacağımız şey tam olarak bu.

Ama önce

-Tören."

"Ne töreni?"

"Yeni bir kral geldiğinde soylu aileler bir tören düzenler. Ve bu Benji'nin mezralara kral olarak ilk gelişi olduğu için, biraz gösteri yapmak isteyeceklerdir. İnanç bir gösterge gerektirir. "Benji'nin

Gösteri ne kadar büyükse, illüzyon da o kadar büyük olur."

"Ben de öyle duydum." Durakladım. "Belki bunu kendi avantajımıza kullanabiliriz."

Kahverengi bir at arabanın yanına geldi. Şekil.

Rory kaskını takmamıştı, siyah saçları dağınıktı. Saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı. "Önemli bir şey var mı?"

Ağzıma bir gülümseme yerleştirdim. "Benji ve Maude törende olacaklar, sana ve bana da kaynak suyunu alıp gizlice kaçmak ve iyi küçük askerler gibi Ardent Oarsman'ı izlemek kalıyor."

Maude'un bakışları yükseldi. "Fena bir plan değil."

Rory'nin gözleri yüzüme kaydı. Beni zırh için ölçtüğünden beri konuşmamıştık.

Beni aşağı atmak istiyorsun. Ve ben, gururlu, küçümseyen, tanrısız, seni benimle birlikte çamura sürüklemek istiyorum.

"Eğer beni yalnız yakalamak istiyorsan, Diviner, tek yapman gereken sormak."

Maude ona kızgın bir bakış attı. Ama Rory sadece gülümsedi, aptalca sözleri iki savaşı da kazanmıştı. Maude sinirlendi, ben telaşlandım. Sonra Fig'i mahmuzladı, Benji'ye önden katılmak için aceleyle kervanın hizasına doğru at sürüyordu.

Burnumdan hava fışkırdı. "Salak."

"Seni kızdırıyor." Maude baltasına bakarak sıırttı. "Seni de onu da."

"Bunu bir sanat haline getirdik." Daha dik oturdum. Ona değer biçtim. "Kaç yaşındasın Maude?"

"Kırk bir."

"O vahşi ve çocuk kralla nasıl bu kadar yakınlaştın?" Rory ve Benji'den sadece daha yaşlı değildi. Daha köklü biriydi. Alay etmiyor, içki içmiyor, kendisiyle savaşmıyordu. "Belki sadece kadınlarla birlikte oldum ama sen ikisinin toplamından daha iyi huylu görünüyorsun."

"Kaba olma." Maude **b a ş p a r m a ğ ı n ı n** düz kısmını baltanın damarlarına sürttü. "Benji çok iyi huyludur."

Kıkırdadım.

"Benji'nin büyükbabası ve annem birlikte şövalyelik yaptılar, ailelerimiz yakındı." Bakışları yumuşadı. "O küçük pislik doğduğunda ben zaten zırhlıydım. Annesi ve babası vefat etti ve büyükbabası da Kehanetler hakkında bilgi toplamakla meşgul olduğu için onunla ilgilenemedi,

Biz de Bauers'lar. Bu arada benim adım da bu. Maude Bauer. Benji'yi içeri aldık." Maude şövalyelerin sırasına baktı. "Castor olmak onun için zordu. Özellikle de büyükbabası öldürüldükten sonra. Ve Benji utangaç olabiliyor. Kılıcını iyi kullanması biraz zaman aldı. Diğer şövalyeler onu tekmeledi. Ben buna bir son verdim."

"Yani onun için bir anne gibisin?"

Homurdandı. "Annelik hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Ama sanırım tüm bu zırhın altında bir tutam şefkat var. Sokak hayvanlarını severim."

"Bu da bizi Rory'ye getiriyor." "Rory."

Maude'un o anda tamamen güzel olduğunu düşündüm, yeşil, kömür çerçeveli gözleri güneş ışığını yakalıyor, ağzının etrafındaki çizgiler -Konuştukça gözlerinin etrafındaki kaz ayakları derinleşiyordu. "Kral Castor, on bir yaşında cılız bir çocuk olan Rory'yi Petula Malikânesi'ne getirdiğinde ben de tam onun yaşındaydım. Yirmi altı." Kefenimin içine, gözlerimin içine baktı, basit bir bakışla bana gizlilik yemini ettirdi. "Tanrılara ve insanlara olan tüm inancını kaybetmişti. Bir amaca ihtiyacı vardı. Ben de onu yaverim yaptım."

Rory'yi zayıf, küçük ya da savunmasız bir çocuk olarak hayal edemiyordum. O bunların hiçbirine benzemiyordu, sanki bunları kendisinden çıkarmak için çok uğraşmış gibiydi. "Neden?" diye sordum. diye sordum. "Yani neden ona yardım ediyorsun?"

"Kâhinlerinize yardım etmek istemenizle aynı sebepten," dedi Maude. "Çünkü önemsiyorsun ve çünkü bu konuda bir şeyler yapabiliyorsun."

Bunu düşündüm. "İyi bir yaver miydi?"

"Gördüklerimin en kötüsüydü."

Gülümsedim.

"Toy, sabırsız ve güvenilmez biriydi ve diğer şövalyeler onu çok çalıştırdı çünkü soylu değildi ve bulunduğu yerde olmaya hakkı yoktu."

"Dur tahmin edeyim. Sen buna bir son verdin."

"Ve bunu yapmaktan zevk aldım. Ama Rory zamanla alıştı. Güçlendi. Akıllandı. Daha da acımasızlaştı. Ya da belki de kötü muamelenin hak ettiği bir şey olduğunu düşünmeyi bıraktı."

"Görünüşe bakılırsa, ikisinin de şu anda bulundukları yerde

sen."

"Kendi yollarını bulurlardı. İkisi arasında iyi bir denge var. Benji, Rory gibi dirençli olmak istiyor ve Rory de krallığın Benji gibi değişmeye değer olduğunu hissetmek istiyor."

"Ya da belki ikisi de senin gibi olmak istiyordur."

Maude birden savaş yorgunu gibi göründü. "Bauer kadınlarının yiğit bir ünü var, avcılarının mirası. Chiming Ormanı bir zamanlar korkunç cinlerle doluydu, biliyorsun. Ailem onları katletti. Şövalye ilan edildiğimde, doldurmam gereken devasa botlarım vardı. Sonra Birinci Benedict Castor benim akıl hocam oldu. Bakışlarımı krallığın daha büyük sorunlarına yöneltti - Kehanetlerin yozlaşması ve Aisling'in baskıcı eli." Baltasına vurdu. "Sadık Ormancı'yı öldürene ve doğru bir cinayetin ne olduğunu keşfedene kadar ne tür bir şövalye olmak istediğimi hiç anlamamıştım. Birdenbire bir amacım oldu ve bu çok *iyi* hissettirdi. Ama sonra Benedict bu görevi üstlendi ve başrahibe ona sapkın dedi, mezarlardaki soylular da onu destekledi."

Maude başını salladı. "Şövalyeler olarak yemin ederiz. Krallığa ve aynı zamanda hükümdarımıza. Benedict Castor için her şeyi yapardım ve o da bunu biliyordu. İşte bu yüzden-"

Nefesini içine çekti. "Bu yüzden bana onu reddetmemi söyledi. Birileri onun sapkınlığına ortak olduğumdan şüphelenirse, Kehanetlerin ve onların taş nesnelerinin kökünü kazımaya devam edemeyeceğimi söyledi. Bu yüzden biz şövalyeler onu başrahibenin huzuruna çıkardığımızda ve bir Kâhin ona Kehanetler'den beş kötü işaret sunduğunda, onu kolundan tutup avluya sürükleyen bendim. Şövalyelikten çekildiğimi ilan eden ilk şövalye bendim."

Yeşil gözleri yüzümü buldu. "Ben, ilk taşı atan."

Gargoyle ve ben tamamen hareketsizdik. "Korkunç bir şey olmalı," diye mırıldandım.

Maude sertçe başını salladı. "O gün kendi yeminimi ettim. Benedict Castor'un öğrendiği her şey, bana öğrettiği her şey boşa gitmeyecekti. Zamanımı bekleyecek, soyadımı ve gücümü başka bir Castor'u kral yapmak için kullanacaktım. Görevi devralacak ve bu sefer başarılı olacak bir kral. Daha doğru ölümlerin tadına varacağımı ve kılıcımı Omen kanıyla boyayacağımı. Her şeyden sonra"-

Gün ışığı baltasının kenarında dans ediyordu - "avcılarının mirası boşa gitmemeli, değil mi?"

Arabada uyudum ve Aisling'i hayal ettim. Çekicimi, keskimi, kireç taşı işlemeyi. Kimin ağladığını anlayamayana kadar çalmaya devam eden çanları, katedrali mi yoksa kırdığım taşları mı?

Araba sarsıldı ve ben uyandım. Etrafımda Bir'i aradım -İki'yi, Üç'ü, Dört'ü ve Beş'i- ama orada değillerdi. Işık öncekinden daha sönük, çukur yol daha az derin, ağaçlar daha seyrek, manzara kayalık ve genişti. Oturdum. Manzaraya baktım. Kralın kafilesi Tenor Nehri'ni takip ediyor, akıntıya karşı gidiyordu. Doğru gidiyordu... "Oh."

Her geçen an daha da koyulaşan koyu gri bulutların altında, uzakta pürüzlü bir dağ silsilesi belirliyordu. Sert ve sarp dağların tepeleri, yedi parmaklı devasa bir elin pençeleri gibi bir araya toplanmıştı.

Fervent Peaks.

Elimi uzattım ve çirkin adamın taş avucu oradaydı.

"Arkadaşların o yüksek, sivri yerde olabilir mi, Bartholomew?" diye sordu.

Korkunç bir ses beni sıçrattı. Uzun ve gürültülü b i r çağrı, yankılı bir gümbürtü gibi başlayıp bir çığlığın tiz notalarında bitiyordu. Kuzeyden geliyordu ve ben geniş araziye baktım. Yakındaki bir tepe, çimen, funda ve kaya-

Hareket ediyordu.

Gürültü tekrar duyuldu, o kadar yüksekti ki ellerimi kulaklarıma kapattım. Atlar bağırdı ve tepe kendini dört toynaklı ayak üzerine kaldırdı.

Hayır. Hayır, o bir tepe değildi. Tepe görünümlü, sırtı taş ve çimenlerle süslü bir yaratıktı. Ancak ayaklarının üzerinde durduğunda devasa bir yaban domuzu olduğunu fark ettim. Granit dişleri ve geniş turuncu gözleri vardı. Ağzı koyu renkli

çamurdu ve o ağız, bindiğim arabadan daha büyüktü.

Tepe falan değil. Bu-

"Mountain sprite!"

Şövalyeler bağırmaya başladı. Maude çoktan arabadan inmiş, arabanın ağzından yaylım ateşine tutulmuş, sıraya doğru koşarken gargoyl'e ve bana "Burada kalın" diye bağıırıyordu. "Dağılın," diye bağırdı. "Kırbaçlarınızı hazırlayın."

Şövalyeler dağıldı ve yer sallanmaya başladı.

"Ben derim ki, Bartholomew." Gargoyle taştan gözlerini kırpiştırdı. "Ne yapıyorlar bunlar?"

Gerçekten de. Kırbaçlar böylesine devasa bir düşmana karşı saçma bir silah gibi görünüyordu. Ama sonra şövalyeler yeniden toplandı, kararlı bir sıra halinde, kırbaçlarını şaklatarak dağ perisine doğru dörtnala at sürdüler.

Ses bir fırtına gibiydi. Keskin, uçucu. "Onu uzaklaştırıyorlar," diye mırıldandım.

Sprite kırbaçların sesinden hoşlanmadı. Feryatlarını daha da yükseltti, yerinde duramıyordu. Geniş, umutsuz gözlerinin parladığını gördüm ve sonra yaratık kendini büyük kalçalarının üzerine indirdi.

Ve saldırıyor.

Dört şövalye atlarından düşmüş, yaratık sıralarını bozunca paramparça olmuşlardı. Kırbaçlar şakladı ama yaratık saldırmaya, kükreemeye, geniş, çamurlu ağızını şaklatmaya devam etti.

"Onları yemeye çalışıyor," dedim elimi boğazıma götürerek.

"Ve bakın," dedi gargoyl'e hoş bir şekilde. "Bize doğru geliyor."

Öyleydi. Sprite, ustaca daireler çizen şövalyeler kadar hızlı değildi, onlara saldırma girişimlerinden kaçınıyordu. Ama gargoyl'e ve ben hareketsizdik ve sprite turuncu bakışlarıyla bizi yakalamıştı. Tüm dünyayı titreterek yaklaştı.

Çekicime uzandım. Avuçlarımda ve çıplak ayaklarımda tabanlarımda bir boşluk hissettim. "Belki de-"

Sprite'ın korkunç çığlığı sözlerimi çaldı, kulaklarım çığlık atacak kadar yüksekti. Arabanın atı ürktü, ileri doğru sarsıldı ve çirkin adamla ben devrildik, arabadan yola yuvarlandık.

Birbirimize girdik, ayağım kulağına girdi, sol kanadı kaburgalarımda altına girdi.

"Ne kadar onursuzca." Gargoyle bir inilti çıkardı. "Düşüğümü gören oldu mu?"

"Daha büyük sorunlar," demeyi başardım. Dağ perisi artık daha yakındaydı, kocaman gözlerini arabamıza dikmiş, koşan atımızın arkasında gıcırıyordu. Arabanın peşinden koşmaya başladı, büyük burnunu kökler gibi yola indirdi. Beş büyük adımla ata ve arabaya yetişti. Ağzını açtı.

Atı ve arabayı tek lokmada yedi.

Tahtaların iniltisini, kemiklerin çıtırtısını, atın son çığlığını duydum.

Gargoyle ve ben dehşet içinde bakıştık.

Yeryüzü tekrar sarsıldı - bu sefer şövalyeler yüzünden. Sırayı yeniden oluşturmuşlardı ve bir kez daha kırbaçlarını şaklatarak Sprite'a doğru at sürüyorlardı. Gargoyle'u kolundan tutup ayağa kaldırdım. Yoldan ayrıldık ve sarp bir granit kayanın arkasına daldık.

Şövalyeler yanımızdan geçti. Ortada Maude'u gördüm, hücum liderlik ediyordu.

Sprite döndü, büyük gözleri hücumla yüzleşirken genişledi. Ağzını açıp gökyüzünü yaracak kadar yüksek bir çığlık attığında, öfkesini ve korkusunu hissedebiliyordum.

Atlar kişnedi, şaha kalktı ama şövalyeler yerlerinde kaldı. Biri hariç, o eyerinden kaydı, diğerleri tarafından fark edilmedi, o da ilerledi. Kayaların arasına indi, altın zırhı, altın saçları gri granitin arasında parlıyordu.

Benji.

Gargoyle ve ben ileri doğru koştuk. Kralın düştüğü yere vardığımızda şövalyeler biraz uzaktaydı. Kırbaçlarını ve kılıçlarını çekmiş dağ perisinin üzerine gelmişlerdi ve daha korkunç çığlıklar duyuluyordu.

"İyi misin, Benji?" Nabzım kulaklarımda, ona baktım. "Bacağın-iyi misin-"

"Düştün ve zavallı bir kaplumbağa gibi kayaların arasına mı sıkıştın?" Kral bana mide bulandırıcı bir sırıtışla baktı. "Ne yazık ki evet."

Gargoyle dudak büktü. "Ne kadar utanç verici. Ben asla böyle hantal bir şekilde düşmezdim."

"Onu çıkarmama yardım et," diye çıkıştım, kralı kolunun altından tutarak. Gargoyle onun diğer kolunu tuttu ve Benji onu bırakana kadar çekiştirdik.

bir ılık attı.

Başını iki yana salladı. "Hırkalarım yüzünden. Sol teki sıkışmış."

Öyleydi. Benji'nin bacağının etrafındaki zırh düştüğü için bükülmüş, düştüğü kayalardaki derin yarıklara takılarak onu oraya sabitlemişti. "Onu çıkarmamız gerekecek," dedim.

Benji başıyla ufku işaret etti. "Yakında bitmiş olurlar."

Kafamı kaldırdığımda dağ perisi kaçıyordu, büyük canavar topallıyor ve kan kaybediyordu; şövalyelerden kaçmak için tepelerden ve kayalıklardan tökezleyerek geçerken ılık atıyordu.

"Dağ perileri hantal ve açgözlüdür ama kovması kolaydır," dedi Benji. Yirmi adım öteye düşmüş olan kırbacına baktı. "Ne yazık ki bunlardan biriyle savaş atı üzerinde olduğum kadar yetenekliyim-"

Toprak öyle bir şevkle yuvarlanıyordu ki bunu iliklerime kadar hissettim. Manzara yine değişiyordu, başka bir *tepe*, başka bir peri, yirmi adım önümüzde topraktan yükseliyordu. Dört ayağının üzerine kalktı, toprağın üzerinde tepiniyor, kocaman turuncu gözlerini Benji'nin üzerinde gezdiriyordu.

Dağ perisi uyumsuz bir gümbürtü çıkardı, Benji'nin kırbacını toynaklarının altında ezdi ve ilerlemeye başladı.

"Siktir." Bir kez daha krala doğru atıldım. Tüm gücümle kolunu çektim.

Ama zırhı sıkışıp kaldı.

"Bir şeyler yap, Bartholomew!" Gargoyle ellerini sıkıyor, ayak parmaklarının üzerinde gergin bir şekilde dans ediyordu. "Gerekirse bacağını ısır!"

"Oh, Tanrım." Terli parmaklarım çeliğın üzerinde kaydı. "Zırhını nasıl çıkarabilirim, Benji?"

Kralın yüzü tüm rengini kaybetmişti. Gözlerini kırpmadan dağ perisine bakıyordu. "Bir toka var, ona ulaşamıyorum."

Tırnağımı yırttım, Benji'nin bacağının etrafındaki tokaları çekiştirirken kan terle birleşti. Ama onlar da düşüşü yüzünden hasar görmüştü. Onu kurtaramadım. Bu arada uzun burnu, korkunç gözleri ve geniş, çamurlu ağızıyla Sprite yaklaşıyordu.

Şövalyeler bir kez daha toparlanmıştı; dikkatleri ve aciliyetleri bize doğru yönelmişti. Tüm güçleriyle krallarına doğru at sürdüler. Ah, nasıl da

ata bindiler.

Ama *Benji*'ye ulaşmadan önce sprite'a ulaşamayacaklardı.

Kral sallandı ve etrafımızdaki kayalar da sallandı, dağ perisi yaklaştı. Vücudu ne kadar büyükse - burnu geniş ve brome kaplı derisi kalındı - sprite'ın olabileceğinden daha küçük olduğunu görebiliyordum. Kaburgalarını sayabiliyordum. Omuz ve kalça kemiklerinin sivri uçlarını görebiliyordum. Acıkmıştı. *Açlıktan ölüyordu.*

Benji bana baktı, bacağını boşuna çekiştiriyordu. "Kaç Altı," dedi, beti benzi atmıştı. "Kaç."

Çömelip, kralla hortlağın tam arasına sabitlendim. Kırbaçlar uzaktan şaklıyordu ama yaratık bize doğru gelmeye devam ediyor, sıcak nefesi yüzümdeki saçları uçuruyordu.

Elim kemerime gitti. Çekicimi ve keskimi çıkardım.

Sprite'ın burun delikleri alevlendi. Traum'un bir yarattığı olarak, aletlerin silah olabileceğini ve silahların acı aletleri olduğunu biliyor olmalıydı. Yine de gelmeye devam etti.

"*Git*," diye bağırdı Benji, kayalara doğru umarsızca çekiştirerek. Çekmedim.

Sprite yaklaştı. Daha da yaklaştı. Çığlık attı ve rüzgâr o korkunç uğultuyu taşıdı, ben de yerimde durdum. Çekicimi kaldırdım. Sahip olduğum tüm gücü kullandım.

Ve salladı.

Keskinin ucunun altında patlamış bir damara benzeyen büyük bir yarık açıldı ve yüzlerce kırbaçtan daha gürültülü bir *çatırtı* havayı ikiye böldü. Benji'yi rehin tutan granit kaya ikiye bölünerek kralın bacağını serbest bıraktı. Onu iki kolumun altına aldım. Onu serbest bıraktım.

Benji'nin nefesi kesildi ve peri gelmeye devam etti-

Taştan kollar beni sardı. "Çocuğu sıkı tut, Bartholomew," diye seslendi gargoyl'un sarp sesi. Büyük taş kanatlarını açtı. Ayaklarından fırladı.

Ve sonra havalandık.

Rüzgâr yüzümü tokatladı, kollarım Benji'nin etrafında kilitlendi ve gerildi. O da beni tuttu ve çirkin yaratık ikimizi de tutarak yükselirken kendi kendine kıkırdadı. "Ne kadar eğlenceli! Benim açımdan ne harika bir cesaret gösterisi."

Bizi doğrudan şövalyelerin üzerinden uçurdu.

dağ perisi. Canavar ılık attı, kaçmaya çalıřtı. Kılılarına karřı koyamadı. Onu kestiler ve yere dūřtūğūnde yeryūzū son bir kez sarsıldı.

Her şey durgunlaştı.

Gargoyle çimenlerin ūzerinden geçti, sonra da çimenlerin ūzerine dūřtı.

Benji ve ben inleyerek bir yığın halinde dūřtūk. Ŗksūrdūm. "Sen iyi misin?"

"Sanırım Ŗyle." Kralın altın sarısı saçları terden kararmış, kırmızı yanakları solmuştu. Ama mavi gŖzleri kararlıydı. Elimi tuttu. "Kaldığın için teřekkūr ederim. Çok cesursun, Altı."

O zaman Benedict Castor'un bir an için Ŗleceğini dūřūndūğūnū fark ettim. On yedi yařında, dūnyada kanıtlaması gereken her řeyi olan bir ocuk. "Senin kadar cesur değilim, Benji."

Rūzgār otların arasında řarkı sŖylūyordu, tepeler ve yol sessizdi, sanki her řey korkunç bir rūyaymıř gibi. řimdi bize doğru at sūren řŖvalyelere baktım. Arkalarında, bir kez daha bir tepe gibi, Ŗldūrūlmūř dağ perisinin cesedi yatıyordu.

GŖzlerimin arkasına keskin bir şey battı. "Ne yiyorlar?"

Dağ perileri mi?"

"Zirvelerden gelen şeyl."

Bakışlarımı krala çevirdim. "O halde yapılacak en doğru řey *onu Ŗldūrmek* değil, şeyle beslemek olacaktır."

Benji kırık eldivenlerini kurcaladı. "Muhtemelen. Ama girmek ūzere olduğumuz topraklar Fervent Peaks'in soylu ailelerine ait. Ve onlar da bu toprakları Sprite'larla paylařmaya kesinlikle karřılar." Kayıřları nihayet Ŗzūldū ve rahat bir nefes aldı. "Ne de olsa sprite'lar yūzyıllardır Traum'un bařına bela oldu. Bunu herkes biliyor."

"Belki de," diye mırıldandım. "Yine de, oldukça bilge biri bir keresinde, 'Traum'un tarihleri onlardan yararlananlar tarafından yazılır ve nadiren onları yaşayanlar tarafından yazılır' demişti."

Benji'nin elleri durdu. Bana baktı. Ama o bir yanıt veremeden řŖvalyeler etrafımızı sardı ve krallarını kontrol etmek için atlarından indiler. řŖvalyeler krallarının dūřtūğūnū fark etmedikleri için Ŗzūr dilediler. Birkaç kıkırdama, birkaç ağır nefes verme ve saėlıklı miktarda kūfūr de vardı, řirket sprite'ı Ŗldūrdūkleri için her açıdan memnundu-

"Çekil."

Birisi grubun arasından ite kaka ilerliyor, aceleci adımlarla ilerliyordu.

Rory.

Yüzü çizilmişti ve sıcaklıktan yoksundu. Benji'yi, beni ve çirkin yarattığı çimenlerin üzerinde yan yana, bütün ve zarar görmemiş bir şekilde otururken gördüğünde, elini ağzına götürerek kısık bir ses çıkardı

-Sonra da geldiği gibi kabaca çekip gitti.

Maude, Benji'yi çimlerin üzerinden aldı. Ona baktı. "Tek parça halinde mi?" diye sordu.

Benji titrek bir kahkaha attı. "Hepsi tek parça halinde."

Maude onun omzunu sıktı, sonra bakışlarını bana çevirdi ve gülümsedi. Sanki kralını kurtarmaktan daha fazlasını yapmışım gibi. Sanki sadece memnun değil, gururluydu da. "İyi iş çıkardın." Gargoyle'a başını salladı. "Sen de öyle."

Kaybolan arabamızın parçalarıyla dolu olan yola geri yürüdük.

"Bak Bartholomew," dedi gargoyle, bir çalının üzerinden çizmelerimi kaldırarak. "Ayak eldivenlerin hiç zarar görmemiş."

"Peki, ne biliyorsun." Maude karaçalıların arasından büyük bir hasır kutu çıkardı. "Bu da var."

"O da ne?"

"Güzel balmumu postun," dedi, mandalını açıp bana balmumuyla kaplı Diviner elbisemi gösterdi. Üzerimden kestiği elbiseyi -zırh için tam ölçülerimi-.

Maude kalıbı işaret etti. "Bir dahaki sefere bir dağ perisiyle karşılaştığında ona göre giyinmiş olacağını bilerek daha rahat uyuyacağım. Bunu ilerideki karakoldaki Petula Hall'a göndereceğim. Demircim bununla ne kadar çok vakit geçirirse o kadar iyi olur. Etkileyici ölçüleriniz var."

Başımı ona doğru çevirdim. "Bir Kâhin için mi yani?"

Beni azarlayan bir bakışla süzdü. "Sözlerimde hayalet yok, Altı. Çiçek kokularının ardına saklanan çürükler yok. Sana hakaret ettiğimde bunu anlayacaksın." Kutuya doğru başını salladı. "Cesur bir ruha uygun güçlü bir vücudun var. Tüm söylemek istediğim buydu."

Zalimlikten uzak dürüstlüğü beni utandırdı. "Senin paranı ödeyemem.

zırhçı."

"Kuyruk tüylerini kaybetme, bir şeyler ayarlarız. Tabii bu iş bitmeden Kâhinlerinizi bulmazsanız."

"Ben kullanmazsam başka bir şövalyenin kullanabileceğinden eminim."

Gözlerinde okuyamadığım bir şey vardı. Alay ya da açlık ya da acıma değil... "Bu senin zırhın gibi herkese uyacak kadar şekilsiz değil. Kimse bu zırhı senin kadar iyi giyemez."

O gittikten sonra ne olduğunu anladım. Nezaket. Gözlerinde nezaket vardı.

ON ALTINCI BÖLÜM

ÜZÜCÜ OLAN KUTSALDIR

Fervent Peaks'in yükseklerindeki köye ulaştığımızda gecenin ilerleyen saatleriydi. Yağmur yağıyordu, gökyüzü bulutlarla siyaha boyanmıştı. Gargoyle ve ben yeni bir arabadaydık, kurutulmuş et kokan bidonlara ve bira kokan fiçılara doğru itilmiştik. Biz

Asırlardır yokuş yukarı, kaplıcaların yanından geçip Fervent Peaks'e doğru, kükreyen Tenor Nehri'ni hiç gözden kaçırmadan eğimli bir yolda ilerliyordu.

Arnavut kaldırımlı yollar ya da tuğla evler yoktu. Fervent Peaks, Seacht'ın hareketli modernliğine ev sahipliği yapanlardan çok farklı balıkçılara sahipti. Burada yollar toprak ve kayaydı, evler ahşap ve sade. Duvarlardan balıkçı ağları sarkıyor, pencerelerden meşale ışıkları dökülüyor ve açık kapıların silüetinde bizi izleyen karanlık figürler görülüyordu. Hiçbir selamlama sesi yoktu. Tenor ve rüzgâr dışında her şey sessizdi.

Şövalyelerden bazıları selamlamak için ellerini uzattı ve faydacı deri ve yün giysiler giyen kadın ve erkekler tarafından aynı şekilde karşılık gördü. Köydeki tek süs eşyası -piskoposluk aletleri dışında

-Kapılarının koyu renkli ahşabına oyulmuş tek bir kürek vardı.

Hırslı Kürekçi'nin inancını mırıldandım. "Sadece kürek, sadece güç, ilahi olabilir."

Hava incelmmişti. Daha soğuk. Yağmur damlaları yüzüme çarptı ve kollarımı kendime sarıp gece gökyüzüne baktım, bir yerlerde diğer Kâhinlerin de gökyüzüne bakıp bakmadığını merak ettim. Karavanımız yukarı, yukarı ve yukarı-

Araba dibe vurdu ve sarsılarak durdu.

Yol, rüzgârın dişlerini gösterdiği geniş, yüksek bir platoda durdu. Maude, Tepeler'de yaşayanların çoğunun burada oturduğunu söylemişti; evler, ahırlar, bir salon gibi önemli sayıda bina görebiliyordum. Yoldakiler gibi kabaydılar, büyük bir daire şeklinde yayılmışlardı. Dairenin ortasında, dev bir ıslak kalp gibi şıpırdayan

su dolu bir leğendi.

Rüyalarımındaki havza olmadığını hemen anladım. Çok geniştir, çok gürültülüydü. Kükreyen bir şelale dik bir kaya yüzeyinden içine dökülüyor, suyu karıştırıyor, asla kristal görünecek kadar durgun bırakmıyordu. Yine de güzeldi - yüzeyinde dalgalanan ay, Tenor ona su veriyor ve aynı zamanda onu alıp götürüyordu.

Bir esnemeyi bastırdım. "Saat kaç?"

"Geç." Maude at arabasından indi. "Bağnazlar hiç şüphesiz beklemişlerdir."

"Hangi bağnazlar?" diye sordu gargoye.

Cevap balıkçı kıyafetleriyle geldi.

Balmumuyla kaplanmış deri kukuletarlar takmış, her birinin omzuna ağlar asmış beş figür, müştemilatın en büyüğünden çıktı. Meşale ışığı yaşlı, gülümsemeyen yüzlerindeki çatlaklara vuruyordu. "Kral Castor." Kervanın başına yaklaştılar. "Şahininiz dün geleceğinizi söylemişti."

"Özür dilerim." Benji atından indi, meşale ışığı lekesiz zırhının üzerinde dans ediyordu. "Seacht'taki işimiz beklediğimizden uzun sürdü."

Figürler kendilerini tanıttılar ve isimlerini öyle bir söylediler ki, Tepeler'in soylu ailelerinden olmaları gerektiğini hemen anladım. Benjiyi zaten tanıyorlardı -belki de şövalye olduğu zamandan beri- ama o artık kraldı. Formalitelerin yerine getirilmesi gerekiyordu.

gözlemlendi.

Şövalyelerden birkaçı öne çıkarak figürleri selamladı. Hamelin de onlardan biriydi. Kendisini Avice Fischer olarak tanıtan bir kadının yanına geldi. Sarı saçları ve onunki gibi düz beyaz dişleri vardı ve kucaklaştılar. Sanırım annesiydi.

Kadının gözleri oğlunun yanından geçip doğrudan bana dikildi. Sonra gargoye'a. Sonra tekrar bana. "Aranızda bir Kâhin var."

"Evet." Hamelin kenara çekildi. Annesinin yaptığı gibi bana baktı. "Bu Altı. Bir arkadaş."

Üç at geçtikten sonra Rory homurdandı.

Hamelin yanağının içini ısırdı. "*Kralın* arkadaş."

Maude Benji'nin omzuna dokundu. Benji boğazını temizledi ve soylulara öyle bir ses tonuyla hitap etti ki kelimeler prova edilmiş gibi geldi. "Koşullar bizi bir araya getirdi. Mezraları ziyaret ederken Kâhin de benimle birlikte seyahat edecek. Kehanetlerden iyi bir işaret."

"Bunu nasıl hayal edebiliyorsun?" Başka bir soylu; uzun boylu, yaşlı, ince yüzlü bir adam. "Gerçekten de, kısa bir süre önce Aisling Katedrali'nde Kehanetler'den beş kötü alamet aldığınıza dair söylentiler var, Kral Castor." Burnunun ucuyla Benji'ye baktı. "Belki de büyükbabana çok fazla benziyorsun."

Şövalyeler sessizleşti. Maude ve Rory ikiz tepkiler verdiler, ikisi de öne doğru eğildi, çeneleri gerildi-

"Ses tonunuzdan hoşlanmadım."

Konuşan gargoye idi. Bütün gözler ona döndü. Yarasaya benzeyen yüzü soğuk kalırken, parmakları arkasından heyecanla şaklıyordu. Bundan zevk alıyordu. "Kılıçlar ve zırhlar taş için bir hiçtir. Bir Kâhin kralın yanında yürümeyi seçti ve onun yöntemlerini sorgulamak Aisling'i ve dolayısıyla Kehanetlerin kendisini sorgulamak demektir. Yaptığın şey bu mu, yoksa seni böyle deli bir elma yapan irtifa mı?"

Çürük elma, diye mırıldandım.

Adamın rengi soldu. "Kâhin'e hakaret etmek istememiştim." Başını eğdi. Dişlerinin arasından, "Krala da." dedi.

Rory, Fig'e doğru eğildi. "Gördüğün tek Kâhin o mu?"

Geç mi kaldın?"

Soylular karşılıklı bakiştılar. "Evet," diye yanıtladı Hamelin'in annesi. "Daha fazlasını beklemeli miyiz?"

Midem bulandı.

"Pek olası değil." Rory'nin bakışları yüzüme kaydı. "O kralın misafiri. Ona herhangi bir şekilde hakaret edersen, şövalyelik cevap verecektir. Kefenin altına bakmaya çalışırsan, o ve çirkin yaratık uygun gördükleri şekilde karşılık verirler. Herhangi bir katliama karşı tam dokunulmazlıkla."

Gargoyle gözlerini kırptırdı. "Oh, Bartholomew. Rüya gibi biri."

Şövalyeler bir sıra oluşturdu ve köyün içinden ilerledi, çirkin adam ve ben arkada kaldık. Dağ kayalarının arasından ve meşalelerin altından geçtik. Hangi taşın genç, hangisinin yaşlı olduğunu pürüzsüzlüklerinden, zaman ve hava koşullarından ve bir öğütme taşı kadar etkili olan yağmurun sürekli saldırısından anlayabiliyordum.

Meşale alevleri titriyor ve küreğin devasa kanvas bayrağı rüzgârı yakalayarak kırbaç sesleriyle bizi çağırıyordu. Benji ve şövalyeleri alıştırılmış bir düzen içinde hareket ediyorlardı; adımlarını bilmediğim bir dans. Yarım bir daire oluşturdular, Benji dairenin tam ortasındaydı ve beş soylu ona bakıyordu.

Soylulardan biri, omuzlarındaki ağı parmaklayarak, "Hırçın ve acımasız," diye seslendi, "nehir her zaman bir yol açar. Sadece kürek, sadece güç, ilahi olabilir."

Avice Fischer ağını uzatarak konuştu. "Bizim mezarların en ilkeli olduğumuz söylenir; Tepelerimiz nezaketten yoksundur, biz de öyleyiz. Belki de bu doğrudur. Ama manzaramız tarafından sertleştirilmek, rahatsızlığı bilmek ve ona karşı güçlü bir şekilde galip gelmek, Ardent Oarsman'a yakın olmaktır." Gözlerini bana çevirdi ve varlığım ona güvence vermiş gibi başını salladı. "Üzücü olan kutsaldır, öyle değil mi Aisling'in Kâhini?"

Herkes bana döndü. "I-"

Benji'nin kaşları dikleşti.

"Yani..." Boğazımı temizledim. "Bu doğru. Acı veren şey kutsaldır." Başrahibenin en iyi taklidini yaparak sesimi alçalttım. "Sizler, burada, Fervent Peaks'te, Kehanetlerin mucizelerine tanık olun. Onların alametlerinin öğrencileri. Her zaman onların yüceliğinin ziyaretçileri olun."

Soylular başlarını salladı. Avice Fischer ellerini yıldızlı gökyüzüne kaldırdı. "Ziyaretçiler hariç her zaman."

"Ziyaretçiler hariç her zaman," diye tekrarladı Benji.

"Ziyaretçiler hariç her zaman," diye yankılandı şövalyelik.

Herkes hareket etmeye başladı. Kayaya oyulmuş kaba merdivenlerden indik, o kadar ıslak ve tehlikeliydi ki kaymamak için gargoyl'un kolunu tutmak zorunda kaldım. Alçak, sabit bir kükreme duydum.

Şelale. Havza.

Suyun aşağısında meşale yoktu, sadece ay ışığı yolumuzu aydınlatıyordu. Havzanın ağzına geldiğimizde birden fazla şövalye kayalara takılıp tökezledi. Durduğumuzda, şövalyeler bir sıra halinde dağıldı. Beş balıkçı teker teker ağlarını havzaya attı.

Benji zırhını çıkarmaya başladı.

İlk olarak kaskı. Sonra eldivenleri. Vambraces, pauldrons ve göğüs zırhı. Zırhının parçalarını yere bıraktı ve şövalyeler sanki onun parçalarını koruyorlarmış gibi teker teker onları aldılar.

Benji sadece dolgulu gömleğini ve pantolonunu giydiğinde, gece gökyüzünün altında ilk sevgilisiyle buluşmak için yatağından sıvışan bir çocuk gibi görünüyordu. Ama yüzü solgundu, yanaklarının kırmızı rengi azalmıştı. Ne bir aşığın yaramazlığı ne de coşkusu vardı; gözlerinde görebildiğim tek şey korkuydu.

Titreyerek önce gömleğini, sonra da pantolonunu çıkardı. "Ne halt ediyor bu?"

"Secde ediyor." Maude'un sesi sertti, gözleri de öyle.

Kral, şövalyelerinin ve Fervent Peaks'in soylularının önünde çırılçıplak duruyordu. Başımı çevirmek istedim. Onun soğuk, savunmasız bedeninden başka bir yere bakmak istedim. Ve merak ettim-

Beni ıslak bornozumla Aisling'deki pınarın başında izlerken böyle mi hissetti?

Benji havzasına girdi. balıkçılarının ağları orada idi. Sözsüz, onlara doğru yüzdü. Kendini onların içine sardı. "Bu su donuyor olmalı," dedi çirkin adam.

"İşte kral budur," diye mırıldandı Maude. "İtaatkâr; bir tanık, bir öğrenci, Kehanetler'in bir ziyaretçisi olmak dışında herhangi bir inançtan yoksun.

Bir inanç sembolü."

Başımı salladım. "Soylular onun için bir gösteri yapıyor."

"Mezralar kendi gösterilerine önem verirler. Tanrıları, törenleri. Benji de onları memnun etmek istiyor. Yani şimdilik bu, onlara ayak uydurma gösterisi yapmak anlamına geliyor." Bakışlarını kraldan hiç ayırmadı. Daha önce fark etmemiştim ama zırhının kayışları gevşekti. Sanki her an yırtıp atabilecekmiş gibi. "Donmayacak. Göründüğünden daha güçlüdür."

"Tören ne kadar sürecektir?" "Bir saat kadar suda kalacak."

Kollarımı kendime doladım, iliklerime kadar üşüyordum. Sonra sıcak bir varlık arkamda durmak için hareket etti ve bir el sırtıma bastırdı. Kim olduğunu bakmadan anladım.

Rory gümüş bir şişe taşıyordu. Tıpası takılıyken bile içindekilerin hafif kokusunu alıyordum. Tatlı çürük-Aisling'in kaynak suyu.

Rory ağzını kulağıma yaklaştırdı. "İyi bir küçük asker olma zamanı."

Titredim. Gargoyle'a döndüm. "Kısa süre içinde döneceğim."

Rory koluma girdi. Gerçek dışı bir vınlama hissi bedenimi ele geçirdi ve Rory ile ben tamamen görünmez olduk. Yeniden ortaya çıktığımızda, havzadan uzakta duruyorduk. Rory gümüş şişeyi bir kaya yığınının üzerine koydu, tıpasını açtı, sonra kolumu tekrar kavradı ve parası uçtu.

Kayaların arasındaki bir sırtın üzerine indik. Etkileyici bir manzaraya sahipti ve bizi şişeyi yerleştirdiği şeylin tam üzerinde, gölgede tutuyordu.

"Küçük yemimiz." Rory beni bıraktı. Kayalara yaslandı. "Şimdi bekleyeceğiz."

Gözetleme yerimiz sisle kaplanmıştı. Maude'un bana verdiği yün pelerini çenemin altına sardım ve nefesimin buharlaşmasını izledim.

"Yani." Rory pelerininden bir sap boş ot çıkardı, yanında olmayan çakmak taşını bulmaya çalıştı, sonra da istemeye istemeye geri soktu. "Tepeler hakkında ne düşünüyorsun?"

Onu bir tıslamayla susturdum. "Gizli olmaya çalışıyoruz." Homurdandı. "Doğru ya. Özür dilerim."
Manzaraya baktım.

Uzun bir aradan sonra Rory'nin sesi kesildi. "Orada yaptıkların için teşekkür ederim," dedi. "Benji'yi o şekilde kurtardığın için." Bir nefes verdi. "Çoğu kişiden daha iyi bir şövalye oldun."

"Benimle dalga geçme."

"Dalga geçmiyorum."

Sessiz kaldım. Sonra-"Seacht'a döndüğümde. Su perisi elimi ısırduğunda. Merhametin bir zanaat olduğunu söylemiştin. Sprite'lar söz konusu olduğunda, bunu tam olarak yapmaya çalışırsın." Kaşlarım çatıldı. "Bu bir şövalye erdemi değil, değil mi? Senin erdemlerinden biri."

"Erdemli olduğumu kim söyledi?"

Karanlığın içinde parıldadım.

Rory bir nefes verdi. "Ben kimsesiz bir çocukken hiçbir hortlak benden faydalanmadı. Hiçbir cin beni dövmedi. Beni kullandı." Gözlerini göremiyordum. Ama gözlerinin üzerimde olduğunu biliyordum. "Hiçbir peri bana özel olduğumu söyleyip canımı yakmadı."

Ne demek istediğini tam olarak anladım ve keşke anlamasaydım dedim. Hafif bir yağmur başladı ve pelerinimi etrafıma doğru çektim.

"Sana verdiğim botları hâlâ giymediğini görüyorum," dedi Rory. "Bunu bir cesaretlendirme *işareti* olarak algılayacağımdan mı korkuyorsun?"

Bakışlarım onun karanlık silüetine kaydı. "Bunları bana Maude aldı." "O mu aldı?"

Hiçbir şey söylemedim ve o da kıkırdadı. "Rahat ol Kâhin, seni ittiğimin gayet farkındayım. Bunu kanıtlamak için ayak parmaklarının donmasına gerek yok. Onlar sadece bot."

Sessiz kaldım.

"Gerçekten benimle konuşmayacak mısın?"

"Yanlış bir fikre kapılmanızı istemem."

"Yanlış fikirlerle doluyum." Rory durakladı. "Bu demirhanede olanlarla mı ilgili?"

"Demirhanede hiçbir şey olmadı."

Aramızdaki sessizlik, nefes alış verişlerimizin sesiyle gerilmişti. "Evli misin?" diye sormamın tek nedeni, benim onun, onun da benim yüz ifademi göremeyecek kadar karanlık olmasıydı.

Rory öksürdü. "Yine mi geldin?"

"Dört evli bir şövalyeyle oynadı. Bilerek yapmadı, evli olduğunu söylemedi. Ve düşündüm ki... belki de bazılarınız evliydi ve Aisling'e geldiğinizde bunu söylemediniz, çünkü bizim eğlenmemiz için orada olduğunuzu düşündünüz, ya da biz sizin eğlenmeniz için."

Yavaşça verdiği nefesin sesini duydum. "Peki ya evli olsaydım? Bu ne olurdu? Seni *rahatsız* mı *ederdi*?"

İçimde bir canavar vardı ve boğazımı tırmalıyordu. "Öyle misin?"

Acı çektiğimi biliyormuş ve bunun tadını çıkarmak istiyormuş gibi cevap vermekte ağır davrandı. "Hayır, Diviner. Ben değilim."

Canavar geri çekildi, midemin çukuruna bir kez daha yerleşmeden önce saygınlığımı çentikledi. "Hoşlandığın biri var mı? Belki bir şövalye arkadaşın?"

"Bu yapılmaz," diye mırıldandı Rory. "Şövalyelikte yatak ilişkisi yasak."

"Kuralların istisnaları olduğunu söylemiştin. Senin bir şövalye olman bunun kanıtı."

"Evet, benim bile çiğnemediğim birkaç ilke var. Başka bir şövalyeden hoşlanmıyorum." Sesinde bir gülümseme duyabiliyordum. "Şimdi sessiz ol. Gizli olmaya çalışıyoruz."

Kayaya yaslandım ve bakışlarımı bir kez daha aşağıdaki kaynak suyu şişesine diktim. Bir yerlerde bir baykuş ötüyordu. Uzaktan şelalenin kükrediğini duyabiliyordum, gecenin durgunluğuna karşı sabit bir mırıltı-

"Hiç *hoşlandığın* biri oldu mu?" Rory sordu. "Tor'a gelen ve gözünüze çarpan biri?"

Karanlığa doğru sııttım. "Neden? Bu seni *rahatsız eder* mi?" Cevap vermedi.

"Birkaç kez ilişkiye girdim. Hiçbiri kalıcı olmadı." "Neden olmadı?"

"Şövalyeliğinle aynı. Aisling yatak arkadaşlarını engeller. Yaşadığım her flört başlamadan bitmişti. Ve hiçbir şeyin uzun sürmeyeceğini biliyordum,

Ben asla-"

Utanla yutkunararak kısa kestim. "Asla ne?"

"Hiçbir ey."

Gitmesine izin vermedi. "Asla...?"

"Asla rahat edemedim. Hissetmen gereken şeyi asla hissedemezsin. Bilirsiniz, kendini bir başkasıyla kaybetmek. özölme." Yüzüm o kadar sıcaktı ki canımı acıttı. "Küçük ölüm."

Kalbimin bir atışı kadar sessiz kaldı. Sonra iki. Üç. "Hiç bitirmedin."

"Başka biriyle değil."

Bana güleceğini düşündüm. Ya da ayakkabım olmadığını söylediğimde olduğu gibi inanmayacağını. Ve bu benim hatamdı, onun haritasını çıkardığımı düşünmek - alayını, mizahını ya da insanlığını tahmin edebileceğimi düşünmek. Her seferinde kendine başka bir kapı açtı.

"Pith, bende bir sorun olduğunu düşünüyorsun-"

"Bilmiyorum." Rory'nin sesi çakıltaşı gibiydi. "Nasıl bir şey olacağını merak ediyordum. Seni özölürken izlemek."

Gece soğuktu, hava inceydi ve ben düşüncesiz ve nefessizdim. Başıımı onun siluetinden uzağa çevirdim, nabzım haykırıyordu-

Ve bir gölgenin hareket ettiğini gördüm.

İlk başta kayaya benziyorlardı. Gri, dokulu derileri, dağlardan düşüp canlanmış gibi duran uzun şeyl parçalarıyla kolayca karıştırlabilirdi. Ama hareket etmeye devam ettiler, üçü de garip, sarp elleriyle yakındaki kayaların üzerinde sürünüyordu.

Sonra havayı kokladılar, gri dudakları sivri dişlerinin üzerine yayıldı, boğazlarından taş kırılmasına benzer bir ses ıktı.

Nefesim kesildi.

Rory çoktan yanıma gelmişti. "Daha fazla sprite." "Ne yapıyorlar?"

Parasını parmaklarının arasında çevirdi. "Bilmiyorum."

Sprite'lar büyük şeyl sürüngenleri gibi taşların üzerinde gezinip kokluyorlardı. Beki köpekleri gibi şişenin etrafında döndüler ve tatmin olmuş görünerek gölgeye çekildiler. Rory ve ben hiç kıpırdamadan bekliyor, izliyorduk. Tam da gece

boş durgunluğuna geri dön-

Karanlıktan bir figür geldi.

Uzun boylu, pelerinli, kambur, sert adımlarla yürüyordu, uzun siyah kolları bir tür bastonun üzerine dökülmüştü. Figür kaynak suyu şişesini aldı ve başını geriye attı.

Ve içindekileri ağzına attı.

Rory'nin nefesi kulağıma takıldı ve kalbimi büyük bir boşluk kapladı. Yüzünü görmeden bir tanrıya değil, bir ölümlüye baktığımı biliyordum.

Bir Omen, Aisling'in suyunun kokusuyla dışarı çekildi.

Hırslı Kürekçi.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

ATEŞLİ KÜREKÇİ

Kürekçi'nin kambur duruşu düzeldi. O zaman yaslandığı nesnenin bir baston olmadığını gördüm.

Taştan bir kürekti.

Omen büyük, hırıltılı bir nefes çekti, şişeyi bıraktı ve periler gibi gölgeye döndü.

Rory kolumu çekti. "Hadi gel."

Dağ yolu ıslaktı. Tehlikeliydi. Yanlış bir adım atarsam kayıp düşebilir ve rüyalarımda yaptığım gibi kayalara çarpabilirdim. Ama ben dengemi korudum, Rory de korudu ve ikimiz de ayın gümüş parıltısına basmamaya dikkat ederek, gölgeler arasında manevra yapan Ardent Oarsman'ı izleyerek sırtın üzerinden hayalet gibi geçtik.

Gürül gürül akan şelaleye yaklaşıyorduk. Uzaklarda, suyun kenarında durmuş, ağların içindeki Benji'yi izleyen soyluların, şövalyelerin şekillerini görebiliyordum. Herkes krala bakarken, kimse şelaleyi izlemiyordu.

Kimse Azimli Kürekçinin küreğini şelalenin gürül gürül akan köpüklerine doğru kaldırıp gözden kaybolduğunu görmedi.

Rory ve ben olduğumuz yerde durduk. "Kürek," dedim. "Onunla suyun içinde seyahat edebilir." Başımı arkaya attım ve küreği ölçtüm.

Kükreyen şelale, buğusu saçlarımı ıslatıyor. "Oraya çıkmamız gerek. Yazı tura atabilir misin?"

Rory kaşlarını çatıyordu. "Çok yüksek."

Tırmanış yoktu; kayalıklar dik ve kaygandı. Ve dağ yolu ayaklarımızın dibinde bitiyordu. Bu zirveye tırmanmanın tek yolu... hiç tırmanmamaktı.

"Bir fikrim var." Rory'ye döndüm. "Bundan hoşlanmayabilir."

Beş dakika sonra Rory, çirkin yarattığı bileğinden tutarak, parasının ışıltısıyla yeniden ortaya çıktı. "Çöz beni, seni vahşi!" diye bağırarak, çırpınarak. "Oh, Bartholomew, Tanrıya şükür buradasın. *Kaçırıldım!*"

Elimi taşın ağzının üzerine bastırdım. "Bağırmayı kes, *hayır-hayır*, beni ısırma." Şelaleye baktım. "Uçmana ihtiyacımız var, çirkin yaratık."

Hiç memnun değildi. Onu pohpohlayıp cesur dediğimde ve Rory beni sürünürken gördüğünde sırtıttığında memnun olmamıştı. Uçmaya başladığında, ayaklarını yerden kesip şelalenin tepesinden yukarı, yukarı süzüldüğünde ve geri döndüğünde memnun olmadı.

"Ee?" Rory volta atmayı bıraktı. "Ne gördün?"

Gargoyle esnedi. "Önemli bir şey değil."

Omuzlarım düştü. "Yukarıda bir şey yok mu?"

"Tepelerin arasında düz bir yayla ve üzerinde bir su kütlesi ve çirkin bir taş kalenin ağzında uzanan bir dizi kayalık hayvan var. Dediğim gibi, önemli bir şey yok."

Rory'nin başı, sahip olmadığı sabır için gece gökyüzüne dua ediyormuş gibi geriye eğildi.

Avucumu gargoyle'un taş yanağına koydum. "Bizi oraya götür."

Kendisine emir verilmesine hâlâ içerliyordu. Ama sonra gargoyle bir kolunu Rory'ye, diğerini de bana doladı ve bizi birbirimize öyle sıkı bastırdı ki bir ses çıkardım. Rory'nin ön tarafı benimkine çarptı ve bana baktığında koyu renk kirpikleri yanaklarını havalandırdı. Kollarını uzattı. Nefes nefese, "Girebilir miyim?" diye sordu.

Başımı salladım ve o da kollarını belime doladı.

Benji ile uçuşumu hatırladım. Başka birinin düşmesini engellemenin verdiği acı, efor. Rory'ye, "Daha sıkı," dedim.

kollarını kaldırıp zırhlı omuzlarına doladı.

Gözleri parladı ve belimi kavrayışı daha da sıkılaştı. "Seni bırakmayacağım, Diviner."

Gargoyle havaya fırladı.

Rory küfrederek bana daha sıkı sarıldı ve rüzgârın ve şelalenin nemlendirici sisinin dövdüğü gökyüzüyle buluştuk. Gargoyle bizi sımsıkı tuttu, kanatları etkileyici bir güçle çarpıyordu ve şelalenin ağzına ulaştığımızda yukarı doğru süzüldü ve bizi aşağıdan görmenin imkânsız olduğu düz bir yaylaya indirdi.

Ayaklarımız taşla çarptı ve gargoyle'un kolları etrafımdan çekildi. Rory'ninki öyle değildi; yanakları rengârenk, gözleri ıslık ıslık, saçları rüzgârda savrulmuş bir halde çevremizi inceliyordu. O kadar-o kadar-

Bakışları benimkilerle çarpıştı. Belimi ve omuzlarımı bıraktı. Nefes verirken çıkardığı titrek sesi duydum ve sonra ikimiz de başka tarafa baktık. Çabuk.

Etrafımızdaki tepeler gerçekten de yedi parmaklı bir ele sabitlenmiş pençeler gibiydi. Ve o elin avucunda, cam gibi pürüzsüz bir leğen vardı. Rory, ben ve çirkin adam kayaların üzerinde durup suya baktık. Dağlardan kopup gelen kar yığınlarıyla beslenen bu havza, şelalenin anasıydı; tüm Tenor Nehri'nin anası. Yine de bir aynanın yüzeyi gibi hareketsiz, durgun olacak kadar büyüktü. Karanlıkta bile ne kadar berrak olduğunu fark ettim - o kadar saftı ki sanki sadece bakarak onu kirletmişiz gibiydi. Ama ben bu suya -bu havzaya- daha önce de bakmıştım. Binlerce kez.

Ama hep rüyalarımda.

Ayın kırışık yüzünün yanında, suyun üzerine yansıyan bir kale vardı.

Uzun, eski ve kaba, dağlarla aynı gri renkteydi, sanki onu oyan kişi Tepeler'in kendisinden şeyil toplamış gibiydi. Girişi kaldırılmıştı ve taş merdivenin üzerinde büyük bir taş kapıya çıkılıyordu-

Sprite'lar. En az on taneydiler, daha önce gördüğümüz şeyil türünün aynısıydılar. Uykuda kendi etraflarında kıvrılmış yatıyorlardı, kayalık göğüsleri yükselip alçalıyordu.

Ellerim kemerimdeki çekiç ve keskiye gitti. "Acaba

"Diğerlerini de alalım mı?"

"Benji hâlâ suyun içinde olacak. Kürekçiye ortadan kaybolması için zaman tanımak istemeyiz," diye fısıldadı Rory, öne doğru bir adım atarak.

"Ani hareketler yok, tamam mı?"

"Diyorum ki, Bartholomew-"

"Konuşmak da yok." Başıyla merdivenleri işaret etti. "Çok ama çok sessiz gideceğiz."

Kalenin taş basamaklarında ayaklarım sessiz ve çok soğuktu. Ben gargoyle'un elini mengeneyle tutarken Rory de diğer elini tutmuş, sağ elini yumruk yapıp Artful Brigand'ın sikkesine sarmıştı.

Üçümüz merdivenlerden yukarı doğru sessiz, eğri büğrü bir sıra halinde yürüdük.

Şeyl serpintileri uyumaya devam ediyordu, uyku nefesleri alçak hırıltılar çıkarıyordu. Birkaçı kıpırdandı, diğerleri havayı kokladı; dış sıraları ince dudakların arkasından görünüyordu. Hatta bir tanesi ben geçerken sivri dilini çıkardı, neredeyse çıplak ayağımı sıyrıyordu. İrkildim, kendi kalp atışımın tadını aldım.

Ama kimse uyanmadı.

Rory elimi sıktı. Beni ileri doğru çekmeye devam etti. Yağmur zırhına çarptı ve sonra sprite'ları geçtik, tırmanacak merdiven kalmayana kadar yukarı çıktık.

Yıpranmış kale kapısının önünde durduk. Rory kolu denedi. Kilitli.

"Biri kapıyı çalmalı," diye fısıldadı gargoyle.

Rory cücelere baktı. Yutkundü, sonra kapıyı yumrukladı.

Gürültü dağların avuçlarında yankılandı, sanki doruklara vurmuş gibiydi ve sonra ayak sesleri duyuldu, alçak, korkunç bir gıcırtı.

Sprite'lar uyandı ve kalenin kapısı açıldı. İçinden karanlık döküldü, içinde pelerinli bir figür vardı.

Benden uzundu, Rory'den de uzun, omuzları geniş, beli sivriydi. Yırtık pırtık yün kolunun uzun makarasından gri deri ve sivri eklemlerden oluşan bir el uzanıyordu.

Azimli Kürekçi taş küreğini kavradı ve bize baktı.

Yüzünü göremiyordum. Kapüşonunun ağzı tamamen karanlıktı. Yine de bakışlarını hissedebiliyordum. Kürekçi konuştuğunda sesi

enseimde binlerce diken oluşturan alçak bir törpü. "Kim geliyor?"

"Kralın şövalyesi." Rory bir adım öne çıktı, tembelce kamburlaşmıştı. Sırtını anlamasam, omuzları bir yay kirişinden daha sıkı olmasa, onun sıkıldığını düşünebilirdim. "Bir Kâhin ve onun gargoyle'u ile."

"Bir Kâhin mi?" Omen bunu ağır ağır söyledi, sanki içindeki tüm şaşkınlık uzun zaman önce yok olmuş gibiydi. "Bir yanlışlık olmalı."

"Hata yok, Kürekçi." Dilim damağıma yapıştı. "Cevaplar için geldim."

Rory'nin sesi tehlikeli bir şekilde eşitti. "Ve görevi devralmak için."

Kürekçi ürkütücü bir şekilde hareketsiz duruyordu. Yavaşça elini kaldırdı ve pelerininin kapüşonunu açtı.

Bir çığlık attım. Yorgun Kâtip'in yüzü etten yapılmıştı ama Hırslı Kürekçi'nin yüzü dağ perilerine benziyordu; gri, bazı yerleri pürüzsüz, bazı yerleri pürüzlüydü. Gözleri pürüzsüz ve soluktu.

Tamamen kireçtaşından yapılmıştır.

Dudakları bir gülümsemeyle geri çekildi ve dişlerinin sivri olduğunu gördüm. Parçalanmış, sivriltilmiş taş. Bakışları Rory, ben ve gargoyle arasında gidip geldi. Küreğini kaldırıp karanlık şatoya doğrulttu ve o korkunç tırtıklı gülümsemesi genişledi. "İçeri gelmeyecek misiniz?"

Titreyen bir mum bile şatoya canlılık katmıyordu. Karanlık ve açılarla dolu, halısız, ocaksız bir salonda Rory, çirkin yaratık ve ben, peşimizde dolaşan perilerle birlikte ilerliyorduk. Doğu duvarı geceye açılmıştı, hafif bir rüzgâr esiyordu. Bir sıra sütunun arasından tepeleri görebiliyordum; kristal su havzasını ve üzerindeki ayı görebiliyordum.

Soğuk ve tamamen misafirperver olmayan salonda sadece üç süsleme vardı. Taş zemine oyulmuş, suyla dolup taşan bir havuz. Diğer her şey gibi gri ve cansız bir taht-

Ve bir dağ dolusu altın.

Sütunlar gibi yüksek tavanlara kadar uzanan yığınlar vardı. Sikkeler, altın biblolar. Mücevherlerin zengin renklerini bile gördüm. Bir kralın serveti, Harried Scribe'ın kütüphanesi kadar büyüktü - hepsi kalın bir toz tabakasıyla kaplıydı.

"Ne güzel bir ziyafet salonunuz var," dedi Rory, oda yankısını ona geri verirken. "Gerçi oraya ulaşmak biraz zor oldu."

"Kendim inşa ettim." Hırslı Kürekçi havuzun etrafında dönüp bir tarafta dururken, Rory, çirkin adam ve ben diğer tarafta kaldık. "Tepeler'den granit ve şeyl topladım. Zaman aldı, ben taş ustası değilim." Ürkütücü gözleri kemerimdeki çekiç ve keskiye kaydı. "Ama Tor'da geçirdiğim zamandan birkaç şey öğrendim."

Bakışları yüzüme doğru yükseldi. "Bulmam için kaynak suyunu bırakan sen miydin?"

Altın yığınlarına bakarak başımı salladım. Şeyl sprite'ları, ganimetlerini koruyan ejderhalar gibi dibine uzanmışlardı. "Bu kadar parayı nereden buldun?"

Hırslı Kürekçi güldü. Kaba, havlayan bir sesle. "Korkulmak, saygı görmek, bir *Alâmet* olmak büyük bir nüfuz taşır ve nüfuz da zenginliğe borçludur. Aisling'in gargoylleri bana çok zenginlik getiriyor."

Yarasaya benzeyen gargoyle'a döndüm ama o sadece başını salladı. "Ben değilim."

"Bununla ne yapacaksın?" Kürekçiye sordum. "Büyük servetinle mi?"

"Onunla ne yapacaksın?" Sanki soruyu anlamamış gibi kaşlarını çattı. "Sanırım zamanı büyümesiyle ölçüyorum."

Rory alay etti.

Ama Azimli Kürekçi bakışlarını kıpırdatmadan, gözlerini kırpmadan üzerimde tuttu. "Ama sen öyle değilsin, değil mi Kâhin? Sen bana Aisling'in hazinelerinden biri gibi getirilmedin. Sen sadece..." Kollarını açtı. "Gel. Bir alev in çağırdığı küçük bir böcek gibi."

"Neden geldiğimizi zaten söyledim." Rory'nin sesi kızgın demir gibiydi. "Yeni kral görevi devralıyor."

Azimli Kürekçi onu görmezden geldi. Dikkati dağılmıştı, şimdi elindeki taş küreğe odaklanmıştı. Küreğe gülümsedi ve

Korkunç dişlerini gösterdi ve sapını havuza indirdi. Gözlerini kapattı.

Ve ortadan kayboldu.

Tam önümde belirdi. Beni boğazımdan tutup Rory'den ve çirkin yaratıktan ayırdı.

Çığlık attım, midemi rahatsız edici bir telaş kapladı ve sonra Kürekçi'yle *birlikte* gözden kayboluyordum, küreği bizi havuzun karşısına doğru itiyordu. Ayaklarım yere değdiğinde, taştan tutuşu boğazımdan belime kadar indi ve sonra beni geriye, vücuduna doğru çekiyordu-

İkimizi de tahtına çarptı.

Sprite'lar ayağa kalktı ve çığlık attı.

Gümbür gümbür bir sesle, "Elini tut şövalye," diye seslendi. Sonra, sanki Rory'nin elinde kilitli duran sikkeyi yeni görmüş gibi, Kürekçi bir kahkaha attı. "Nereden buldun bunu?"

"Bir Omen'den kopardı." Rory'nin gözlerinde daha önce nefret gördüğümü sanmıştım. Ama görmemiştim. Bu şekilde değil. "Artful Brigand öldü. Sen de ona katılmak üzeresin."

Kürekçi dişlerini sıkarak beni kendisine hapsedti. "O parayı atarsan senin Kâhin'inin boğazından bir ısırık alırım ve hayvanlarım da sana aynısını yapar." Şeyl perilerine başıyla işaret etti. "Tek bir sözümle içini boşaltırlar. Açlıktan ölmek üzere olan şeyler beslendiklerinde sadık olurlar." Nedense bu onu güldürdü. "Ben bilirdim."

Gargoyle'un kanatları açılmıştı, Kürekçi'nin elinin boğazıma geri dönmesini izlerken alt dudağı titriyordu. Ve Rory-

Rory bana bakıyordu. Sanki bana bir şey söylemeye çalışıyormuş gibi ham, çaresiz ve niyetliydi. Bakışları kemerime kaydı.

Kürekçi üzerimde belirdi. "Kokusunu alabiliyorum," diye homurdandı. Sert parmakları kalçalarımı, kaburgalarımı ve karnımı dürttü. "Aisling'in kaynak suyu." Taştan gözleri hayattan yoksundu. Yine de bana büyük bir açlıkla bakıyordu. "O katedralinde rüya görürken ne kadar yuttun?"

Omen ağzını boynuma indirdi. Soğuk, ıslak dilini boğazımda gezdirdi. Boğumlu bir parmağını kefenime doğru kaldırdı-

Keskimi bacağına vurdum.

İnsanlık dışı bir çığlık salonda yankılandı. Kan tahtın üzerine, yere döküldü ve sonra kaçıyordum, havuzun etrafında koşuyordum, kendimi Rory ve gargoyle'un arasına atıyordum, üçü

Sprite'ların saldırmaları için hazırlanıyorduk.

Yapmadılar. Azimli Kürekçi onlara emir vermemiştii. Kendi kanını eline silmekle meşguldü. Ağzına götürmekle.

Yalayarak temizliyorum.

Sözlerim midemin dibindeki karanlık tortulardan geldi. "Bana gerçeğı söyle. Bana bir tanrı olmadığını, Aisling'in bir yalan olduğunu söyle. Kâhinlerime ne olduğunu söyle."

"Tanrı değil mi?" Tahtından kalktı, taş koltuğun üzerinde kan birikiyordu. "Küreğim *sihirlidir*. Onu havzama daldırıyorum ve gelgiti değiştirebiliyorum. Halk kehanetler için, yiyecek için, dinçlik için benim sularına bakar. Ben Traum'un yaşam gücüyüm, Tenor Nehri'yim, gücüyüm; durmak bilmeyen ve boyun eğmeyen. Bunun neresi *dinsizlik*?"

Her rüyamda olduğu gibi Harried Scribe ile de aynı şeyi hissettim. Kaçmak için hayvani bir dürtü. Ama Rory'nin eli benimkini buldu, çirkin adam da diğerini tuttu ve birdenbire önümüzde beliren Omen'den daha büyük olduk. "Bana Kâhinlerin nerede olduğunu söyle, Kürekçi," dedim tekrar.

"Nehir yağmuru umursamaz. Talepleriniz benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Ama..." Parmakları küreğinin üzerinde geziniyordu. "Benim iyiliksever bir tanrı olmadığımı asla söyleme." Dudakları artık kanlıydı. Korkunç bir sırıtişla onları geriye doğru sıyırdı. "Kâhinler hakkında her şeyi biliyorum. Aisling'in istekli, itaatkâr sürüsü. Nereden geldiklerini ve nereye gittiklerini biliyorum. Burada benimle kal, sana her şeyi anlatacağım."

Rory'nin eli benimkini kavradı. Döndüğümde bakışlarını benden ayırmadı, gözleriyle, gergin dudaklarıyla -vücudunun aşırı gergin hatlarıyla- teklifi reddetmem için yalvardı.

Ama o hiçbir şey söylemedi, sadece benim sözlerimin Ardent Oarsman'ın salonunun boşluğunu doldurmasına izin verdi.

Sesim titredi. "Rüya görmekten hep korktum. Gölgelede gizlenen tanrılar tarafından izlenmekten korktum. Bu benim en büyük utancımdı." Kürekçi'nin altın yığınlarına baktım. "Ama şimdi seni gözlerimle görüyorum. Sen bir rüya değilsin. Tanrı rolü yapmak için krallar gibi para alan bir adamsın sadece. Servet biriktiren ama açlıktan öldüğünü iddia eden bir maskara. Ne Traum'a, ne Taşsu Krallığı'na, ne de sizi kutsal sayan insanlara karşı sevginiz var. Şan ve şeref

Aisling, ama benim gibi Kâhinlerin rüyalarıyla, *boğulmalarıyla* kazanıldı."

Ne kadar korkunç olursa olsun, gerçek beni destekledi. "Nehrin yağmuru umursamadığını söylüyorsun ama nehri besleyen yağmurdur. Zamanla taşı bile aşındırabilir." Sözlerim çekicimin düşüşü gibiydi. Güçlü. Kesin. "Senden korkmuyorum. Çünkü bensiz sen bir *hiçsin*."

Gargoyle gürültülü bir kükreme çıkardı ve Rory-

Rory'nin kara gözlerinin ardında bir dünya vardı. Sanki bana baktığında her şeyi aynı anda görebiliyordu ve bu çok fazlaydı ama o hepsini istiyordu.

Önümüzde, Azimli Kürekçi hırıltılı bir kahkaha attı. "Nasıl istersen öyle olsun." Boğumlu bir elini havada salladı. "Kâhinleriniz kayboldu. Onları asla bulamayacaksınız ve ben de size onların kaderi hakkında hiçbir şey söylemeyeceğim."

"Yapacaksın." Rory bakışlarını benden çekip Omen'le yüzleştirdi. "Sana zanaatında meydan okuyorum Kürekçi, bir güç karşılaşması. Ve seni yendiğimde, nehir yağmura boyun eğecek. Küreğin krala ait olacak ve sen de Kâhin'in sorularına cevap vereceksin."

"Benim gemim." Omen'in yumruğu küreğinin etrafında sıkılaştı ve sprite'lar çenelerini kırarak kıpırdandılar. "Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun şövalye? Bir güç mücadelesi, güç harcandığında sona erer. Eğer kimse boyun eğmezse, bana karşı bir maç ölümüne bir maçıdır."

Midem bulandı. Rory'ye baktım.

Ama bakışları ilerideydi. Yılmadan. "Hazırlanmam için bana üç gün verin."

"Üç gün." Hırslı Kürekçi su dolu havuzuna tükürdü. "Anlaştık."

Rory geri çekildi, gargoyle ve beni kale kapısına doğru götürdü.

"Bir şey daha var," diye homurdandı Omen. "Yenilgim üzerine cevap isteyen sizin Kâhininiz olduğuna göre-"

Bir kez daha gülümsüyordu, sivri dişleri kanla kaplıydı. "Benimle yüzleşecek kişi o olmalı."

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

VURABİLDİĞİN KADAR SERT VUR BANA, TEKRAR

hTe karşılaştığım ilk düşman, yüksek bir dağ kalesinde değildi. Maude ve gargoyile ile paylaştığım odadaydı. Yere bir yığın halinde atılmış.

Deri botlarım.

Kürekçi'nin kalesinden şafak vakti dönmüştük. Tören bitmiş, Benji sudan çıkmış, şövalyeler dağın tepesindeki hana yerleşmiş ve yatmışlardı. Rory, Maude'un evini bulana kadar kapıları çalmıştı. Bana kararlı bir sertlikle bakarak, "Biraz dinlen," demişti. "Birazdan görüşürüz."

Uykulu bir uykudan saatler sonra uyandım. Dışarıda gökyüzü gri bir yamalı bohçaydı. Maude'un yatağı benimkinin yanındaydı ve gargoyile başının üzerinde bir battaniye ile ikisinin arasında duruyordu. Yorganımın altından sıyrıldığımda ikisi de horluyordu.

Ve botlarla yüzleştii.

On dakika sonra, onları pencereden atmaya hazırdım. "Merhamet."

Gargoyile battaniyesini gözlerinden çekti. "Ne oldu?
o iğrenç homurtu?"

"Bunları giymeye çalışıyorum."

"Bir ayakkabı tarafından alt edildim." Ayaklarını sürüyerek geldi.

"Farkındayım ki

ama gerçekten Bartholomew, bu hayra alamet değil."

"Çorapları giydim. Ve çizme ayağımın altıyla mükemmel bir şekilde hizalandı. Ama yapamıyorum-" Çizmeyi bir elimle tuttum ve ayağımı içine sokmak için elimden geleni yaptım. "İçeri kaymıyor."

"Bu küçük ağlar da ne?"

"Bağcıklar, seni embesil."

Yüksek bir *ugh* sesi çıkardı, sonra burnunu havaya kaldırdı ve bana bakmadı. Maude'un gözleri açıldığında, tek ayağımın üzerinde zıplayarak - homurdanarak ve özür dileyerek - botun yarısına kadar gelmiştim.

Baktı. Homurdandı.

Ve işe koyuldu.

Üçümüz odadan çıktığımızda benim alnımda ve Maude'unkinde daha da ağır bir ter tabakası vardı. Üzerimde çizmeler, bir tunik, tozluklar ve onların üzerinde de bir jerkin vardı. Uyandıktan sonra bu kadar erken hakarete uğradığı için hâlâ huysuz olan gargoyle burnunu dik tutarak hızla ilerledi ve merdivenlere doğru giderken şövalyelere çarptı.

"O iyi." Omuzlarımı yuvarladım, yabancı deriye karşı zorlandım-

Ve Rory'nin yoluna çıktı. "Güzel, sen... ayaktasın."

Bakışları vücudumda gezindi, deriyle sımsıkı sarılmış halimi gördü. O da deri giysiler içindeydi, zırhı yoktu. Gözleri ayaklarıma -çizmelerime-kaydığında dişlerini alt dudağına bastırdı. "Kâhin, ayakkabı giyiyor. İnancım tazelendi."

"Neden salyalarınızın aktığını açıklıyor." Maude yanımdan geçerken sıırıttı. "Kralımız nasıl?"

"Hala dağ gibi battaniyelerin altında uyuyorum. Al bakalım." Rory bana bir fincan sıcak et suyu uzattı. "İç bakalım. Önümüzde ağır bir gün var."

Bir saat sonra neredeyse kusacaktım.

"Yavaşsın," diye seslendi Rory.

Dağın yamacını bir gözetleme yerine kadar kesen eğri büğrü bir merdivenin tepesinde duruyordu. Basamaklar engebeli ve haince dikti. Dengemi kaybedersem, düşüşüm dayanılmaz olurdu.

"Ve sen de bir p i s l i k s i n ," diye karşılık verdim. "Sanki Kürekçi

Bana bir ayak yarışında meydan okudu. Ayrıca"-çizmesinin yanına tehlikeli bir şekilde balgam tükürdüm-"Sanırım yaşlı bir adamla başa çıkabilirim."

Rory tükürdüğüm yere baktı, burun delikleri alevlenmişti. Gözlerini kapattı. Küfürlü bir şeyler mırıldandı. "Ardent Oarsman yaşlı değil, Diviner. O *çok eski*. Hâlâ o küreğin yapabileceği her şeyi bilmiyoruz. Eğer ayakların boşa kalırsa onu kafatasına göndermekte hiçbir engelle karşılaşmayacaktır." Sesi sertleşti. "Dün gece yaptığı gibi sana dokunmasını istemiyorum. Sana bir mil bile yaklaşmasını istemiyorum. Adımlarını hafif tut."

Dizlerimi yüksekte tutmaya çalışarak merdivenleri tekrar koştum. "Kaşlarını çattığını hissedebiliyorum." Öksürdüm ve gerçekten iğrenç bir öğürme sesi çıkardım. "Kes şunu."

"Ağır ayaklı hantallığınız normalde mükemmel olan yüzümü ekşitiyorsa özür dilerim."

Kendimi dikleştirdim. Yanağına uzandım; başparmağımla ağzının köşesini yukarı çekerek saçma bir yarım gülümseme takınmasını sağladım. "Bu daha iyi. Yine de hala iğrenç ve geceliğe aykırı."

"Tam da beni sevdiğin gibi." Rory başparmağımın ucunu ısırdı. "Şimdi tekrar çalıştır."

Kuzey rüzgârı hızlandı ve yağmur da onunla birlikte yağmaya başladı. Dağların pençeli parmakları olan zirvelerden bir fırtına geliyordu. Bir elimi yüzüme götürdüm ve köye giden patikada ilerlemeye devam ettim. "Sanırım bu eğitimimizin sonu oldu."

"Pek sayılmaz."

"Ama fırtına çıkacak!"

"Pratik yapmak için bir neden daha. Eğer üç gün **sonra** güneşli ve bulutlu olacağını düşünüyorsan" -kendi kendine kıkırdadı

-"Rüya görüyorsun."

Merdivenler sadece ısınma turlarıydı. Asıl eğitim, balıkçıların ya da meraklı şövalyelerin müdahaleci bakışlarından uzakta, köyden yaklaşık bir mil uzaklıktaki bir yaylada başladı.

Tartışma.

"Her şey sırayla." Rory eldiveninin parmağını ısırp çıkardı. "O örtünün arkasını ne kadar iyi görebiliyorsun?"

"Gayet iyi görebiliyorum-"

Eldivenini fırlattı. Burnuma çarptı ve ayaklarımın dibindeki taşlara düştü. "Görme sorunu mu?" Rory düşündü. "Yoksa sadece refleksleri mi yavaş?"

Eldiveni aldım. Yumruğumda boğdum. "İkisi de değil."

"Uh-huh." Topuklarının üzerinde dönerek beni değerlendirdi. "Belli ki bu bir sorun. Şu an olduğu gibi ıslanmasını bir kenara bırak, üzerine kan bulaşır, bu bir göz bağı, kefen değil. Yine de savaşta gözlerinizi saklamanın bir avantajı var. Rakibinizin sizi tahmin etmesini zorlaştırır-"

Eldiveni fırlattım. Rory'nin çenesine çarptı. Düşerken yakaladı, gözlerinde kötü bir şey parlıyordu. "En azından nişan alman yeterli."

"Takmaya devam edeceğim," dedim. "Tartışma bitmiştir."

"Tamam, kefeni unut. Mutlu bir bis zamanı." Omuzlarını yuvarladı. Benimle karşı karşıya geldi. "Vur bana, Diviner. Vurabildiğin kadar sert vur."

Dilimi ağzımın içinde gezdirdim. Ve onu acele ettirdim.

Bir taş titremesi oldu, *bir ping* yankısı. Rory gözden kayboldu ve ben havada çarpışarak bacaklarımı salladım.

Bir metre ötede belirdi. Parasını aldı. Gülümsedi. "Bu hiç adil değil."

"Benden çok daha az nazik bir yaratıkla karşı karşıya gelmek üzeresin. Harried Scribe'ın yenildikten sonra bile bize nasıl saldırdığını gördün. Hırsızlar arasında onur yoktur, tanrılar arasında ise daha da az. Kürekçi temiz bir dövüş yapmayacak. O salonda, havuzunun yanında duracak ve seni daireler çizdirecek. Sudan uzaklaşıp onun avantajını reddetseniz bile, o kürek ona önemli bir erişim sağlar. Bunu sizi yenmek için kullanacaktır. Sizin işiniz onu önceden tahmin etmek." Para havada süzüldü. "Güreşerek ondan uzaklaştır." Rory bir kez daha birkaç metre uzaktaydı. "Yaklaştığında gücünü kullan ve onu yere at."

Ona vurmayı tekrar tekrar denedim. Ne zaman bir sonraki hamlesini tahmin edebileceğimi düşünsem, Rory eldivenini koluma, omzuma ya da sırtıma vurarak uzaklaşıyordu. "Bunu dans etmek gibi düşün. Partnerinin vücudunu oku, onu tahmin et." Yağmur ve bozuk para onu bir hayalete dönüştürmüştü. "Hatırladığım kadarıyla dans etmeyi seviyordun. Coulson'da."

"Seni toprağa gömmek daha çok hoşuma gitti." Nefes nefese kalmıştım, dizlerim ağrıyordu, ayaklarım ağırlaşmıştı, çılgınca vuruyordum, gücümü havadan başka bir şeyle karşılaştırmayan darbelere harcıyordum.

Rory'nin parayı başımın üzerinden atıp arkamda belirmesi hiç çaba gerektirmedi.

Ve beni tek bir hamleyle yere ser. "Hadi, Diviner. Çek şu düz ayaklarını."

Beni ikinci kez yere serdiğinde yere bir tokat attım. "Yine."

Ama onu yakalayamadım. Ve bunun öfkesi beni daha da beceriksiz yaptı.

"Bir konuda kötü olduğun için utanıyor musun?" diye sordu Rory. "Yoksa sadece benim önümde kötü olmaktan mı utanıyorsun?"

"Siktir git."

"Bu kadar kişisel algılama." Titreyerek uzaklaştı.

Bu sefer onu kovalamadım. "Ama bu kişisel bir mesele. Kehanet zanaatı bir yalan ve on yıl boyunca onun en sadık öğrencisiydim. Eğer tanrılar yoksa, onların habercisi olmanın hiçbir anlamı yok. Hiçbir zaman önemli değildim; korkmuş, yorgun ve hasta olmam bir hiç içindi. Bir hiç uğruna *boğuldum*." Ellerim, sesim titriyordu. "Ve şimdi Kâhinler gitti ve onları bulmak bana kaldı, çünkü başka kimse aramıyor. Kehanetlerle olan bu iş tamamen *kişisel*. Bunu herkesten çok senin bilmen gerekir."

Rory para atmayı bırakmıştı. Karşımda duruyordu, saçları gözlerine kaçmış, yağmurdan sıırıslam olmuş, çenesindeki kaslar gerilmişti.

Öne atıldım.

Bozuk para onun elinden çıkmaya fırsat bulamadı. Zaten oradaydım, ona çarpıyordum, kollarım belinde, omzum diyaframındaydı. Dişlerimi sıktım, kaslarım çıgık atıyordu.

Ve ikimizi de yere savurdu.

Ellerimi nereye koyacağımı bilemedim. Ama içinde bir canavar vardı.

Rory yumruğundaki bozuk parayla keskin bir nefes vererek taşa vurduğunda, bileğini yere çarptım, göğsüne oturana kadar vücudunun üzerinden tırmandım, diğer elimi tuttum-

Ve boğazına bastırdı. "Her şeyin kişisel olduğunu anlayamıyor musun?"

İkimiz de nefes alıp vermekten başka bir şey yapmadık, nefeslerimiz aramızdaki öfkeyi susturuyor ya da dönüştürüyordu. Ben yağmurdan ıslanmış bir örtünün altından ona baktım, o da inanılmaz derecede karanlık gözlerle bana baktı ve o an için *biz* onun madeni parasıydık, iki yüzümüz mükemmel bir şekilde dengelenmişti. Onun hızı, benim gücüm, sanki şans, sadece şans, hangimizin üste çıkacağını belirlemişti.

Rory'nin boğazı avucumun altında düğümlendi. Vahşi nabızı her yerdeydi. Boynunda, göğsünde, kendi bedenimde.

"Pekâlâ," dedi, sesi titreyerek çıkıyordu. "Bu kişisel bir mesele. Seninle konuşmakta iyi olsaydım, belki de bunu çoktan söylerdim, çünkü benim için de kişisel." Gözleri ağızıma kaydı. "Bu boşuna değildi, Diviner. Sen önemlisin. Sen..."

Kendini durdurdu. Boynundaki koluma baktı.

Sırıttı. "Bilmelisin ki, eğer boğazına saldıracaksan-"

Rory boştaki eliyle kolumu yakaladı ve avuç içim değil de ön kolum boynuna değene kadar beni öne doğru itti. "Yakından daha iyi. Daha fazla kontrol, sana vurması ya da seni kenara atması için daha az alan." Sesi kor gibiydi. "Öne doğru eğil."

Kalçalarım kaburgalarının etrafında esnedi. "Seni boğacağım."

"Sanki beni boğmak için binlerce yol hayal etmemişsin gibi." Kalçalarını salladı ve benim ağırlığım öne doğru kaydı, göğsüm onunkinin üzerine düştü, ön kolum boğazına bastırdı.

"Güzel." Rory'nin nefesi kesildi. "Aynen böyle."

Saçlarımdan süzülen yağmur burnumdan aşağı, ağızımın kıvrımına, oradan da onunkine düşüyordu. Ben onun dudaklarına baktım, o da benimkilere, aramızdaki mesafe göksel bir hareket gibi tutuluyordu, sarsıcı ve kaçınılmaz. Vücudunun düzlemini ve sertleştiği anı hissedebiliyordum. Rory kızardı. Sol eli yavaşça yüzüme doğru kalktı. Başparmağıyla çenemi kavradı ve bastırarak dudaklarımı tam onunkilerin üzerinde ayırdı. Sonra yukarı doğru itti, ağzı benimkinin üzerinde geziniyordu-

"Siz ikiniz hâlâ dövüşüyor musunuz?" diye seslendi biri yağmurun içinden. "Yoksa taktik mi değiştirdik?"

Geri çekildim. Benji ve Maude birkaç adım ötede duruyordu. Gargoyle da oradaydı, havadaki yağmur damlalarını dürtüyordu. "Bartholomew," dedi dalgın dalgın. "İyi misin?"

Kendimi Rory'den ısınma hareketlerinden daha hızlı soydum. "Ben iyiyim."

"Onu kastetmiştim Bartholomew." Gargoyle taştan bir parmağını Rory'ye doğru salladı. "Vale çözülmüş görünüyor."

Rory hâlâ yerde yatıyordu, zor nefes alıyordu, gözleri odaklanmamıştı. Göğsünün inip kalkmasını izledim, sonra bir elini yüzüne götürdü, ayağa kalktı ve Maude ile kralın yanına geldi.

O zaman Maude'un ne kadar sert durduğunu fark ettim. Kaşları yeşil gözlerinin üzerinde ne kadar düşüktü. "Üç gün fazla bir zaman değil."

Benji'nin burnu kıpkırmızıydı ve tören sırasında suyun içinde kaldığı için henüz ısınmamış gibi fazladan bir pelerin giymişti. "Onu hazırlayacağız." Cebinden Harried Scribe'ın hokkasını çıkardı. Bana gülümsedi. "Her şekilde."

Maude'un yüz hatları düğümlendi. "Onun silahı bu mu? Bir küreğe karşı haşlanmış mürekkep mi?"

Sesindeki şüpheyi duyabiliyordum. Bir işaret, bir alamet gibi hissettim.

Korkunç bir alamet.

"Benim daha iyi bir fikrim var." Rory elini kızın burnunun dibine uzattı, Artful Brigand'ın parası avucunda bekliyordu.

Bakışlarını bana çevirdi. Yanaklarında hâlâ bir parça kırmızı vardı. "Bir taşı nasıl atlayacağını biliyor musun, Kâhin? Düz atmayı?"

"Evet."

Beni öne doğru çağırdı. Avucuna uzanıp parayı aldığımda ne kadar ağır olduğunu görünce şaşırdım.

Rory vücudumun etrafında döndü. "Bu madalyonun iki kuralı var. Birinci kural: Düz tarafı yukarı bakacak şekilde atarsan, para seni attığın her yere götürür. Hiçbir şeye dokunmayacaksın; duvarlara, kapılara, hatta rakibine bile. Bir hayalet gibi olacaksın."

"Peki ya diğer taraf?"

"Bir hayaletten daha agresif," dedi Maude.

Rory'nin yüzünde memnuniyet ifadesi belirdi. "Kural iki: Madeni parayı sert tarafı yukarı gelecek şekilde at, ivmesini kaybedene kadar karşılaştığı her şeyi kırıp geçecektir. Ama peşinden koşmak zorunda kalacaksın, o yüzden atışın hakkını ver."

Parayı avucumun içinde ters çevirdim. "Diyelim ki parayı sert tarafı yukarı gelecek şekilde kafana fırlatsam-"

"Benji'nin pelerinininden beynimin parçalarını topluyor olurdun."

"Pek dağınık değil o zaman."

Maude avlunun karşısında karşımda durmaya başladı. "Bana doğru fırlat, Altı. *İçimden* değil, dikkat et. Solumda duracak şekilde düz bir şekilde at."

Paraya baktım.

"Merak etme Bartholomew," diye seslendi çirkin yaratık. "Eğer kazara onu öldürürsen, üzölmeyeceğim."

"Yapacağım!" Benji'nin mavi gözleri büyüdü. "Sadece... dikkatli ol."

"Herkes çenesini kapasın." Rory'nin gözleri üzerimdeydi, içlerinde bir meydan okuma oynuyordu. "Bırak ucsun."

Bir nefes çektim. Kolumu, bileğimi salladım. Parayı serbest bıraktım

-

Ve ortadan kayboldu.

Tıpkı Aisling'de Rory'yle aralarından sıyrıldığımız zamanki gibiydi. Kulübenin kapısı. Hız ve hiçlik. Kayboldum, bedenim dans etmeye benzer bir coşkuyla yağmur ve rüzgârın gölgesinde kaldı ve sonra elim dışarı çıktı, bozuk parayı yakaladı.

Maude'un yanında yeniden belirdim.

Onu etkilemeyi umuyordum. Ama Maude'un sesinde hâlâ şüphe vardı. "Yine mi?"

Çoktan uzaklaşmıştım, para bir kez daha havalanmıştı. Bu kez onu yakaladığımda, tam Rory'nin burnunun önündeydi.

"Sıra sende Myndacious," dedim nefes nefese. "Bana vurabildiğin kadar sert vur." Titreyerek uzaklaştım. "*Eğer* yapabilirsen."

Kovalamaca başladı. Maude, Rory, Benji, hatta çirkin adam bile -her ne kadar çoğu zaman gözlerini elinin arkasına saklasa da- ben madeni parayı alıp kaçamadan beni yakalamaya çalışıyordu. Bazen parayı yakalayamadım ve onlar beni yakaladı. Benji sırtıma, saçlarıma birkaç darbe indirmeyi başardı ama yavaştı, atlatması kolaydı. Maude gibi değildi.

Ve kesinlikle Rory gibi değil.

Avlu bir oyun tahtasıydı ve o her zaman bir hamle öndeydi. Parayı ulaşamayacağımı düşündüğüm bir yöne fırlattığımda bile koşmaya, uzanmaya ve beni yakalamaya başlamıştı bile. Uzun boylu, esnek ve zırhsız olan Rory dizlerini bükmüş, gözleri konsantrasyon içindeydi.

Ve ayakları hızlı.

Beni onuncu, belki de yirminci kez yakaladığında, ben fokur fokur kaynıyordum ve Rory iyi vakit geçirmeye tehlikeli bir şekilde yakın görünüyordu. "Güzel. Sen delisin." Parayı avucumun içinde çevirdi. "Bir şeyleri kırma zamanı."

Maude, gargoyle ve Rory taşları, atılmış odunları taşıdılar.

-Kaçırılmaması gereken her şey.

Bu sefer, madeni paranın sert tarafını yukarı fırlattım. Ve onları paramparça ettim.

Gargoyle alkışladı.

Ardent Oarsman'ın salonundaki havuzu taklit ederek çubuklardan bir kare yaptılar. Etrafında pratik yaptım, asla çok yaklaşmadım. "Onu havuzundan uzaklaştır," diye talimat verdi Rory. "Küreğinin büyüsünü, avantajını elinden al. Sudan uzak durursa, taş kürekli bir adamdan başka bir şey olmaz."

Ama çalıştığımız her saat, madeni paranın taşı ya da tahtayı sıyırdığı ama parçalamadığı her an, Maude'un yüzündeki çizgiler derinleşti.

Geceleri bir insan kabuğuna dönüşüyordum. Sallana sallana hana gittim, diğer şövalyelerle birlikte yemek yedim ama yemek tabağını yastık olarak kullanmaya o kadar yaklaşmışım ki çirkin adam beni avludan aldı, odamıza getirdi ve yatağa attı. Saniyeler içinde uyuyakalmışım.

Uyandığımda ay hâlâ pencерemde ziyaretçiydi. Gargoyle yatağımın yanında, üzerine bir battaniye atmış horluyordu.

Maude'un yatağı boştu.

İşte o zaman sesleri duydum. Kapının hemen dışında.

"Ne var, Maude?" Rory'ydi, tersledi. "Çıkar ağızındaki baklayı."

Parmak uçlarımda kapıya doğru yürüdüm. Diğer tarafta biri hafif bir iç çekti.

"Sana zaten söyledim. Üç gün hazırlanmak için yeterli bir süre değil."

Maude'un sesi sertti. Kararlı. "Kürekçi'nin karşısında sen ya da ben olmalıyız."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Rory'nin sesi tehlikeli bir şekilde yumuşadı. "Onun üzerinde tek bir çizik bile istediğimi mi sanıyorsun?"

"Eğer Kürekçi ona meydan okuduysa, buna saygı göstermeliyiz," dedi bir başka ses, diğerlerinden daha yumuşak bir sesle. Benji. "İşleri doğru şekilde yapmalıyız."

"Kurnaz Haydut acımasızdı, ama aylaktı," diye karşılık verdi Maude. "Hırçın Kâtip ise kendi zekâsına o kadar kapılmıştı ki fazla mücadele edemedi. Hırslı Kürekçi ise gücün alametidir. Acımasız olacaktır. Altı yıllardır bir duvarın arkasında sıkışıp kaldı. Eğer işleri doğru şekilde yaparsak, bu Alâmet onu *öldürebilir*."

Boğazım düğümlendi.

"Elbette bunu biliyordur," dedi Benji. "Ne de olsa ölmek, öldürmenin riskidir."

"Böyle söylüyorsun Benji ve bunu kolayca söylüyorsun, çünkü Rory ve benim senin için öldürme işini yapacağımızı biliyorsun. Biz yemin ettik ama Altı etmedi. O hiçbir şeyi ya da hiç kimseyi öldürmedi. Ve korkarım-" Maude'un sesi alışılmadık derecede sertleşti. "Hiç yaşamadan ölmesinden korkuyorum."

Çarpılmış gibi irkildim.

"Maude," dedi Benji nazikçe. Bir

iç çekiş daha duyuldu. Sonra-

Rory sert ve emin bir sesle konuştu. "Kürekçiye yenebilir. Tek bir şüphem bile yok."

Ayak sesleri yankılandı, kapıma yaklaştı. Geri çekildim ve mandal döndü. Maude başını eğerek odaya girdiğinde, yatağımın üzerinde dik otururken gözleri bana dikildi. "Uyanık mısın?"

Başımı salladım.

Gözlerinden onları duyduğumu anladığını görebiliyordum. Bir şey söylemek için ağzını açtı ama kelimeler ağzından çıkmadı. Maude soyunup yatağa girdi, ben de battaniyelerimi kulaklarıma çekip duvara baktım, ölmeyi, öldürmeyi, yaşamayı ve üçüne de ne kadar uygun olmadığımı düşündüm.

İki gün daha, şafaktan alacakaranlığa, adımlar tekrarlandı. Uyandım. Ayaklarımı gözetleme merdiveninden yukarı taşıdım. Sonra tekrar aşağıya

derme çatma bir eğitim sahası. Rory madeni parayı kullandı, bir görünüp bir kayboldu; Benji de aynı şeyi Harried Scribe'ın mürekkep hokkasıyla yaptı. Onları tahmin etmeye çalıştım. Tekme atmak, vurmak ya da keskin bir şey söyleyerek onları devirebileceğim kadar uzun süre hareketsiz kalmalarını sağlamaya çalıştım. Sonra madeni parayla sıra bana geldi. Düz tarafı yukarı gelecek şekilde çalıştım.

-Rory, Benji ve gargoye beni yakalamaya çalışırken derme çatma meydanda bir görünüp bir kayboluyor, sonra sert bir şekilde yukarı çıkıyor, Ardent Oarsman'ın bacaklarını, kollarını, omuzlarını veya dizlerini hayal ederken bir şeyleri kırıyordum. Pes etmesini sağlamak için kırabileceğim her şeyi. Ve kırdım da. Kâhinler için, her. vurdum. İşareti.

Sadece Maude'un söylediklerini düşündüğümde, şimdi sessiz kalsa da, hata yaptım. Merdivenlerde ayağım kaydığında, parayı düşürdüğümde ya da hedefini ıskaladığımda. Maude ve söylediği sözler.

Hiç yaşamadan ölecek.

Üçüncü günün akşamı olmuştu ve artık antrenman yapacak, hazırlık yapacak zaman kalmamıştı-

Ve yaşamak için neredeyse hiç yok.

Uyuyamadım.

Gargoye horluyordu, Maude da öyle. Bir saat önce odaya gelmiş, soyunmuş, bana dönmüş, ağzını açmış, kapatmış ve uyumak için duvara dönmüştü.

Pencere kenarına oturdum ve dışarı baktım. Nazik bir gece. Son iki gündür Tepeler'i kasıp kavuran fırtına, şiddetli yağmur ve dolu gitmişti. Bulutlar yok olmuştu ve gökyüzü menekşe ile siyah ve safir arasındaki o romantik tondaydı, rüzgâr suskun bir sestti. Baykuşları duyabiliyordum ve daha uzaklardan Tenor'un süknetini.

Ardent Oarsman'ın bununla bir ilgisi olup olmadığını merak ettim. Sihirli taş nesnelerin hepsi taşıyıcı ve yıkıcıydı. Belki de fırtınaya bir şekilde o sebep olmuştu ve şimdi de onu

beni yanlış bir rahatlık hissine sürükledi.

"Kulağımda fare var," diye mırıldandı gargoyle, uykusunda seğirerek. "Bartholomew, ısırmadan önce laleleri sula."

Kendimi ona gülümserken yakaladım. *Oh, bir gargoyle olmak.*

Kapı utangaç bir şekilde çalındı.

Bir aralık açtım. "Kayıp mı oldun, Myndacious?"

"Uyanmışsın." Rory koridorun loş ışığında bol bir tunik ve deri giymiş, koyu renk saçları alınına dağılmış bir halde duruyordu. Beni gördüğüne şaşırılmış gibiydi. "Kâhinlerin uyumakta iyi olduklarını sanırdım."

"Maude'u arıyorsan, çoktan yatmıştır." "Ben seni arıyorum."

Kefenimin içinden bakışlarımı bulmakta giderek daha iyi oluyordu. "Sen uyuyorduysan, ben-" Gözlerini devirdi. Bu hareket ilk kez kendisine yönelik gibiydi. "Seni uyandırmaya çalışmıyordum."

"Uyumuyordum." Koridora çıktım ve kapıyı arkamdan kapattım. "Aslında yapamam."

Bakışları daldı. Üzerimde soluk bir gecelikten başka bir şey yoktu. Rory her zamankinden daha tedirgindi. Yanakları parlak, omuzları gergin, elleri cebindeki görünmez kuklaları oynatıyordu. "Bir yer var," diye mırıldandı. "Çok uzak değil. Huzursuzluğuna iyi gelir."

"Ayakkabılarıma ihtiyacım olacak mı?"

Sonunda bir gülümseme. Alt dudağını ısırarak bunu saklamaya çalıştı ama kötü bir oyuncuydu; tüm vücudu gevşedi. "Bu sefer değil."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

YÜZEMİYORUM

eHanıttık, karanlık köyün içinden geçip yola doğru ilerlerken hiçbir şey söylemedik. Hilal gökyüzünde yükseklerdeydi, su tutuyordu, dokunduğu her şeyin üzerine gümüş bir ışık düşürüyordu. dışarı baktım üzerinde vantage, the

Bulutsuzluk bana dağların arasından bir manzara sunuyordu. Ötede, Tenor'un sularını, Traum'un inişli çıkışlı tarlalarını görebiliyordum.

Ama gözlerimi ne kadar kısarsam kısıyım, Aisling'i göremiyordum.

"Şunun dibinde bir nokta var." Rory parmağıyla yukarıyı işaret etti. en yakın tepeye. "Kaplıcalar. Üç gün boyunca kışınızı taşıdıktan sonra şüphesiz kaslarınızda hissettiğiniz ağrıyı biraz hafifletecek kadar sıcak."

Adımlarımın ortasında durdum. "Kaslarım iyi durumda."

"Benimkiler değil." Rory kıkırdadı. "Seni dövüş formuna sokmak yorucu bir iş." Döndü. Hareketsizliğimi fark etti. "Bu kötü bir şaka Diviner. Yarın için hazırsın."

"Bu yüzden değil-" Yanaklarım yandı. "Gülme."

Kıkırdamasının yankıları hâlâ havada asılı duruyordu. "Hayatımda hiç gülmedim."

Rüzgâr hızlandı, parmaklarını giysilerimin içine s o k a r a k bir itirafta bulunmamı sağladı. "Yüzme bilmiyorum."

Sessizlik hediyesiyle beni şaşırttı. Ve bu bir h e d i y e y d i ,

Çünkü boğulmak üzere olan bir kıza yüzmeyi öğretmenin, Aisling Katedrali'nde yaşanan diğer her şey kadar keyfi olacağını yüksek sesle söylemek istemedim.

Belki de bunu zaten anlamıştı ve sessizlik ikimizin de bu çirkin gerçeği özel bir yere koyması içindi.

Rory'nin tek yaptığı, her zamanki gönülsüz haliyle omuz silkmek oldu. "Sorun değil."

Kaplıcaların çürüyen çiçekler gibi kokmasını bekliyordum. Ama öyle değildi. Toprak kokuyorlardı. Dağların gölgesinde gizlenmiş, üzerlerinden yorgun ve yaşlı hayaletler gibi buhar yükselen bir havuz kümesi vardı.

Rory beni en büyük odaya götürdü. Ona buraya daha önce defalarca gelip gelmediğini soracaktım ki, uzanıp tuniğinin eteğini kavradı.

Kafasına geçirdi.

Bakışlarım kasların omurgasını sardığı yeri takip etti, sonra pantolonunun kenarının hemen üzerindeki iki küçük çukura kayd. Aisling'deki ilk gecesinden beri onu böyle çıplak görmemiştim. Onu tüm Traum'daki en iğrenç şövalye olarak gördüğüm zamanlardan beri.

Belki de hâlâ öyleydi, çünkü Rory şu anda botlarını çıkarıp pantolonunun deri tokasına uzanıyordu. Çekiştiriyor-

"Ne halt ediyorsun sen?"

Omzunun üzerinden baktı. Yüzümde gördüğü şey, panik, sıcaklık, onu gülümsetti. "Erdemli gözlerinizi kaçırmakta özgürsünüz."

Pantolonu yere düştü.

Su sıçradı, buhar yükseldi ve sonra Rory'den görebildiğim tek şey, kaplıcadan dışarı fırlayan başı, boynu ve köprücük kemiğinin çizgileriydi.

Kollarını başının üzerine uzattı ve beni ısırtan bir inilti çıkardı. "Seni rahatsız eden şeye iyi gelir."

Bakışlarıyla beni sabitledi. Ellerini döndürdü ve abartılı bir şekilde eğildi. "Hanımefendi bana katılır mısınız?"

"Neden bu kadar sinir bozucusun?"

"Neden içeri girmekten korkuyorsun? En derin noktada duruyorum -"Yüzmeye gerek yok." Gözleri geceliğimin üzerinde gezindi. "Eğer mesele masumiyetimi korumaksa, çok geç kaldın. Tanıştığımız gece o ıslak Kehanet bornozunun içinde neredeyse çırilçıplaktın."

"Senin için ne kadar utanç verici."

Bir elini gözlerine götürdü ve arkasını dönerek bana mahremiyet ve yontulmuş sırtının bir başka görüntüsünü sundu. "Öyle bir şey demedim."

Cesur Dört'ü düşündüm. Burada olsaydı çoktan çıplak olurdu ve diğer Kâhinler de kaçınılmaz olarak onu takip ederdi; İki homurdanır, Üç ve Beş yarı ürkek, yarı heyecanlı, Bir ise kolunu bana uzatırken iç çekerti. "Hadi," derdi. "Birinin onlara göz kulak olması gerek."

Yalnızlık her şeye dokunuyordu. Ve zirvelerin, havuzların, eşsiz gece gökyüzünün acı veren güzelliği bunu çok daha kötü hale getirdi.

Bir elimi kalbime koydum - orada yaşayan beş görünmez çatlağa - ve gömleğimin düğmelerini açmaya başladım. Yere düştü, çıplak ayaklarımın etrafında birikti. Ardından iç çamaşırlarımı çıkardım ve sonra titreyerek nefes verdim, kollarımı göğüslerimin üzerinde kavuşturdum, kalçalarımı birbirine bastırdım - gümüş ayın altında çırilçıplaktım.

Rory sırtını bana dönmüştü, omuzları gerilmişti.

Havuz sıcaktı, sanki benimkinden daha hızlı çalışan kendi ateşli kalbi vardı. Suyu yeni bir elbise gibi giyene kadar dalgaların içinde yürüdüm. "Artık arkanı dönebilirsin."

Bir nefes bekledi. Rory bana döndüğünde, onu tanımaya başladığım alaycı tavır yoktu, kaşlarının çizgileri düzelmiş, göz kapakları neredeyse ağırlaşmıştı. "Gerginsin."

Yüzüne su çarptım ve omuzlarımı yuvarladım ve *lanet* olsun, haklıydı. Su beni rahatsız eden şeye iyi gelmişti, ağrıyan kaslarıma merhem olmuştu. Boynumu ovuşturdum, başımın geriye düşmesine izin verdim.

"Neren ağrıyor?" Rory suçlayıcı bir parmak kaldırarak sudan çıktı. "İnkâr etme zahmetine girme. Bileğın nasıl?"

Artful Brigand'ın parasını iki elimle de atabilirim, ama asla

Sol elimle mükemmel bir şekilde. Bu yüzden son üç günü sağ elimi kullanarak geçirmiştım ve bu da eklemimde hiç dinmeyecekmiş gibi görünen bir ağrıya neden olmuştu. "Sorun yok."

Bana bir şampiyon edasıyla baktı, ben de güldüm. "Ağrıyor. Birazcık."
"Bahse girerim bu itirafın yarısı kadar bile değildir." Daha da yaklaştı, Bir kol mesafesine kadar yaklaştı. "Alabilir miyim?"

Her şey durgundu. Yavaştı. Sanki gecenin kendisi uzun parmağını havuza daldırılmış ve suyu geriye doğru karıştırmıştı. Kolumu uzattım ve Rory bileğimi öyle şaşırtıcı bir dikkatle kavradı ki sertçe nefes verdim. Bakışları yükseldi. Zaten kapkara olan gözlerinden bunu anlamak imkânsızdı ama gözbebekleri üzerimde genişliyor gibiydi.

Sonra parmakları bileğimin acısı üzerinde hareket ediyor, bastırıyor, karmaşık ve amaçlı bir şekilde ilerliyordu. Ağır bir ses çıkardım ve Rory acının ve rahatlamanın dilini anlamış gibi başını salladı. "Her şey yolunda mı?"

Sadece bir fısıltı. "Evet."

Gözlerinin arasında çizgiler belirdi. Rory kaslarımı bilenmiş bir hassasiyetle, sert parmaklarıyla, ısrarla ama asla dürtmeden, sanki bu onun için önemliymiş gibi, iyi yapılması gereken bir zanaat gibi ele aldı. Tıpkı beni zırh için ölçtüğünde olduğu gibi, onu inceledim. Bakışlarımı yüzünde, boynunda, göğsünde gezdirdim.

Kaburgalarının hâlâ çürük olup olmadığını merak ettim. "Peki ya sen?" Elimini uzattım. Bir parmağımı böğrüne soktum. "Hâlâ ağrın var mı?"

Titredi. "Senin yanında mı? Her zaman."

"Kaburgaların, seni aptal. Aisling'in kaynak suyunu çalarken yakalandığım için."

"Hmmm-şu. Hâlâ ağrıyor. *Birazcık.*"

Onu acı içinde düşünerek kaslarımı çattım. Çocukken hırsızlık yaparken. İkimiz de kimsesiz çocuklardık, ikimiz de Omens'in kanatları altına alınmıştık.

-Başrahibe ve Artful Brigand. Ama başrahibenin beni sırlıslıkla edip olağanüstü kıldığı yerde, Rory tam tersine katlanmıştı. Benji'nin büyükbabasını tanıması, Maude'la tanışması, bir şövalye olması o kadar imkânsız görünüyordu ki, o gün bilerek kısa çöpü seçmişim. Aisling duvarı boyunca oyalandım. Aşağı baktım, onu gördüm.

Her şeye olan inancımı kaybediyordum. Ama ikimizin buluşması...

neredeyse ilahi hissettim.

"Nasıl bir şeydi?" Ben sordum. "Artful Brigand'ı öldürmek mi?"

"Yapımı yıllar sürdü ve bir anda bitti." Parmakları ön koluma doğru ilerledi. Tekrar sordu. "Alabilir miyim?"

Dokunduğu her yerin kapısında ben girmesine izin verene kadar bekledi. Rory, ağırmasına yardım ettiği kasları yatıştırırken, ona her zaman bu kadar kötü niyetli olmadığını düşünmediğimi söylemeli miyim diye düşündüm. Eğitimimiz sırasında bana olan sarsılmaz inancının gözden kaçmadığını, sanki Kürekçi'yle olan dövüşümün sonucunu zaten biliyormuş gibi onda Maude'un şüpheliğinin bir zerresini bile sezmediğimi. Rüyalar ya da alametler yüzünden değil, kendi kendine anlattığı fantastik bir hikaye olduğu için de değil, sadece kazanabileceğime inanıyordu.

Serseri şövalye Rodrick Myndacious, gururlu, küçümseyen, dinsiz, *bana* inandı.

Gözlerinin etrafındaki kömür silinmişti, siyah saçları köprücük kemiğinden göğsüne doğru su damlaları bırakıyordu. "Ayakların nasıl?" diye sordu. "O güzel botları her gün giymek kolay olmasa gerek."

"Ayaklarıma dokunursan, ölürsün."

Ağzında hınzır bir gülümseme belirdi. Rory suyun altında bir elini kaptı. Geri çekildim, yüzeye doğru tekmeleyerek onu sıçrattım. Güldü. Bir tekme daha attığımda bileğimden yakaladı ve

-

Kaydım.

Kollarımı açtım ama su bana acımiyor, tutunacak bir şey vermiyordu. Geriye doğru düştüm.

Ve birdenbire içine düştüğüm şey bir kaplıca değil, Aisling Katedrali'ndeki pınar oldu. Başrahibe tarafından bastırıldım. Ağzımı açtım, kokuşmuş suyu ciğerlerime çektim, acıyı, rüyaları, taş nesneleri ve Kehanetlerin korkunç varlığını bekledim

-

Bir el enseme buldu.

Beni suyun dışına ittiler. "Seni yakaladım. Nefes al, Kâhin."

Havayı içime çektim. Gözlerimi açtığımda, Aisling'in manastırındaki yüksek gül penceresini görmeyi umuyordum. Ama tek gördüğüm aydı,

karanlık cennetinde geziniyor. Ay ve Rory.

"Hiç düşünmemiştim." Kefenime dikkat ederek saçlarımı yüzümden uzaklaştırdı ve ayaklarım havuzun dibindeki kayaları bulurken elini enseme tuttu.

Öksürdüm. "Sorun yok-"

"Ne kadar kötü olduğumu anlamış değilim. Artful Brigand'ın altında büyümek-" Sanki suyun altında kalan kendisiymiş gibi soluk soluğa söyledi. "Ben saygısızım ve aşağılamayla zehirlenmişim. Bunu biliyorum." Boğazı düğümlendi. "Ve senin yanında nasıl davranacağımı bilmiyorum. Beni çok geriyorsun. Ama Aisling'de yaptığın tek şey *boğulmakken* senin suyun altına düşmene izin vermek, ben-"

"Myndacious." Uzandım. Elimi ağzının üzerine koydum. "Bu bir kazaydı."

Çok hızlı başını salladı ve bana bakmadı. Elim yanağına kaydı. "Rory."

Gümüş ay ışığı saçlarını, burnunu, alnının çizgilerini boyadı ve Rory aşağıya baktığında gözlerinde bir mutsuzluk gördüm. *Özür dilerim*, diye mırıldandı.

Ve böylece kalbimde bir çatlak daha oluştu.

"Geri dönmeliyiz," dedi uzun bir sessizlikten sonra. "Yarın için dinlenmeye ihtiyacın var."

"Henüz değil. Yapabilir misin-" Bu şekilde bitmesini istemedim, o suçluluk duygusuyla doluydu, ben boğulmayı düşünüyordum. "Sağ omzum," diye idare ettim. "Biraz ağrıyor."

Odağı boynumdan aşağı kaydı. Yavaşça omzuma uzandı.

Dokunuşuyla rahatladım ve başımı geriye attım. Gökyüzüne, uçsuz bucaksız mor bir goblenin üzerine dikilmiş binlerce yıldıza baktım, suda tutulmanın ve aşağı bastırılmamanın verdiği hissin tadını çıkardım.

"Saçların çok güzel," diye mırıldandı Rory. "Ay ışığı gibi. Ve tenin çok yumuşak. Ama altında..." Kaslarımı yoğurdu. "Eğer ısıracak olsaydım, dişlerimi sana geçirirdim."

"Eğer ısıracak olsaydın," dedim gökyüzüne, "alt dişlerin parmak izin kadar eşsiz, çarpık bir iz bırakırdı."

Rory'nin eli hareketsiz kaldı. Yüzüm kızardı. "Ben de öyle

Aisling'de ilk konuştuğumuz zamanki gibi," diye mırıldandım. "Kâhinlerin kulübesinin dışında. Gülümsemiştin."

Yarı eğlenmiş, yarı başka bir şey yapmış gibi görünüyordu. "Ve sen de dişlerimin teninde nasıl bir iz bırakabileceğini hayal ediyordun?"

"Aylaklığın pençesindeydim. Aklım başımda değildi."

"Mm-hmm." Bakımına devam etti. "Görelim mi o zaman?"

Acaba nabzımın suyun içinde attığını hissedebiliyor muydu? "Beni nereden ısıracaksın şövalye?"

"Bana nereye gitmemi söylediyse, Diviner."

Kollarım. Boynum. Ağzım, karnım, göğüslerim. Ve belki de biliyordu, çünkü nefesi hızlanmıştı, sanki o da dişlerini geçirebileceği her yerimi düşünüyordu.

Avucumu dudaklarına götürdüm, tıpkı Kehanetler sırasında binlerce avucun benimkine götürüldüğü gibi. Ama şimdi yutulacak yapışkan bir kan yoktu, sadece su parıltısı üzerinde ay ışığı vardı. Rory bakışlarımı tuttu ve dişlerini başparmağımın altındaki ete geçirdi. Bastırdı.

Dudaklarım ayrıldı. Isırığı da dokunuşu gibiydi, titiz ama nazikti; alçak, kararlı bir baskı. Sonra dişleri gitti. Rory gözlerini kapattı. Avucumun içine doğru iç çekti.

Dişlerini dudaklarıyla değiştirdi.

Rory ısırıldığı yeri sert bir yavaşlıkla öptü. "Bunun yerine bir iz bırakmasını tercih ederim," diye mırıldandı tenime.

O bir hırsızdı, nefesimi ve mantığımı çalıyordu. "Senden bir şey isteyebilir miyim?"

Yukarı baktı.

"Yarın iyi gitmezse... çirkin yaratık için bir ev bulacak mısın? Kâhinleri aramaya devam edecek misin?"

Elimi sıkıca kavradı. "Eğer hayali alametleriniz varsa, izin verin onları yok edeyim. Bu dünyada önemli olan tek şey gösterdiğin çabadır, Kâhin. Ve sen tanıdığım herkesten daha çok çalışıyorsun. Bu yüzden lütfen rüyalara bakma ve işaretler arama. Sadece ileriye bakın. Yarın iyi geçecek."

"İki şey aynı anda doğru olabilir, Myndacious. İleriye bakabilirim. Sıkı çalışabilirim." Kelimenin üzerinde durdum. "Ve yine de ölebilirim. Bu yüzden sana soruyorum. Gargoyle için bir ev bulabilecek misin? Aramaya devam edecek misin?"

Kâhinler?"

"Evet." Yaklaştı, su etrafımızda çalkalanıyordu ve ben onun vücudunun, benimkinin ve kaynak yüzeyinin altındaki çıplaklığın farkındaydım. "Mesele şu ki, sanırım benden istediğin her şeyi yaparım."

Sonra geri çekildi, havuzun içine doğru ilerledi ve beni kendi kalbimin ritmiyle baş başa bıraktı. "Biraz uyumaya çalış. Sabah görüşürüz."

On saniye hareketsiz kaldım. Yirmi. Rory beni yalnız bırakmak için döndüğünde, kendimi havuzdan çıkardım. Geceliğimi buldum. Gelişigüzel üzerime geçirdim ve tekrar ona baktım. "Gelmiyor musun?"

"Bir dakikaya ihtiyacım var."

Köye geri döndüm. Dağlık toprak ayaklarımın altında üşüyordu ve Tenor uzaktaki sulu şarkısını söylüyordu. Dinlemek için durdum. Ayın gökyüzünde nasıl yolculuk ettiğini fark ettim. Çalıların ve fundaların arasından geçen rüzgârın nasıl da narin bir fısıltı olduğunu.

Ve bu beni ürküttü, daha önce hissettiğim yalnızlık artık o kadar da baskıcı değildi, sanki uyutulmuş gibiydim. Gecenin yarısı geçmişti ve dinlenmeye ihtiyacım olmasına rağmen, uyanık ve yataktan çıkmış olduğumu aklıma getiremiyordum. Her şey o kadar güzeldi ki...

Çok güzel.

Elime baktım. Rory'nin diş izleri hâlâ oradaydı. Haklıydım; en alt sıra eğri büğrü, kalabalık bir asker dizisine benziyordu, bir parmak izi kadar, bir yıldız dizisi kadar eşsizdi.

Avucumu kaldırdım. Ağzıma götürdüm. Dudaklarımı girintilerin üzerinde gezdirdim.

Hana döndüğümde Maude ve gargoyle hâlâ horluyordu. Uyuduğumda, rüyamda Aisling Katedrali'nin yükselen yapısını ya da ipek kumaşlara bürünmüş Kâhinleri görmedim. Ateşli Kürekçi'yi bile rüyamda görmedim.

Kulaklarında altın, gözlerinin etrafında kömür olan bir şövalye hayal ettim, ondan istediğim tüm alçakça şeyleri yapan.

Maude şafakla birlikte uyandı, gök gürültüsü gibi aniden. "Vakit geldi."

Gargoyle küçük odamızda bir melodi mırıldanarak vals yapıyordu. Yatakta doğruldum. Örtülü gözlerimi ovuşturdum. "Seni bu kadar memnun eden ne?"

"Bartholomew, yaveriniz olmadığı için yaveriniz olmamı önerdi."

"Benim-"

Maude geri çekildi ve yatağımın dibindeki zırh yığınını ortaya çıkardı. *Onun* zırhı. "Tam olarak uymayacak," dedi. "Yapılmakta olan kadar etkili değil. Ama tek başına deri ya da zincir zırhtan daha koruyucu. Bunu taşıyabilecek kadar güçlüsün."

Maude'un zırhı giriftti; göğüs zırhına işlenmiş dalgalı dalları andıran girdaplar vardı. "Bu annemindi," dedi. "Daha önce de onunkiydi."

Boğazımda bir yumru oluştu. "Eğer ben ölürsem, muhtemelen o."

"Bunu düşündüm. Bir çözüm buldum." Maude beni çekiştirdi. Yatağın üzerinden. Korkunç bir sarılmayla beni şaşırttı. "Yaşa."

Gargoyle'un taş parmakları künt ve beceriksizdi, çünkü heyecandan titriyordu. "Ben, bir yaver." Zincirli zırhı elime aldı, zırhı bacaklarıma ve kollarıma bağladı, Maude'un göğüs zırhını göğsüme geçirdi. "Miğferi takar mısın, Bartholomew?"

"Evet," diye yanıtladı Maude benim yerime.

Gargoyle bir zamanlar bana Kehanet cübbemi uzattığı gibi onu da uzattı ve ben de kolumun altına sıkıştırdım. "Ben hazırım."

Han karanlıktı. Diğer şövalyelerden hiçbiri krallarının yokluğundan habersiz ayağa kalkmamıştı. Ama balıkçılar sırtlarında ağılarıyla Tenor'u n aşağı kısımlarında avlanmak için dağdan aşağıya doğru akın akın gidiyorlardı. Aralarında Hamelin'in annesini ve diğer soylulardan birkaçını gördüm. Yanlarından geçerken bizi izlediler, başlarını salladılar, biz dağların arasında kaybolurken bakışları keskin, meraklı ve saygılıydı.

Rory ve Benji platonun diğer tarafında zırhlarını giymiş bekliyorlardı. Beni gördüklerinde, onlarla aynı kıyafeti giymiştim,

ikisi de hareketsiz kaldı.

Benji ılık çaldı. "Sen gerçek bir şövalyesin, Altı."

Rory'nin gözleri hızlıydı, beni ölçüyordu. Maude'un kolumun altına sıkıştırdığı kaskını görünce bana sert bir bakış attı.

"Giyeceğim," diye mırıldandım.

Yaklaştı. "Peki ya bu?" Bir tutam saçı kulağımın arkasına sıkıştırarak kefenimi fırçaladı.

"Ben de giyeceğim."

Bana yumruğunu verdi, parmaklarını açtı. Bana Artful Brigand'ın parasını uzattı. "Hadi gidip bir Omen öldürelim."

Daha önce yaptığımız gibi dağa çıkmayı başardık - çirkin yaratık tarafından sırayla şelaleden yukarı ve aşağı taşındı. Bu sefer şikâyet etmedi. Hâlâ yaverim olarak görülmekten çok memnundu, ki bu rolün şövalyelikten daha önemli olduğunu düşündüğünden şüphelenmeye başlamıştım. Önce Rory ve benimle, sonra da Maude ve Benji'yle birlikte taş kanatlarını açıp bizi fırtınanın içine doğru uçurdu.

Ardent Oarsman'ın kalesine indik. Şeyl perileri bu kez merdivenlerde değildi, ama yine de parmak uçlarımızda merdivenleri çıktık. Eski kapıyı çaldık. Bekledik.

Cevap gelmedi.

Rory açık avucunu inleyen tahtaya vurdu ama ne kadar bağırsa bağırsın, Ardent Oarsman gelmedi.

Gargoyle, "Belki de izne çıkmıştır," diye önerdi. Fırtınalı gökyüzüne baktı. "Ve çok da erken değil."

"Peki o zaman." Benji geri adım attı. "Hadi kendimizi içeri davet edelim." Omuzlarını yuvarladı ve ileri fırlayarak tüm gücüyle kale kapısına çarptı.

Bir toz bulutu içinde patlayarak açıldı.

"İşte ruh bu, Majesteleri." Rory Benji'yi ayağa kaldırdı ve Maude bizi elimizde baltayla gökyüzü açılırken kaleye götürdü.

Yağmurun çatıdaki şakırtısı, binlerce parmak tıkırtısı gibiydi ve ayak seslerimizi boğuyordu. Yine de zırhın içinde kendimi rahatsız edici, çok gürültülü, istenmeyen bir misafir gibi hissediyordum. Ama Kürekçi'nin kalesinin aç gölgelerle dolu karanlık köşelerinde beni uyaramayacak kimse yoktu. Ne koridorlarda, ne de büyük sade odalarda. Periler bile bizi görmek için kıpırdamadı.

Orada hiç kimse yoktu.

"Bu da ne böyle?" Büyük salonda, Ardent Oarsman'ın havuzunun ve büyük para yığınının yanında durduk. Benji paralara baktı, sonra ellerini gözlerine götürdü ve alametin ortaya çıkmasını istercesine defalarca gözlerini kırptırdı. "Ne tür bir oyun bu?"

Rüzgâr ve yağmur açık doğu duvarından geçerek üzerimize püskürtüyordu.

"Anlamıyorum." Çizmelerimin altındaki taşlar çıtırdadı. "Üç gün oldu. Nerede o?"

"İşte."

Rory sütunlardan birinin yanında durmuş, yüzünde rüzgâr, dışarı bakıyordu. Etrafına toplandık ve bana kalenin arkasındaki gümüş mavisi havzanın, Tenor Nehri'ni besleyen kristal suyun manzarası sunuldu.

Havzanın ortasına bir platform yerleştirilmişti. Geniş tahta bir kare. Ve üzerinde, kaputun arkasında, sivri elleri küreğine dayanmış-

Azimli Kürekçi. Gözlerini kırpmadan bize bakıyor.

Bekliyorum.

"Orada mı?" Benji inanamayarak söyledi. "Onunla *orada* mı dövüşmek istiyor?"

"Neden yapmasın ki?" Maude'un yüzü asılmıştı. "Elinde küreği var. Onu her an suya bırakabilir, kızın etrafında daireler çizebilir. Platformu sallayacak, nişanını bozacak. Tek bir yanlış adımda Kurnaz Brigand'ın parası suya düşer, Altı da onunla birlikte." Bana döndü. "Umarım çok güçlü bir yüzücüsündür."

Rory dün gece bembeyaz kesilmişti -kaplıca ve ben, suyun altından kayarken- yüzünü örtmüştü.

"Kötü haber vermek bana düşmez," dedi çirkin yaratık. "Bartholomew yüzmeyi bilmiyor. Ama merak etmeyin-" Bana baktı. Gururla gülümsedi. "Boğulma konusunda her zaman başarılı olmuştur."

YİRMİNCİ BÖLÜM

ÇEKİÇLE, KESKİYLE

eBnji ve Maude da Rory'ye katılmış, ağızları bir karış açık, duman gibi üzerlerine sinen dehşetle bakıyorlardı. "Ne demek yüzemiyor?"

"Dediğim gibi," dedi gargoyle, "dr konusunda mükemmel-"

"Aisling dışında, nasıl boğulacağını bilmek iyi bir şey değildir." Maude'un haykırışı salonda yankılandı. "Bu *çok kötü* bir şey."

Gargoyle geri çekildi, gözleri irileşti, alt dudağı titredi. Korkunç bir hıçkırık çıkardı, açık duvara döndü - sütunları aştı ve uçtu.

Arkasından seslendim ama sesim yaklaşan fırtına tarafından yutuldu. Omzumun üzerinden baktım. "Ona bağırma."

"Hayatta kalacaktır," dedi Maude. "Ancak sen..."

"Maude." Benji çok nadiren sesini yükseltir, çok nadiren tatsız bir şey söylerdi. Ama şimdi, elleri birbirine kenetlenmişken, iyi huylu yüzünde bir yırtık fark ettim. Alttan alta devam eden bir öfke. "Zırhını ona giydirdin," diye tersledi. "Şimdi inancını takma zamanı." Rory'ye döndü, öfkesi hâlâ yüzünde sabitti. "Sikkeyi kullanamaz. Hokkayı da. Eğer o suda kaybolurlarsa, onları asla geri alamayız."

Rory boş odanın ortasında durdu ve ilk kez kıpırdamadı. Dikkatini tamamen bana vermişti. "Bu ona bağlı."

Beni ayakta tutan zırhtı, sadece zırhtı. "Ayaklarımı hareket ettirebilirim. Platform sarsılsa bile dengemi koruyabilirim." Elimdeki bozuk paraya baktım. "Ama bunu bir kez bile fırlatırsam-"

Fırtınanın içinde bir ses vardı. Alçak, korkunç bir törpü rüzgârı sürüklüyordu. "Onsuz bir hiç olduğumu düşünen Kâhin nerede? Beni zanaatımda yenmeye gelen Kâhin nerede?" Sonra daha yüksek sesle, sanki kafamın duvarlarında yankılanıyor. "Cevaplar için *bana* gelen Kâhin nerede?"

Kendimi dağların doruklarında düşmüş ve paramparça olmuş, titreyen bir çocuk gibi hissediyordum. Yukarı baktığımda, tüm hayatımı Kehanetler hikâyesine inanarak geçirdiğim Aisling Katedrali'nin ulaşılmaz mahzenlerini gördüğümü hayal edebiliyordum.

Ama Azimli Kürekçi'ye bakarken, etrafımdaki zırhımın, zırhtan çok daha ağır olduğunu ve beni yeryüzüne köklediğini hissettim. Bu bir rüya değildi ve o da bir tanrı değildi. Başrahibenin hikâyesi fısıldıyordu.

Ben de kırılmasına yardım ederdim.

Rory'ye parasını geri verdim ve sütunların arasından geçerek yağmura adım attım.

Diğerleri arkamdan seslendiler ama ben havzanın kenarında durup beni bekleyen Omen'e bakana kadar beni yakalayamadılar.

Küçük ve ahşap bir tekne vardı, pruvasına zincir bağlıydı. Zincir suda kayboldu, sonra Ardent Oarsman'ın platformunda yeniden yüzeye çıktı. Aşağı uzandı. Avucunun içine aldı. Kayığa başını salladı.

İçeri giremeden Maude beni yakaladı. "Bir silaha ihtiyacın var." Bir ağırlık elime doğru kaydı. Onun savaş baltası olduğunu anlamak için aşağıya bakmama gerek yoktu. "Sana güveniyorum," dedi. "Bence Kâhinleriniz için her şeyi yaparsınız. Hatta d-"

Sesi yeni bir rüzgârla bastırıldı. Yukarı baktım. İnişli çıkışlı gri gökyüzünde karanlık bir şekil belirdi, gittikçe yaklaşıyordu. Akortsuz şarkı söyleyen bir ses.

Gargoyle geri dönmüştü.

Öfkeyle yere indi, özellikle Rory, Benji ve Maude'ye burnunu dikti. Ama bana ulaştığında tüm kibri yok oldu. Açık bir yüzle başını kaldırdı. Elllerinde, avuçlarının yataklarında dinlenen-

Çekiç ve keskim.

"Bir yaverin bir şövalyenin silahlarını taşıması önemlidir," dedi, sözleri o kadar soğukkanlıydı ki dönüş yolunda alıştıma yapıp yapmadığını merak ettim. "Onları senin için taşıyacağım, Bartholomew. Bana vereceğin her yükü omuzlarım."

Oh, diye düşündüm, göğsümde büyük bir şişlik. Bir gargoye olmak. Benim gargoye'um olmak.

Maude'un baltasını yere bıraktım. Çekiç ve keskiyi aldım. Omens'in taşıdığı taş nesneler gibi büyü taşımıyorlardı. Ama ağırlıkları tanıdık, avuçlarımdaki hisleri güven vericiydi. Onlarla kendimi güçlü hissediyordum.

Azimli Kürekçi boğumlu eliyle tekneyi işaret etti.

"Bu senin aracın," dedi Benji yanıma gelerek. "Artık geri dönüş yok."

"Geri dönmeyecek." Maude diğer tarafımda durmuş, göğüs zırhıma bir parmak darbesi indiriyordu. "Bunu tek bir çizik bile olmadan geri istiyorum."

İkisi de kenara çekildi ama Maude çirkin yaratığa özür dilemek için elini uzatmadan önce değil. O elini tutmadı.

Sonra kulağıma derin bir ses geldi. Arkamda kararlı bir varlık. "Gergin misin, Diviner?"

"Hayır," dedim aceleyle. Sonra, "Söyle bana-" Yutkundum.

"Söylesene..." Rory'nin sesindeki sıcaklık, zırhımıza çarpan yağmurun sesiyle uyumsuzdu. Vücudumun etrafında dönerek Ardent Oarsman'ı görmemi engelledi ve Maude'un miğferini kolumdaki kıvrımdan çıkardı. "Ne?"

"Bu aptalca."

"O zaman benim için kolay olmalı."

Gülümsememi bastırdım. "Kâhinler hikâyeler istedi. Hasta olduğumuzda, yorulduğumuzda ya da korktuğumuzda. Bizi sakinleştirmek için."

"Sana bir hikâye anlatmamı ister misin?" Kaskı başıma yerleştirdi.

Kefenimin üzerinden. Demirin içine hapsolmuş sesi kulaklarımda uğulduyordu. "Bir zamanlar, hiçbir şeye inanmayan kimsesiz bir çocuk varmış. Büyüdü, dünyevi bir şövalye oldu ve hala inanmak için mücadele ediyordu. Neredeyse hiç umudu yokmuş ve bir dağ dolusu küçümseme taşırmış. Ve bu onun sonu olmalıydı."

Elimi tuttu, sıktı ve çekicime daha sıkı sarılmamı sağladı. "Ama sonra bir torun üzerindeki bir katedrale geldi ve orada bir kadınla tanıştı. Ve zalimlik, adaletsizlik ve tanrısızlık hakkında kafasına taktığı tüm hikâyeleri unutmaya başladı. Sanki sihirli bir değnek değmiş gibi, bir şeye inanması için ona bir şans daha verilmişti. Asla çok iyi bir şövalye olamayacaktı ama kadına her baktığında, "her şeyin olduğundan daha iyi olabileceğine" dair belirgin bir inanca sahip oldu -gözleri yüzümde gezindi-.

Zamanın dikişlerinden, Kehanetlerin ya da taşların, zırhın ya da ipliğin olmadığı bir yere düşmüştüm. Sadece Rory, ben ve aramızda garip bir kutsallık vardı.

Kaskımın vizörünü indirdi. "Hâlâ görebiliyor musun?"

"Evet."

"Güzel. Eğer o suya düşersen, peşinden gelirim."

Etrafından dolaştım. Havzaya, Omen'e baktım ama Rory'ye döndüm. "Güzel bir hikâye, Myndacious. Ben beğendim."

İhtiyacı varmış gibi beni bakışlarıyla sardı. "Nasıl bittiğini bilmek ister misin?"

"Bitiyor mu?"

Başını salladı. "Birkaç dakika sonra sona erecek. Siz kazandıktan ve dünyada bir Omen daha az kaldıktan sonra." Sırıttı. "Beni öptüğünde sona erecek."

"Yani ben kazandıktan sonra bitecek ve dünyada bir Omen daha azalacak ve ben de sana vurabildiğim kadar sert vuracağım."

"Ağzınla."

Geri çekildim, sırtışıımı gizledim. Havzayla tekrar yüzleştiğimde, beni ayakta tutan zırhım değil, omurgamdı.

Tekneye adım attım.

Kürekçi platformunda oturmuş beni izliyordu. Teknesine bindiğimde zinciri iki eliyle tuttu ve çekmeye başladı. Su çalkalanmaya başladı, Omen tekneyi ve beni içine doğru çekiyordu.

onun platformu.

Geriye bakmak istedim. Gargoyle'a, Benji ve Maude'a. Rory'ye. Bakışlarındaki güveni görmek istedim. Ama tek gördüğüm, kayık platformun kenarına sürtündüğünde ve Ardent Oarsman bana boğumlu bir el uzattığında

Soğuk taş gözlerdi.

Elini görmezden geldim, kendimi yukarı çektim ve platformun karşı tarafına geçtim, aramızdaki boşluğu genişlettim, ahşap dudağın hemen üzerinde bekleyen suya karşı her zaman dikkatli oldum.

Kürekçi kapüşonunun altından beni inceledi ve o dişlek, sivri gülümsemesini takındı. Küreğini kaldırdı, tehdit eder gibi bana doğrulttu ve sonra dışarı doğru salladı. Sesi suyun üzerinde gürledi. "Kâhin adına yapılacak herhangi bir müdahale meydan okumayı kaybettirecek ve hayatını kaybedecektir. Hiçbir gargoyle, hiçbir kral, hiçbir şövalye onun yardımına gelemez." Gülümsemesi genişledi. "Anlaştık mı?"

Kendime kıyıya bir göz atma izni verdim. Diğerleri de oradaydı, elleri silahlarında, ayakları neredeyse suyun içinde, savaş çağrısını bekleyen bir ordu etkisi yaratacak kadar öfkeli bir yoğunlukla izliyorlardı. Ve Rory-

Yüzü nefretle yeniden şekillenmişti. Siyah saçları rüzgâra kapılmış, onu bir hayalete benzetmiş, fırtınada kara bir leke gibi kalmıştı. Maude onun yanına geldi, Benji de öyle, Rory ve o çaldıkları nesneleri -Hararetti Kâtip'in mürekkep hokkasını, Kurnaz Haydut'un sikkesini- düşmanlarının kesik başlarıymış gibi uzatıyorlardı.

Kürekçinin parmak eklemleri küreğinin boğazını sıkarken çatırdadı. Dönerek küreği bir kez daha bana doğrulttu. "Seni küçük aptal." Alçak, korkunç bir ses çıkardı. "Bu senin sonun olacak."

Çenemi kapalı tuttum.

Taşın gözleri çekicime kaydı. "Ne yapacaksın? Kafatasımı mı kıracaksın? Kayıp Kâhinlerinizin hakikatının alnımdan kan gibi döküleceğini mi sanıyorsunuz?" Bir adım öne çıkarken platform inledi. "Onlar bu aç dünya tarafından tüketildi. Buraya gelmemeliydin." Küreğinin bıçağını platformun kenarına daldırdı. "Ama geldiğinize çok sevindim."

Havzanın etrafındaki su patladı. İki dalga yükseldi, koşan atlar gibi üzerime çöktü ve beni dizlerimin üzerine düşürdü. I

nefes nefese kaldım. Rüzgâr şiddetini artırdı ve yağmur sertleşerek doluya dönüştü.

O zaman Omen'in küreğindeki tüm sihri anladım. Sapını suya daldırdığında, büyü onu taşıyordu. Küreğin bıçağını suya daldırdığında, kürek bir yıkım esasına dönüşüyor, suyun kendisi onun iradesine boyun eğiyordu. Suyu karıştırdı, platformun üzerine çarpan, beni sıçratan ve düşmeme neden olan dalgaları çağırdı.

Ayağa kalkmaya çalıştım ama başka bir dalga tarafından yere serildim. Platform yana yattı ve ben kenara doğru yuvarlandım; Kürekçi aniden üstüme çıktı. Tekrar yuvarlandım ve küreği tam başımın olduğu yere çarptı.

Rüzgârın sesini duydum. Çekiç ve keskimi tutmaya çalışmakla, platformun kenarından devrilmemek için *kendimi* tutmaya çalışmakla o kadar meşguldüm ki onlara kulak veremedim.

Kürek ilk kez göğsüme çarptı. Rüzgar ciğerlerimden çığlık atarak çıktı. Bocaladım, nefesim kesildi. İkinci vuruş kaskımın kenarının hemen altındaydı. Tam çenemden. O kadar sertti ki sırt üstü düştüm ve yıldızlar gördüm.

Rüzgârdaki sesler daha yüksekti. *Altı! Bartholomew!*

Ayağını çek!

Suya batmış, zırhımın içinde ağırlaşmış bir halde kendimi yukarı sürükledim. Kürekçi alçak, alaycı bir ses çıkardı ve bir kez daha sallandı.

Çekicim onun küreğine çarptı ve gök gürültüsüne rakip bir ses çıktı. Yankılanma ikimizi de bir adım geriye itti, kısa süreli şaşkınlık Kürekçi'nin bakışlarını gevşetti. Küreğini geri çekti. Bana dişlerini gösterdi. Tekrar vurdum ve zamanında engelleyemedi. Çekicim bacağına saplandı; tam da üç gün önce keskimi sapladığım yere.

Omen böğürdü ve sonra tüm gücüyle geldi -kürek suda, bir görünüp bir kayboluyor ve platformu sarsıyor, beni bir kez daha dizlerimin üzerine çöktürmek için her şeyini veriyordu.

Yaptığım her hareket, aldığım her nefes duruşumu, bedenimi savunmakla geçti. Küreği çekiçle karşıladım, dengemi korudum, kaymamaya çalıştım-

Ama bu yeterli değildi.

Kürekçi suyun üzerinde kayboldu, sonra tam önümde yeniden belirdi. Keskin bir çınlama oldu. Kürek çarparken korkunç bir acı.

sol kalçama doğru.

Yüzüstü platforma çakıldım, dalgalar üzerime çarpıyor, ağzımı suyla dolduruyordu. Nefes nefese kalmıştım, boğuluyordum, hava almaya çalışıyordum.

Kürekçi bana doğru yürüdü. "Ne kadar kolay düşüyorsun." Adımları platformu salladı. "Benim bir hiç olduğuma mı inanıyorsun? Kendine bir bak, Kâhin -zırlı bir çocuk- bir *tanrının* yanında bir böcek."

Beni ensemden tutup kaldırdı. Moraran parmaklarıyla zırhımı yırttı. "Kendine olan inancın çok saygısızca." Nefesi kesilmişti, zırhımı parçalıyor ve omzumu, boynumun kıvrımını ortaya çıkarıyordu. "Beni iğrendiriyorsun."

Dişlerini derime geçirdi. Çığlık attım.

Kıyıdaki dört figür karanlık bir bulanıklık, birbirine dolanmış, mücadele eden uzuvlar karmaşasıydı. Fırtınaya karşı değil, birbirlerine karşı. Benji, gargoyle'u tutuyordu.

Maude, Rory'yi tutuyor.

Kürekçi kulağıma alçak sesle zevkle bir şeyler söyledi. "Evet." Dilini boynumdaki ısırganın üzerinde gezdirerek kanı yaladı. "Aisling'in suyundan diğerinden çok daha fazla yutmuşsun. Neredeyse kaynağın *tadını* alabiliyorum."

Bir çığlık daha boğazımı parçaladı. Dayanılmaz acıya karşı dişlerimi sıktım-

Ve kafamın arkasını Omen'in yüzüne çarptım.

Destek için küreğini kavrayarak sendeleyerek geri çekildi. Yüzü kanımla boyanmıştı, dişleri de öyle. Ağzını açtı, suyun üzerinde bir koro ve öfkeyle böğürerek geri gelen vahşi bir çığlık attı.

"Diğeri ne?" Islanmıştım, titriyordum, ağzımda kan vardı. Tıpkı bir Kehanet gibi. "Başka bir Kâhin mi gördün?"

"Her zamanki gibi geldi. Tamamen hareketsiz." Omen yaklaştı, adımları platformun üzerine çarpıyordu. "Her on yılda bir gelirler." Bir adım daha attı. "Bana verilen tek kaynak suyu onların kanı." Bir adım daha. "Ayak uyduracak gücüm var. Doyurmam gereken açlığım var. Ve böylece" -şimdi üzerimdeydi- "Karnımı doyuruyorum."

Küreği yüzümün yan tarafına çarptı.

Maude'un kaskı kafamdan fırladı. Onunla birlikte umutsuz bir yırtılma sesi geldi. Bir ıslaklık hissi, deri gibi, sıyrılıyordu. Elimi gözlerime götürdüm ama yeterince hızlı değildi. Kefenim yırtıldı. Şiddetli rüzgâra kapıldım.

Fırtınanın içinde kayboldu.

Hırslı Kürekçi'nin alnındaki harabe dondu. Taştan gözleri kocaman, ağzı pürüzlü, kanlı bir delik, kefensiz gözlerime öyle dikkatle baktı ki sanki bir rüyaya daldı. Geçici, mutlak bir durgunluk.

Bu kadarı yeterliydi.

İleri atıldım. Ne küreğim, ne hokkam, ne de param vardı ama bir anda platformun karşısına geçmiştim. Kürekçi bir çığlık attı -Küreğini salladı. Eğildim. Devam ettim. Görüşüm bulanıktı, yağmur, kan ve gözlerimin etrafında şişmeye başlayan morluklar yüzünden bulanıklaşmıştı ama devam ettim.

Ardent Oarsman ve ben çarpıştığımızda, iki sarsılmaz gücün gürültüsü sismik bir çarpışmaydı. O platformunun üzerine düştü, ben de onun üzerine düştüm. Küreğinin kör ucuyla beni dürttü ama ben çoktan keskimi göğsüne bastırmıştım.

Bana tekrar tekrar vurdukça köpürerek çırpındı. Ama çekicimi kaldırdım. Sahip olduğum tüm güçle-

Ve onu doğrudan Omen'in kalbine sapladı.

Çılgılığı havayı doldurdu, Tepeler'de yankılanan şiddetli bir felaketti. Kürekçi vücuduna, göğsünden çıkan keskime baktı. Kan sızıyor, giysilerinden tahtaya sızıyor, platformun çıtalarından kristal suya damlıyordu.

Cesedinin üzerine uzandım. "Seni zanaatında yendim, Ardent Oarsman. Gücünle eşleştim ve üstesinden geldim." Kan, yağmur gibi, yüzümden aşağı aktı. "Sana getirilen Kâhin nerede?"

Küreğini sıkıca kavradı ama kaldırmadı. "Gözlerin..." Kendisine baktı. Leğenin suyunu boyayan kanına. "Bunun olabileceğini bilmiyordum. Hiç öleceğimi düşünmemiştim..."

Öfke, tiksinti ve daha önce yaşamadığı dehşet

Yalan söylemek -dişlerini geçmişteki Kâhinlere batırmış olması- bana çok kötü bir şey yaptı. "Bana gerçeği söyle." Eldivenlerim Omen'in sivri gövdesine çarptı, ellerim çığlık atana kadar tekrar tekrar vurdu, kırdı. "*Kâhin nerede?*"

"Sana zaten söyledim. Neredeyse bir hafta önce geldi, çıplak ve hareketsiz. Onu kaleme götürdüm. Onu tahtıma yerleştirdim..." Omen'in nefesleri sığlaştı. "Ve onu içti."

Bana son bir kez baktığında, taştan gözlerinde hiçbir şey yoktu. "Öldü. Kâhinlerinizin hepsi öldü." Ağzından korkunç bir nefes kaçtı. "Ve sen de öyle."

Küreğini platforma çarptı.

Korkunç bir gıcırtı oldu, ahşap altımda binlerce parçaya ayrıldı. Dengemi kaybettim, çekiç ve keskime tutundum. Yuvarlandım, sonra düştüm.

Suyun içine.

The Chiming Wood

Zil.

Ormandaki çanı dinleyin. Orada, rüzgâr bize göremediğimiz şeyleri nasıl hissedeceğimizi söyler. Sadece rüzgar söyleyebilir gelecek.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

SYBIL DELLING

iDviner'lar etrafımda, dikkatli bir ayın altında dönerek hareket ettiler. Dünyanın çimenli dilinin üzerinde dans ettiler, havalanana kadar döndüler. Soluk kanatları, ipek elbiselerinden taç yaprakları gibi açılmıştı.

Uçup gittiler. Takip etmeye çalıştım ama ayaklarım beni aşağı çekiyordu. Kâhinler bir vadideki periler gibi kıkırdıyor, menekşe mavisi gökyüzünde yıldızlar gibi beyaz lekeler haline gelene kadar uzaklara süzülüyorlardı.

Aisling Katedrali'ne tek başıma yürüdüm. İçeride, başrahibe elinde bir kefenle bekliyordu.

"Eee?" dedi. "Nasıl hissediyorsun?"

"Bilmiyorum." Kendime baktım. Çıplaktım. "Tuhaf."

"Öylesin. Sybil Delling öldü. Geriye kalanlar tuhaf. Özel." Başrahibe beni öne doğru çağırdı. Kefeni gözlerimin etrafına bağladı, sonra omuzlarımı tuttu. Bana sarıldı. "Ve yeni."

Beni pınarın içine itti.

Su, bir tabutun kapağı gibi üzerime çekildi. Başrahibe elini pınara daldırdı, boğazımı kavradı ve *bastırdı*. Haykırdım, su kabarcıklarla doldu. Tırmaladım, çırpındım ve bastırıldım. Bastırdı, bastırdı ve bastırdı.

"Benji! Onu buraya getir!"

Sesler duydum. Başrahibeninki gibi alçak ve sabit değil, yüksek sesle.

Sert. Çaresiz. "Çıkarın onu şu lanet zırhtan." "Bükülmüş, yapamam-"

"Pith, o mavi."

Birisi ağlıyordu. Uzun, acı dolu hıçkırıklar. "Bartholomew?"

"Baltanı bana ver Maude."

"Sprite'lar geliyor-"

"*Ver onu bana!*"

Hiç bilmediğim kadar büyük bir acı yüzüme, ellerime, kaburgalarım dokundu. Bir şeylerin değiştiğini hissettim ve sonra göğsümü baskıcı bir ağırlık kapladı.

"Haydi," diye bağırdı bir erkek sesi. Ağzım görünmeyen bir güç tarafından açıldı, sıcak, yakıcı nefesler içimi doldurdu. "Nefes al, Kâhin."

Daha fazla hıçkırık vardı. "Bartholomew her zaman uyanır. O neden uyanmıyor?"

Bir kadın sesi duyuldu. "Rory."

"*Hayır.*" Daha fazla baskı vardı; göğsümün üzerinde öyle şiddetli bir çarpma hissi vardı ki dünya titriyordu. "Uyan, tatlım. *Uyan. Uyan.*"

Ve acı, boğulmaktan, rüya görmekten çok iyi bildiğim acı-
Şimdi uyanmanın acısıydı.

Gözlerimi yeni bir örtünün altında açtım.

Gossamer, çok gevşek bağlanmış, gözlerimin üzerinde duruyordu. Arasından baktığımda, yüksek tavanlı karanlık bir odaya ve gece gökyüzünü gören uzun bir pencereye giriyordum.

Uzun keten bir tunik giymiştim ve Kâhin'in kulübesinde sahip olduklarımdan çok daha iyi yastık ve çarşafı olan bir yatakta yatıyordum. Odanın anatomisini anlamak için hareket etmeye çalıştım. Ama her kasım ağrıyordu ve kemiklerimin yarısı acıyla tutuklanmıştı. Şakağımın yanında zonklayan bir acı vardı ve bir diğeri de sol kalçam boyunca uzanıyordu.

Ama hiçbir şey kaskatı kesilmiş, sargılı boynum kadar acı verici değildi.

"Alo?" Sesim boğazımda gıcırdadı. "Gargoyle?" Cevap yok.

Doğrudum. Kasıklarımın altındaki keten tuniğimde de kırmızı vardı. Ayımın kanını akıtmıştım. Bir süredir orada yatıyordum.

Dünya pusluydu, zihnim dalgalanıyordu. Karanlığı hatırladım -Ellerim kanayan boynuma kumaş bağladı, sonra çirkin adamın taştan kollarına tutunarak rüzgârda yolculuk ettim. Akıntıya kapıldım, bedenim yıkandı, sarıldı ve yeni giysiler giydirildi. Sonra, uykusuzluk.

Her şey çok bulanıktı. Hatırladığım son net şey...

Doğrudum.

Azimli Kürekçi. Sihirli küreği dalgaları çağırıyor. Su, bana çarpıyor. Dişler, ısıyor. Kan, acı.

Neredeyse bir hafta önce geldi, çıplak ve hareketsiz. Onu kaleme götürdüm. Onu tahtıma yerleştirdim.

Vücudum tutuldu.

Öldüler. Kâhinlerinizin hepsi öldü.

Eğildim ve safra öksürdüm. Sonra yatağımdan çıktım, ayaklarım soğuk zemine çarpıyordu.

Ateş yanmıyordu, oda yeni kefenimin arkasında karanlık bir leke gibi duruyordu. Kapımın demir koluna uzandım, onu çevirdim ve ortasında bir dil gibi uzanan şarap kırmızısı bir halının bulunduğu uzun, kıvrımlı bir koridorla karşılaştım.

Aisling'e benziyordu. Tavanları yüksek, tonozlu ve özenle kesilmiş taşlarla işlenmişti. Ancak katedral, eski sıraları, vitray pencereleri ve *bu* - bu her neresiyse- dışında süssüzdü.

Süslemelerinde zenginlik vardı.

Benden daha uzun ve iki kat daha geniş gözlükler vardı. Goblenler, tablolar - puslu loşlukta bile renkleri capcanlı olan manzaralar ve portreler. Raflarda taşlaşmış böcekler, hayvan postları, yılan gibi sapları ve adını bilmediğim siyah taç yaprakları olan canlı bitkilerle dolu kitaplar ve cam muhafazalar vardı.

Sanat, işçilik, her yerde.

İleride bir yerde alçak bir gıcırtı duyuldu ve ona doğru topalladım.

Tor dışında fark edilebilir bir evleri yoktur, çünkü bedenleri Kâhinlerin rüya gördüğü kaynakla aynı kireç taşından oluşur.

Sayfayı kenara ittim, düzinelerce haritayla karşılaştım, kenarlarında karalamalar vardı. Kral Castor tüm mezraların haritasını çıkarmıştı ve Coulson Faire'deki tüccar çadırlarının sıralarını, Seacht'ın Arnavut kaldırımlı sokaklarını ve uzanan binalarını, Fervent Peaks'in sivri hatlarını seçebiliyordum. Chiming Ormanı'ndaki huş ağaçlarını boyadığı yerde soluk sarı boya vardı ve Bellidine Kayalıkları boyunca denizin üzerinde yükselen şafağı resmettiği yerde pembe vardı. Sonra, not defterinin sonuna yakın-

Tepenin üstünde bir katedral. Uzun bir taş duvar. Ve altı kefenli figür.

Eğilip parmağımı mürekkebin üzerinde gezdirdim. Resim soluktu ama altı figürün kim olduğunu çok iyi biliyordum. Onlar Omens değildi. Onlar Kâhinlerdi.

Her birinin üzerinde, özenle çizilmiş bir güve vardı.

Kral Castor'un eğik yazısı geri döndü. *Traum'u, Taşsu Krallığı olarak yerleştiğimiz bu toprakları gezdim; mezralarını avucumun içi gibi bilirim. Yine de Aisling Katedrali'ndeki hizmeti sona erdikten sonra bir Kâhinle hiç karşılaşmadım. Seacht kütüphanelerinde onlarla ilgili hiçbir kayıt yok, isimlerinden ya da sayılarından bile bahsedilmiyor. Gerçekten de başrahibe onları nasıl seçiyor? On yıl sonra nereye gidiyorlar? Onları arıyorum ama saklı kalıyorlar. Onlar azizler ve şehitlerdir, Kehanetlerin kendileri kadar saygıdeğer, önemli -bilinmeyen- kişilerdir.*

Tek bir satırın yazılı olduğu defterin son sayfasına döndüm.

Ama hep merak etmişimdir. Kefenlerinin ardında hangi korkunç şeyi saklıyorlar?

"Altı mı?"

Döndüm.

Benji arkamda durmuş, elinde bir bardak şarap ve bir mum tutuyordu. Sesim çirkin bir törpü gibiydi. "Neredeyim ben?"

"The Chiming Wood. Burası Petula Hall-Maude'un evi." Gözleri kocaman açılmıştı. "Dün geldik. Bilincini kaybetmişsin. "Dün geldik. -Daha iyi hissediyor musun?"

Gözleri masasına kaydı. Üzerinde açık duran deftere. Parmağımı son sayfanın üzerinde gezdirdim. "Nedir bu?"

Anlamış gibi görünmüyordu. "Büyükbabamın defteri."

"Kâhinler hakkında yazmış." Boynumdaki ısırik izleri her kelimedede dağlanıyordu. "Bana yazmadığını söylemiştin."

Kral şarap kadehiyle oynadı. "Evet, ama yazdıkları tam olarak göreve başlamakla ilgili değildi."

Karanlık bir gölge gibi karşısına çıktım. "Bu benim için hiçbir zaman mantoyu üstlenmekle ilgili değildi, çocuk kral. Bu arkadaşlarımı bulmakla ilgiliydi."

O kadar hızlı başını salladı ki titriyor gibiydi. "Büyükbabamın yazdıklarını -Aisling'deki hizmetinden sonra hiçbir Kâhin'den haber alınamadığını- bilseydin bizimle gelmezdin diye düşündüm. Düşündüm ki-" Cesaret bulmak için şarabına baktı ve onu ağzına götürdü. "Bunun sana acı vereceğini düşündüm."

Bir elimi sargılı boynuma götürdüm. "Yani ona en iyi şekilde hizmet ettiği sürece ne zaman acı çekip çekmeyeceğime kral mı karar veriyor?" Bunu olması gerektiği gibi tatsız bir şekilde söyledim. "Başrahibeden pek de farklı değilsin, değil mi? Bir *Omen*'den."

Benji irkildi. "Böyle söyleyince kulağa korkunç geliyor." "Gerçek şeyler genellikle öyle olur."

Omuzları çökmüş, ağzı çökmüş olan kral çaresiz görünüyordu. "Üzgünüm, Altı. Traum'un birbirine zıt hikâyeleri arasında ne söyleyeceğimi ya da neyin doğru olduğunu bilmek benim için çok zor. Genellikle Maude ya da Rory'den bana ne yapmam gerektiğini söylemelerini istiyorum, çünkü çoğu zaman bilemiyorum. Sadece dürüst olmalıydım." Çenesi titremeye başladı. "Kâhinlerinizi bulamama ihtimalimiz çok yüksek."

Öldüler. Kâhinlerinizin hepsi öldü.

"Aisling'in kaynak suyu yüzünden. Çünkü Kehanetler onu arzuluyor ve biz de hizmetimizi onun içinde boğulmakla geçirdik. Bu yüzden on yılımız dolduğunda, başrahip-" Ama gerisini söyleyemedim. "Gargoyle'um nerede?"

"Maude ile birlikte köyde. Pith, üzgünüm Altı. Bu-oh. Sen..." Benji'nin bakışları tuniğime kaydı. "Kanaman var."

"Ben iyiyim."

"Öldüğünü sanmıştık, biliyorsun. Batmadan önce küreği platformdan çıkardık. Ardent Oarsman'ın cesedini iyi bir önlem için tekmeledik. Seni sudan çıkardık ve Rory göğsüne vurdu, ama düşündük ki-" Benji'nin sesi kısıktı. Yıpranmıştı. "Dinlenmelisin. Temiz giysiler getirmeceğim."

Beni bulduğu gibi bıraktı. Dayanılmaz gerçekle baş başa.

Odama geri dönmedim. Nereye gittiğimi bilmiyordum ama gittim.

Çıplak ayaklarımı taşa vurarak merdivenleri çıktım. Girişe ulaştığımda, büyük ahşap kapıyı çekerek açarken boynumdaki delikler şişti.

Fervent Peaks'te tanıdığım fırtınalı gökyüzü gitmişti. Chiming Ormanı'nın gecesi durgundu, mavi gökler ve huş ağaçlarından oluşan sık bir ormanın üzerinde asılı duran parlayan bir ay vardı.

Petula Hall'dan topallayarak uzaklaştım ve büyük bir ağaç duvarının kenarında durdum. Ormanın kollarına doğru kaydım.

Ve çığlık attı.

Ayaklarım beni gitmem gereken yere götüremedi çünkü ayaklarım kanıyordu. İyi de oldu. Gidecek hiçbir yerim yoktu. Kayalara, köklere, çalılıklara takıldım.

Düştü.

Toprağın üzerinde kıpırtısız yatıyor, ayın kanını akıtıyor, dişlerimi toprağa, taşa ve ete geçirip Traum'u tüm dünya açık bir yaraya dönüşene dek yırtmanın bir yolunu bulmak için dua ediyordum. Aisling Katedrali'ni varoluştan silmek için. Kehanetleri ilimden, hafızadan, zamanın yıllıklarından silmek için.

Orada öylece yattım ve dualarım kabul olmadı.

Rüzgâr dışında hiçbir şey cevap vermedi.

Tor'da olduğu gibi kederli bir nota değildi. Ormandaki rüzgâr bir çan sesiydi, ahenksiz, uyumsuz, kendini yakınlarla savuran

ve uzaklara. Ağaçların, yaprakların ve yolun üzerinde uzanan dikenli sarmaşıkların arasında yankılandı.

Orman aniden daha sıkı, hava daha yakın geldi, sanki huş ağaçlarının arasındaki boşluklar daralmıştı. Yukarı baktım. Onları inceledim. Soluk kabukları yarı saydam ya da kâğıt gibi değildi, benekliydı. Ağırdı. Yaşlı bir et gibi. Ve gövdelerindeki budaklar -tüm o solgun, dökülen kabuğun içindeki karanlık çizgiler-

Düğümler gözlerdi. Yüzlerce siyah, kapaksız göz beni izliyordu.

Geriye doğru sarsıldım, ellerim, ayaklarım dikenlere sürtünerek yolu kırmızıya boyadı.

Bir ses vardı. Tahta tekerleklerin iniltisi.

Sarı ışık karanlığı yarıyordu. Gözlerimi kırıştırdım ve yolda gri bir at tarafından çekilen bir arabanın bana doğru geldiğini gördüm. Arabayı dizginlere eğilmiş, kır sakallı bir adam sürüyordu. Yanındaki fener ışığı yüzünün köşelerine, siyah saçlarına, kulağındaki halkalara vuruyordu-

Rory.

Huş ağaçlarına dönüp baktığımda yine gözleri yoktu. Sadece odun, kabuk, dallar ve yapraklar.

Açık gölgelerinin içine kaydım.

Dikenlerin arasından arabanın geçişini izledim. Sonra- "Whoa."

At şikayet edercesine kişnedi ve araba inleyerek durdu. "Devam et

Victor." Rory'nin çizimleri yere vurdu. "Ben orada olacağım.

kısa süre içinde."

Araba yoluna devam etti ama botlar görüş alanımda kalarak topuklarının üzerinde ileri geri sallanmaya devam etti. "Yola kanını akıtan her kimsen," diye seslendi Rory, "umarım gecenin tadını çıkarıyorsundur."

Saklandığım yerden çıktığımda Rory'nin gözleri açıldı, giysilerimin ve üzerlerindeki kanın üzerinde gezindi. "Bu ne lan, Diviner."

Yeni kefenime dokundum. "Bunu gözlerimin üzerine mi koydun?"

Sanki atsız bir yarışa atılmış gibi şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Evet, onu oraya ben koydum. Düşünmüştüm ki-"

kendini salladı. "Orman hava karardıktan sonra tehlikelidir. Gecenin bir yarısı burada *kanlar* içinde ne halt ediyorsun?" İcini çekti. "Ve şuna bakar mısın? Ayakkabı giymiyorsun."

"Benji ile konuştum. Bana büyükbabasının bildiklerini anlattı. Tor'dan ayrıldıktan sonra Kâhinlerle ilgili hiçbir kayıt olmadığını. Bu yüzden" -çok hızlı konuştum, her şeyin iğrençliği içinde acele ettim -"Hırslı Kürekçi beni ısırdı, çünkü daha önce de Kâhinlere dişlerini geçirmişti. Kanlarını emdi. Onlar-" Bunu söylemek için kendimi zorladım. "Onlar öldü."

Yüzündeki sıcaklık kayboldu, sessizlik bizi avucunun içine aldı. Rory bu sessizliği bozmak için hiçbir şey yapmadı, sonra-"Kurnaz Haydut hep kaynak suyunu isterdi. Ama geri kalanı-" Kıpırdamamaya kadar endişeli ve öfkeliydi, kıpırdamadan duruyordu. "Bilmiyordum."

Nefes almakta zorlanıyordum. Suyun altında. Yeniden boğuluyordum. "Başrahibe bize kaynağın nasıl çalıştığını hiç anlatmadı. Rüyaların nasıl geldiğini. Ama bu korkunç bir büyü. Senin için Kehanette bulunduğumda, çirkin yaratık beni boğduğunda, beş Kehaneti düşlemedim... Altıncısını düşledim. Güve. Ondan sonra Kâhinler ortadan kayboldu." Elimi göğsüme koydum. "Belki de bunca zamandır korkunç bir şey olduğunu biliyordum. Onları bir daha asla göremeyeceğimi."

Rory başını salladı. "Eğer Tor'un üzerindeki pınar hayalperestlerine gerçekten işaretler veriyorsa, o zaman bu acımasız bir büyüdür. Neden sana bir şey gösterip onu değiştirme gücü vermiyor? Yapabileceğin hiçbir şey yoktu, Kâhin." Rory onun ensesini okşadı. "Ama şimdi bir şey yapabilirsin. Diğer Kehanetleri yok et. Aisling'i yok et." Başımı kaldırdığımda gözlerinde korkuyu gördüm. "Sadece pes etme."

"Devam edemem."

"Evet, devam edebilirsin."

Gerçeği tüm çürük ve kırık derimde hissettim. "Her zaman güçlüydüm ve her zaman yeterince güçlüydüm. Bir Kâhin olmak, altı kişiden biri olmak... Hem sevdim hem nefret ettim ve ikisinden de çok iyi sıkıldım. Ve şimdi hepsi gitti..." Gözlerimin arkasına büyük bir acı bastırdı. "Her şey çok ağır."

Görüşüm bulanıklaştı. Keder, fark ettim. Gözlerimin ardındaki ıstırap buydu. Hüzün, gözyaşı sürüsüne önderlik eden bir çoban kız gibi geldi. "Keşke hala bir kız olsaydım, hayal kurmak için özel olarak yaratılmış olsaydım."

tor."

Kendimi bildim bileli ilk defa ağladım. Boğulmaktan daha çok acıdı.

Rory'nin eli boynumdan kalkıp yüzümün hemen yanında durdu, kefenimin altından süzülen gözyaşlarıma dokunmadı ama sanki yanaklarımdan aşağıya doğru kendi nazik haclarını hak ediyorlarmış gibi onları esintiye karşı korudu. "Özür dilerim," dedi. "Kâhinler için üzgünüm. Yaşadıklarını en iyi anlayan insanların senden alınmasına ve onlarsız yaşamanın ölmek gibi hissettirmesine üzüldüm. Ama o toru terk etmeseydin-"

Derin bir aşinalıkla söyledi. Sanki bunu söylemeyi milyonlarca kez düşünmüş ve düşünmek, yüksek sesle söylemenin tüm keskin kenarlarını aşındırmıştı. "Senin için gelirdim. Seni o yerden kurtarmak için öldürür, çalar ya da alçakça bir şey yapardım. Sen sandığından çok daha özelsin. Adını bile bilmiyorum" -bir nefes çekti- "ve senin için *her şeyi* yaparım."

Onun önünde ağladım ve bunun için kendimden nefret ettim. Ama gözyaşlarım aceleyle akıyordu, sanki gelmek için ömür boyu beklemişlerdi. Ağladım, ağladım ve sonra... Daha sonra yaptığım şeyi neden yaptığımı bilmiyorum. Belki de sevgili Bir-İki ve Üç ve Dört ve Beş'im gittiği ve ben onların isimlerini hiç öğrenemediğim için. Belki Aisling'deki Kehanet seremonisi benim için henüz bir anlam ifade ettiği için, belki de sadece rüyalara, Kehanetlere, inancın kendisine olan inancımı unutuyordum. Ve belki de tüm bu unutuşun içinde...

Daha önce kimin geldiğini hatırlamak istedim.

Başparmağımı ağzıma soktum ve ısırdım.

Rory'nin kaşlarının arasına bir çizgi çizildi. Kan, sıcak ve yapışkan, köpek dişlerimin etrafında birikti. Acı dolu bir nefes verdim. Elimini ona doğru uzattım.

O biliyordu. Gidecek bir yere ihtiyacım olduğu anda hep kendine bir kapı açıyor gibiydi. Rory kanlı başparmağımı dudaklarına götürdü ve Aisling'in pınarından ona -ve binlerce kişiye- söylediğim şeyi söyledi. "Bana kanlı hangi ismi verirdiniz?"

Başparmağımı dudaklarına götürdüm. "Benim adım Sybil Delling."

Yüzü yarıldı, sanki keskimi onun alayına götürmüşüm ve

paramparça etti. Rory başparmağımın oluklarını çarpık alt dişlerinin üzerinde, dilinin üzerinde gezdirdi, kanımı kutsal bir şeymiş gibi ağzına aldı.

Kızıl akıp gitti. Rory başparmağımı ağzından çektiğinde, üzerine bir öpücük kondurdu. "Bunca zaman sonra bunu yüksek sesle söylemek nasıldı?"

Gözyaşlarımı elimin tersiyle sildim. "Yılların birikimi -ve bir dakika içinde bitecek."

Petula Hall'a birlikte yürüdük.

Arabanın üzerindeki yaşlı adam arabayı park etmiş, tüneğinde uyuyordu. Arabanın yanında bir figür atla konuşuyor, taştan parmağını hayvanın yüzüne doğru sallıyordu.

Gargoyle.

Bizi görünce irkildi. "Nereden çıktın sen Bartholomew?" Bakışlarını omzumun üzerinden geçirdi ve Çınlayan Orman'a doğru burnunu kırıştırdı. "Umarım oradan değildir. Çok nahoş bir orman."

Rory arabaya yaklaştı. Avucunu açarak arabaya vurdu ve yaşlı adamı -Victor'ı- sarsarak uyandırdı. "Şansına bu yeni geldi."

Arabanın içine baktım. Saman yatağında bir şey hareketsiz yatıyordu. Meşale ışığını yakalayan gümüş bir dış iskelet.

"Zırhım mı?"

"En azından göğüs zırhı." Rory yanağımdaki bir damla gözyaşını silerken siyah saçları alına döküldü. "Önce sen iyileş." Bakışları bandajlı boynuma kaydı ve kaşlarını çattı. "Şövalyelik buraya geldiğinde, onu giymeye hazır olmalısın."

"Şövalyelik burada değil mi?"

"Bazılarımız Tepeler'den çıkmak için acele etti. Yakında burada olurlar. O zamana kadar" -başını sallayarak yaklaşan evi gösterdi- "biraz dinlenin. Artık gece geç saatlerde Orman'a gitmek yok."

"Katılıyorum," dedi gargoye esneyerek. "Oldukça dağınık görünüyorsun." Koluma girdi. Beni kapıya doğru götürdü.

Omzumun üzerinden arabanın yanında duran Rory'ye baktım. Bacaklarını dikmiş, ellerini iyi bir asker gibi arkasında kenetlemişti.

"İyi geceler."

"İyi geceler," diye mırıldandı. "Sybil."

BÖLÜM YIRMI İKİ

HISSETMEK, AMA GÖREMEMEK

Günlerce yatağımdan çıkmadım.

Acı olmadan hareket edemiyordum. Ve zihnim karanlıktı. Şiddetli. I Kâhinleri hayal ettiler, bir zamanlar Aisling'in kilisesinde yattıkları gibi hareketsiz yatıyorlardı, ama şimdi yanakları ölümle solmuştu. Üzerlerinde kehanetler beliriyor, parmakları açgözlülükle ipek kumaşın üzerinde kıvrılıyordu. Uyuduğumda, parçalanmış bedenleri hayal ettim. Islak, korkunç sesler. Kan, et ve kemik. Sonra uyandığımda, uyku ile bilinç arasındaki o kısa aralıkta, tekrar Kâhin'in kulübesinde, Bir'in yanındaki yatakta olduğumu umuyordum.

Ama o gitmişti. Hepsi gitmişti.

Uyanık ya da uykuda, kendimi hasta hissettim.

Yataktaki dördüncü günümde ağlayamayacak, yemek yiyemeyecek kadar kendimden geçmiştim. Gargoyle odamda oturdu ve kendi kendine mırıldandı. "Sana bir hikaye anlatmamı ister misin? Trajik başlangıcı ve ıssız, bitmek bilmeyen ortası olan bir hikaye?"

"Hikâyelere ihtiyacım yok." Kefenimin ardında gözlerim odaklanamaz hale geldi. "Trajedi ve ıssızlık tam burada, benimle birlikte."

"Evet." Kendi kendine mırıldanmaya devam etti. "Ama ben de buradayım, Bartholomew."

Öğle vakti kapım nazikçe çalındı. Diğer taraftan Maude'un sesini duydum. "*Ne var, Benji?*"

Kral'ın sesi tedirgindi. "Onun kederine karışmak bize düşmez."

"Yemek yemesi gerekiyor."

"Ona kırılғанmış gibi davranırsanız," dedi Benji sert bir sesle, "kendisi hakkında da böyle düşünmeye başlayacaktır. Bırakın olduğu gibi kalsın, güçlü ve korkusuz-"

Rory hiçbir şey söylemedi. Sadece kapıyı açtı ve içeri girdi. Beni yatakta hareketsiz yatarken görünce bütün vücudu gerildi.

Diğer tarafıma yuvarlandım. "Git buradan." "Hayır."

"Bartholomew umutsuzluğun pençesinde." Gargoyle mırıldanmaya devam etti. "Bana sorarsanız, oldukça değersiz bir varlık durumu."

Kimse soru sormadı. Sanki orada olmaları doğalmış gibi odanın dört bir yanına dağıldılar. Gargoyle kraldan bir yudum şarap istedi, sonra bardağına öksürdü, Rory ise pencerenin önünde volta atıp parasıyla oynadı ve her dakika dönüp bana baktı.

Maude yatağın üzerine oturdu. Sırtımı ovdu, omuzlarımı yatıştırdı, bir annenin hasta bir çocuğa yapacağını hayal ettiğim gibi bir elini saçlarımda gezdirdi. "Öfke iyi bir silahtır, Diviner," dedi, diğerlerinin duymayacağı kadar sessiz bir şekilde. "Onu kendine doğrultmadığın sürece. Şimdi biraz çorba iç."

Nihayetinde öyle oldu. Ne keder ne de öfke beni bıraktı ama Maude, Rory ve gargoyle -hatta Benji- tarafından sadece onlara faydalı olduğum için değil, beni önemsedikleri için bakılmak hastalığının bir kısmını hafifletti. Yemek yedim. Uyudum.

Altıncı gün yatağımdan kalktım ve Kâhinlere Traum'un vahşi dünyasında yapacağımız şeylere dair anlattığım tüm nakledici hikâyeleri bir kenara bıraktım. Artık kendime anlattığım tek hikâye katı yürekli bir intikam hikâyesiydi. Yıkımın.

Ben olsam Sadık Ormancı'nın kayıp çanını bulurdum. Bellidine Kayalıkları'na gider, Kalp Ağrısı Dokumacısı'nı öldürürdüm. Sonra her şeyin başladığı yere dönecektim. Tor, üzerindeki katedral-

Ve başrahibeyle yüzleş.

Bir zamanlar, tüm gücümü onu memnun etmek için harcadığım zamanlarda onu anne sanmıştım. Ama o bir anne değildi. O sahte hikâyeler dokuyan, acımdan beslenen, kendi ihtişamı, kendi gücü, kendi zamansızlığı için Aisling'in makinesini çalıştıran bir böcekti. Hayır. O bir anne değildi. O altıncı Omen'di. *Güve*. Ve bana, diğer Kâhinlere, Traum'un kendisine yaptıkları için-

Bana verdiği aletleri alırdım. Sonra, çekiçe, keskiyle.

Onu yok ederdim.

Petula Konağı yüzyıllardır Maude'un ailesine aitti ve Bauer ismi Chiming Ormanı'nda öne çıkıyordu. Gerçekten de Maude'un kendisi Ormanın mücevheriydi ve mezraya ve içindeki köye doğru ilerledikçe fark ettim ki her zaman ben ya da gargoye halkı değil, o bakıyordu. Balta kullanmaktan nasır tutmuş ellerini selamlamak için uzattıkları Maude.

Chiming Ormanı'ndaki hava Fervent Peaks, Seacht ya da Coulson Faire'dekinden farklı kokuyordu. Burada, huş ağaçlarının kucağında - evlerin hepsinin soluk ahşaptan yapıldığı ve her erkek, kadın ve çocuğun gözlerinin etrafına kömür ve kemerlerine balta taktığı yerde- hava keskin kokuyordu, boş otu ima ediyordu.

Halk, çanları tasvir eden pankartların altında konuşuyordu, altında Orman'ın sözleri yazılıydı, *Sadece rüzgar neyin geleceğini söyleyebilir*. Gargoye ve ben ne zaman geçsek, bazıları bize alametlerden bahsedecek kadar cesurdu - Kehanetlerden.

"Bu sabah rüzgarda korkunç bir ses duydum. Kötü şeylerin olacağına dair bir işaret miydi?"

"Güzel bir fırtına esti ve büyük bir ağaç kestim, ama içi çürümüştü. Sadık Ormancı bana bir şey mi söylemeye çalışıyor?"

"Kefeninizin arkasından baktığınızda ne görüyorsunuz?"

Wood?"

Tek cevabım sessizlik oldu. Söyleyecek bir şey yoktu. Erimiş demire dönüşmüştüm, kral Aisling Katedrali'ne geldiğinden beri olanlardan o kadar çok etkilenmiştim ki artık kendimi tanıyamıyordum. Ateşli Kürekçi'nin ısırtığı inancımı, itaatimi içimden söküp almıştı ve hayatımda ilk kez saygı duyulacak bir öfke hissettim. Kehanetlerin, Aisling'in *-benim-* hikâyesinin bir yalan *olduğuna* dair zehirli bir kezzap.

Artık hiçbir şey kutsal gelmiyordu, belki ölümler hariç.

"Orman çok geniş," dedim, diğerleriyle birlikte köye doğru yürürken çalılara takılıp düşerek. "Ormancı'nın çanını aramaya nereden başlayacağız ki?"

"Bir vadi var," dedi Maude. "Orası kutsal, çünkü Eichel ailesinden bir ahmak on yıllar önce orada Sadık Ormancı'yı gördüğünü iddia etti ve o zamandan beri yaşlılar orayı meditasyon yeri olarak kullanıyor."

Rory elindeki parayı becerikli parmaklarının arasında döndürdü. "Yeni bir kral geldiğinde törenlerini burada yapıyorlar."

"Bu da demek oluyor ki şövalyeler buraya gelir gelmez içeri girmemize izin verilecek." Benji taşları tekmeledi. "Kralınız Orman'ın soyluları için işe yaramaz bir gösteri olacak, geri kalanınız da Sadık Ormancı'nın taş çanını bulmak için vadiyi arayacak."

Rory kolunu Benji'nin omzuna atarak, "Sana işe yaramaz bir gösteri demezdim," dedi. "Sadece mutlu küçük bir dikkat dağıtıcı." Kralın saçlarını karıştırdı. "Bu işte gittikçe ustalaşıyorsun. Gözlerin dolu dolu, neredeyse ağlayarak Kehanetlere hürmet ediyorsun, Bay *Her Daim Ama Bir Ziyaretçi*."

"Krallığın en iyi aktörü," diye önerdi Maude. "Ya da en iyi yalancısı," dedi gargoye hoş bir şekilde.

Benji'nin mavi gözleri yüzüme dikildi, sanki "*Onlar performans sergilemek zorunda olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmezler*" der gibiydi. *Ama sen ve ben biliyoruz.*

Kayıp Kâhinler hakkında sakladığı sırlar yüzünden ona hâlâ kızgındım. Ama mavi gözlerinde taş nesneleri bulmak için ne kadar hevesli olduğunu görebiliyordum. Büyükbabasının yapamadığını yapmak ve başarılı olmak için. Değerini kanıtlamak için. Kısa bir süre önce ben de böyleydim. Tor'dan ayrıldığımdan beri gördüğüm tüm yüzler arasında, Benedict Castor'un yüzünde en çok kendi yüzümü gördüğümden korkuyordum.

Çaba sarf etmem gerekti ama ona gülümsedim. "İyi dayanıyorsun."

Yedinci gün Chiming Ormanı'nda, şövalyelerin yakınlarda olduğuna dair bir şahin aldık. Sekizinci gün onları karşılamak için köye geldik. Bir huş ağacının altında somurtarak, dalından sarı yapraklar kopararak bekledim.

Meydanın karşısında, Benji ve Maude'un yanında bir ağaca yaslanmış olan Rory bir çift ormancıyla konuşuyordu. Onları dinliyordu ama kimse fark etmeden sol elini en yakındaki adamın pelerinin içine daldırmıştı. Çıkardığında elinde bir pipo vardı. Pipoyu kendi cebine soktu, başını kaldırdı ve ona öfkeyle bakan Maude'a göz kırptı.

Hırsız.

"Vale'ye surat yapıyorsun," dedi gargoye, beni irkiltti. Bir karahindibanın tüylü tohumlarıyla oynuyor, etrafımdan Rory'ye bakıyordu. "Neden ona soğuk bir ağızla bakıyorsun?"

"Bu 'soğuk omuz,' gargoye."

Gözlerini kırıştırdı. "Omzundan ne istiyor olabilir?"

"Ağzımdan ne istiyor olabilir?"

Gargoye'un taştan bir yüze sahip olmasına rağmen tek bir bakışıyla beni uyarabilmesi inanılmazdı. Günlerdir bana o bakış atıyordu. Maude ve Benji de öyle... Gerçi onlar Rory'yle aynı odada bulunduğumuz her seferinde tiz bir ısıklık sesi duyan köpekler gibi kaçmaya başlamışlardı. Kimsenin duyamadığı ama hepimizin hissettiği bir frekans.

Rory'ye adımı söylediğim gece başlamıştı. Kendime karşı dürüst olursam, belki de daha önce. Ama boynumdaki bandajı değiştirdiğinde bunu açıkça fark etmiştim.

Eski çarşafı öyle dokunaklı bir çabayla sıyırmıştı ki, sanırsınız derimi yüzüyordu. Bir eli çenemde, diğeri omzumda olan Rory başımı çevirmiş, boynumdaki diş izlerine sivri bir bakış fırlatmıştı.

"Eee?"

"İyileşiyor." Keskin bir koku almıştım, sonra balmumunun tatlı, aromatik kokusu geldi. Rory, Kürekçi'nin bıraktığı deliklerin üzerine balmumu sürdü.

Başparmağı boğazımın çukurunu sıyırdığında ürpermişim. "Sadece bir çan sesi ve bir dokuma taşı kaldı," demiştim, "ve kralınız görevi başarıyla devralmış olacak."

"Sensiz yapamazdım," diye mırıldandı, gözleri işindeydi. Ama sonra gözlerini kaldırıp ağzıma dikti. Yanakları kızarmış, kalbim yerinden fırlamıştı ve onunkinin de başparmağının nabzında aynı şeyi yaptığını hissetmişim... iki atış, üstünlük için tartışıyorlardı.

Rory çarşafı düşürmüştü. Lanetlenmişti. "Biraz daha getireyim." Aceleyle odadan çıktı.

Ve böyle devam etti. Bandajlarımı değiştirir, merhemler ve bal sürerdi, ben de öyle hareketsiz dururdum ki kendimi taştan oyulmuş sanırdım. Ama Rory'nin hassasiyeti ya da benim hareketsizliğim ne olursa olsun, sonunda hepimiz kızarmış ve nefessiz kalmıştık.

İyileştiğimde duracağını sanmıştım. Ama ona adımı söyledim.

-Onun önünde yas tutmak aramızda bir şeyleri değiştirdi.

Ona bakarken ateşim çıkmış gibi hissediyordum. Başım dönüyordu ve düşünemiyordum.

O.

Gargoyle dudak büktü. "Siz ikiniz yeterince uzun süredir poz veriyorsunuz."

Rory'ye bağırdı. "Bartholomew! Bir dakika buraya gelmeyecek misin?"

"Ne yapıyorsun sen?" Öfkelendim.

Rory'nin koyu renk gözleri bana doğru kaydı. Boğazı düğümlendi ve sonra yanıma geldi, yanaklarındaki kızarıklık dışında sıkılmış görünüyordu. "Bir konuda yardımcı olabilir miyim?"

"Akıl sağlığım için-" Bir karahindiba tohumu gargoyle'un burnundan uçtu. Geriye yaslandı. Bağırdı. Rory'nin yüzüne hapşırdı.

Bir kahkaha attım ve Rory gözlerini kapadı. "Beni bu yüzden mi çağırdın? Üzerime *hapşırmak* için mi?"

"Binlerce kez özür dilerim. Ne diyordum ben? Ah, evet." Gargoyle taştan bir elini omzuma koydu. "Akıl sağlığım için Bartholomew'un acısına son ver. Ona aşık olduğunu söyle."

Rory'nin gözleri irkilerek açıldı, kaşları çatıldı. Arkasında, kulak misafiri oldukları gerçeğini maskelemekte pek başarılı olamayan Benji ve Maude, hırıltılı bir ses çıkararak toplu bir nefes verdiler.

"Aşık..." Şimdi kıpkırmızı olmuştu. Rory'nin elleri yanlarına indi, kıpırdanırken eldivenleri karıncalandı, gözleri önce çirkin yaratığa, sonra da bana kaydı.

Kendi dilimde boğuldum ve parmağımı çirkin yaratığın yüzüne doğru kaldırdım. "Böyle şeyler söyleyemezsin. Bu *korkunç* bir şey."

Taştan çenesine vurdu. "Yanlış mı anladım?"

"Kesinlikle."

"Ah canım." Göğsü şişti. "O zaman *ona* aşık olan sensin, öyle mi?"

Maude'un sevincini saklamasını engelleyecek hiçbir şövalye erdemi yoktu. İçten içe titriyordu. Benji ise biraz daha az. Gözleri Rory ile benim aramda hızlı hızlı gidip geliyordu.

"*Pith-no*." Avuçlarımda ter birikti. "Her zaman hiçbir şeyi bir şeye dönüştürmek zorunda mısın?"

Tekrar çenesine vurdu. "Fervent Peaks'teki o kapı çalma olayı bir şey değil miydi, Bartholomew?" Rory'ye başıyla işaret etti. "Kapımıza geldi ve sen saatlerce ortadan kayboldun. Döndüğünde ıslanmıştın ve tuniğini çıkarıp üzerine battaniye örtmüştün. Uyumaya çalıştım ama çok can sıkıcıydın, yüksek sesle nefes alıyor, iç çekiyor, küçük sesler çıkarıyor ve yatağında kıpırdanıyordun-"

Elimle ağzını kapattım.

Maude kralı kavradı. "Sana sinsice dolaştıklarını söylemiştim. Aisling'deki o ilk geceden, geri dönüp bir dal boş otu içtikten sonra öyle ya da böyle boku yediğini anlamıştım."

"Demek doğru anlamışım?" Gargoyle alkışladı. "Ne kadar muhteşem. Oh- bak! Şövalyelik geldi."

Sanki az önce köy meydanında gururumu katletmemiş gibi mırıldanarak uzaklaştı.

Sesler yankılandı. Chiming Ormanı yeşil, beyaz ve sarıdan, çimenlerden ve huş ağaçlarından oluşan bir paletti. Ama içinden, dikenli yoldan aşağıya doğru, mor, gümüş parıltılar görebiliyordum. Kral'ın

sancaklar ve onların altındaki şövalyeler.

Onları karşılamaya giden Maude ve Benji'yi takip ederken Rory'nin omzuna çarptım. "Bütün bir boş ot dalı mı?" Şakayla karışık söyledim.

"Küçük sesler mi?" diye yavaş ve neşeli bir cevap verdi.

Petula Hall'a döndüğümde, gri bulutlar güneşi kucaklamış, penceremin dışındaki gökyüzüne huş ağacı kabuğuyla aynı soluk niteliği kazandırmıştı. "Tören için yağmur yağacak gibi görünüyor."

Bir patlama sesi duyuldu ve ardından küstah bir çığlık geldi. "Ayak parmaklarıma dikkat et, Bartholomew!"

Koridorda ayak sesleri duyuldu ve Maude homurdandı. "Ayak parmakların taştan yapılmış, seni büyük ahmak."

Gargoyle tekrar çığlık attı. Onun hışımla uzaklaştığını duydum ve sonra Maude kapımın önündeydi, soluk soluğaydı, elinde demir bir nesne vardı.

Bir göğüs zırhı.

"Bu mu-"

"Seninki. Bir saat içinde tören için ihtiyacın olacak. Ve yaveriniz az önce çekip gittiğine göre" -kulaktan kulağa sıırttı

-"Bunu sana ben takacağım."

Göğüs zırhımın vücudumdaki ilk yolculuğu uzun sürmedi. Kayışlar sıkılaştırıldı ve tokalar takıldı. Bu kadar ağır bir şey tarafından sıkıca tutulmak garip hissettiriyordu. Nefesimin kesilmesinin onu taşımaktan mı yoksa sevmekten mi kaynaklandığını bilmiyordum. "Bu çok güzel."

"Gösteri ne kadar büyükse, yanılsama da o kadar büyük olur." Maude göğüs zırhıma bir parmak vurdu. "Ama bazen gösterinin bir anlamı olduğunu düşünüyorum. Zırhı ilk giydiğimde kendimi bir metre boyunda hissettim, sanki her şeyi yapabilirmişim gibi. Büyüdüğümde Rory ve Benji'ye ilk takımlarını sipariş ettim. Onlarla büyümelerini izledim. Ve bunun da bir anlamı vardı."

Sesim kısıktı. "Hala parasını ödeyemiyorum, Maude."

"Ah, ne kadar gururlusun." Yeşil gözleri parlıyordu. "Sana hediye olduğunu söylesem yine de takar mıydın?"

Kendime baktım. Maude bana Fervent Peaks'e giderken annelik hakkında hiçbir şey bilmediğini söylemişti. Maude Bauer gibi onurlu ve amaçlı birinin hâlâ bazı şeyleri yanlış anlayabilmesi içimi rahatlatmıştı. Tanıdığım en anaç kadındı. "Evet."

"Güzel." Koridorda gözden kayboldu. Geri döndüğünde, üzerinde ıslak kömür bulunan ahşap bir palet tutuyordu. "Şimdi kendimizi boyayalım."

Yüzlerce kez sürdüğünü gördüğüm gibi kömürü gözlerinin etrafına sürdü. Sadece bu sefer gözlerinde durmadı.

-Yanaklarının üzerine koyu renkli çukurlar, burnunun üzerine koyu renkli bir üçgen, dudaklarının üzerine çizgiler çiziyor.

Bir ressamın dublörü gibi şaşkınlıkla izledim. "Orman halkı neden bunu giyer? Kömür, yani."

"Gelenek - eski bir güvenlik önlemi. Birke yüzünden." "Birke nedir?"

"Burada bir isim var. Birke-huş ağacı."

Bu konuda konuşmaya pek hevesli olmadığı belliydi. "Ve...?"

Maude içini çekti ve kendi yansımasına bakarak yüzünü buruşturdu. "Onlara birke deniyor çünkü ağaçlara benziyorlar ama değiller. Onlar ormanda dolaşan cinler. Bir zamanlar boş otlar beslenirlerdi ama buradaki halk onu törensel ya da tıbbi uygulamalar için saklıyor. Şimdi ise kuşlar etle besleniyor. Ve en çok hangi eti severler-" Alnına vurdu. "Gözler. Bu yüzden yüzümüze kömür boyarız. İçi boşaltılmış kafatasları illüzyonu. Biliyorum. Yenilmesinler diye gözlerini boyamak cilalı bir şey. Ama bana cafcıflı olmayan bir gelenek söyleyin."

Çınlayan Orman'daki ilk gecemde gördüğüm ağaçları düşündüm ve birden her tarafım üşüdü. "Sadık Ormancı'nın taş çanını hayal ettiğimde, her zaman uzanan huş ağaçlarından oluşan bir çemberin içindeydi, sadece o ağaçlar hareket ediyordu. Ve düğümleri..." Ürperdim. "Düğümleri göz kırpan korkunç gözlerden oluşuyordu. Bunlar..."

"Kesinlikle. Birke."

Bir saat sonra, güneş bulutlara veda edip aya teslim olduğunda, şövalyeler Petula Hall'a vardılar.

Tıpkı Kâhin'in önünde bekledikleri gibi dışarıda beklediler.

Coulson Faire'e kadar bize eşlik edeceklerdi. Ancak şimdi tam zırh giymiyorlardı, sadece göğüs zırhları ve Orman'ın kıyafetlerini giyiyorlardı. Deriler, pelerinler.

Yüzleri kafatası gibi boyanmıştı.

Gargoyle'un yüzünü boyamayı bitirmek üzereydik. Maude bunun gerekli olmadığını söylemişti -Birke taştan yapılmış gözlerle ilgilenmiyordu- ama gargoyle bu kadar dışlanmaktan rahatsız olmuştu ve biz de onu boyadık.

İşimiz bittiğinde Maude ağzıma son bir parça kömür sürdü ve beni koridordaki aynaya doğru çevirdi.

Kefenimin ardına gizlenmiş gözlerimle kömürün etkisi o kadar da ürkütücü değildi. Ama alnım, yanaklarım, çenem etsiz bir kafanın tüm hatlarını taşıyordu. Gölgeyle boşaltılmış bir kafatası.

"Ölü gibi görünüyorum," diye mırıldandım. Ve her şey öyle olduğu için, bu bana Kâhinleri düşündürdü.

Maude yansıma bakıp gülümsedi. "Sen mükemmelsin."

Dışarı çıkıp avluya girdik. Benji sıranın en önündeydi, Hamelin ve tanıdığım diğer iki şövalyeyle konuşuyordu. Seacht'tan gelen Dedrick Lange ve Bellidine Kayalıkları'ndan Tory Bassett.

Rory diğerlerinden biraz ayrı durmuş, kollarını göğsünde kavuşturmuş, yeni göğüs zırhıyla beni seyrediyordu. Onu sık sık gözlerinin etrafında kömürle gördüğüm için, boyanın etkisinin o kadar çarpıcı olmayacağını düşünmüştüm.

Yanılmışım. Rory, siyah saçları dağınık, kulağında halkalar, yüzü kafatası gibi boyalı, bir şövalyeden hayal edebileceğim kadar uzak görünüyordu. O da benim gibi ölümün ta kendisi gibiydi.

"Pekala, Altı." Benji'nin kolu oradaydı. "Beni hem insanların hem de *Tanrı'nın* önünde secde ederken görmek üzeresin. *Yine.*"

İçimi çektim. Kolunu tuttum. "Kısa çöpü çekip bunu senin yerine yapabilseydim, muhtemelen yapardım."

Bu Koku vurmak Ben önce Biz ulaşıldı ve kutsal
Glen. Keskin. Keskin.

Idleweed.

Ağaçların arasından süzülüyordu; o kadar ağır kokuyordu ki gözlerimi yaşartıyor ve çirkin yaratığı öksürtüyordu.

Vadinin ağzında beş kukuletalı figür bekliyordu. Pelerinleri huş ağacı yaprakları gibi sarıydı, yüzleri de bizimkilerle aynı iskelet desenine boyanmıştı. Fervent Peaks'te bekleyen saygın aileler gibi, Chiming Wood'un soyluları da bakışlarını Benji'ye dikmişti.

"Ben Helena Eichel," dedi kukuletalı figürlerden biri, Maude'a başıyla selam vererek. "Benim ailem de Bauer'ler gibi yüzlerce yıldır Chiming Ormanı'nda yaşıyor." Yaşlı ve kambur bir kadındı, derin ve vıraklayan bir sesi vardı. "Siz, yeni kral, bir başka *Benedict Castor*'sunuz." Uzun bir süre durakladı. Boyalı gözleri pelerininin kukuletasının altında saklıydı. Yine de bana döndükleri anda anladım. "Ama senin inançsız büyübabana hiç benzemediğini görebiliyorum. Ormanımıza Aisling'in bir kızını getirmiş olman her türlü hesabın ötesinde bir onurdur."

"İyi bir alamet," dedi diğer soylulardan biri. "Bunu hissedebiliyorum."

"Sadık Ormancı'dan gelecek harika şeylerin bir işareti," diye ekledi bir başkası.

Gece çöktü ve yağmur yağmaya başladı. Yağmurun bize dokunmadığı vadiye doğru ilerledik. Ağaçlar çok sıkı, bazı huş ağaçları o kadar yakın büyüyordu ki hayvanlar aralarında sıkışıp ölmüştü. Boynuzlar, kafatasları, çoktan ölmüş yaratıkların grotesk kalıntıları vardı.

Kemiklerinden çanlar sarkıyordu.

Yukarıda yapraklar birbirine dolanıyor, yağmurun geçmesine izin vermeyen sarı bir çatı oluşturuyordu. Havaya nemli bir hava katıyordu. Bunaltıcı bir yakınlık. Ağaçların arasından -duman ve kasvetin içinden- yürüdük ve sonra onu gördüm.

Vadinin ortasında duran bir kürsü. Kenarlarında boş odun ateşleri yanıyordu.

Asil yaşlılar kürsüde toplandı. Benji'ye ellerini uzattılar. Onlara katıldığında, önümüzde bir aktör gibi duruyordu.

göğüs zırhını çıkardılar. Önlerinde diz çökene kadar omuzlarını aşağı ittiler. "Ormancı olmak için güçlü bir kol ve sağlam bir baltadan fazlası gerekir," diye seslendi soylulardan biri. "Ağacınızı kesmeden önce köklerinden yapraklarının uçlarına kadar anlayarak duyularınızla yoldaşlık etmelisiniz. Onun Chiming Ormanı'ndaki yerini bilmeli ve yokluğunun neler getireceğini sezmelisin. Dokunarak, ses çıkararak ya da koklayarak, ağacı kesmeden önce kabuğunun neye benzediğini bilmelisiniz. Hissetmeyi öğrenmelisiniz."

Soylular ellerini yakındaki çanların üzerinde gezdirdiler - uyumsuz bir çan sesi. "Ne olacağını bize sadece rüzgâr söyleyecek," diye mırıldandılar.

"Ne iyi ne de kötü alametleri görebiliyoruz," dedi bir başkası. "Bu Kehanetler ve onların habercileri içindir. Ama onları hissedebiliriz - tıpkı sarı boş otun kutsal dumanıyla Sadık Ormancı'nın aramızdaki kutsal varlığını hissettiğimiz gibi. O rüzgarın şarkısıdır, yakın ve uzakta, orada ve burada. Hissedilir ama asla görülmez."

"Bu işi halletmezlerse kendi rüzgârımı geçmek üzereyim," diye mırıldandı çirkin adam.

"Çünkü Traum'u yönetenler Kehanetlerdir," dedi beş soylu birden. "İşaretleri çizen Kehanetler. Bizler onların mucizelerinin tanıklarıyız. Alametlerinin öğrencileriyiz." Şövalyeliğin üzerinden baktılar. "Her zaman onların yüceliğinin ziyaretçileriyiz."

"Ziyaretçiler hariç her zaman," dedi Benji.

"Ziyaretçiler hariç her zaman," diye yankılandı şövalyelik. Ben hiçbir şey söylemedim.

Bir çakmaktaşı kıvılcımlandı ve daha fazla ateş yakıldı. Turuncu ışık ağaçları deldi ve tüm vadiyi aç turuncu bir renge boyadı.

Helena Eichel kürsüye geldi. Elinde kadife bir minder ve üzerinde gri bir nesne vardı. Onu kaldırdığında vücudum tutuldu.

Bu bir çandı. Vadideki tahta ya da metalden yapılmış diğerlerine benzemiyordu; bu çan taşlandı. Eski ve garipti. Daha önce binlerce kez görmüştüm.

Ama sadece rüyalarımda.

Helena Eichel kalabalığı tarayarak, "İçinize çekin," dedi. "Rüzgârı dinleyin. Ağaçların arasından gelen Sadık Ormancı'nın sesine kulak verin." Elini kaldırdı. Çana vurdu. "Ve hisset."

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

ÇAN

Çanın sesi çok güzeldi. Sabit, melodik.

Ama bir keski gibi içime işledi. Birden fissürleşmeye başladım. Zihnim çatırdayarak açıldı. Sıkı örülmüş huş ağaçlarından oluşan vadi bulanık bir görüntüye büründü ve düşüncelerim çözüldü. Aynı anda her yerde ve her şeydim. Foundling, Diviner. Sybil, Altı. Coulson Faire'de bir ateşin etrafında dans ettim, Fervent Peaks'te dağlık bir patikaya tırmandım, Seacht'in kalabalık sokaklarında koşturdum.

Sonra zihnimin duvarlarında yankılanan tanıdık sesler. Kâhin'in kulübesindeki merdivenlerde ayak sesleri. Genç bir Üç ve Beş, gülüyorlar. Dört'ün siyah saçlarını çekiştiren bir tarak. Bir, uykusunda uzun ve kısık nefes alıyor. Ben duvarda çalışırken bana mırıldanan yarasa benzeri çirkin yaratık.

Çanın sesi kesildi ve kutsal dereye geri döndüm, aklım başıma geldi. Ama sonra-tanrılar, tekrar çaldı. Ama bu sefer notalar melodik değildi. Çirkindi, uyumsuzdu, korkunç bir çan sesiydi. Bir kez daha zihnimin açıldığını hissettim, ama bu sefer canım yanıyordu, şakaklarımdan yayılan acı beni şaşırtıyordu.

Kaynak suyunun şırıltısını duydum. Başrahibenin sesini. "Garip, özel... ve yeni."

Vücuduma baktığımda, parlak yeni zırhım solgun, çırpınan güvelerle kaplıydı.

Zil sesi kesildi ve her şey sessizleştii. Zırhımda güve yoktu, sadece yalayan alevlerin yansıması vardı. Gargoyle'u, Rory'yi ya da Maude'u aramak için etrafıma baktığımda, şövalyelik eskisi gibi sıra halinde durmuyordu. Ağaçların arasına dağılmış, ayaklarının üzerinde sallanıyordı. Bazılarının elleri kulaklarındaydı, bazılarının gözleri kapalıydı ama hepsi sersemlemiş gibiydi.

Zil sesiydi. Sadık Ormancı'nın çanı.

Büyülü taş nesneler. Yetenekleri. Taşıyıcı ve yıkıcı. Madeni para, hokka, kürek, bunların hepsi fizikseldi. Ama bu, çan sesi, bedensel benliğimin bir titreşimi değildi. Sanki düşüncelerim taşınmış gibiydi. Çan ahenkli bir şekilde çaldığında, düşüncelerim de onunla birlikte zihnimin neşeli köşelerine doğru yol alıyordu. Ama uyumsuz çaldığında-

Acı vardı. Korku vardı.

Garip, özel... ve yeni.

Öksürdüm, duman gözlerimi yaktı.

Bu arada kürsüde tören devam ediyordu. Helena Eichel, gözleri kan çanağına dönmüş bir halde taş çanı yere bırakmış, yanan bir boş ot dalını meşale gibi tutuyordu. Bütün soylular öyleydi. Benji'nin etrafında yırtıcı daireler çizerek dönüyor, ellerindeki dallarla havayı karıştırıyor, arkalarından dumanlar çıkarıyorlardı.

Vadi dumanla kaplandı. Üzerime bir örtü örttü, duyularımı uyuşturdu, gözlerimi yaktı. Bir adım geri çekildim.

Omurgam zırhla çarpıştı.

Bir ses kulağıma, "Daha önce sarı boş ot içtin mi?" diye sordu.

Yüzü boyalı Hamelin'i tanımam bir anımı aldı. "Hayır."

İnce dudaklı ve boğumlu eklemleri olan bir soylu Benji'nin üzerine eğildi. Omurgası kaskatı kesildi ama karşı koymadı. Soylu, yanan dalından burnuna boş tütsü dumanı çekti, Benji'nin yüzünü tuttu-

Ve ağzını onunkinin üzerine kapattı.

Kesik bir nefes verdim. Soylu, Benji'yi dumanla doldurarak bıraktığında, kralın mavi gözlerindeki berraklık çoktan solmaya başlamıştı.

"Onu sadece yeni bir kral tören için geldiğinde böyle yakarlar," diye mırıldandı Hamelin. "Nefes almanın ateşli bir rüya gibi olduğunu duymuştum. Zihniniz paramparça olur. Kendinizi bir ziyafete hazırlayın."

Sadece rölanti değil diye düşündüm. Zil sesi.

Beş soylu da Benji'nin üzerine eğilmiş, ağızlarından çıkan dumanla onu dolduruyorlardı. İşlerini bitirdiklerinde kral hâlâ dizlerinin üzerindeydi ama bunun farkında değil gibiydi. Sanki ağırlığı çok azmış ama çok fazlaymış gibi sallanıyordu. Gözlerini geriye devirdi ve çan sesleriyle sefil bir uyum içinde mırıldanmaya başladı.

Soylular onu izledi, boyalı ağızlarından memnuniyet akıyordu. Döndüler.

Ve yanan dallarını şövalyeliğin üzerine saldılar.

Boşta kalan içki şövalyeden şövalyeye aktarıldı ve bu işlem tekrarlandı. Herkes katılmadı. Katılanlar dumanı içine çekti. İkinci bir nefes çekti, sonra ağzını bir başkasınının üzerine bastırdı - bir dilin ateşli bir öpücükte bir ağzı doldurması gibi onları dumanla doldurdu.

Coulson Faire'i ziyaret ettiğimiz gece ağzımıza boş ot üfleyen Dört'ü düşündüm. Bize Tor'dan uzakta hayatın nasıl olacağını anlatmış, bizi geleceğe taşımıştı. Yumuşak bir duman bulutu içinde ona her zaman birlikte olacağımız bir dünya vaat etmiştim.

İstemedenden de olsa nasıl yalan söylediğimi.

Yanımda Hamelin bir dal boş otu tutuyordu. Burun deliklerine üfledi, sonra bana döndü. "Derin bir nefes al. Hoşuna gidecek."

Başımı salladım.

Hamelin'in eli omzuma düştü. "Gel, Diviner. Efsanevi ol, korkutucu ol," dedi, haftalar önce öpücükler arasında bana söylediği sözleri yineleyerek. Burun deliklerine daha fazla duman çekti, yüzünü benimkine doğru eğdi. Fısıldadı, "O karanlık bir at, seni yakınında tutuyor."

Dumanını ağzıma üflemeye çalıştı, dudakları neredeyse dudaklarımın üzerindeydi.

Onu geri ittim. Çok sertti.

Tökezledi, sanki boşta kalmış gibi - ve bir adam tarafından iki kez reddedilmiş gibi

Kâhin onu dengesizleştirmişti. Hamelin cansız gözlerle yukarı baktı. Tekrar bana doğru bir adım attı.

Ve iç burkucu bir şekilde durdu.

Rory şövalye arkadaşını yüzünden yakalamıştı. Hamelin'in yanaklarını kavradı, acımasızca bastırdı. Hamelin öksürerek duman çıkardı ve Rory ona dudak bükerek elindeki boş ot dalını tokatladı. "Ona bir daha sakın dokunma."

Hamelin'in bakışları Rory'den bana, sonra da uzaktaki Benji'ye kaydı, sanki krala şövalyesine bir tasma takması için yalvarır gibiydi. Ama Benji kürsüde dizlerinin üzerine çökmüş, gözleri kapalı sallanıyordu ve Hamelin'e kendi dizlerini indirmekten başka seçenek bırakmamıştı.

Rory onu bıraktığında, adam bulanıklaşarak uzaklaştı ve derenin içinde, dumanın içinde kayboldu.

Rory'ye uzandım. "Bu Sadık Ormancı'nın çanı," dedim. "Çaldığında, aklına geldi mi-"

Rory kolumdan tutup beni kendine doğru çekti. "Evet." Dumana karşı yüzünü buruşturdu. "Rölanti otu yardımcı olmuyor. Belki de ediyordur. Havada bu kadar duman varken kimse sihirli bir çanın düşüncelerini çarpıttığından şüphelenmez."

Kemerine uzandı. Küçük bir bıçak çıkardı ve tuniğinin eteklerini iki şerit halinde kesti. Birini yüzüne tutup burnunu ve ağzını kapattı, sonra diğerini bana uzattı. "Bu, boşta kalanlara yardımcı olacaktır. Ancak şu çan-"

Maude aniden oradaydı ve gargoyle da oradaydı, sesleri etrafımda yankılanıyordu. Kürsüye doğru başını salladı. "Diğerlerinin dumandan dikkati dağılmışken Helena Eichel'dan o çanı almamız gerek-"

Çan tekrar ahenkli bir şekilde çaldı.

Dünya bulanıklaştı.

Düşüncelerim fırtınaya karşı gowan çiçeği kadar çaresizdi. Birdenbire Aisling Katedrali'nde, dudaklarımda kaynak suyu, bir kız çocuğu oluverdim. Başrahibe oradaydı, beni tutuyor, gözlerimdeki saçları okşuyor ve etraflarına bir örtü bağlıyordu. "İşte, işte," diye mırıldandı. "Artık senin için her şey daha iyi olacak, küçük buluntu. Uyumak sonunda uyanmaktır. Ne de olsa kılıçlar ve zırhlar taştan bir şey değil."

Zil sesi kesildi ve görüşüm düzeldi.

Helena Eichel kürsüde Benji'nin yanında durmuş, parmaklarını Sadık Ormancı'nın çanının üzerinde gezdiriyor, gözleri yuvalarından fırlayacak gibi oluyordu. "Bu çan bu vadiden geldi," diye seslendi puslu havaya. "Kehanetlerden bir hediye, tıpkı yıllar boyunca bulduğumuz altınlar gibi. Evet, evet, Ormancı'dan bir hediye, çünkü ne zaman çanı çalsam, zaman ve mekânda yolculuk ettiğimi hissediyorum. Mutluluğu ve acıyı hissediyorum, tıpkı sadıkların hissetmesi gerektiği gibi."

Sarı pelerinli diğer soylular kürsüden indi, huş ağaçlarının arasında yavaş ve yılankevi bir şekilde ilerlediler. "Hissediyor musunuz?" diye seslendiler. "İlahi olanı hissediyor musunuz?"

Etrafta şövalyeler sallanıyor, sık ağaçların arasından ilerliyorlardı. İster düşüncelerinin boşanma ya da daha kutsal bir şeye yenik düştüğüne inansınlar, krallığın kralı gibi en komuta askerlerinin de bu kadar kolay manipüle edildiğini görmek beni korkuttu.

Belki de Kehanetlerin kendi aşkınlıklarından bu kadar emin olmalarının nedeni buydu. Sadık Ormancı'nın çanı -taş nesneler, büyüleri, *güçleri*- hayret *vericiydi*.

Maude kendini salladı, gözleri kıpkırmızıydı ama kürsüyü işaret ediyordu. "Helena Eichel'in dikkatini dağıtacağım." Rory'nin kolunu yakaladı. "Sen, hırsızım, o çanı yakalayacaksın. Altı, sen ve gargoyle Benji'nin iyi olduğundan emin olun."

Elimi indirdim, gargoyle da elimi tuttu ve hep birlikte kürsüye doğru yöneldik. Ancak tam yaklaşmıştık ki Helena Eichel, Sadık Ormancı'nın çanını bir kez daha kaldırdı.

Ve vurdu.

Gözlerim döndü. Çanlar. Çanlar. O kadar ahenksizdi ki, notaların içindeki notalar gibi birbirlerine çarparak ses çıkarıyorlardı. Karanlığın içinde, başrahibenin sesinin beklediği kafamın duvarlarına karşı. "Tüm aşkın, kızgınlığın ve şehitliğin bir hiç uğrunaydı."

Ellerimi kulaklarıma vurdum.

"Zihnim bana oyun oynuyor," dedi yanımdaki çirkin yaratık. "Büyü nedir, hafıza nedir ve neden ikisi de bu kadar rahatsız edici?"

"Bu çan sesi." Nefes alışım çok hızlıydı. Rory'nin bana verdiği bezi ağzıma daha sert bastırdım. "Beni geri getiriyor."

Aisling'e."

"Ben de öyle. Tor'un üzerinde zanaatkârlar görüyorum, her birinin elinde farklı bir taş nesne var. Sikke. Mürekkep hokkası. Kürek. Çan. Tezgâh taşı. Aisling'i görüyorum ve karanlık, kokuşmuş suyu görüyorum. Kan görüyorum."

Gargoyle titremeye başladı. "Kefen giyen genç kızlar görüyorum ve yaşlanmalarını izliyorum. Yok olmayanlar kırılıyor, bükülüyor ve haykırıyor. Ama tıpkı benimki gibi, onların sesleri de rüzgâra kapılıyor, bozuluyor, sonra da manzaranın üzerinde kayboluyor."

Ona baktım. "Bu benim rüyama benziyor, çirkin adam. Güve ile ilgili olan."

Taştan gözleri beni tuttu. "Sanırım öyle."

Tahtayı delen bir ses. Bu sefer bir çan sesi değildi. Bir çığlıktı.

Tökezledim. "Bunu duydun mu?"

Oradan. Arkamızdan, vadinin karanlık sisinde bir yerden geliyordu. Daha fazla çığlık ve ardından bağırışlar. Elimi en yakın huş ağacına doğru uzattım.

Ve *karıncalanma* hissettim.

Döndüm. Ağacın kabuğu tüylerle doluydu. Ama bu kabuk değildi. Deriydi. Ve gövdesindeki düğümler -tüm o solgun, dökülen etteki yarıklar-

Gözleri vardı.

Elimdeki bezi bıraktım ve çirkin yaratığı da kendimle birlikte çekerek geri çekildim.

"Bartholomew, nesin sen-"

"Şşşt!"

Ağaç, hayır -birke- bizi izliyordu, korkunç, grotesk ve tamamen sessiz. Ve düşündüm ki, belki de sadece bu seferlik, Aisling'li olmak o kadar da korkunç bir şey değildi. Çünkü bu peri, bu *canavar*, çirkin adamın taş gözleriyle hiç ilgilenmedi ve benimkileri ne kadar ararsa arasın, kefenimin arkasından göremedi.

Kılıç sesleri duydum, daha fazla bağırış geliyordu. "Sprite saldırısı!"

Yanımdaki birke kımıldadı ve ne kadar büyük olduğunu gördüm. Behemoth, vadideki en uzun ağaca rakipti. Köklerini topraktan kaldırdı, vadinin kalbine doğru ilerledi, ta ki

kürsünün üzerinde -Benji ve Helena Eichel hâlâ kürsünün üzerinde.

Daha fazla hortlak olduğunu fark ettim. Dere birke'lerle doluydu; her bir huş ağacı hareket ediyor gibiydi, kutsal dere kutsal olmayan bir şeye dönüşüyordu. Bir pusuya. Bir avlanma alanı.

Birke'nin budaklı dallarının acımasız darbelerine karşı gözlerini koruyan siperliklerini indiren şövalyeler, düzinelerce birke'ye karşı saldırdı. Maude en öndeydi. "Gözlerinizi görmelerine izin vermeyin!" diye bağırdı, baltasını etin parçalanması, kanın sıçraması gibi mide bulandırıcı sesler eşliğinde savurarak. Sonra daha fazla çığlık.

Helena Eichel'dan geldiler. Kürsüdeydi, Sadık Ormancı'nın çanına sıkıca tutunmuş ve devasa kuşa bakıyordu. Yanındaki Benji korkudan ya da boş bulunmaktan o kadar güçsüz düşmüştü ki başını bile kaldıramıyordu. Titriyordu ve Helena çığlık attı.

Ve büyük kuş yaklaştı. Düzinelerce gözünü kırpıştırdı ve dal gibi uzuvlarıyla ileri uzandı. Sonra etinin soluk yüzeyi açıldı; kuşun ortasında geniş bir delik açıldı. Diş yok, dil yok, sadece karanlık, dudaksız bir ağız ve içinde daha fazla göz.

Gargoyle ve ben çekiç ve keskilerimi çekerek çılgınca adımlarla ilerledik. "Benji!" diye bağırdım. "Benji, *yürü*."

Başını kaldırıp kuşun karanlık ağzına baktı ve donakaldı. Kuş korkunç bir ses çıkardı ve kral gözlerini kapadı, titredi-

Ve ortadan kayboldu.

Birke'nin dala benzeyen parmakları Helena Eichel'in etrafında kıvrıldı ve Sadık Ormancı'nın çanı düşerek yarattığın dallarından birine takıldı. Birke Helena'yı çığlık atarak kürsüden kaldırdı. Onu geniş, açık ağzına götürdü.

Ve onu bütün olarak yedi.

Benji yirmi adım ötede, Rory'nin kollarına sıkıca sarılmış olarak yeniden ortaya çıktı. Hamelin ve Dedrick Lange daha fazla birke ile savaştan şövalyelerden ayrıldı ve Rory kralı onlara verdi. Aceleyle vadiden çıkıp dumana karıştılar ve Rory de gözden kayboldu, saniyeler sonra tekrar kürsüde belirdi.

Kargaşanın içinde beni fark etmesi bir an aldı, gözleri o kadar karanlık ve çaresizdi ki kalbim durdu.

Ona doğru koştum.

Rory beni belimden yakaladı ve öyle sıkı kavradı ki nefesim kesildi.

Birke'ye döndüm. "O çanı almalıyız."

Rory elindeki parayı avucunda tarttı. "Atmak için çok yüksek." Parayı ters çevirdi, kaba tarafı yukarıdaydı ama atmadı, gergin bir sesle, "Onu öldürmek istemiyorum," dedi.

"Neden olmasın?"

"Açlıktan ölüyorlar. Tüm Sprite'lar öyle. Şövalyelik bundan emin. Maude bile." Kargaşa kaşlarını çizdi. "Açlık yavaş ve çıldırtıcı bir işkencedir. Eğer Sprite'lar canavarsa, bunun nedeni onları öyle yaratmış olmamızdır."

Arkamızda savaş devam ediyordu. Birke şövalyelere saldırdı, ağızlarını açtı ve onlara saldırdı ama şövalyeler kılıçlarını çok daha hızlı kullanıyordu. Sprite'ları kestiler ve birke çığlık attı, boynuma binlerce diken batıran sefil bir ses. Birkaçı düştü, kalanlar geri çekildi.

Şövalyeler saldırmaya devam etti.

Bu sırada, Sadık Ormancı'nın çanı hâlâ devasa kuşun dallarında asılı duruyordu. Kılıçların çarpışmasından etkilenerek döndü ve hantalca şövalyelere doğru ilerledi.

Gargoyle iç çekti. "Pekâlâ. Eğer şiddeti alçakça buluyorsan" -sesi kuruydu ama parmağı heyecanla şaklıyordu- "devam et. Benden güvercinin olmamı iste."

Rory ve ben döndük. "Uçmak mı istiyorsun?"

"Eteklerimin altından." Belimi kavradı, gülümsedi, sonra güçlü ayaklarıyla çirkin adam yerden fırladı. Kanatlarını açtı, havayı dövdü, dumanı karıştırdı. Ben onun boynuna tutundum, o da benim belime, sonra uçuyorduk.

"Pantolonumun koltuğu," diye seslendim rüzgâra karşı.

Bizi havanın o kadar dumanlı olmadığı kuşun tepesine uçurdu. Yutkunarak nefes aldım ve kolumu uzattım. Büyük canavarın etrafından her geçişimde, Sadık Ormancı'nın çanını saplandığı etli daldan koparmaya çalıştım. Birke bize birkaç boş vuruş yaptı ama dikkatini şövalyelere vermişti, çirkin yaratık ve ben daireler çizmeye devam ettik.

Ama ne kadar uzanırsam uzanayım, çanı kavrayamadım.

Bir sonraki geçişte, gargoyle'un boynunu bıraktım. "At beni."

Çok mutluydu, dişleri dudaklarının arasından görünecek kadar geniş gülümsüyordu. "Seni fırlatmak mı?"

"Zile ulaşamıyorum. Yapmak zorundasın-"

oktan havalanmıştım. anın birkaç el altında birke ile çarpıştım, yaratığın benekli etini kavradım, etki o kadar groteskti ki midem bulandı.

Gargoyle el ırttı ve Rory aşağıdan küfretti. Midem boğazıma dğmlenmeyince kuşa daha sıkı sarıldım, bacaklarımı etrafına doladım ve tırmanmaya başladım.

Et ve taş birbirine hiç benzemiyordu. Yine de Aisling'e geri dönmüş gibi davranarak duvarına tırmanmayı başardım. Yaratığın hareket eden gözlerinden çıkan ıslak sesleri duyabiliyordum. Ellerimin altındaki derinin iğrenç karıncalanmasını hissedebiliyordum.

Aşağıda kılıç sesleri ve parçalanan etlerin korkunç sesleri yankılanıyordu ama ben aşağıya bakmadım. Bakışlarımda tuttuğum tek şey taştı, Sadık Ormancı'nın çanı yaklaştığa yaklaşıyordu. Ama tam parmağım etrafına dolanırken, alçak, korkunç bir inilti duyuldu. Birke titredi.

Rory bağırmaya başladı.

Aşağı baktığımda, kuştan kan akıyordu. lmcl bir yara. şövalyeler geri çekildi ama Maude kaldı, sanki kanıtlaması gereken bir şey, kurtarması gereken biri varmış gibi baltasıyla tekrar tekrar vurdu.

Birke sallanıyordu. Rory durması için bağırıp duruyordu. Geri çekilmesi için.

"Maude!"

Ona aldırış etmedi. Maude sallamaya devam etti, kuş da onun darbelerini almaya devam etti ve ben de kendimi kaybettim.

Parmaklarım Sadık Ormancı'nın ziline dolandı ve düştüm, havaya ve dumana karıştım. Taştan kollar beni yakaladı, gargoyle neşeyle kıkırdıyordu. "Her şey bir yaverin görevidir." Sonra ykseliyorduk, ağaçların arasından geceye doğru fırlarken rzgr yanaklarıma sürtünüyordu.

Kutsal vadiye dönüp baktığımda, boş ışık alçaktan yanıyor, toprağa düşmüş keresteler gibi yatan fethedilmiş perileri aydınlatıyordu. Sonuncusu, büyük dev birke düştü.

canavar öldürüldü. Ama eğer yaratık bir canavarsa, bunun nedeni o şekilde yaratılmış olmasıydı. Belki de birke bunu biliyordu. Belki de Traum'da tiranlarını öldürmek isteyen tek yaratıklar şövalyeler, çocuk krallar ve Kâhinler değildi, çünkü büyük birke baltaya yenik düştüğünde, ormanda devrilmiş bir ağaç gibi düşerek-
Maude'u da beraberinde götürdü.

BÖLÜM YIRMI DÖRT

ZIRHIMI ÇIKAR

eWput Sadık Ormancı'nın çanını Benji'nin odasındaki diğer taş nesnelerle birlikte çaldı ve Petula Salonu'nu kapattı. İki mil ötedeki köye gönderilen şövalyelerin bile içeri girmesine izin verilmedi. Üstelik sadece şövalye arkadaşları Maude Bauer yaralı olduğu için değil, kırık ve bilinçsiz.

Krallarını görmelerini engellemek içindi.

Benji... ne diyeceğimi bilemiyordum. Hem annesi hem de kız kardeşi olarak gördüğü Maude'un yaralanmasından duyduğu üzüntüyü ne biranın, ne şarabın ne de avareliğin dindirebileceğini sanıyordum.

Rory doğru dürüst uyuması için onu yatağının yanından kaldırmaya çalışırken şarabını dökerek, "Hayır," dedi. "Kalmak istiyorum."

Kutsal vadideki törenden iki gün sonraydı. Maude yatağının üzerinde ince dokunmuş bir yorganın üzerinde, sargılarla kaplı bir şekilde yatıyordu. Kuş üzerine düşmüş, karnının sol tarafındaki kemikleri parçalamış ve şakağında şişmiş bir düğüm oluşturmuştu. Kaburgaları, omzu, kolu ve parmakları, hepsi kırılmıştı. Köyün doktoru gelip gitmiş, kemiklerini düzeltmişti ama onu en çok endişelendirenin Maude'un kafasına aldığı darbe olduğunu söylemişti. Maude hiç uyanmayabilirmiş.

Bu durum bizi onun başucunda oturup bunu yapmasını beklemekten alıkoymadı.

"Haydi Castor." Rory Benji'nin koluna uzandı. "Seni odana götüreyim. Şarabın birazını iç-"

Benji geri çekildi. "Lanet olsun, Rory, beni yalnız bırak. Bu beyaz şövalye maskaralığına kimse inanmıyor."

Rory irkildi.

Ayağa fırladım ama konuşan gargoyile oldu. "Bu çok kaba ve değersiz, Bartholomew." Odanın köşesinde sessizce ağlıyordu ve şimdi haklı bir öfkenin ruhu ortaya çıkmıştı. "Eğer dostuna senin için savaştığında, yani haydut ve acımasız olduğunda değer veriyorsan, nazik olduğunda da değer vermelisin. Aksi takdirde ona hiç değer vermemiş olursunuz."

Benji sırtını yatağa yasladı. Ellerini yüzüne kapattı. "Özür dilerim, Rory."

Rory Maude'un kıpırdamayan bedenine bakıyordu, koyu renk gözleri cam gibiydi. "Sorun yok."

Saatler sonra, salonun sessizliğinde Maude'u düşünüyordum. Kâhinleri. Uyanmaya izin vermeyen uykuyu.

Yanımdaki çirkin adam pencereden Çınlayan Orman'a bakıyordu. "Tüm dünya bir ağaç, Bartholomew ve içindeki herkes huş ağacı kabuğundan yapılmış. Kağıt gibi çelimsiz."

O ağlamaya başladı ve ben de ağladım. "Oh, gargoyile."

Eskiden onun üzüntüsünün, ağır duygularının boşuna olduğunu düşünürdüm. Uzlaşılmaz bir kusur. Ama Maude'un odasına gidip Benji'nin içişini ve Rory'nin sessizliğini izlerken ve hissettiğim yenilgiyi kelimelere dökmek için kendi dilimin zorlandığını hissederken, kendime tuhaf yarasa benzeri gargoyile hakkında yanlış bir hikâye anlattığımı düşünmeye başladım.

Huş ağacı kabuğu gibi hüzün de kırılğan bir görünüme sahipti. Ve yine de...

Ağaç galip geldi.

Bir gün sonra, çıplak ayaklarım taşa çarparak merdivenlerden aşağı koşuyordum. Büyük salonda zırhını parlatan gargoyle'u bulduğumda nefesim kesilmişti. "Uyanmış."

Maude yatakta oturmuş su içiyordu, solgun, titrek ve bandajlarla kaplıydı ama uyanıktı. Odaya girdim, o nazik yeşil gözleriyle bana baktı ve ölümden, sahte hikâyelerden, yalancı tanrılardan ve cansız Kâhinlerden duyduğum tüm kalp kırıklığına rağmen, kalbimin mutluluk için de kırılabilceğini öğrendim. "Hey, Maude."

"İkinizin o çanı kaptığınızı duydum," dedi çirkin yaratığa göz kırparak. "Dört Omens gitti, iki tane kaldı." Sesi ciddileşti. "İşlerin Aisling'den ayrılırken düşündüğün gibi gitmediğini biliyorum, Kâhin. Ama umarım bizim için ne kadar özel olduğunu biliyorsundur. Sen olmasaydın bu kadar ilerleyemezdik."

"Ah." Bir elimi yanağıma götürdüm. "Teşekkür ederim. Çok memnun oldum, şey, bilirsin-"

"Bir kapı askısı kadar ölü mü?" diye sordu gargoyle.

Maude pencerenin yanında duran Benji'ye döndü. "Onu anmak için bir şeyler yapmalıyız. O korkusuz biriydi."

Benji'nin cildi daha parlaktı. Gözleri daha az cam gibiydi. Maude'un uyanışı onu kendine getirmişti. "Sana nasıl iyi geliyorsa, Maude."

"Şövalyelik unvanı almayı düşünüyordum. Düzgün bir tören yaparız. Bugün."

Ne diyeceğimi bilemedim. "Şövalyeler yeminlerinde Kehanetler üzerine yemin etmezler mi?"

"O kısmı atlayabiliriz." Maude gülümsedi. "Bunu yapmak zorunda değilsiniz elbette. Ama Aisling'in inancından ve onunla birlikte gelen her şeyden bıktıysanız, bir süreliğine bizimkini söylemek isteyebilirsiniz."

Zırhım çökebilir, kılıcım kırılabilir ama ben asla eksilmeyeceğim.

Ne yaptığını biliyordum. Kâhinler gittiğine göre bana kalıcı bir yer önerdi. Bana başıboş kalmamam gerektiğini söylüyordu.

-İstersem yanlarında bir evim olduğunu söyledim.

Gözlerimin arkasından yaşlar süzüldü. "Ben asil olarak doğmadım."

"İstisnalar olabilir," dedi Rory ve Maude aynı anda, bir gülümsemeyi paylaştıktan sonra bana doğru gönderdiler.

Benji'nin bakışları Rory ile benim aramda gidip geliyordu. Sessizdi. Sonra

-"Altı, bir Kâhin olarak yararlı olduğunu kanıtladı. Onun unvanını değiştirmek istemem. Sahip olduğu nüfuz, onunla birlikteyken soyluların bana bakışı-"

"Saçmalama," dedi Rory. "Bu seninle ilgili değil."

"Tabii ki değil." Benji'nin yanakları kızardı, sesi sertleşti. "Ben kralım ve bu *asla* benimle ilgili *değil*. Bir zanaatkâr, bir şövalye ya da bir Kâhin gibi saygı görmüyorum. Halka açık ilk eylemim mezralara gitmek ve Kehanetler adına soylular tarafından tamamen aşağılanmak oldu. Genç olduğumu ve büyükbabamın bir kafir olduğunu biliyorum ama hükümdarların muamelesi bunun çok ötesinde. Sanki benim konumum sadece Aisling'e bir engel olmak için var olmuş gibi. Bir kralın bir tanrı karşısında ne kadar zayıf olduğunu kanıtlamak için *secde* eden bir *aptal* haline getirildim."

Odadaki sessizlik ağırdı.

Rory, Benji'nin önünde durmaya gitti. Sık sık yaptığı gibi kamburunu çıkardığında, Rory ile kral tam olarak eşit, göz göze duruyorlardı. "Belki de sistemin ölümcül kusuru budur. Eğer Aisling ve Kehanetler şimdiye kadar bir kralı önemsiz olarak resmetmişlerse, hepsini alaşağı eden kişi bir kralsa bu onlar hakkında ne söyler?"

Benji gözyaşlarını tutarken yüzü buruştu.

"Büyükbaban seninle gurur duyardı, Benji." Maude bandajlarına rağmen daha dik oturmaya çalıştı. "Biz de gurur duyuyoruz."

Başımla onayladım ve çirkin yaratık kulağıma fısıldamak için yakınımaya eğildi. "Eğer çocuk *beni* ağlatmak istiyorsa, bundan daha üzücü bir hikâyeye ihtiyacı olacak."

Onu susturdum ve kralın bakışları döndü. Benji bana baktı. *Gerçekten* bana baktı. Gözlerinin ardındaki dünyayı göremiyordum ama uçsuz bucaksız olduğundan ve haritasını çıkarmak için yanıp tutuştuğundan emindim. "Eğer istersen Altı, elbette seni şövalye yaparım. Sadakatin asla inkar edemeyeceğim bir hazinedir."

Rory'nin etrafından dolaşarak aramıza girdi. "Ama lütfen anlayın. İşimiz henüz bitmedi. Ölen her Omen, ele geçirdiğim her taş nesne ile krallığı geri almaya daha da yaklaşıyorum.

rüyaları, alametleri ve sahte hikayeleri. Ama eğer görevi devralmayı başarırsam, eğer Kehanetler yok edilirse -eğer Aisling düşerse- insanlara onların yerine inanacakları bir şey vermeliyim. Tüm bu gücün *bir yere* gitmesi gerekiyor."

Elimi tuttu, sonra Maude'a, sonra da Rory'ye döndü. "Buna dayanabilmem için hepiniz yanımda olacağınıza söz veriyor musunuz?"

"Elbette Benji," dedi Maude. "Seninleyiz." Rory başını salladı, bakışları bana kaydı.

"Benim işim her zaman Kehanetlerle oldu," diye mırıldandım. "Bir sonraki işim Heartsore Weaver ile olacak. Ve sonra-" Sesim sertleşti. "Güve ile. Başrahibe'yle tekrar karşılaştığımda, zırh içinde olacağım, gossamer değil." Elim uzattım. Benji'nin elini tuttum. "Kral Üçüncü Benedict Castor yanımda olacak."

Gülümsedi. Çocuksu, cesur. "O zaman seni şövalye ilan edelim."

Gargoyle ve ben gün batımında Petula Hall'un kütüphane kapısının önünde durduk. Maude şövalye töreni için burayı seçmişti, çünkü batı ışığının en iyi parladığı yer orasıydı ve yanağında bıraktığı hissin hoşuna gittiğini söylemişti. Şövalyelerin geri kalanı orada değildi ve ben de bundan memnundum. Bir gösteri istemiyordum. Sadece ben, gargoyle, Maude, Benji, Rory ve o sabah bana bitmiş zırhımı getiren demirci Victor vardı.

Çok... güzeldi. Parçaların adlarını bile hatırlamıyordum ama yaverlik görevinden kaçınmayan çirkin adam beni giydirirken kulağıma onlardan bahsetmişti. Önce zincir zırh, sonra da zırh bağlandığında kendimi büyük bir taş yapı gibi hissettim. Sağlam ve aşılmaz, ama içinde atan, şişen bir kalbi olan.

"Biliyor musun Bartholomew," dedi gargoyle, biz kütüphanede diğerlerine katılmadan hemen önce. "Şövalye olmak istemesen de olur."

Döndüm. "Bunu sana söyleten ne?"

"Yaptığım şeyleri neden söylediğimi bilmiyorum." Ona kendi

çekiç ve keskiyi tuttu. Onları avuçlarında tarttı, kaşları düşünceli bir şekilde aşağı indi. "Yalnız, Kâhin olmayı sen istemedin ama Aisling'e tüm değerini üzerine yemin ettin. Bunu bir daha yaparsan çok üzücü bir hikâye olur." Taştan gözleri yüzüme dikildi. "Ama eğer istersen seni suçlamam. Bir başkasının davası için yemin etmek, davamız olmadan olduğumuz kişiyle oturmaktan daha kolaydır."

Kendi kendine mırıldanarak öne çıktı ve kütüphane kapılarını iterek açtı.

Benji, Maude ve Rory, gün batımı gökyüzünün aydınlattığı kütüphanenin batı pencerelerinin yanında duruyordu. Maude sargıları nedeniyle zırh giymemişti ama Rory ve Benji tam takım giysiler giymişlerdi, metaller parlaktı ve günün son ışığını yansıtıyordu.

Kütüphaneye girdiğimde beni izlediler ve o anın gerektirdiği sükûneti sundular. Rory'nin bakışları yüzümü ısıttı ve ben de ani bir yoğunlukla ona baktığımı bilmesini dileyerek bakışlarına karşılık verdim.

Kefenimin orada, aramızda olmadığını.

Onların önünde, gargoyl'un yanında durduğumda, Aisling'in kilisesinde ilkbaharda hiç olmadığı kadar ışık yüzlerimize düştü. Kral kemerinden bir kılıç çıkardı. Boğazını temizledi. "Ben Üçüncü Benedict Castor'um." Sesi önce kısıktı, ama sonra ona gülümsedim ve daha yüksek sesle, sanki tanıklarla dolu büyük bir salondaymışız gibi kütüphanenin üzerine yansıtarak konuştu. "Cesaret, kurnazlık ve cömertlikle yapılan işler için şövalye unvanını vermek benim için bir onurdur."

"Sybil," dedim. "Benim adım Sybil Delling."

Benji'nin bakışları genişledi ve Maude'un gülümsemesi odayı aydınlattı. Rory yumuşak gözlerle beni izledi ve çirkin adam alkışlamaya başladı, sonra da hıçkırdı. "Bravo, Bartholomew. Bravo."

Kral konuşmak için bir an bekledi. "Pekâlâ. Sybil Delling-şövalyelik nişanını kabul ediyor musunuz?"

"Evet."

"Diz çök."

Eğildim.

"Bir şövalyenin zanaatı sevgidir. İnançtır. Savaş. Şimdi, çünkü şövalyeler

Burada değilsen, üçümüzün ettiği yeminleri sana etmeyeceğim. Kehanetlerden bahsedilmeyecek. Kendinden ödün vermek yok. Bunun yerine, Taşsuyu Krallığı'nın yiğitlerine düşen sorumluluğun ağırlığını sana yükleyeceğim ve sen de bu yükü kabul edip etmediğini bana söyleyeceksin." Artık öyle bir çocuk gibi görünmüyordu, omurgası daha dik, sözleri daha emin. "Bu sana uyar mı?"

"Öyle."

Onun yanında Maude sırtıyordu. Kaç törene katıldığını merak ettim. Kızlığından beri kaç kez bir şövalye törenini izlemişti. Yine de yüzündeki mutlu çizgilerden, benim için burada olmanın onun için bir anlamı olduğunu biliyordum.

"Zayıfları, savunmasızları ve sizden yardım isteyen herkesi koruyacağınıza yemin eder misiniz?" Benji sordu.

"İstiyorum."

"Krallık halklarının tanığı, öğrencisi ve ziyaretçisi olacağınıza ve mezralarda barışı koruyacağınıza yemin ediyor musunuz?"

"İstiyorum."

"Maddi ödülleri ve tüm çıkarıcı çabaları reddederek, sadece hayırseverlik ve krallığa en uygun olanla hareket edeceğinize yemin eder misiniz?"

"Evet."

"Kraliyete sadakat yemini ediyor musun? Benim hizmetkâr şövalyem ve aynı zamanda Kâhinim olmaya?"

Durakladım. Kefenim zırhımdan çok daha hafifti. Ama ağırlığını üzerimde hissediyordum. "Hiçbir şey ilahi değilse, bir Kâhin nedir ki?"

"Artık sana uymuyorsa unvanı taşımana gerek yok," diye mırıldandı Rory. "İstemediğin hiçbir şeyi yapmak zorunda değilsin."

Kral'ın bakışları ona yöneldi. "Evet, öyle. Bütün mesele bu. Bana yemin etmek benim isteklerime, arzularıma, krallığıma yemin etmek demektir. Eğer *benim* şövalyem olmaya yemin ederse, bağlılık yemini etmiş olur. Tıpkı senin ve Maude'un yaptığı gibi, ne istersem yapacağına." Gözleri önce bana, sonra Rory'ye kaydı. "Evet?"

"Evet," diye tersledi Rory. "Sadakat yemini ettik ama akılsızlık değil. Özgürlüğünden daha fazla vazgeçmek için burada değil Benedict. Başrahibe Kâhinlerine sahip değildi, Kehanetler Traum'a sahip değil ve *sen de*

Sadece bir törende söylenen birkaç söz için ne Taşsu Krallığı'na ne de şövalyelerinize sahip olabilirsiniz."

"Bu değil-" Benji kızardı. "Asil yeminlerin önemini, erdemini hiç görmediniz."

Rory'nin üzerine ölümcül bir sükûnet çöktü. "Ne asil ne de erdemli olduğum için mi?"

Maude sanki iki kardeşin bir oyuncak için didişmesini izliyormuş gibi kaşlarını ovuşturdu. "Yanlış zaman, yanlış yer."

"Bu zırh bana Kehanet cübbemden daha çok yakışıyor," dedim aniden. "Bunu giymek benim için bir onur." Yukarı uzandım. Kefenimin kenarını kavradım. "Ama Aisling'e yemin ettim, Kehanetler'e yemin ettim ve artık sonsuza dek gitmiş olan arkadaşlarıma yemin ettim." Uzun bir nefes aldım. "Sanırım artık kendime söz vermeyi bırakmak istiyorum, yoksa benden geriye verecek bir şey kalmayacak Kral Castor."

"Güzel bir cevap, Bartholomew," diye övdü gargoye.

Benji'nin yanakları hâlâ kızarmıştı. Rory'ye arkasını döndü. "Tamam." Kral kılıcını önce sol omzuma, sonra da sağ omzuma indirdi. "Sybil Delling. Zırhın çökebilir, kılıcın kırılabilir ama asla eksilmeyeceksin." Kefenime baktı, gözlerini aradı.

Ama beni bulamadı.

"Şövalyeliğime hoş geldiniz."

Saatler sonra, ay yükseldiğinde, gargoye horladığında ve Maude uyku cereyanlarında kaybolduğunda, dinlenme bir yabancıydı. Hâlâ zırhımın içinde Petula Hall'da dolaşıyordum. Belki Benji'yi kontrol ederim diye düşündüm ama kapısının önünden geçerken ayaklarım hareket etmeye devam etti.

Beni gitmem gereken yere götürdü.

Durduğum kapının eşiğinin altında beni davet eden bir ışık yoktu. Yine de tahtaya üç kez vurdum.

Kimse cevap vermedi.

Alnımı yıllanmış tahılın üzerine bastırdım. "Myndacious?"

Yine cevap yok.

Belki de uyuyordu. Ama tam gitmek üzereyken- "Sybil."

Kapıya doğru nefes aldım. Soğuk demir tokmağı sıktım. Döndürdüm.

Rory uzun bir yatağın üzerine oturmuş, bitişikteki masanın üzerinde yorgun bir mum yanıyordu. Artık zırhını giymemişti; üzerinde sadece soluk bir gömlek ve pantolon vardı. Dirseklerini dizlerine dayamış, ellerini bacaklarının arasına indirmiş, ben odaya girerken parmaklarını oynatıyordu. "İyi misin?"

Kapıyı arkamdan kapattım. "Ben sadece..."

Bekledi.

"Sadece seni görmek istedim."

Boğazı düğümlendi. Sonra-"Buraya gel."

Mum yüzüme vurarak yere uzun bir gölge düşürdü. Odaya girdim, atacak adım kalmayınca kadar yürüdüm; ta ki zırhlı ayak parmaklarım Rory'nin çıplak ayak parmaklarına değinceye kadar. Elim yavaşça siyah saçlarına gitti, parmaklarım ipeksi bir karmaşaya karıştı.

Başını kaldırdı, sesinde çakıl taşları vardı. "Hâlâ zırhın içindesin." "Gargoyle'un onu çıkarmasına izin vermedim."

"Neden?"

"Bunu takınca kendimi daha güçlü hissediyorum."

Rory bana baktı. Bana şehitlik ya da güç üzerine, yaşamanın imkânsız ağırlığı üzerine ders vereceğini düşündüm.

Onun yerine ayağa kalktı. Ellerini yüzüme koydu, yalvaran bir baskıyla yanaklarımı tuttu. "Aisling Katedrali'nde olanlar senin suçun değil. Kehanetler ve yaptıkları korkunç şeyler senin suçun değil. Geçmişteki ve şimdiki kayıp Kâhinler senin suçun *değil*. Düzeltmen gereken başarısızlıkların ya da yalanların yok, seni bağlayacak yeminlerin yok, kanıtlaman gereken bir gücün yok." Umutsuzluğumun düğümlerini tarar gibi saçlarımı yatıştırdı. "Özellikle de benim için."

Bedenim her zaman güçlüydü ve her zaman yeterliydi. Ama ruhum neyden yapıldıysa kırılıyordu. Huş ağacı kabuğu gibi, ipek gibi, bir pervanenin kanatları gibi. Rory dudaklarını alnıma götürüp dayanılmaz bir yumuşaklıkla öptüğünde, acının ve rahatlamamanın dilini içimde konuştuğunda, o çelimsiz küçük ruh

Güçlendir.

"Çok ağır," diye mırıldandım. "Zırhım."

"Biliyorum." Bir adım geri çekildi, gözleri ağzıma kaydı. "Bırak sana yardım edeyim."

Zırhlarımla başladı.

Tokalar çözüldü, zırhlı plakalar önce omuzlarımdan, sonra kollarımdan çıkarıldı. Rory ellerimi eldivenlerinden kurtardı. Sonra göğüs zırhım geldi. O da yerdeki zırh yığınının katılınca, Rory dizlerinin üzerine çöktü ve uyluklarımdaki tokaları açmaya başladı; cuisses, poleyns. Bacaklarımdaki zırhlar bir çınlamayla düştü ve sonra botlarımda sadece karmaşık plakalar ağı - sabbaton - kaldı.

Rory hepsini attı, sonra benim botlarımı da çıkardı. Dizlerinin üzerinden bana baktığında, benim şövalye ilan edilirken baktığım gibi baktı. Aramızda kılıç yoktu ama o da benim kadar savunmasızdı.

Zırhı çıkarınca Rory ayağa kalktı. "Yatağa otur."

Bacaklarımda arkası yatağa çarptı. Oturdum ve Rory'nin göz kapakları ağırlaştı. "Kollar yukarı."

Zincir zırhımı kaburgalarımdan kavradı, demir ağı çektikçe tıslıyordu. Yavaş yavaş kaymaya başladı. Sonunda teslim olup yere düştüğünde, Rory de ben de zor nefes alıyorduk.

Zırhım ayaklarımızın dibinde yenilmiş bir düşman gibi yatıyordu. Tıpkı Fervent Peaks'te kaplıcanın ateşli suyunda ilerlediğim zamanki gibi, kendimi ağırlıksız hissediyordum.

Ayağa kalktım. "Hepsi."

Rory'nin bakışları iç zırhımın düğmelerinde geziniyor, orada olmayan daha fazla zırh ararken kaşları çatılıyordu. Elini tuttum ve vücudumda gezdirdim. Karnıma, kaburgalarıma, boğazıma ve yanağıma... Ta ki sert ve nasırlı parmakları kefenime takılana kadar.

"Bu da," diye fısıldadım.

Kasları gerilen Rory'nin tüm vücudu aniden dikkat kesildi. "Sybil."

"Benji'nin istediği gibi herkesin önünde takacağım. Etkili olduğumu kanıtlayacağım.

Efsanevi. Korkunç. Sadece-"

Kıpırdamadan durdu. Bitirmemi bekledi.

"Ama artık bunların benim için önemli olduğunu sanmıyorum." Bir adım daha yaklaştım, yüzlerimiz birkaç santim ayrıydı. "Lütfen, Rory. Çıkar şunu. Birinin beni görmesini istiyorum." Dudaklarına fısıldadım. "O kişinin sen olmasını istiyorum."

Rory'nin dokunuşu yavaştı. Nazikti. İşaret parmağını kefenimin altından kaydırarak elmacık kemiğimi, alt kirpiklerimin narin çizgisini sıyırdı.

İkimiz de titreyerek nefes aldık.

Elini yanağımdan üzerinden kulağımın arkasına, başımın arkasındaki düğüme götürdüm. Rory gözlerini yüzümden ayırmadan düğümü çözmeye çalıştı. Mumun yetersiz ışığı üzerine gölgeler düşürüyordu, koyu renk gözleri iki mürekkep havuzuydu. Yanaklarımda, burnumda gezindiler. Dudaklarımdan üzerinden bir-iki kez-

Düğüm gevşedi. İçgüdüsel olarak uzandım ve düşmeden önce kefenimi yanağıma sabitledim.

Rory'nin eli hareketsiz kaldı. "Fikrini değiştirebilirsin."

Bıraktım. "Değiştirmedim."

Rory'nin dudakları aralandı ama bir şey söylemedi. Parmakları tekrar düğüm üzerinde çalışmaya başladı. Gevşedi, gevşedi-

Ve sonra kefenim sessiz bir şekilde zırh yığınının üzerine düşüyordu.

Düşüşünü izlemedim. Gözlerim havada, Rory'ninkilerin karanlığında sabit kaldı.

Nefes alış veriş keskindi. Dayanılmaz bir an boyunca yüzünü okuyamadım, gözlerini deşifre edemedim. "Ne?"

"Ben sadece..." Nefes alışları hızlandı. "Söyleyecek kelimelerim olduğunu sanmıyorum."

"O kadar çirkin miyim?"

Başparmağı çenemi buldu ve kaldırdı. Bana çok zarif görünüyordu. Kefenim onun güzelliğini hiç gizlememişti, bu kadar yakından görünce de şaşırmadım. Rodrick Myndacious enfesti-

Ama sorun o değildi. Yüz ifadesinin yeniliği idi. Bakışlarında daha önce hiç görmediğim bir merak vardı, sanki gözlerimi ilk kez görmesi onunkini derinden değiştirmişti.

Dikkatle söyledi. Sanki her parçama dikkat etmem için yalvarıyordu. "Sen hayatımda gördüğüm en güzel kadınsın Sybil Delling."

Havada onun tadı vardı. Misk, idleweed ve terinin belirgin kokusu. Çok hızlı nefes aldım, ağzımı ve ciğerlerimi onunla doldurdum ama yeterli değildi.

Rory'nin bakışlarındaki karanlık genişledi. Diz çökmek ya da zırh giymek yoktu. Neredeyse göz göze, mükemmel bir denge içinde duruyorduk; o şaşkınlığıyla, ben savunmasızlığımla ve ikimiz de arzularımızla çırılçıplaktık.

"Bana neye benzediklerini söyleme." Ayak parmaklarımın üzerine bastırdım. Titreyen nefesini kendi nefesimle yuttum. "Hiçbir şey söyleme."

Rory başparmağını dudaklarıma sürdü. "Benden ne istersen yaparım." Ve sonra ağzı benimkinin üzerindeydi.

BÖLÜM YIRMI BEŞ

GEZİNME

Bana otuz saniye verdi. Rodrick Myndacious'un efendisi olduğumdan emin olduğum baş döndürücü bir yarım dakika.

Ağzlarımız çarpışır çarpışmaz Rory'nin boğazında derin ve acı dolu bir inilti yankılandı. Parmakları gömleğimin içindeydi, kumaşı yakalamış, önüm onunkiyle aynı hizaya gelene kadar çekiyordu. Vücudundan güneş gibi bir sıcaklık yayılıyordu; ağzımı karnında gezdirmek istiyordum. Bakalım dilimi yakacak mıydı? Ama şimdilik odak noktam dudaklarıydı. Kendi dudaklarımı onlara sürtmeye. Tadına.

Dillerin dansı üzerine.

Ondan çıkan *sesler-tanrım*. Dişlerimi alt dudağına bastırduğimde daha yüksek sesle hışırdayan hırıltılı nefesler. Rory'yi çılgınca öptüm, ellerimi saçlarından geçirdim, aramızda tişörtlerimizin kumaşından başka bir şey kalmayana kadar vücudumu onunkiye çarptım.

Bu yeterli değildi.

Bacağıma kalçasına attım ve sertliğini hissetmekten duyduğum zevkle şaşkın bir ses çıkardım. Rory o anda kendini, ellerini, bağlı olduğu dünyevi düzlemi hatırlamış gibiydi.

Ve aniden, onu her defasında yere serdiğim için, bu iyiliğe karşılık vermeyi ne kadar çok istediği açıkça ortaya çıktı.

Beni kalçalarımın altından yakaladı, parmak uçları sanki kendini oraya damgalamak istiyormuş gibi popoma bastırıyordu. Gözlerimin içine bakmak için öpüşmemize ara verdi -sırıttı- ve sonra sanki hiçbir şey değilmişim gibi beni ayaklarımın üzerinden kaldırdı. Bizi geri götürüyordu.

Ve beni yatağına attı.

İvme, yorgun mumun titremesine neden oldu, sonra onu tamamen söndürdü ve bir duman izinden başka bir şey bırakmadı. Artık odadaki tek ışık, pencerede asılı duran çeyrek aydı.

Gömleğim kaburgalarımın etrafında sıkışmıştı. Eteğinin altına uzandım. -Pantolonuma bir parmak soktu.

Çıplak kalana kadar bacaklarımı sürükledi.

Rory yatağın kenarında durmuş, beni görünce şaşırılmıştı. Göz kapakları yarıya kadar indi ve açığa çıkan arzusunu görmek beni daha da cesaretlendirdi. Dirseklerimin üzerine oturdum. Gözlerini tuttum. Gömleğime uzandım.

Tokalarını teker teker açtım.

Daha önce hiç kimsenin önünde tamamen çıplak olmamıştım. Ne Kâhinler, ne başrahip, rüyalarımda bile. Her zaman kefenimin kalkanını, anonimliğini giymiştim.

Bir kere kurtar. Güveyi rüyamda gördüğümde.

Rory ondan istediğimi yaptı. Hiçbir şey söylemedi, nefes alış verişlerimiz dışında oda sessizdi. Tuniğim düştüğünde ve beni tamamen çıplak gördüğünde bunu bedenimde hissettim. Şaşkın ve obsidyen siyahı gözleri beni boydan boya süzdüğünde bunu hissettim. Hava ısınıp gerildiğinde.

"Senin sıran."

Rory bağcıklarını yumruk yapıp çözdü. Gömleğini silkerek çıkardığında kasları gerilmişti, bakışlarım hevesli bir gezgindi. Bakışlarım boynundan aşağıya, karın çizgilerinin üzerinden göbeğine kadar indi.

Pantolonunun içinde kaybolan koyu renkli saç izine doğru.

Tıpkı ilk tanıştığımız geceki gibi görünüyordu. Yarı çıplaktı. Ter içindeydi ve çok güzel görünüyordu. Ama şimdi, alay arzusunun önüne geçmişti.

Dudağımı ısırdım. Pantolonunu işaret ettim. "Onları da."

Başparmağını pantolonunun beline daldırdı. Rory gözlerimi tuttu.

Sırıttı.

Sonra başparmağını geri çekti.

"Benimle *dalga* mı geçiyorsun?"

Omuz silkti.

"Pek şövalyece değilsin." Göz kapakları düştü.

"Hmm." Avuçlarımın üzerine dik bir şekilde bastırdım. "Senin için onları çıkarsam nasıl olur?" Bacaklarımı altına çektim. Yukarı ittim. Dizlerimin üzerine çöktüm.

Tüm vücudu esnedi. Ağzından hızla çıkan hava sesi küfür gibiydi. Pantolonuna uzandım-

Her şey çok hızlı oldu. Bir an dizlerimin üzerindeydim, sonra Rory'nin elleri kollarımın altındaydı ve beni kaldırdı. Beni bir kez daha sırt üstü yatırdı.

Üzerime süründü, sessizlik sözünü sadece bir kez bozdu. "Önce sen çözül," diye kulağımı tırmaladı, sonra da vahşi bir öpücükle beni yastıklarına bastırdı. Yaşayan en aptal kadın olduğumu düşündüm, onun yerine dudaklarıyla savaşmak varken onunla savaşmak için bu kadar zaman harcamıştım.

Rory'nin hoşuna gitti. *Öpüşmek*. Belli oluyordu. Çenemi kavradı, parmak uçlarıyla yanaklarıma bastırdı, dudaklarımı onun için büzdü. Beni ıslak, taparcasına öptü ve ben nefes nefese kaldım. Tüm hevesli seslerimi dişlerimin duvarının arkasına saklamaya çalıştım. Ama Rory gergin olduğumu, kendimi inkâr ettiğimi, onu inkâr ettiğimi biliyor gibiydi, çünkü odağı ağzımdan çeneme kaydı, sanki öpücüklerle yumuşatmaya çalışıyordu. Boğazımın sütununu öptü, sonra etkilenmiş tenimin üzerinde gezindi.

-Ardent Oarsman'ın bıraktığı ısırık izleri. Özellikle dikkat ettiği izler. Sanki ıslak iç dudağı, dili, Omen'in bana uyguladığı şiddeti geri alabilirmiş gibi. Sanki tanrıları öldürmekten daha fazlasını istiyordu - beni onlardan arındırmak istiyordu.

Evet. Rory öpüşmeyi severdi.

Belki de sadece beni öpmeyi seviyordu.

Alnını göğüs kafesimin üzerine bastırarak ağzını göğüslerimin üzerine koydu. Öptü ve iç çekti.

Kalçalarımı yuvarladım. Pelvisimi onunkinin üzerinde gezdirdim. Nefesinin hızını duydum. Bunu tekrar yaptım, sonra bir kez daha, bizi şövalye olarak hayal ettim,

Bir avluda antrenman yapıyorlardı. Terli ve dövüşüyor, toprağa basıyor ve homurdanıyorlardı. "*Myndacious*."

Dudaklarının sol göğsümün üzerinde bir gülümsemeye dönüştüğünü hissettim. Onu öptü.

Kestim.

Sesim boğuk çıkıyordu. "Eğer beni şimdi yatırmazsan, çılgılık atacağım."

Kendini kaldırdı. Bana baktı. Saçları düzensiz dalgalar halinde alnına dökülüyordu. Ve ağzı, ağzı şişmişti. Loş ışıktaki boynundaki nabız atışını görebiliyordum. Nefes alış verişlerinin düzensizliğini duyabiliyordum.

Benimkini uzatarak yarı yarıya tatmin olmuş görünüyordu. Ve o farkındalık-

"Seacht'ta." Elim omuzlarını buldu ve onu daha da yaklaştırdı. "Beni zırh için ölçmeden hemen önce. Avluda dövüştüğünüzde, kirli ve dizginsiz." Bacaklarımı beline doladım. Ağzımı boynundaki nabızın üzerine koydum. "Çok alçakça görünüyordun." Tenini emdim. Dişlerimi bastırdım. "Sana sahip olamazsam öleceğimi sandım." dedim neredeyse çılgınca.

Rory acı dolu bir ses çıkardı. Beni ensemden tutup kucağına çekti.

Üstüne çıktım, bacaklarım kalçalarına dolandı. Göz göze oturduk ve yıpranmış bir an boyunca nefes almaktan başka bir şey yapmadık. Kefenim olmadan savunmasızdım, bakışları altında, çekiç altındaki bir kireç taşı gibi yarılmıştım. Rory beni sıkıca tuttu, bir eliyle ensemin kavrarken diğer eliyle uzun, sadık bir okşayışla omurgamdan aşağı indi.

Tüm bu süre boyunca gözlerini benimkilerden ayırmadı. Vücuduma gösterdiği özenin aynısını onlara da gösterdi.

Ve bu... duvarımdaki bir kilit taşını yok etti.

"Sözümü geri alıyorum." Parmaklarımı saçlarında gezdirdim. "Bir şey söyle. Herhangi bir şey söyle."

Uygun olan tek bir şey vardı.

Rory beni hiçbir hikâyenin tam olarak anlatamayacağı bir şekilde öptü. "Sybil."

İki eliyle beni bastırdı; parmakları saçlarımda geziniyor ve aynı zamanda popomun üzerinde aşağı doğru iniyordu. "O gece kaplıca dan sonra odanda iç çekmene neden olan şey her neyse... Bunu düşündüm,

Ben de. Bunu binlerce kez düşündüm." Arka tarafımın etini sıktı. "Kalçalarını düşündüm. Zırh için ölçtüğümde nasıl hissettiklerini. Ağzımı onların arasına sokmanın nasıl bir şey olacağını." Eli geri çekildi, sonra hızla popoma vurarak ikimizi de inletti. "Sesini düşündüm. Uyanık kalıp bunu düşündüm. Seni boşalttığımda keskin mi yoksa yumuşak mı olacağını merak ettim." Boğazı düğümlendi. "Gecelik olmayan şeyler düşündüm."

Nefes nefese kalmıştım, o da öyle.

"Üzerimden geçebilirsin, Sybil Delling. Toz olana kadar beni yere atabilirsin. Buna ne denir bilmiyorum ama istiyorum. *Seni* istiyorum."

Çıplaklığımı onun üzerinde gezdirdim. Arzudan gözlerini kaybetmesini izledim. "Ben de öyle."

Zevkimi bir saniye daha uzatmadı. Rory popomu bıraktı. Titreyen bedenlerimizin arasına uzandı. Orta parmağını cinsel organıma bastırdı.

Nefesim kesildi ve o da bu sesi sanki onu besliyormuş gibi yuttu.

Bacaklarımın arasında parlayan eline baktım. Bir, iki parmağını içime sokarken izledim, *hissettim*. Ne kadar istekli olduğumu görünce temel bir ses çıkardı ve gözlerime baktı, her zaman yaptığı gibi bekledi. Başımı salladım ve parmaklarını hassas tenimin üzerinde gezdirdi. Daireler çizdi. Bana keskin bir sarsıntı yaşattı, sonra içimdeki yuvalarına geri dönmek için zorlu ve yavaş bir yol izledi.

Ben bir çandım, o da beni çalıyordu. Tekrar, tekrar, tekrar.

Artık seslenilecek bir tanrı yoktu. Ama. Oh. Tanrım. Tanrılarım. Oda parçalanıyordu. Yatak, pencere, içinden geçen ay. Hepsi kırılıyordu.

Bağırdım. Rory'nin yüzünü kavradım. "Benimle gel."

Kalçalarını altımdan kaydırdı. Beni yavaş yanan bir balmumu gibi döndürdükten sonra birden acele etmeye başladı. Pantolonunu aşağı itti ve ben de pençelerimle pantolonunu kalçalarından sıyırdım, parmaklarımı bacak kıllarında, kalçalarında, boyunda gezdirmekten son derece memnundum.

Rory tıslayarak nefes verdi. Beni kucağına aldı. Girişimi dürttü.

Gözbebekleri kocaman açılmıştı. "Bana evet de. Hemen şimdi."

ayın yok, küfür yok, onu duymaktan bu daha iyiydi

Çaresiz. "Evet."

Beni aşağıya çekti, aşağıya. Umursamaz bir ses çıkardım ve ensemdeki tutuşu sıkılaştı. Çarpıştık. Ten tene. Nabız nabza karşı. Göz göze.

Ve her şeyi unuttum.

Belirgin torsları ve bilimsel şehirleri unuttum. Pürüzlü dağları, tuhaf ormanları ve içlerindeki herkesi. Tek bildiğim dolgunluk ve acı veren zevkti; içimde hareket ederken Rory'nin gözlerindeki bakış. Aramızda dolaşan, okşayan parmaklarının şefkatli ısrarı-

Bir şey inşa ediliyordu. Kanatlanıyordu. Rory içime her bastırıldığında, kıpırdadığını hissediyordum. Yavaş gidiyorduk. Çok cömertçe yavaş.

Ama nefesim kesiliyordu.

Ve birden emin olamadım. "Eğer bitiremezsem-eğer bitiremezsem-"

"Hiçbir şey yapmak zorunda değilsin." Rory'nin gözleri bulanıktı. Elini aramızdan çekti. Başparmağını alt dudağıma, dişlerimin kenarlarına, dilimin üzerine koydu, tıpkı bir keresinde Aisling'e yaptığı gibi. Orman'da benim ona yaptığım gibi. Bu sefer kan yoktu. Sadece ter ve arzularımızın belli belirsiz izleri vardı.

"Bu bir gösteri ya da tören değil," dedi. "Sadece sen ve ben varız Sybil." Ağzımdan uzak kalmaktan hoşlanmıyordu. Her kelimesi bir öpücükle noktalanıyordu. "Sadece kendini iyi hissetmeni istiyorum."

Çiçek açtım, aynı anda hem hafif hem de ağırdım. Dudaklarım ayrıldı, göğüslerim kabardı, kalbim şişti, vücudum sıkıştı, kanım büküldü, sonra güçlü bir şekilde dağıldı. Bir rüya gibiydi. Düşüyordum. Düşüyordum. "Rory." Orada hangi et varsa -omzu, ağzı- onu ısırdım. Kendimi ona bağladım. "*Rory*."

Çözüldüm. Küçük ölümün ardından dönen bir iplik makarasına dönüşene kadar çözüldüm.

"Siktir." Rory daha sert itti. Daha hızlı. İnledi, odanın ve benim havamı çaldı.

Çözülmüştü. Kıcımlı daha da sıkı tutuyordu. Adımı söylüyor, içime girip çıkıyordu, dizginlenemez bir şekilde.

Tam zamanında içimden çıktı. Beni yatağının üzerine bastırdı. Kendini karnımın üzerine döktü. Göğüslerime.

Rory nefes nefese kaldı ve ben de bir katedral gibi ona eşlik ettim. Gözlerimiz

yakaladı ve gülümsedi, sonra yanıma düştü. Düşen gömleğiyle üzerimi temizledi ve beni kendine doğru çekti. Bir elini saçlarıma koydu, diğer elini de popomda gezdirdi.

Ve düşündüm, kan yavaşlıyor, göz kapakları ağırlaşıyor, nefes rölantide...

Belki de kanaatkârlık sadece bir hikâye değildir.

Kurşun gibi ağır bir halde uyandığımda, ay hâlâ gökyüzünde sırık gibi duruyordu. Uykuya daldığımı hatırlamıyordum, sadece Rory'nin vücudunun sıcaklığını hissediyordum. Göğsünün yükselip alçaldığını hissediyordum. Teninin kokusunu.

Oturdum.

Yatak, şilte, tıpkı Bir'in ortadan kaybolduğu zamanki gibi sıcaklıktan yoksundu. Rory gitmişti. Odadaki tek kalp atışı benimkiydi.

"Rory?"

Cevap yok.

Birden üşüdüğümü hissettim. Yatağın kenarına uzandım. Kefenimi buldum. Hatırladığımdan daha sertti. Uzattım ve inceledim.

Bu kadar hafif, bu kadar ince bir şeyin üzerimde hakimiyet kurması garip.

Rory'nin odasının genişliğini henüz fark etmemiştim; gözlerim bir kez olsun ondan ayrılmamıştı. Ama şimdi o gittiğine göre, gözlerimi boşluğa diktim. Aisling'deyken ona yanımda getirecek hiçbir eşyam olmadığını söylediğimde aklını kaçırmış olmasına şaşmamalıydım.

-Oda efektlerle dolup taşıyordu.

Rory'nin yatak odası bir gemi olsaydı, yükünün ağırlığı yüzünden batardı. Raflar doluydu. Deri ve idleweed kokusu alabiliyordum. Yün. Parşömen. Kitaplar vardı; kil vazolar dolusu yuvarlanmış broşürler ve uçları kırılmış tüy kalemler. Beş mezranın her birinden gelmiş gibi görünen giysiler. İplik sandıkları, sonra altın dolu daha küçük sandıklar.

ve pirinç biblolar.

Kafiye ya da sebep göremedim, sadece bolluk vardı.

Köşedeki masanın üzerinde bir şey gözüme çarptı. Gümüşten yapılmış güzel bir bardak. Ona doğru gittim, parmaklarım soğuk sapın üzerinde sıkıştı.

Yavaşça kaldırdım, kendi yansımama yaptığım yolculuk zorlu geçti. Gossamer'dan yoksun yüzümü gördüm. Soluk bir ten ve kızarmış, şişmiş bir ağız. Gümüş kaşlar ve bakımsız saçlar. Hafif çarpık bir burun.

Gözler.

Nefesim kesildi. Başrahibenin Aisling'de bana söylediği tüm yalanların, işaretler ve tanrılarla ilgili tüm yalanlarının arasında saklı bir gerçek vardı. Şanselin üzerindeki pınarda boğularak sonsuza dek değişmiştim. Baktığım gözler genç bir kadının gözleri değildi. Onlar bir insanın gözleri bile değildi.

Solgunlardı. Beyaz. Boyanmamış bir heykelinki gibi iris ya da gözbebeğinden tamamen yoksundu. Tamamen taştan yontulmuşlardı.

Tıpkı bir Omen gibi.

Aynayı masanın üzerine bıraktım ve el yordamıyla kefenimi aradım.

Oda kapısı açıldı.

Rory kötü bağlanmış bir pantolon giymiş, elinde bir tepsiyle oradaydı. Üzerinde bir sürahi, ekmek ve çilek vardı.

Dondum kaldım, o da öyle.

"Az önce beni soymuş gibi görünüyorsun." Gözleri çıplak bedenimde gezindi ve nefesinin onu terk ettiğini duydum. Ama sonra bakışları önce elimdeki kefene, sonra da hâlâ masanın üzerinde sallanmakta olan aynaya takıldı. Ayağını geri savurdu ve odanın kapısı çarparak kapandı. "Sorun nedir?"

Canavar gibi görünüyorum.

Parmaklarım kefenimin içinde kıvrıldı. Sesim titreyerek raflarına doğru döndüm. "Odanız etkileyici bir koleksiyon... her şey."

Rory hiçbir şey söylemedi, omuzlarının çizgileri gerilmişti.

"Hepsini nereden buldun?"

Konuşması bir an sürdü. "Hiç bir şeyim olmadı," dedi. "Öğrenci Evi II'de değil, Coulson Faire'de de değil. Artful Brigand..."

Luricht Kalesi gibi zengin bir yerde temel ihtiya larımndan mahrum kalmamın komik olduğunu düşünüyordu." Kulağındaki    altın yüzüğe dokundu. "Bunları bana Benji'nin büyükbabası verdi. Gerçekten sahip olduğum ilk şeylerdi. Ama Brigand'ın boyunduruğundan ve Maude'un yaverliğinden kurtulduğumda bile ellerimi boş hissediyordum, bu yüzden onları doldurmaya çalıştım. Kötü bir alışkanlık, biliyorum."

Duraklamasının utançtan kaynaklandığını midem bulanarak fark ettim.

Ona tepeden baktığımı sandı.

"Hırsız olduğumu  ğrendiğinde Maude'un beni d veceğini ya da en azından kovacağını d   nm  t m. Onun yerine bana zırh giydirdi. Parmaklarım eldivenlerle sıkıldığında o kadar da hafif değilmiş." Rory'nin sesi sakinle ti. "Bana göz kulak oldu. Hatta   valye olabilmem için soyadının ağırlığını bile ta ıdı."

Raflarına ba ıyla işaret etti. "Bunlar için ödeme yaptım. Ya da onları değerli bir şeyle deği tirdim. Zaman aldı ve bu alışkanlıktan vazgeçmek zor ama geri döndüm ve  dedim-"

"Bir şeyler çalman umurumda değil, Rory."

Omuzları biraz gev edi ama bakışları gerginliğini korudu. "O zaman neden bana farklı bakıyorsun?"

"Nasıl güzel olduğumu söylersin?" Fısıltım korkunç bir törpü gibiydi. "Gözlerim. Ben de *onlar* gibiyim."

Yeti mesi biraz zaman aldı. Bunu ba ardığında, yüzünde rahatlama ve endişenin büyüleyici bir  atı ması vardı. "Bu Aisling'in kaynak suyu," dedi. "Yıllardır yutuyorsun."

Ona bakmak istemedim. "Korkunç olacaklarını tahmin etmiştim. Ta  olabileceklerini. Rüya görmek ve boğulmak beni hayati bir şekilde deği tirmi ti. Ardent Oarsman miğferimi çıkarıp onları gördüğünde, ne gördüğünü anlayamamı  gibi gardını d   rd ." Göğsüm ağırla mı tı. "Belki de bir K hin ile bir Al met'in o kadar da farklı olmadığına inanamadı."

Rory'nin boğazı düğümlendi ve sesi sertle ti, sanki kendinden emin tavrıyla beni  elikle tirmeye çalışıyordu. "Sen onlar gibi *değilsin* Sybil."

"Bilmem gerekiyordu. Aisling'in örtüsü sayesinde kendimi asla net göremeyeceğim. Ama gözlerimi gördüğünü ve odayı terk ettiğini bilmek... Belki de bu konudaki fikrini deği tirmi sindir diye düşündüm.

Bana. İğrendiğinizi ya da pişmanlık duyduğunuzu-"

Rory bir anda odanın öbür ucundaydı. Tepsisi gürültölü bir takırtıyla masaya çarptı ve kefeni ellerimden söküp yere fırlattı. Beni öptü. Sertçe. "İyi bir şövalye olduğumda benden hoşlanmıyorsun," dedi dudaklarımın arasından. "Kötü olduğumda da beni sevmiyorsun."

Şaşkın bir kahkaha attım ve yatağının üzerindeki battaniye yığınınına bakarak başımı salladım. "Aksine kanıtlar var."

Tenime karşı sıırttı, sonra gözlerimin içine bakmak için geri çekildi. "Çok güzelsin Sybil Delling. Çok güzelsin. Güçlü, akıllı ve asilsin." Ensemi kavradı ve bakışlarımı hedef alabildiği için mi bana dokunmaktan hoşlandığını merak ettim. "Ama sanırım en çok *yanıldığın* zaman hoşuma gidiyor."

Başımı salladım. Ama alay etme konusunda zayıf bir oyuncuydum, gülümsedim.

"Bize yemek getirmek için çıktım." Bir öpücük daha, bu sefer yanağıma. "Hiçbir konuda fikrimi değiştirmedim." Bir tane daha, boynuma. "Senden tiksinsen ya da pişmanlık duymanın o kadar zıttını yaşıyorum ki kendimi kaybettim."

Rory elimi tuttu. Parmaklarımı dudaklarına götürdü. "Gitme." Ay üzerimizde parlıyordu, sadece genç bir adam ve genç bir kadın birlikte duruyordu, aramızda alametlerle, Aisling Katedrali'yle ya da kehanetlerle ilgisi olmayan garip bir kutsallık vardı. "Sana bakmaya devam etmek istiyorum," diye mırıldandı eklemlerime, "bütün gece."

"Peki ya kurallar?" Nabzım hızla atıyordu. "Şövalyelik yatak ilişkilerini yasaklar. Kendin söyledin."

"Ben asla böyle bir şey söylemedim." Saçını çektim.

Rory gülümseyerek öne doğru eğildi. "Bu bir yemin değil. Sadece keyfi bir kural. Kuralların canı cehenneme Sybil." Göz kapakları ağırlaştı. "Beni de, kuralları da sikeyim."

Tüm gece boyunca çözüldük.

Tanrılarımızı, zırhlarımızı, kendi isimlerimizi kaybettik. Kendimizi birbirimize harcadık, tamamen ve tamamen arzu zanaatının içinde kaybolup gittik. Tamamen, tamamen-

Gitti.

Bellidine Kayalıkları

Tezgah taşı.

Sadece aşk, sadece kalp kırıklığı, gelmiş ve gelecek olan her şeyin ipliğini örebilir.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

ASLA EVE GIDEMEZSİN

Dünyanın geri kalanının taş gözlerimi görmesini istemedim. Henüz değil. Çınlayan Orman'dan çıkıp beşinci ve son mezraya, Kalp Ağrısı Dokuyucusu'nun sihirli dokuma taşıyla yaşadığı Bellidine Kayalıkları'na giderken kefenimi ve zırhımı giydim.

Tüm şövalyeler bizimle gelmedi. Birkaçı, Orman halkına kutsal vadilerinin sprite saldırısından sonra yeniden inşasında yardımcı olmak için kaldı. Helena Eichel için bir anıt inşa edilecek, vadi kandan ve birke kalıntılarından arındırılacaktı.

Benji bunun için kendi parasından seksen altın ödedi.

"Bunu yapması iyi oldu," dedim Maude'a, sargılı bedenini yolculuk için bir arabaya yerleştirirken.

Arkamda biri kıkırdadı.

Hamelin oradaydı, atı arabamıza eyerliyordu. Yanına gittim. "Bu kadar komik olan ne?"

"Hiçbir şey. Sadece-" Sanki benim dahil olmadığım bir şaka yapıyormuş gibi gülümsedi. "Benedict'in mezarası Coulson Faire. Bu inancı çok benimsemiş. 'İnsanların tek tanrısı paradır.'"

Dizginleri arabacıya verdi, sonra da kendi atını bulmak için oradan ayrıldı.

Orman halkı bizi izlemeye geldi, birçoğu Maude'un geçişini görmek için kukuletalarını düşürüp baltalarını göğüslerine bastırarak selam verdi. Ağızlar döndü, hayranlık ve saygıyla çizilmiş yüzler yol boyunca sıralandı, onun cesaretine dair hikayeler çoğaldı, biz Chiming O r m a n ı'ndan çıkarken ağıların arasında yankılanan hayret dolu sözler peri *katili*.

Acı ekiyordu. Bu yüzden atı değil de arabayı tercih ediyordu. Sabah güne teslim olmuştı ve arabanın tekerleklerinin yuvarlanması, ağılardaki r zg r ve hatta gargoyle'un akortsuz uğultusu bile rahatlatıcı bir s k net sağlarken, Maude rahat edemiyor, koltuğunda iki büklüm oluyor ve sızlanıyordu.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordum.

"Gerçekten mi?" Ağılara bakıyordu, yaralanmamış elinin parmakları baltasının üzerinde geziniyordu. "Bir aptal gibi."

"İyileşeceksin Maude. Daha iyi olacaksın, tekrar işe yarayacaksın ve kendini bu kadar çaresiz hissetmeyeceksin-"

Bir elini kaldırarak beni durdurdu. "Kendimin *en faydalı* versiyonu olmaya kararlı olsaydım" -sargılarını işaret etti- " yle olmadığında bedenimden nefret etmek çok kolay olurdu. Ben etmiyorum. Sizi işe yararlığınız için seven insanlar sizi hiç sevmezler."

Sözleri beni utandırdı. "O zaman neden kendini aptal gibi hissediyorsun?"

İ çekti. " nk  benim annem ve onun annesi de cinleri öldürdü ve onlar asil kadınlardı. B y yoruz, neyin doğru neyin gerçek olduğunu bulmak için koruyucularımızı arıyoruz, sanki hayatın işaretlerini çoktan anlamışlar gibi tüm cevapların onlarda olduğunu düşünüyoruz. Ama anlamıyorlar. Hiç kimse bilmiyor."

Gözlerini bağka tarafa çevirdi. "Benji'nin nasıl olduğunu görüyorum, büyükbabasının bağaramadığını bağarmak için çaresiz. Senin nasıl olduğunu, bağrahibenin sana diktiği tüm yalanları sökmek için nasıl savaştığını. Ve tüm Bauer kadınları gibi ben de bir avcı, bir katil olsam da, kendime daha çok, onlara daha az bakmalıydım." Gözlerinde yağlar vardı. "Sprite'ları öldürmekten hep nefret etmişimdir. Onlar da bizler gibi yağamaya çalışan yaratıklar. Belki de Sadık Ormancı'yı öldürene ve sonunda doğru bir öldürmenin nasıl bir şey olduğunu hissedene kadar bunu hiç bilmiyordum. Ama Sprite'ları katletmeye devam ettim. Şimdi de yola çıkarsa bir tane öldürebilirim." Ağıların arasından süzülen gün ışığı g zyağlarını altın rengine boyuyordu. "Kim olduğumu görmek zor

"Benden beklenenlerin içinde kaybolduğumda."

Başparmağımı kefenimin üzerinde gezdirdim. Eğer onun canını acıtmayacaksa, başımı Maude'un kucağına koyar ve gözyaşlarının yüzüme düşmesine izin verirdim, çünkü bu, içimde hiçbir kaynak suyunun temizleyemediği bir şeyi temizlerdi. "Rüya görmekten nefret ederdim," dedim. "O kadar nefret ederdim ki, kimsenin bilmemesi için bu konuda mükemmel olmaya karar verdim."

Benimle yüzleşti. "Neden kendimize böyle şeyler yapıyoruz?"

"Cevap oldukça basit." Gargoyle yanlarından geçerken huş ağacı dallarına vuruyordu. "Yanlış bir sebepten dolayı doğru bir şey yaptığınızda, kimse sizi övmez. Doğru bir sebep için yanlış bir şey yaptığınızda, neyin doğru neyin yanlış olduğu tamamen içinde yaşadığınız hikâyeye bağlı olsa da, herkes bunu yapar. Kimse takdire, övgüye ya da sevgiye ihtiyacı olduğunu söylemiyor ama hepimiz buna açız. *Hepimiz* özel olmak isteriz."

"Bu söylediğin çok keskin bir şey, çirkin adam." Maude yaralanmamış elini onun omzuna koydu. "Nasıl oldu da hayat hakkında hepimizden çok daha fazla şey bilir hale geldin?"

Göğsü gururla kabardı. "Ben bilgeliğimin çok ötesindeyim."
Gülümsedim ve onu düzeltmedim.

Traum'un sahip olduğu tüm güzellikler -toryumları, şehirleri, tepeleri ve ormanları- arasında hiçbirini beni deniz kenarının ihtişamına hazırlamamıştı.

Bellidine Kayalıkları bir harikaydı.

Koyunlarla beneklenmiş yeşil tepeler. Tepeler yükseldikçe, üzerlerinde daha fazla çiçek uzanıyordu. Ucuz çiçekler, halılar dolusu. Herhangi birinden aşağı yuvarlansam, pembenin parlak bir tonuna boyanırdım. Mezranın kalbi, düzinelerce çiftlik ve taştan yapılmış evlerle dolu tepelerin arasında yer alıyordu. Ve onların hemen ötesinde-

Bembeyaz kayalıklar. Görkemli Sighing Denizi.

Tenor Nehri'nin son parmağının üzerinden geçtik, son huş ağaçlarını gördük, ve sonra ben soluk soluğa denize bakıyordum. "Oh,

Bartholomew," dedi gargoyle, arabanın içinde durarak. "Sanki dünyanın bir ucundan diğer ucuna bakmak gibi."

Öyleydi. Benim gibi ihtişama yabancı olmayan şövalyeler bile atlarını yavaşlatıp tepelere, kayalıklara, suya bakıyorlardı. Eller gözlere götürüldü, dudaklar gülümseyerek dişlerin üzerine çekildi. Sıranın en önünde giden Benji rüzgara karşı irkildi. Onun yanında Rory vardı. Ama o manzaraya bakmıyordu.

Her şeyi anlamamı izliyordu.

Ağır bir nefes verdim. Yanana kadar bakışlarını üzerimde tuttum. Gök gürültüsü tepemde gümbürdedi.

"Fırtınaya benziyor," dedi Maude.

"Pishposh." Gargoyle burnunu rüzgâra doğru uzattı. "Yağmur yağacağı zaman kokusunu hep alırım. Gök gürültüsü bulutların çarpışmasından başka bir şey değildi."

Yirmi dakika sonra yağmur yağmaya başladı.

"Yağmur yağacağı zaman hep kokar ayağım," diye homurdandım. Rüzgâr savruluyor, atlar kişniyor, yağmur her yönden üzerimize yağıyor, zırhların üzerinden sekerek yüzümüze çarpıyordu. "Düşündüğümüz kadar akıllı değiliz, değil mi?"

Gargoyle kanatlarını kendi etrafına sardı ve somurttu.

Ana yola, yani çiftlik çemberine vardığımızda kral ve şövalyeleri boğulmuş gibi görünüyordu. Bir hana ve bitişiğindeki ahırlara ulaştık. "Nefret ediyorum!" diye feryat etti gargoyle yağmura karşı. "Çiçekler bu bitmek bilmeyen eziyete nasıl dayanıyor?" Gözlerini kapadı, yalpaladı, sonra arabadan çamurun içine düştü ve çırpındı. Atlarımızı almaya gelen çocuk o kadar korkmuştu ki hanın içine kaçtı ve annesi yanına gelene kadar bir daha dışarı çıkmadı.

Zırhlarımızı ahırda çıkardık. Şövalyelerin her birine bir anahtar ve paylaşımları için bir oda verildi. Hancı bana benimkini verdiğiinde - dövme demir - boynunda bir daire olduğunu fark ettim. Ortası oyulmuş bir taş.

Gözleri kefenime takıldı, sonra da şövalye zırhımın altına indi. "Tanrı beni korusun. Sen bir çelişkisin."

"Kaba," diye mırıldandı arkamdaki gargoyle.

Kadın gülümsedi. Etrafında ince kırıksıklıklardan oluşan bir ağ vardı.

gözler. "Özür dilerim. Aisling'e hiç gitmedim. Bir Kâhin'i hiç canlı olarak görmedim."

Boğazımdaki düğümü yuttum ve kolyesine başımı salladım. "Bu bir tezgâh taşı mı?"

Buruşuk elini boğazına götürdü. "Neredeyse doğduğum gün almışım. Hepimiz bir tane takarız." Yine gülümsedi. "Burada hepimiz dokumacıyız."

Bana Aisling hakkında sorular sormasını bekledim. Bir parça kumaş, bir iplik getirmesini ve bana herhangi bir işaret, kehanet, alamet ya da insanların benimle Kehanetler hakkında konuşurken kullandıkları herhangi bir kelimeyi görüp görmediğimi sormasını.

Vermedi. Sadece odamın anahtarını verdi ve gülümsedi.

Bir düzine kadının çalıştığı, uzayıp giden bir dokuma tezgâhının yanından geçerken Maude'a, "Burada nazik bir halka benziyorlar," dedim.

"Onlar da en az diğerleri kadar Kehanetlere inanıyorlar," dedi Maude merdivenlerden yukarı çıkarken. "Ama Heartsore Weaver tamamen aşk kehanetleriyle ilgili. Kalp kırıklığı. Bu iki şey de insanları bir araya getirmeye meyillidir. Bilemiyorum. Bu mezra halkını garip bir şekilde nazik yaptı."

Odamızı açtım ve onu içeri götürdüm. Bir Omen'in mezarları üzerinde hayırsever bir etkisi olabileceğine şaşırarak kadar dünyadan bıkmıştım. "Yine de onu öldüreceğiz," dedim. "Kalp Ağrısı Dokuyucusu. Onu öldüreceğiz ve sonra Aisling'e gideceğiz." Sesim sertleşti. "Traum'u son Alametinden kurtarmadan önce başrahibenin gözlerinin içine bakmak istiyorum."

Gargoyle odanın köşesinde, "Her şey iyi ve güzel," dedi. Bana bir battaniye salladı. "Ama beni kim yatıracak?"

Saatler sonra, fırtına dinip gece sessizleştiğinde, Maude ve çirkin adam horlarken, kapımın altından bir not düştü.

Sahilde buluşalım mı?

-R

Hancı, şövalye, herkes yataktaydı. Parmak uçlarımda merdivenlerden indim, dokuma tezgâhının yanından geçtim, ocağın olduğu odanın önünden geçtim. Ateş hâlâ yanıyordu.

"Altı mı?"

Döndüm. Ocağın yanına çekilmiş beş sandalye vardı. Üçünde, ellerinde büyük fincanlarla Hamelin, Dedrick Lange ve Tory Bassett oturuyordu.

Benji de oradaydı. Oturmuyordu ama volta atıyor, diğerlerinin önünde bir ileri bir geri yürüyordu. Beni görünce adımlarının ortasında durdu. "Sensin." Gözleri soluk geceliğimin üzerinde gezindi. "Hayalet olabileceğini düşündüm."

Gülümsedim.

"Ben de tam seni düşünüyordum, Altı," dedi. "Uyanık olup olmadığına bakıp bakmamayı tartışıyordum ama Maude'u uyandırmak istemedim. Dinlenmeye ihtiyacı var."

"Bana Sybil diyebilirsin, biliyorsun." Yanına geldim. "Benden ne istiyorsun?"

"Yarınki tören ve sonrasında olacaklar hakkında küçük bir toplantı yapıyoruz." Kral boş bir sandalyenin sırtına vurdu. "Lütfen bize katılın."

Bana farklı göründü. Elinde şarap yoktu, sıvı cesareti yoktu. Daha uzun boyluydu, daha net konuşuyordu, sanki gittiğimiz her mezrada Benedict Castor daha da güçlenmişti.

Sonra onun yüzünden Hamelin'inkine ve ateşin yanındaki diğer iki şövalyeye baktım. Benji'nin her zamanki arkadaşları değillerdi. Ne bildiklerini merak ettim; bir şey bilip bilmediklerini ya da bunun sadece bir numara olup olmadığını. O, mezralarda törenlere katılmaktan çok daha fazlasını yaptığını öğrenmelerini engellemek için şövalyeleriyle eğleniyordu. "Rory'den toplantınıza katılmasını istemedin mi?"

Dedrick Lange homurdandı.

"Ona sordum," dedi Benji. "Aslında on dakika önce değil. Ama kapıdan çıkmak üzereydi ve bana daha sonra yetişeceğini söyledi."

Loş ışıktaki bile kralın gülümsemesinin gerildiğini görebiliyordum. "Dikkati... dağılmış gibiydi."

Tory Bassett şarap yudumları arasında, "İyi ki de öyle," dedi. "Myndacious'un mezralar ya da soylu aileler üzerinde hiçbir etkisi yok."

Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

"*Mesele* şu ki," dedi Hamelin, bakışları değil ama ses tonu hoştu, "Myndacious'un masaya getirecek hiçbir şeyi yok. Soylu biri değil. Küstah, karizmatik değil ve tamamen politik bir değeri yok. Kaba bir gözdağı dışında hiçbir işe yaramaz. Tek kelimeyle *kötü* bir şövalye."

Elindeki şaraba bir tokat attım. Şarap yere düştü, Benji'nin ayaklarına sıçradı ve onları kıpkırmızıya boyadı. Hamelin güldü ama kral onu susturdu; sesi hiç duymadığım kadar sertti. "Dikkatli ol," diye uyardı Benji. "Bir şövalyenin liyakatini sorgulamak kralı sorgulamaktır. Büyükbabam kadar bilgin olmayabilirim ama şövalyelerimi inceledim ve değerlerini yeterince iyi uyguladım." Bakışları Hamelin'in üzerinde daraldı. "Yoksa seninkini yeniden mi değerlendirmeliyim?"

Hamelin sustu ve Benji'nin yanakları kızardı. Tadına baktığı güç her neyse, belli ki tadını çıkarmıştı. Omurgası dik bir şekilde bana döndü. "Bize katıl, Altı. Mezralarda işimiz bitip Luricht Kalesi'ne döndüğümüzde senin durumunu tartışmak istiyorum-"

Sonra bakışları elime ve içindeki nota kaydı. Gözlerinde bulutlar oluştu. "Ya da belki senin de dikkatin dağılmıştır."

Hâlâ Altı olsaydım, Tor'daki Kâhin olsaydım, kendi zevkim pahasına ona istediğini verirdim. Evet'*lerimin* yükü altında omuzlarımdan çökmesine izin vermek, kendi erdemimi anlamamın tek yoluydu.

Ama Altı gitmişti.

"Yarınki töreni seninle konuşmayı çok isterdim Benji," dedim Hamelin'e ters ters bakarak. "Ama şu anda başka biriyle görüşüyorum. Küstah, karizmatik olmayan ve tamamen politik değeri olmayan biri. Tanıdığım en iyi şövalye."

Hanın kapısını arkamdan çarparak çıktım.

Dışarıdaki hava ılıktı, gökyüzü açıktı ve sahile giden yol dokuma pankartlarla iyice işaretlenmişti. Onları takip ettim, ikinci el çiçeklerin arasından kaydım, çıplak ayaklarımla önce toprağın sonra da kumun üzerinde yürümenin keyfini çıkardım.

İç Çeken Deniz nazik ve alçakgönüllüydü; alçak, sabit bir akıntıydı. Kumsalın yirmi adım ötesinde durdum, suyun görüntüsü karşısında tutuklandım. Her zaman sabırlı olan gökyüzü, bütün gün denizin dokunacak kadar sakinleşmesini beklemiş gibiydi. Ve şimdi hava açtığına göre, gece gökyüzü kendini suyun üzerine bastırmıştı. Denizin nerede bittiğini ve ayın, yıldızların nerede başladığını anlayamıyordum.

"Fırtına sona erdi," diye seslendi arkamdan bir ses. "Sonrası hep böyle güzel olur."

Döndüm. Gölgede duruyordu, kayalıklara yaslanmıştı. Rory.

Tembel görünüyordu. Ama yaklaştıkça yanılısama daha da belirginleşiyordu. Hızlı nefes alışlarını duyabiliyordum. Boynundaki nabız atışını görebiliyordum.

Petula Hall'da aramızda geçenleri kimseye anlatmamıştık. Kendimiz de konuşmamıştık. Ama aramızdaydı. Birbirimize her baktığımızda, ellerimizi her sıktığımızda, aynı havayı her soluduğumuzda, oradaydı.

Rory'nin parmakları büküldü. "Buraya gel."

Onun üzerindeydim. Onu kayalardan oluşan duvara doğru itiyor ve öpüyordum. Ensemi kavradı ve ağızlarımızı birbirine sabitledi. "Kötü bir şövalye olman hoşuma gidiyor," dedim dişlerimi alt dudağına bastırarak. "Seni iyi bir şövalye yapan da bu."

Rory yüzüme uzandı, kefenimi çıkardı. Kefenim düştüğünde, gözlerinde titreyen saygıya dayanamadım. Bu beni o kadar korkuttu, o kadar *heyecanlandırdı* ki onu yere yatırdım ve birbirimize öyle bir saldırdık ki köydekiler bizi duymuş olmalı; fırtınadan sonra çarpan ve inleyen denizin sadece bu olmadığını anlamış olmalılar.

Onu öyle bir yere atmak istedim ki yer yarılsın. Ona bu kadar çok ihtiyaç duyduğum için bir şeyleri kırmak istedim. Beni de kırmasını istedim; dişlerini boynuma, göğüslerime ya da kalçalarımaya geçirmesini. Uzun süre boğulmanın kutsal olduğunu düşündükten sonra, acının çağırın eliyle gelmedikçe hiçbir şeyin kutsal olmadığından endişelendim.

Ama sonra Petula Hall'da ilk kez yavaş gittiğimiz zamanı düşündüm. Birbirimizin zevkine tanık, öğrenci, ziyaretçi, sonra da zanaatkâr olduğumuzda. Küçük ölümler tekrar geldiğinde ve

ve kanatlarında hiç acı yoktu.

Kutsal olmak için her şeyin acı vermesi gerekmiyordu.

Kötü, iyi olmak için. Ama bazen öyle olmasını istiyorsam lanet olsun bana.

Sabah odamda kızarmış bir şafakla uyandım. Yatakta döndüm.

Ve gargoyle'un gittiğini gördü.

"Sybil?" Maude doğruldu. "Neyin var?"

"O kayıp." Nefesimi tutamadım. Bu, Kâhin kulübemde uyanıp Dört, İki, Üç, Beş ve sonra Bir'in ortadan kaybolduğunu görmek gibiydi. "Gargoyle'um. Dün gece sahilden döndüğümde buradaydı ve şimdi yok." - Elimini göğsüme götürdüm

-*"Kayıp."*

Maude kalkmak için yatağının iskeletini destekledi ama ben çoktan üzerime bir tunik geçirmiş, odamızdan, handan dışarı fırlamış ve sabah ışığına çıkmıştım.

Gargoyle'u ararken, kümeslerin, koyun benekli tarlaların ve tasarruflu çiçek tepelerinin arasından geçip daha yükseğe tırmanırken, kayıp şeyler üzerine düşünüyordum. Ölüm üzerine. Şimdi aradığım gibi mezraları nasıl aradığımı ve kollarıma geri koyacak sevgili Kâhinlerimden tek bir tane bile bulamadığımı. Kaderin ne kadar acımasız, hayatın ne kadar kırılgan olduğunu ve Traum'un uçsuz bucaksızlığında bulmaya yaklaştığım tek kişinin kendim olmasının ne kadar yalnız hissettirdiğini.

Bir çocuk gibi ağladım.

Sonra, en yüksek uçurumda, bir çiçek yatağında onu gördüm. Şafağa, denize -dünyanın sınırına- bakıyordu; ellerini kucağında özenle kavuşturmuştu. Tamamen memnun.

"Oh, seni aptal, aptal çirkin yaratık!" Ona doğru koştum. Kollarımı omuzlarına attım - o kadar sıkı tuttuğum için vücudumu yaraladım. "Neden gittin ve hiçbir şey söylemedin?"

Gözlerini kırıştırdı. "Ağlıyor musun, Bartholomew?" "Tabii ki ağlıyorum, seni aptal."

Neden üzgün olduğumu tam olarak anlayıp anlamadığımı bilmiyordum ama ağlayan değil de teselli eden kişi olmaktan memnun görünüyordu çünkü omuzları dikleşti ve mırıldanmaya başladı. "Sanırım," dedi nefesim nihayet yatıştığında, "o taş duvarın arkasında bu kadar uzun süre kalmamamız gerekiyordu, Bartholomew." Ağır başını benimkinin üzerine koydu. "Beni de yanında getirdiğin için teşekkür ederim. Tor'u yalnız bırakacak kadar cesur olabileceğimi sanmıyorum."

Elini tuttum ve manzaraya baktık. "Neden buraya geldin?"

"Ben bir hayranlık savaş alanıyım." Başıyla ufku işaret etti. "Hangisini daha çok sevdiğime karar veremiyorum. Gün doğumunu mu, gün batımını mı? İkisi de hayat ve onun sessiz yoldaşı ölüm gibi."

Güneşin denizin üzerinden doğuşunu izledik. Omzuna yaslandım. "Hâlâ Aisling'i düşünüyor musun, çirkin adam?"

"Sonsuza kadar." Kanatlarını gerdi. Esnedi. "Tor, bildiğim tek yuvaydı. Ama onun yüksekliğinden aşağı indim ve dünyayı kendi gözlerimle gördüm. Böyle bir şeyi geri alamazsın. Katedrale dönsem bile hiçbir şey eskisi gibi olamaz." Gülümserken azı dişlerini dişlerinin üzerine bastırdı. "Asla gerçekten eve dönemezsin."

"Olayları görmek için oldukça trajik bir yol, sence de öyle değil mi?" Bacağımı okşadı. "Sesin sıkıntılı geliyor."

"Sen değil misin?"

"Sık sık, ama nadiren de."

Gözlerimi engin, sınırsız denizde tutuyorum. Hayatı, ölümü ve Kâhinleri düşünüyorum.

Bellidine Kayalıkları'na gideceğiz ve İç Çeken Deniz'e bakacağız, altımız birden. O kadar yüksek sesle ve uzun uzun bağıracağız ki yankılarımız arkamızdan duyulacak. Yıldızların altında, pembe tasarruf çiçeklerinden yataklarda uzanacağız ve dişlerimizi şarapla boyayacağız. Uyuyacağız ama asla rüya görmeyeceğiz.

Ayağa kalktım. Uçurumun kenarına doğru yürüdüm. Ve bağırdım.

Karnımın derinliklerinden geliyordu. O kadar yüksek ve o kadar uzun bir çığlıktı ki kulaklarımda bir uğultu yarattı, yankısı İç Çeken Deniz'i, Bellidine Kayalıkları'nı yuttu. Belki de tüm Traum'u.

Ve düşündüm ki, belki de Sybil Delling'in hayatının bedeli Altı'nın rüyalarının ölümüyle ödendi. Gerçek olmayan sadece Kehanetler değil, kendime anlattığım hikâyelerdi. Aisling Katedrali'nde bir yuva kazanmak için acı çekmem gerektiğini; yararlı, güçlü ve özel olmak için yüzümü ve adımları gizlemem gerektiğini. Kâhinler ve ben hayatlarımızı birlikte geçirecektik; kardeşliğimiz ebediydi.

Ama hiçbir şey ebedi değildi ve asla eve geri dönemezdim. Ölüm dünyanın üzerinde bir esinti gibi uçuşuyor, saçlarımızı karıştırıyordu ve ben bunu çok iyi biliyordum. Traum'u araştırmıştım. Omens, sprites-yalnızlık ve özlemle savaştım. Altı'dan Sybil'e acı dolu bir hac yolculuğu yaptım.

Bu başlı başına bir ölümdü.

Ama onun hemen diğer tarafında, parıltıların ardında bekleyen bir hayat da vardı.

Saçıma uzandım. Kefenimi çıkardım. Uçurumun kenarına doğru tuttum. Rüzgar onu dişlerinin arasına aldığı anda, direnmedim. Sadece... bıraktım.

Kefenimin sanki solgun kanatlarla uçup gitmesini izledim. Uçtu ve ben artık onu göremeyene kadar uçtu, çünkü denizin üzerindeki ışık çok parlaktı.

Ağladım. Sadece birazcık. Döndüğümde, gargoylle oradaydı ve bana gülümsüyordu. Maude da öyle.

Rory de.

"Oh." Yanaklarımdaki yaşları sildim ve tehditkâr bir parmak kaldırdım. "Sakin bir şey söylemeye cüret etme." Ama tehdidim boşa çıktı, onlara gülümsüyordum.

Rory aramızdaki mesafeyi kapattı.

Sabah ışığı yüzünü ısıtıyordu. Koyu renk saçları rüzgârı yakaladı ve bana maskesiz bir hayranlıkla baktığında, göğsümde anında bir sıkışma hissettim.

Her zamanki aylak tavrıyla eğildi. Yanağımı avucunun içine aldı.

"İyi oldu. Söyleyecek sözüm yok."

Onu öptüm, o da beni daha sert bir şekilde öptü ve uçurumun üzerinde, dünyanın sınırı gibi hissettiren bir yerde durduk, rüzgâr esiyordu, nefes nefese ve yeniydik.

Maude gargoylle'a sarıldı ve o da alkışladı.

Bellidine Kayalıkları'nın soylu aileleri tarafından yeni kralın gelişini kutlamak için düzenlenen tören ertelendi. Günün geri kalanında fırtına vardı.

Benji'nin beni, Rory'yi ve Maude'yi bulmasını, dün gece Hamelin ve diğerleriyle olduğu gibi bizimle de buluşmasını bekledim ama gelmedi. Şövalyelerin geri kalanı huzursuz bir şekilde kaldığımız handa dolaşırken o kamarasına çekildi. Taş gözlerimi göstermekten korktuğum için ben de odamda kalmayı düşündüm. Ama kefenimi rüzgâra sürmüştüm; Altı'yı tamamen bırakmıştım. Artık altında saklanacak bir şey yoktu.

Rory bir şiir kitabını yüksek sesle okurken Maude ve çirkin yaratıkla birlikte ateşin yanında oturdum, yazar ne zaman aşkla ilgili bir şey söylese yüzümü buruşturuyor, sonra da homurdanarak kitabı bir kenara fırlatıyordum. Gargoyle kitabı eline aldı, baş aşağı tuttu ve sonraki çeyrek saati kitabı okuyormuş gibi yaparak geçirdi.

Şövalyeler bana baktı. Hana uğrayan yolcular da. Rory ya da Maude'dan gelen öldürücü bir bakış bakışlarını duvara gönderene kadar, taştan gözlerimi tıpkı bir zamanlar kefenime baktıkları gibi dikkatle - garip bir hayranlık ya da korkuyla - incelediler. Chiming Ormanı'ndaki kadar huzursuz olmasam da, kralın törenini ya da bir Omen'i tuzağa düşürmek için bir fırsat beklesem de, vücudumda bir huzursuzluk vardı. Tercüme edemediğim bir iç uyarı.

Saatler sonra, gecenin ilerleyen saatlerinde, odamdaki yatağıma uzandım, hâlâ uyanıktım. Maude yanımdaki yatakta horluyordu ve gargoyle uykusunda mırıldanıyordu. Yağmur pencereye sıcıyor, gök gürlüyor, karanlık her birkaç dakikada bir çakan şimşeklerle deliniyordu. Sessiz bir gece olmaktan çok uzaktı.

Yine de duydum. Kapının hemen dışında garip bir ses.

Tak, tak.

Kıpırdamadan dinledim. İşte yine oradaydı. Karanlıkta ayak sesleri. Arnavut kaldırımlı bir ayakkabı ya da botun, hatta çıplak bir ayağın çıkardığı gibi bir *gümbürtü* değil, sertti. Taş üstüne taş gibi. *Clack, clack.*
Tak, tak-

Kapı gıcırdayarak açıldı.

Kapüşonlu gri pelerinli bir figür odaya girdi. Adımları ağırdı, ahşap onun ardından inliyordu. Battaniyemin altında donmuş bir şekilde yatıyor, bana yaklaştıkça yaklaşmasını dinliyordum.

Kısık bir ses vardı. Hızlı, yorucu nefesler. Sonra figür yatağımın üzerine eğildi, doğrudan çirkin heykelin üzerinde duruyordu. Yüzünü göremiyordum. Hiçbir şey göremiyordum.

Ama sonra şimşekler çaktı, gökyüzü kör edici bir beyaza büründü. Bir kapüşonun gölgesine gizlenmiş bir yüzün görüntüsünü yakaladım.

Ve çığlık attı.

Figür döndü. Kapıya doğru koştu. Yataktan sıçradım ve elimi uzatıp kapıyı tuttum. Elim öyle sert bir kola dolandı ki tırnaklarım kırıldı. Figür sarsılarak uzaklaştı, kolu dışarı fırladı ve morartıcı bir güçle omzuma çarptı.

Maude doğruldu ve gargoye çığlık atarak battaniyesini bir kenara fırlattı. Işık bir kez daha parladı, odamızı ve içindeki herkesi aydınlattı. Ancak şimdi, kapüşonlu figür-

Gitmişti.

BÖLÜM YIRMI YEDİ

AŞK VE KALP KIRIKLIĞI

Korkunç bir ağrıyla uyandım. Tüm vücudum kaskatı kesilmişti, kaslarım sertleşmiş ve aşırı gerilmişti. Gıcırdayan bir inilti çıkardım. Oturdum.

Birisi boğazını temizledi.

Maude yatağında oturuyordu, Benji de onun yanındaydı. Karmaşık desenlerle dokunmuş, şaşırtıcı renklere boyanmış güzel bir tunik giyyordu. Gargoyle onun yanında yere oturmuş, sessiz bir şaşkınlıkla ona bakıyordu.

Rory yakınımdaydı, dimdik duruyordu. Yatağımın üzerinde bir gölge. Hepsi beni izliyordu.

"Pith." Battaniyemi çeneme kadar çektim. Üzerimde tişört yoktu. Dün gece kaçmalarını engellemeye çalıştığım kapüşonlu figürün omzumda bıraktığı izi incelemek için çıkarmıştım. Köprücük kemiğimde gerçekten muhteşem bir çürük vardı, derisi morun çirkin bir tonundaydı. Ne mutlu ki, hiçbir yerim kırık görünmüyordu. "Hepinizin burada olmasına gerek yok. Dün gece size söyledim, ben-"

"*Tamam* dersin yanarım." Rory uzandı, battaniyeyi nazikçe kaldırdı ve çürüğümü inceledi. "Pekâlâ." Sesi fazla sakindi. Eğildi, dudaklarını hasarlı derinin üzerinde gezdirdi. "Eğer gerçekten de Yürek Dokuyan'sa, onu öldürmekten zevk alacağım."

Kendini kaldırdı, giderken boynumu öptü, aramızdaki hava hemen ısındı.

"Çok mu korkunçtu?" Benji, taş gözlerime ilk kez bakarken sesi yavaş ve sessizdi. "Dokumacı mı?"

"Bir yüz dışında neredeyse hiçbir şey görmedim. O değildi..." Kaşlarımı çattım. "Yorgun Kâtip ve Hırslı Kürekçi'ye bakmak korkunçtu. Ama yüzlerinde hâlâ biraz insanlık görebiliyordum. Ama Kalp Yarası Dokuyucusu hiç de insan gibi görünmüyordu. Taştan olan sadece gözleri değildi. Daha çok tüm yüzü taş gibiydi. Garip, çarpık bir yüz."

"Bir şey söyledi mi?" Maude sordu.

"Hayır."

"Muhtemelen seni yemek istiyordum," diye mırıldandı Benji.

"Bunun söylenmesine gerçekten gerek var mıydı?" Rory tersledi.

"Her neyse." Kral bir elini ensesinde gezdirdi. "Onu yakalayacağız. Kürekçiye yaptığımız gibi, tören sırasında onu kaynak suyuyla cezbedeceğiz."

Hepimiz başımızı salladık.

"Ve siz kahramanlık yaparken" -Benji renkli tuniğini salladı- "ben de bunun içinde geçit töreni yapacağım. Görünüşe göre Tory Bassett'in annesi bunu özellikle benim için yapmış." Kaşlarını çattı. "Ne için olduğundan emin değilim."

"En azından birimiz giyinik," dedi Maude. "Şövalyelerin gürültüsünü duyabiliyorum. Sargılarımı değiştirmem gerekiyor ve Rory henüz zırhını giymedi."

"Hiçbir şeyin içinde değilim," diye mırıldandım.

Rory, "Ben de şikâyet etmiyorum," dedi.

Koluna bir tokat attım ve o da sırtıttı.

"Kimse senden törene gelmeni beklemiyor Maude," dedi Benji nazikçe. "Eğer istersen kalıp dinlenebilirsin-"

"Bunu sevgiyle söylüyorum, Benedict Castor." Onun yanağını çimdikledi. "Kapa çenenin. Ben bir şövalyeyim ve diğer şövalyelerle birlikte senin törenine katılacağım. Aslında, ikiniz de"-sırtıttı-"lütfen siktirin gidin."

Gargoyle benim olduğu kadar Maude'un da yaveriydi. Odadan çıktığımda Benji'nin hâlâ orada olduğunu görünce şaşırdım.

"Altı." Gülümsedi, sonra başıyla kapıyı işaret etti. "Sakıncası var mı?"

Kapattım.

"Geçen geceden sonra arayı düzeltmek istedim." Benji'nin içindeki çocuğu aradım. O rahat gülümsemeyi, mavi gözlerindeki hevesi... Ama bunları bulmak zordu. Şimdi bakışları bulanık, gülümsemesi alıştırmıştı. "Hamelin... şey. Hayal ettiği kadar çekici biri değil ama annesi Fervent Peaks'in en zengin kadını. Dedrick Lange'in ailesi Seacht'ın yarısına sahip ve Tory Bassett de korkunç bir savaşçı. Sadakat politiktir - onların dostu olmanın avantajları vardır."

Öyle olduğunu hayal ettim. "Umarım Rory'yle arkadaşlığın pahasına değildir."

"Tabii ki hayır. Ama Rory..." Yanakları kızardı, bakışları ani bir rahatsızlıkla ayakta kalırlarına kaydı. "Doğruyu söylemek gerekirse, Rory'yi hep örnek almışımdır. Gelenek, erdem, sadakat, *bunlar* ona dokunmaz. Seni şövalye ilan ettiğimde nasıl davrandığını gördün, neye yemin edip etmeyeceğini didikledi. Kendi yemininde de böyleydi, onu kurtaran büyükbabam olmasına rağmen-" Benji durakladı, boğazını temizledi. "Demek istediğim, onun özgürlüğünü kıskanıyorum. Rory kendi kurallarını koyuyor, hiçbir şeye ve hiç kimseye bağlı değil."

Benden ne istersen yaparım.

Kaşlarımı çattım. "Belki de sürekli ona bakman onu net göremediğin anlamına geliyordur. Rory tanıdığım en sadık insan."

Benji'nin bakışları kalktı. "Belki de." Sonra, Bellidine Kayalıkları'nın üzerinden geçen fırtına gibi, kralın gözlerindeki bulutlar dağıldı. Yine kendisi gibi canlı ve istekli görünüyordu. "Kefenin nerede?"

"Gitti."

İsteklerini yerine getirmediğim için üzgün görünmüyordu, gözlerime bakmaktan tiksiniyor ya da korkmuyordu. Kral neredeyse... büyülenmiş gibiydi. "Taştan gözler," diye mırıldandı. "Her zamanki gibi göz korkutucusun. Arzu edilen bir özellik, Luricht Kalesi'nde tahta oturduğumda kendi avantajıma kullanacağım bir özellik." Törenselleştiklerine baktı. "Yüceltilmiş bir yorgan giymek bana hiç yakışmıyor. Sanırım bu mevrada çıplak kalmamı ve buz gibi suya atılmamı gerektirmediği için mutlu olmalıyım." Elimi sıktı ve bıraktı. "Dışarıda görüşürüz."

"Benji-" Yutkundum. "Luricht Kalesi'nde sana katılır mıyım bilmiyorum."

Gözleri karardı ve ben sakinleştirici bir nefes aldım. "Yani, benim odak noktam her zaman Aisling. Çekiç ve keskimini onun üzerine koyup Kehanetlerin inşa ettiği her şeyi yok etmeye. Sonrasında ne olacağını bilmiyorum, sadece gerçekleşmeyebilecek bir gelecek için söz vermemeyi öğrendim."

Uzun bir süre sessiz kaldı. "Bunu söylemeni Rory mi istedi?" "Ne dedin? Hayır. Ben sadece-"

"Traum tehlikeli bir yerdir, Diviner." Benji'nin sesi yumuşadı. "Korkunç periler var. Korkunç insanlar da. Ama benimleyken güvende olacaksın. Hak ettiğin gücü, huşu ve saygıyı kazanacaksın." Elini uzattı. Omzumu okşadı. "Her şey yoluna girecek. Biraz inancın olsun."

Kaslarım gerildi. "Peki ya geleceğimi Luricht Kalesi'nden uzakta kurmak istersem?"

Benji bakışlarımı karşıladı. Gülümsedi. "O zaman, elbette, gitmene izin vereceğim."

Selam verdi, sonra koridora döndü. Onun uzaklaşmasını izledim, içimde soğuk bir şeyler sızladı.

Bu, tüm mezranın hoş karşılandığı katıldığım ilk törendi. Bellidine Kayalıkları'nın halkı en güzel örgülerini giymiş, Benji'nin giydiğine benzer tunikler dokumuş ve boyamıştı. Kral ve şövalyelerine katıldılar ve birlikte, rengârenk bir kuzu sürüsü gibi, hanın bir mil batısında, daire şeklinde büyüyen bir çitin yanına gittik.

Yaşlılar vardı. Yalınayak çocuklar. Çiçek atan genç kızlar ve şövalyelere, zırhlarına ve silahlarına özlemle bakan güneş gözlü genç oğlanlar.

Halk gargoyl'e karşı temkinliydi ama sadece ilk başta. "Bu bir hortlak mı?" diye sordu benimki gibi gümüş saçlı küçük bir kız. "Isırır mı?"

"*Bu* bir erkek ve sanırım çok eski bir tür peri," diye seslendim.

geri. "Ve evet. Korkarım ısırđıđı biliniyor."

"İftiracı bir şeytan değilim." Gargoyle dişlerini göstererek kıza gülümsedi. Ağlayacak diye korktum ama kız kıkırdadı, sonra da çirkin yaratığa pembe çiçeklerden bir taç verdi.

Çitlere ulaştığımızda etrafına yayıldık. Ben çirkin yaratığın ve benim denizi görebileceğimiz kuzey tarafında durmaya özen gösterdim, Rory ve Maude da yanımıza geldiler.

"Buradaki herkes oldukça neşeli görünüyor," dedim gözlerimi kısarak. "Bu endişe verici."

Benji ve hepsi de parlak boyalı örgüler giyen beş kadın dar bir kapıdan çitin çemberine girdi, sonra da çemberin tam ortasında durdu. Kadınlar kralın etrafında kendi çemberlerini oluşturdular. İlk yağmurlu günde bana gülümseyen hanı işleten kadını tanıdım.

Kalabalığa hitap ederken sesi yaşlılıktan yıpranmıştı. Titrek ama yine de ahenkliydi. "Ben Brenna Bassett. Ailem iki yüz yılı aşkın süredir Bellidine Kayalıkları'nda yaşıyor. Pek çok kral gördük. Yeni bir kral geldiğinde, benim gibi dokumacılar bu noktada durur ve Heartsore Weaver'ın en gerçek Omen olduğunu söyler. Sadece aşk, sadece kalp kırıklığı, gelmiş ve gelecek olan her şeyin ipliğini örebilir." Durakladı. "Ama gerçekten, kimi kandırıyoruz? Tanrıların erdemlerini ya da hangisinin en iyisi olduğunu tartacak vaktimiz yok. Alametlere neredeyse hiç bakmıyoruz. Kanlı dokuma tezgâhını kırmamaya çalışmakla meşgulüz."

Kalabalık güldü.

"Ama," diye devam etti Brenna Bassett. "Ama. Aşk hakkında söylenmesi gereken bir şey var. İster coşku ister hüzün için olsun, aşk Kalp Ağrısı Dokumacısı gibidir, bir Kehanet gibidir. İşaretleri her yerdedir. Onu arayabilir, yaratabilir, hissedebilir, görmezden gelebilir ya da kaybedebiliriz ama o her zaman oradadır. Aşk bizim dokuma taşımız gibidir; bizi dünyaya bağlı tutar. Birbirimize."

Kalabalık başını sallayarak eşlik etti ama ben hiç kıpırdamadan dinledim.

"Gerçek şu ki," dedi Brenna, "biz Bellidine Kayalıkları'ndan gelenler, Kalp Yarası Dokuyucusu'nun aşk ve kalp kırıklığı işaretlerini aramakla meşgul değiliz. Biz onları arıyoruz. Dünya korkunç bir yer." Kalabalığın içinde beni buldu. Başını salladı. "Kehanet verdiğimiz bir hediyedir

Kendimiz için - eğer bunun geldiğini görürsek, yaşamaktan, sevmekten kaynaklanan acıdan kaçınabiliriz.

"Ama aşka olan inancımızın o kadar sağlam olduğu zamanlar vardır ki, işaret aramayı unuturuz." Kalabalığa başıyla işaret etti. "Bir bebek yürümeyi öğrendiğinde. Arkadaşlar bir hasta yatağının ya da ölüm döşeğinin etrafında toplanıp aile battaniyesine bir yama diktiklerinde. Bir çiftin düğün günündeki öpücüğü ve onu takip eden gece. Aşk ya da kalp kırıklığını aramayız, çünkü onlar, en gerçek tanrı gibi, her zaman bizimledir." Gülümsedi. "Ve onları tanımak bir ayrıcalıktır."

Benji'ye yaklaştı. "Varlığınızla bizi onurlandırdığınız için teşekkür ederiz, Benedict Castor. Krallığınızda aşkı ve kalp kırıklığını tadın. Ve biz, birlikte, onun mucizelerine tanık olalım. Alametlerinin öğrencileri." Ellerini kaldırdı. "Sadece ziyaretçiler."

Benji'nin sesi biraz soluk soluğaydı. "Ziyaretçiler hariç her zaman." "Ziyaretçiler hariç her zaman," diye yankılandı kalabalık.

"Ziyaretçiler hariç her zaman," diye tezahürat yaptı gargoye.

Beş kadın Benji'nin tuniğine uzandı. Yakasından, kollarından ve alt eteklerinden birer iplik çekip kurtardılar, sonra bu ipliği yüzük parmaklarına bağlayıp ellerini kalplerine götürdüler.

Küçük, kademeli adımlarla geri gitmeye başladılar. Ve tunik -tüm o güzel dikişler- söküldü.

Bu beni büyüleyen ilk törendi. Benji'nin kollarını iki yanına bırakışını, dokumacıların dikişlerini, sıkı çalışmalarını izledim. -ve garip bir şekilde etkilendiğini hissetti. Krallarını, inançlarını ya da zanaatlarını gösteriş için kullanmadılar. Kimse alçaltılmamıştı ki Kalp Ağrısı Dokuyucusu, Kehanetler yükselelsin. Kutsallık uğruna kimse incitilmedi.

Beklenmedik bir şekilde kutsal hissettirdi.

Rory yakınına eğildi. "Kaşlarını çatıyorsun."

"Bu kadar sevimli ve nazik olmasını beklemiyordum," dedim, omzumda dün geceden kalma morluk zonkluyordu. "Böylesine yıpratıcı bir Omen için."

İpler çekildi ve çekildi. Ve Benji'nin tuniği etrafından çözülüp göğsünü biz tanıklara açarken, o

Bunun için secde etti. Neredeyse rahat görünüyordu, gözleri kapalı, omuzları gevşemiş, sanki güneşi teninde hissetmekten memnun gibiydi.

Kaşlarımı çatmaya devam ettim. "Rory."

Eldiveni benimkine sürtündü. "Hmm?"

"Kral görevi devralmayı bitirdiğinde ne olacak? Tüm taş nesnelere sahip olduğunda ve Aisling gücünü kaybettiğinde?" Traum'daki yolculuk sona eriyordu. Arkadaşlarımı bulmaya yönelik sonuçsuz arayışım - Omens'e karşı yeminli intikamım - neredeyse sona ermişti. Yeni bir şey yaklaşıyordu ama ne olduğunu söyleyemiyordum, sadece şekilsizliği beni tedirgin ediyordu.

Rory yüzüme baktı. "Nasıl istersen. Dünya senin Sybil."

Benji'yi izledim, bir zamanlar Aisling'in kilisesinde durduğum gibi çitin ortasında duruyordu. "Sorun şu ki, şövalyeleri takip etmiyor olsaydım nereye gideceğimi bilemezdim."

"İstediğin yere gidebilirsin. Gargoyle sende. Zırhın, çekicin, keskin." Gözlerimin içine baktı. Çok açık bir şekilde, "Ve ben varım." dedi.

Kaşlarım çatıldı. "Senden şövalyelikten ayrılmanı isteyemem."

"Evet diyeceğimi bildiğin için mi?"

"Çünkü kral sana güveniyor. Senden ikisinden birini seçmeni isteyemem."

"Zorunda değilsin." Gözleri çok karanlıktı. Çok yumuşak. "Ben zaten seçtim."

Ruhumun kırılğan dokusu genişledi. "Benji seni kaybedince üzülmecek mi?"

"Bu bir ölüm değil, sadece bir ayrılış. Ayrıca, Benji'nin bana sandığı kadar ihtiyacı yok. Fark ettiğinden daha güçlü." Rory çitlere ve çitlerin ortasındaki krala başıyla işaret etti. "Ona değer verdiğimi biliyor. Anlayacaktır."

"Öyle mi?"

"Yapmak zorunda kalacak. Şövalyelik bir boyunduruk değildir. Ben kimsenin angaryası değilim." Ağzının kenarları kalktı. "Ama kibarca rica edersen ayak işlerini yaparım."

"Tam bir aptalsın," dedim, denize bakarken bir aptal gibi gülümseyerek. "Teşekkür ederim."

Başını salladı, yanaklarında bir parça gül vardı. Beni çıplak görmüştü. Ellerini ve ağzını üzerime koydu. Rodrick Myndacious'un yüzünü kızartacak şeyin bu olmasına -benim yanımda tam zırhla durup gelecekten, *bizim geleceğimizden* bahsetmesine- hayret ettim.

Benji'nin tuniğinin iplikleri rüzgârı yakalayarak etrafa yayılmıştı ve hepsi de güçlüydü. Bir zamanlar iyi bir alamet olarak gördüğüm bir şeydi bu. Artık buna ihtiyacım yoktu. İşaretleri nasıl okuyacağımı tam olarak biliyordum - başıma ne geleceğini tam olarak biliyordum. Şu anda da oluyordu.

Aşık oluyordum.

Benji'nin tuniği beş uzun iplikten ibaret olana kadar töreni izledik. Kalabalıktaki insanlar bu ipleri tutarak çitin etrafında eğri büğrü sıralar halinde dans ettiler. Gargoyle da onlarla birlikte zıplayarak ve kıkırdarak dans etti. Maude ve Benji diğer şövalyelerle birlikte bir kenara çekilmiş, Rory'nin kemerindeki matarada Aisling'in kaynak suyu olduğu halde bir kayalığın üzerinden gözden kaybolurken sessizce Rory ve bana başlarıyla selam veriyorlardı.

İkinci el çiçeklerin arasında bir kayanın üzerine koyduk. Kapağını açtık. Başka bir kayanın arkasına saklandı ve kıkırdamadan durdu.

Bekledik. Bekledik.

Heartsore Weaver gelmedi.

İki saat sonra esnedim. "Belki de dün gece onu rüyamda gördüm."

Rory başını salladı. "O morluk yeterince gerçek."

"Kaynak suyu Kâtip ve Kürekçi'nin işine yaradı." Kayanın üzerindeki şişeye baktım. "Dokumacı neden gelmiyor?"

Cevap vermedi, başparmağını parasının üzerinde gezdirdi. Sonra, ilk yıldız gökyüzüne dokunduğunda-

"Siz ikiniz ne diye ortalıkta dolaşıyorsunuz?"

Rory küfretti ve ben sıçradım, ikimiz de döndük. Gargoyle oradaydı, bize el sallarken pençelerini mutlulukla şaklatıyordu. Maude ve Benji de.

Omens'in taş objelerini yanlarında taşıdılar. Maude

Hırslı Kürekçi'nin küreğini baston olarak kullanıyordu; Benji ise Çileli Kâtip'in hokkasını, Sadık Ormancı'nın çanını kemerine sıkıca bağlamıştı. Kral deri giysiler ve bir göğüs zırhı takmıştı. "Tören sona erdi," diye seslendi. "Şövalyeleri hana geri gönderdim." Yaklaştığında bakışları Rory ile benim aramda gidip geldi. "Heartsore Weaver'ı bulabildin mi?"

Başımı salladım.

"Çünkü doğru yere bakmıyorsun." Gargoyle geldiği gibi hızla uzaklaştı. "Bu taraftan, tavuklar."

Peşinden bakakaldık. "Kimi aradığınızı biliyor musun?" Maude arkasından bağırdı.

"Elbette biliyorum. Her şeyi biliyorum ve son derece iyi biliyorum. Öyleyse gel."

Dördümüz de şaşkın şaşkın birbirimize baktık. Ama Rory omuz silkti, Maude kaynak suyu şişesini kapıp kemerine taktı ve biz de çirkin adamın ezdiği çiçeklere basıp peşinden koşmaya başladık.

Dün sabah gittiği ve şafağı seyrettiği uçuruma varıncaya kadar bizi bir tepeden aşağı, bir tepeden yukarı, bir çiftliğin yanından geçirdi.

Eski gri bir kayanın yanında durdu, bize döndü ve kollarını uzattı. "Şimdi alkışlarınızı kabul ediyorum."

Rory etrafına bakındı. Hiçbir şey görmedi. Acı verici bir yavaşlıkla el çırpıtı. İçimi çektim. "Buraya gün batımını seyretmeye gelmedik, çirkin adam."

"Seni gün batımını görmek için getirmedim, Bartholomew." Ayaklarımızın dibindeki toprağa başıyla işaret etti. "Altında ne olduğunu görmek için getirdim seni."

Sessizlik. Sonra Benji başını çevirdi. "Bu ses de ne?"

"Hiçbir şey duyamıyorum." Maude elini bandajlı tarafına götürdü ve yüzünü buruşturdu. "Eğer beni o tepeye bir hiç uğruna tekrar sürüklediysen-"

"Tek duyduğum okyanus," diye tersledim.

Rory beni kolunun kıvrımına çekti ve avucunu dudaklarımın üzerine bastırdı. "Şşşt. Dinle."

Onu daha sonra ısırarak için bir not aldım ve sessizleştirdim. İlk başta hiçbir şey yoktu. Sadece rüzgârın çimenlere vuran şırıltısı, denizin uğultusu ve uzaklarda öten, canlanmış bir baykuş. Ama tam ben

Dişlerimi Rory'nin avucuna gömmek üzereydim ki başka bir ses duydum, diğerlerinden daha yakındı.

Su, tam altımızdan geliyor.

Rory ve ben çirkin yaratığın ayaklarının yanındaki taş'a baktık ve dizlerimizin üzerine çöktük. Çimenlerin üzerindeki izlerin biraz bozuk olduğunu gördüm. Taş yerinden oynamıştı ve yerdeki karanlık bir şeridi ortaya çıkarmıştı.

"Altında bir şey var," dedi Benji.

Rory çömeldi. Taşı kavradı. Çok hoşuma giden alçak bir çaba sesi çıkardı.

"Oh, izin ver." Parmaklarımı onunkilere ekledim ve kaldırdım. Taş *Ağır*mış.

"Kimse senin kadar güçlü değil, öyle mi?" dedi zorlanarak.

Sonunda ikimiz de kaldırdık. Ama onu bir kenara atma çabası tamamen bana aitti.

Rory sıırttı. "Böbürlenmek alçaklıktır."

"Ve sen onu seviyorsun." Maude taşın olduğu yerde bize katıldı. Onun yerinde uçurumda vücudumun sığabileceği genişlikte bir delik vardı. Etrafında toplandık.

Uzun, karanlık bir boğazdan aşağı bakmak gibiydi.

Suyun sesi artık daha yüksekti. Denizin tuz kokusunu alabiliyordum. Suyun en zayıf yansımasını görebiliyordum, on iki el kadar altımızda.

Benji, "Büyükbabamın defterinde Bellidine Kayalıkları'nın altındaki mağaralar hakkında hiçbir şey yazmıyordu," dedi.

Maude dişlerini emdi. "Heartsore Weaver'ın içeride olduğunu nereden bileceğiz?"

"İşte benim rüyam böyle bir şey," diye mırıldandım. "Karanlık, tek ışık yukarıdaki çatlaklardan geliyor. Taş bir banka çarpıyorum ve orada bir duvar halısı var. Tezgâh taşını orada görüyorum. Sonra" -ensemdeki dikenleri ovuşturdum- "ayak sesleri geliyor. Ağır, dün gece duyduklarım gibi. Tam arkamdan keskin *bir* takırtı sesi geliyor ama beni kimin kovaladığını göremiyorum."

Diğerleri bakakaldı.

"Pekâlâ." Benji yutkunurken boğazı düğümlendi. "Ne rüyaydı ama."

"Hayatımda duyduğum en korkunç şey bu." Rory elindeki bozuk parayla öylesine çılgınca oynuyordu ki, kazara kendini uzaya fırlatmamış olması bir mucizeydi. "Dar ve karanlık yerlerden nefret ederim."

"Umalım da hiç ölmeyesin," dedi gargoyle. "Mezarların oldukça daraltıcı olduğunu duydum."

Rory'nin göz kapakları kısıldı. "Yararlı."

Karanlığa doğru baktım. "Bunun burada olduğunu nereden biliyordun, çirkin yaratık?"

"Sana söyledim, Bartholomew. Bildiğim her şeyi son derece iyi biliyorum." Deliğin ağzına geldi. Havayı kokladı. "Oldukça tozlu." Bana döndü. "İlk kimin düşeceğini görmek için çöp çekelim mi? Yoksa her zaman yaptığın gibi hile yapıp bilerek kısa çöpü mü seçeceksin?"

"Ben *her zaman*-"

Benji'nin sesi gergin bir tel gibiydi. "Ben giderim."

"Sakin olun, Majesteleri. Bırakın önce soysuz şövalyeniz gitsin." Loş ışıktaki Rory'nin yüzündeki sıcaklığın kaybolduğunu görebiliyordum. Demir gibi bir çeneyle karanlığa baktı. Çimlerin üzerine oturdu ve bacaklarını çukura attı.

"Rory, bekle." Omzunu tuttum. "Yapabilirim-"

"Yapabileceğini biliyorum Sybil." Elimi omzundan çekti ve ağzına götürdü. Dudaklarını zırhlı parmak eklemlerimin üzerine bastırdı. "Ama Tanrı aşkına. İzin ver bana."

Atladı.

Zaman beni boğazımdan tuttu. "Rory?"

Botları taşlara çarptı ve öksürdü.

"*Rory!*" Maude bağırdı.

"Ben buradayım." Sesi mağaranın yakın ve uzak duvarlarında yankılandı. "Aşağı gel, seni yakalayacağım."

İç çektim. Oturdum ve bacaklarımı deliğe doğru salladım. "Hadi bir Omen daha öldürelim."

"Huzzah!" Gargoyle alkışladı. Ve beni heyecanla itti.

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

KALP AĞRILI DOKUMACI

hTe hava yakındı, tuzlu su gibi keskin ve çürüme gibi olgunlaşmış kokuyordu. Yere düştüm, kalbim boğazıma düğümlendi ve sonra Rory yanımdaydı, güçlü kolları beni sarıyordu. "Seni tuttum."

Sırada çirkin yaratık vardı ama kanatlarını dar delikten geçirmesi biraz zaman aldı. Mağaraya düşüp Rory'yle benim üzerimize su sıçratınca, gürültülü bir çığlık attı. "Ben de uçmanın tatsız bir şey olduğunu sanırdım. Ama bir *böcek* gibi toprağın içinde sürünmek, Bartholomew, bak! Bir *solucan*!"

Rory elini gargoyle'un ağzının üzerine koydu. "Bir avın amacı," dedi, "avını şüphelenmeden yakalamaktır. Sessiz ol ya da kendini o deliğe geri gönder."

"Ve Bartholomew'u dün gece onu vurmaya çalışan Omen'e mi bırakacaksın?" Gargoyle Rory'yi uzaklaştırdı. "Bu beni ne tür bir yaver yapar?"

"İyi bir yaver, sessiz bir yaverdir."

"Diyor şövalyesiz şövalye."

"İkiniz de kesin sesinizi." Gözlerimi karanlığa karşı kıstım. Gargoyle haklıydı. Mağarada solucanlar vardı. Işıltılı yeşil, mavi ve mor solucanlar karanlığı aydınlatıyor, damlayan

Yosunlu duvarlar, likenlerin ve kayaların üzerinden tırmanarak. Suyun şırıltısının uyumsuzluğu etrafımızdaki seslerin çoğunu bastırırken, küçük bir uğultu duydum. Solucanlardan gelen en ufak bir ses.

"Onlar Sprite," diye fısıldadım. "Minik ipekböceği sprite'ları."

Rory ve çirkin yaratık gözlerini mağaranın yükselen duvarlarına diktiler. Zifiri karanlık, uzayıp gidiyordu ve geceleyin fener olmadan gezinmek imkânsızdı. Ama parlayan küçük bedenleriyle periler, aysız bir gökyüzünü noktalayan yıldızlar gibi ruhani bir parıltı yayıyor ve bize geniş, uçsuz bucaksız bir alanın görüntüsünü sunuyordu.

"Aşağıya dikkat et!"

Benji atlamadı. Mürekkep hokkasının büyüğü gelgitinde ilerleyerek önümüzde belirdi. Maude peşinden geldi, Rory onu yakaladı ve Maude acı içinde kıvrandı. "Bu çok büyük." Etrafımızdaki duvarlara baktı. "Denizin tüm bu kayaları aşındırması yüzyıllar sürmüş olmalı."

"Bir insan nasıl böyle yaşayabilir?" Benji mağaranın yankısını ona geri vererek sordu. "Hiç karanlıkta kalmadın mı?"

"Şaşıracaksın," diye mırıldandı Rory.

Yola çıktık. Rory elinde madeni parayla önden gitti, ben de çekiç ve keskiyi kavrayarak onu takip ettim. Arkamda Maude vardı, sonra kral, sonra da arkadaki çirkin adam.

"Yani bunun burada olduğunu nasıl bildiğini bize gerçekten söylemeyecek misin?" Maude ona sordu.

"Bunun oldukça açık olduğunu düşünüyorum." "Söz veriyorum," dedi Benji, "öyle değil-" "Sessiz ol." Kulağımı diktim. "Dinle."

Orada. Sert bir ses ve yankıları. *Tak, tak*. "Bunu duyuyor musun?"

Rory'nin bakışları daraldı. "Evet."

Mağara genişliyordu. Yön değiştiriyordu. Nemli, durgun su havuzlarının yanından geçtik. İleride, periler daha az parlıyordu, dağılmışlardı. Her şey daha soğuktu. Daha karanlıktı.

Rory durdu. İleride üç ayrı tünel, siyah bir kalbin kapakçıkları gibi görünüyordu.

"Şimdi ne tarafa, her şeyi bilen gargoyle?" Maude dedi ki.

Düşünceli bir *hmm* yaptı. "Belki de bu dokumalar bize yol gösterir."

İlk başta onları görmemiştim. Aşınmış ve ıslaktılar ve tıpkı mağaranın duvarları gibi kadifemsi yosunlar büyüyordu. Ama yaklaştıkça- evet. Duvarlarda dokumalar vardı. Üç tane, her biri bir çocuk battaniyesi büyüklüğünde.

Zamanla ve havadaki tuzla yıpranmış, boyası solmuş, ipliği çoktan yıpranmıştı. Yine de dikişlerin ne kadar ince olduğunu, örgü desenlerinin ne kadar karmaşık olduğunu fark ettim.

"Bunlar resim," dedi Rory.

Öyleydiler.

İlki solucanlardı. Yüzlercesi duvarlarda sürünüyordu.

İkinci resim, bir ateşin üzerindeki ipe asılı küçük soluk k ü m e l e r d i .

Üçüncü-

Nabzımın attığını hissettim.

Üçüncüsü ise taş bir levhanın üzerinde çırpınan güvelerdi.

"O bir ipek dokumacısı." Benji dokumaları işaret etti. "Solucan büyür. Koza kaynatılır. Geriye kalanlar güve olur."

"Grotesk, eğitici ama öğretici değil," dedi Rory. "Hâlâ hangi yolu seçeceğimizi bilmiyoruz."

"Beş kişiyiz." Maude taş küreğe yaslanırken parmak eklemleri bembeyazdı. İlk tünele başıyla işaret etti. "Benji ve ben bunu alacağız. Sen ve Sybil ikinciye alın, çirkin adam-"

"Kimse yalnız seyahat etmez," dedim. "Gargoyle benimle geliyor."

"Güve," diye fısıldadı gargoyle, üçüncü tünele dönerek. "Güveyi takip edeceğiz."

Üç yolun en karanlık olanıydı. En darıydı. Ona doğru adım attığımda -nemli havasını soluduğumda- sanki biri ağızıma ve burun deliklerime ıslak bez koymuş gibiydi.

Rory elimi tutarak, "Yirmi dakika sonra burada buluşalım ve son tüneli birlikte keşfedelim," dedi. "Gruplardan biri geri dönmezse, diğeri peşlerinden gelir."

Benji'nin gözleri birlikte tuttuğumuz ellerimize kaydı. "Yirmi dakika."

Maude bize o güven verici sırtışlarından birini yaptı ve sonra o ve

Kral ilk tünelde, Rory,  irkin yaratık ve ben de     nc  tünelde kayboluyorduk.

Karanlık yumru unu etrafımıza kapattı. Yol a a ıya, toprağın derinliklerine doğru e imliydi. Ben kollarımı açarak tünelin iki yanına dokunabiliyordum, Rory ise ba ını çarpmamak için kambur durmak zorunda kalıyordu. "Burnumun   n n  bir santim bile göremiyorum." Nefes alı ları hızlıydı. Zorluydu.

"İyi misin?"

Cevap vermedi. Sonra-"Sadece bana yakın dur."

Gargoyle kasvetten rahatsız olmadan kendi kendine mırıldandı. "Burayı g zelle tirmek için elinden geleni yaptı, değil mi? Ya lı Heartsore Weaver?"

Omzumun üzerinden baktım. Pen elerini tünelin her iki yanında gezdiriyordu; fark etmedi im uzun, kalın bir ipli in üzerinde geziniyordu. "Ve bak. Böyle karanlık gecelerde kendine rehberlik etmesi için küçük, mutlu bir ip yapmış." Soldaki ipi  eki tirerek mağara duvarından tamamen kopardı. "Hmmm. Pek sağlam değil-"

Yukarıdan derin bir inilti duyuldu. Rory, gargoyle ve ben kaskatı kesildik.  nce uzaklardan gelen, sonra yakla ık a yaklaşan, ta ki tam arkamıza gelene kadar akan suyun sesini duydum, sonra da kokusunu aldım. Döndük.

Bir su duvarı bize doğru geliyordu.

Rory bağırıyor, ben de gargoyle'u ilerletiyordum ve sonra üçümüz de karanlığa doğru ko uyorduk. Ama t nelimize boşaltılan havuz her neyse, korkunç bir akıntıyla geliyordu. Su bizi yakaladı, ayaklarımızı altımızdan çekti. Daha hızlı, daha hızlı karanlığa s r klendik.

Ve sonra d   yorduk.

Sert bir şeye  arptık, yüksek bir ses  ıktı. Altın olduğunu fark ettim. Bir çukurun dibindeki geniş bir altın yatağına d  m  t k; tüneldeki bir delikten üzerimize şiddetli bir su akıyordu. Rory'yi kaybettim, gargoyle'u kaybettim,  ks rd m ve sıçradım. Tuzlu su gözlerime, burnuma ve a zıma doldu. Ayaklarımı bulmak için çaresizce akıntıya karşı mücadele ettim.

Ama su yükselmeye devam etti.

Rory'nin adı bo azımda d   mlendi. Su beni tuttu, zırhım da öyle.

bu şekilde kolayca boğulabilir. Ayakta duramadan, yüzemedi-

Bir el enseme buldu. Beni yukarı çekti.

Rory de öksürüyor, benim gibi ayaklarını kaygan madeni para çukurunda tutmaya çalışıyor ve üzerine su basıyordu.

Gürültü üzerine bağırdı. "Yaralandın mı?"

Başımı salladım. Ayaklarımızı bulana kadar birbirimize tutunduk, birbirimizin mükemmel dengesi olarak çekmeye devam ettik. Başımı kaldırıp baktığımda suyun eskisi kadar yakıcı olmadığını, öfkeli basıncının azaldığını gördüm.

"Bartholomew," diye seslendi gargoyle çukurun ağzından. İçine düşmemişti. Diğer uca uçmuştu, ahmak ve ıslandığı için öfkeli görünüyordu. "İyi misin?"

"Yağmur gibi," diye tersledim. Rory'ye baktım.

Ve keskin bir çığlık attım.

Loş ışıktaki bile görebiliyordum, gözlerimde su olsa bile.

Rory'nin göğüs zırhında büyük bir göçük.

Nefes nefese kaldı. "Dengeni koru. Bu çukurun dibinde mızraklar var."

I yemin etti, sonra bağırdı bir kez daha fazla at ve
Gargoyle. "Bize bir şeyler at."

"Burada ağır bir halat örgüsü var-ah, ama Bartholomew!" Çığlık attı.
"Üzerinde kurtlar var."

"Gargoyle!"

"Her zaman herkesi kurtarmak zorunda mıyım?" Seacht'ın bir kâtibinin bile anlam veremeyeceği kadar karmakarışık bir dil çıkardı, ipi aldı ve çukura attı.

Rory ve ben kendimizi dışarı attık.

"Pekâlâ." Rory sırt üstü yattı ve hırıldadı. "En azından doğru tünelde olduğumuzu biliyoruz."

"O turna balığı seni öldürebilirdi." Ona doğru eğildim ve elimi göğüs zırhındaki kızgın çukurun üzerinde gezdirdim. "Tanrım, zırhını öpebilirim."

"Peki ya ben?" Gargoyle fokur fokur kaynıyordu. "Kimse *beni* öpmeyecek mi?"

Rory onun yüzüne uzanıp taştan yanağını öptü. "Bana yardım et

Bunu çıkar." Yüzünü buruşturdu. "Nefes almak zorlaşıyor."

Gargoyle'un kayışları çözmesine yardım ettim ve göğüs zırhını çekip çıkardım. Rory öksürdü, sonra birden beti benzi attı. "Lanet olsun."

Kendine baktı. Tünelin zeminine. "Gitmiş." Sesine panik dokunmuştu. "Param."

Üçümüz de çukura baktık. Bizi ayaklarımızdan düşüren şiddetli akıntı şimdi düzenli bir damlaydı. Ama kalıntıları hâlâ oradaydı; boyumdan daha derin, siyah bir su birikintisi.

"O zaman bütün zırhlar çıkıyor," dedi Rory.

"Oraya atlayamazsın," diye bağırdım. "Mızraklar ne olacak?"

Eldivenlerini çıkardı. "Onlardan kaçınacağım."

"O çukurun dibinde binlerce sikke olmalı!" Vambrace'ini, pauldrons'ını çıkardı. "Altın olanlar. Benimki taş."

"Peki ya göğsünüzdeki yeni ve parlak morluk, ciğerlerinizin üzerinde olduğundan hiç şüpheniz yok mu? Ne olmuş ona?"

Sırada cuisses ve greaves vardı. "Ben iyi bir yüzücüyüm."

"Hayır, hayır, Bartholomew, bu riski almam daha iyi. Ne de olsa insanları kurtarmakta çok iyiyim." Gargoyle kanatlarını gerdi, öpücüğünden sonra aniden kahramanlaşmıştı. "Tam olarak ne arıyordum?"

Rory bana ağır ağır baktı.

Isırdım. "Paraya gerçekten ihtiyacın var mı?"

"Çekiç ve keskin ihtiyacın olduğu kadar." Zincir zırhını çıkardı.

Bunu kazanamayacaktım. "Sadece... dikkatli ol."

Rory zırhının içinde önümde durdu. Çenemi tuttu. "Tartışacak kadar önemsiyor olman bir şey ifade ediyor."

Nefesim kesildi. "Belki de seninle kavga etmek hoşuma gidiyordur."

"Tek sebebin bu olduğuna eminim." Başparmağını yüzümün üzerinde gezdirdi.

Dudaklarını. Ağızma bir öpücük bıraktı, geri çekildi ve sonra kendine engel olamamış gibi beni tekrar öptü.

Gargoyle iç çekti. "Gerçekten Bartholomew, ne zaman onun acısına son verecek ve onu sevdiğini söyleyeceksin?"

Rory'nin kara gözleri yüzümde gezindi. Sırıttı.

Sonra ipten çukura inerek gözden kayboldu.

Bir süre hiçbir şey olmadı, sadece sessizlik ve ara sıra Rory'nin suda çıkardığı sesler vardı. Tüneldeki hava ılıktı,

baskıcı ve karanlıktı. Çok karanlıktı.

Yine de gördüm.

Çevremden hızla geçen bir gölge.

"Gargoyle?"

Yanımdaydı, tünelin aşağısına bakarken ürkütücü bir şekilde hareketsizdi. "Ben de gördüm," diye fısıldadı.

"Orada biri mi var?" Seslendim.

Orada biri mi var? Yankım cevap verdi.

I ovuldu benim gözler ve denendi için bkz. içine ve aşılmaz karanlık.

Bir tıkırtı vardı, o kadar yakındı ki göğsümde hissettim. *Tak, tak. Tak, tak,* yankılar duyuldu. *Tak, tak.*

Ensemde diken diken oldu. "Rory." Çukurun üzerine eğildim ve ipi çektim. "Kalp Ağrısı Dokuyucusu, Rory."

Ama sesim onu suyun altında bulamadı. Gargoyle'un nefesi kesildi. "Bak, Bartholomew."

Karanlığın içinden bir gölge kaydı. Bana doğru geldi ve onun küçük ve kanatlı olduğunu gördüm. Solgun ve narindi.

Bir güve.

Yüzüme doğru kanat çırpı, o kadar yaklaştı ki kanatları kirpiklerimi karıştırdı, sonra geri çekildi, geldiği tünelden aşağıya doğru kanat çırpı.

Gargoyle'a, "Rory'yi bekle," dedim ve peşinden gittim.

Tünel etrafıma yaklaştı, beni boğazına kadar yuttu ve bakışlarımı güveden ayırmadan kendimi sığacak kadar küçülttü.

Daha fazlası olduğunu fark ettim. Tünelin duvarlarında düzinelerce güve vardı, solgun, çırpınan kanatları beni çağırıyordu. Artık ellerimin ve dizlerimin üzerindeydim, tünel o kadar daraltıcıydı ki beni boğabileceğini düşündüm. Ama güveler çırpınmaya devam etti, ben de takip etmeye devam ettim ve aniden yeni bir mağaranın içine tükürüldüm.

Daha fazla karanlık bekliyordum. Ve vardı da. Ama gece gökyüzü de vardı. Uçurumda bir açıklık, kökler ve ay ışığı içeri akıyordu. Duvarları kaba kayadan yapılmış dikdörtgen bir odadaydım. Etrafımda yüzlerce dokuma duvar halısı gibi asılı duruyordu. Ve dokumalardan-

Küçük beyaz çuvallar asılı. Kozalar. Altlarında duvara dayalı taş bir bank vardı ve üzerinde-

Bir kadın.

Çıplak bir kadın, sırtüstü ve hareketsiz yatıyordu, gözlerinin üzerinde bir örtü vardı. Dünya hareketsiz kaldı. "Bir mi?"

Öne doğru tökezledim. Dizlerimi taş bankın üzerine vurdum.

"Bir."

Benekli bir cilt. Gri dudaklar. Ellerini göğüslerinin üzerinde kavuşturmuş olan One bankta yatıyordu, kısa kahverengi saçları yanmış bir hale gibi etrafında dalgalanıyordu. Boynuna dokunduğumda, orada olmayan bir nabız ararken, teni taş gibi soğuktu.

Dinleniyor gibi görünüyordu ama bu dinlenme değildi. Kişi'nin içinde yürüdüğü rüya artık uyanmaya izin vermiyordu. Kaybolmuştu, başıboştu, gitmişti. Hayır, dinlenmiyordu.

Sonsuz bir uykuydu.

Bir çığlık boğazımı parçaladı.

"Şşşt," dedi bir kadının alçak, sarp sesi. "Herkes uyanmadı."

Sarsıldım.

Gölgenin içinden, yavaş ve sert bir figür çıktı, adımları mağaranın zemininde uğursuz bir *tıkırtıya* dönüşüyordu. "Biri benim küçük tuzağıma düşmeyeli uzun zaman oldu," dedi. "Ya da çukurumdan çıkmayalı."

Dün gece odama geldiğinde olduğu gibi pelerin giymemişti. Gördüğüm yüz aynıydı.

Ama bir kadın değildi.

Aisling Katedrali'nin tamamen kireç taşından yontulmuş gargoyllarından birine benziyordu. Kanatları vardı, sivri kürek kemiklerinin arasına sıkışmıştı. Keçi gibi bir kafa, elleri boğumlu dört basamaklı pençeler ve ayakları toynaklarla kaplı. Ve gözleri, geniş ve soluk...

Tıpkı diğer Omens'ler gibiydiler. Tıpkı benim yarasa gibi gargoyl'larım gibi. Tıpkı benimki gibi.

"Sen-" Ayağa kalkıp Bir'in önünde durduğumda zırhım şangırdadı. "Sen Heartsore Weaver mısın?"

"Weaver, öyleydim. Heartsore, sonsuza dek öyleyim." Omen öne çıktı, ne bana ne de Bir'e bakıyordu. Duvarına bakıyordu. Taş gözleriyle ipliğe bağlı beyaz ipek kozalara bakıyordu. "Sessiz olmalısınız. Güvelerim hâlâ uyuyor," diye homurdandı. "Zayıf küçük şeyler onlar."

Mırıldanmaya başladı. Akortsuz, kakofonik.

Onu izledim, tüylerim diken diken olmuştu. Beni ne kadar korkuttuğunu bilmesini istemiyordum. "Tezgâh taşın nerede, Omen?"

"Tezgah yok. Tezgâh taşı yok." Duvardaki duvar halısına başıyla işaret etti. "Bir zamanlar Traum'daki en iyi giysileri dokurdum. İpek cübbeler yaptım. Ama bu uzun zaman önceydi."

Goblenine bakmaya devam etti ve ben de gözlerini takip ettim. Kozalar kendilerini belirli bir dokumaya bağlamıştı, sanki periler onu tercih ediyormuş gibi. Duvar boyunca uzanan güzel bir örgü şeklindeydi. Yünlü değil, ama ince. İnce, şeffaf ve soluk.

Gossamer.

Kehanet kefenleri.

Berbat bir ses çıkardım.

"Sus," diye homurdandı Yürekdelen Dokumacı, Bir'e bakarak. "Her on yılda bir bana gelirler, Aisling'in Kâhinleri, gargoyler tarafından getirilirler. Kefenleri dışında çıplaktırlar ve her zaman, *her zaman* ölüdürler. Yine de kaynak suyu kokarlar." Boğazı düğümlendi. "Tadını da öyle sanıyorum."

Çekiç ve keskimi çektim, vücudumla Bir'i engelledim. "Eğer ona dokunursan, ben-"

"Sessiz ol dedim." Omen dişlerini gösterdi, kırık kireçtaşından sıralar halinde. "Ben Kâhinlere dokunmam. Onları burada mağaralarımda, kendi küçük yeraltı dünyamda, deniz havasının onlara yol gösterdiği yerde yatırıyorum. Sunabileceğim en iyi cenaze töreni bu."

Omzumun üzerinden One'ın cansız bedenine baktı. "O senin arkadaşın mıydı?"

Gözyaşlarım gözlerimi yaktı, kalbimdeki çatlaklar onarılamayacak kadar derinleşti. "Evet."

"Bu yüzden mi geldiniz? Sizin gibi Kâhinlerin kaderini kendi gözlerinizle görmek için mi?" Dokumacı'nın gözleri benim çekiç ve keskime kaydı. "Yoksa efendin tarafından Tor'a mı gönderildin?"

Öne atıldım ve keskimin ucunu taştan boğazına dayadım. "Benim bir ustam yok, Omen. Sana zanaatında meydan okumak ve sihirli dokuma taşını almak için kendi irademle geldim." Tek bir vuruşla onu daha önce binlerce taşı kırdığım gibi kırabilirdim. "Büyüyü, gücü, *kendimi*, senin gibi sahte tanrılardan geri almak için.

sen."

Heartsore Weaver boğazını keskimin ucundan çekmedi. "Ama ben bir tanrı değilim," diye fısıldadı. "Bir zamanlar senden çok da farklı değildim."

Geniş taş gözlerini kırıştırtarak bana baktı. "Tuhaf, Aisling'den öncesini hatırlamıyorsun ama yine de kendini o korkunç tordan kurtarmayı biliyorsun. Dünyaya adım atmak ne kadar harika, ne kadar sefil bir şey olmalı. Sana anlatılan hikâyenin yalan olduğunu öğrenmek."

"Bu yalandan fayda sağlamamış gibi davranma Weaver. Çukurunda boşa harcadığın altın Aisling'in kasasından değil mi? Kâhinler sen kazanasın diye boğulmadı mı? Halk her iplik parçasında senin işaretlerini aramıyor mu?" Kudurmuş bir köpek gibiydim, kelimelerim havlıyordu. "Kehanetlerin gerçeğini öğrendiğim için harika ve zavallıysam, elleriniz benim başkalaşımımın kanıyla işaretlenmiştir."

Gönül Dokuyucusu boynunu keskime bastırdı, demir kireç taşına sürtünüyordu. "O halde zanaatımla bana meydan okumana gerek yok, Aisling'in kızı. Sen beni çoktan yendin." Kaybedecek ya da verecek bir şeyi olmadığını göstermek istercesine boş bir taş pençesini uzattı. "Aşk ve kalp kırıklığını öğrenmek, sonra da fethetmek için kayıp bir Kâhinden daha iyi kim olabilir?"

Ay ışığı tavandaki yarıktan süzülerek Omen'i ve beni ürkütücü bir gümüş parıltısına bürüdü. "Tezgâh taşın nerede?" Tekrar sordum, sesim tehlikeli derecede yumuşaktı.

"Korkarım bu uzun bir hikâye."

"Zamanım var."

Sonra sırtıttı, gölgeler insanlık dışı yüzünü kesiyordu. "Fark ettiğinden daha fazla."

Gönül Dokumacısı keskimin ucundan bir adım geri çekildi. "Dünyada büyü olduğunu artık biliyorsun. Tor'un üzerindeki taş, onun suyu -içtiğin, içinde boğulduğun kaynak- bu büyüünün anasıdır. Ondan beş nesne yontuldu. Bir sikke, bir mürekkep hokkası, bir kürek, bir çan." İç çekti. "Ve bir dokuma tezgahı taşı."

Bekledim.

"Belki de bilmediğiniz şey, Kehanetçiler olarak adlandırdığınız bizlerin, nesneler yapılırken bu büyü üzerinde hiçbir etkimiz olmadığıdır. Ben yapmadım."

Tezgâh taşının gücünü ben seçmedim, onu benim için oyan kadın da seçmedi, yine de garip bir şekilde bana uyuyordu. Büyü bu şekilde bir tanrı gibidir. Her şeyi bilir ve en çok da tam olarak anlaşılmadığında etkilidir."

Tanrılar hakkında konuşmaktan nefret ederdim. "Tezgâh taşınız ne işe yarıyor?" Kırparak söyledim.

"Parmağımı ortasındaki deliğe sokabilirdim. Eğer taşın yüzü dışa dönük olsaydı, görünmez olurum. Bu mağaranın duvarlarından atlayabilirim. Havada yirmi metre seyahat edebilirdim. Tek yapmam gereken zihnimde nereye gitmek istediğimi bilmektir. Mesafe görüş alanımdan fazla olmadığı sürece oraya ulaşabilirdim. Harika bir sihirdir. Ama tezgah taşını ters çevirdiğimde, yüzü içe dönüktü."

Birden nasıl da ağırlaşmıştı. Sanki ağırlaşmış gibi başı öne eğikti. Gözleri bile kaldırılamayacak kadar ağır görünüyordu. "Bedenen değil ama zihnen taşındım. Belki de bir dokumacı olduğum içindir ve bir duvar halısı canlanan bir anı gibidir. Dokuduğum bir şeye dönüp baktığımda o anda ne hissettiğimi, ne düşündüğümü her zaman bilirim. Tezgâh taşı da farklı değildi. Onu parmağıma taktığımda kaybettiğim en önemli şeyi bana geri veriyordu."

Gözlerini kaldırdı. Yüzümü buldu. "Hafızam. Eğer isteseydim, Heartsore Weaver olmadan önce kim olduğumu hatırlayabilirdim." Beni incelerken başı döndü. "Söyle bana, Kâhin. Aisling'in sularını tatmadan önce hatırladığın bir şey var mı?"

Cevabı zaten bildiğini söyleyebilirdim. "Hayır."

Başını salladı. "Bir şeyi kaybetmek acı vericidir. Bazen kaybettiğimiz şeyi bulmak da en az onun kadar acı vericidir."

Goblenin altında cansız duran Bir'e baktım. Yatmadan önce ona bir hikaye anlatıyormuşum gibi fısıldadım, "Asla gerçekten eve gidemezsin."

"Hayır. Yapamazsın."

Gönül Dokuyucusu mağarasının karanlığına doğru baktı. "Ama kim olduğuma dönüp bakmak istemedim. Bir Omen olmanın büyüüne kapılmıştım. Uzun yıllar boyunca dokuma taşını o şekilde kullanmadım. Kehanetlerin söylediği gibi mezramdan çıkmadım. Onlarca yıl boyunca tanrıların ve işaretlerin tohumlarını

Bellidine Kayalıkları. Görünmek ve kaybolmak için tezgah taşıma kullandım. Sprite'ları öldürmek için. Traum'a arkasında toplanabileceği bir şey verdim. İnanması için."

Adım atmaya başladı. "Sonra, işaretin olmadığı bir yılda, o geldi. Omens ve ben, hepimiz yaşamak için Tor'un kaynak suyuna ihtiyaç duyuyorduk. Çok değil, sık değil ama ihtiyacımız vardı. Bazen su bir matarayla küçük bulduğu çocuğun elinden gelirdi ama bu sefer kendisi getirdi. Eski dostlar gibi birlikte içtik. Sonra benden ona ipek bir elbise yapmamı istedi."

Gönül Dokuyucusu elini uzattı. Duvarda dokunan ipek böceğini okşadı, narin kumaşı taş pençelerinden birine takıldı. "'Bir Kâhin ipekböceğinden çok da farklı değildir,' dedi. 'Ben de bulduğuma böyle sesleneceğim, bir *Kâhin*. Dünyaya savunmasız geldi. Rüyasız bir uykuya daldı. Onu kollarımla sardım, dudaklarına su koydum ve bir güve gibi uyandı." Taş gözleri parladı. "'Garip. Özel. Yeni. Ona benzemesini istiyorum."

Boğazım düğümlendi. "Başrahibeden bahsediyorsun. Başrahibeden ve onun hikâyesindeki kimsesiz çocuktan."

"Onu herhangi bir şeyin başrahibesi olmadan önce tanıyordum." Yürekli Dokumacı'nın bakışları benim çekiç ve keskiye kaydı. "Yüzüne kefen giymiş bir taş ustasıyken. Benim gibi bir zanaatkârdı. Ona cübbeyi ben yaptım. Onu teslim etmek için Tor'a gittiğimde, bir katedralin ilk taşları döşenmişti. Yıllar sonra beni tekrar görmeye geldi ve beş cübbe daha istedi. Bu sefer peşinde kimsesiz bir çocuk değil, taştan bir gargoyle vardı."

Yürek Burgusu Dokumacısı omuzlarını yuvarladı, çıkan ses insanlık dışıydı - kayaların birbirine sürtünmesi gibi. "Daha çok zaman geçti. İsteddiği cübbeleri teker teker diktim. Ama altıncı ve son cübbeye geldiğimde yorgun düşmüştüm. Yalnız kalmıştım. Bu yüzden tezgah taşını parmağıma geri taktım, geçmişimin anılarıyla rahatlamayı umarak içime döndüm."

Volta atmayı bıraktı. Gözlerini kapattı. "Sadece onlar bir eziyetti. Gerçek adımları hatırladım. Annemi ve kardeşimi. Karımı ve onun ailesini. Yaramaz sarı kedimi. Sevmenin ve sevilmenin, dikkatli ve aynı zamanda kaygısız olmanın, iyi ve kötü olmanın, yani insan olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırladım. Ama Kehanetler maskaralığını sürdürmek için çok fazla zaman harcamıştım. Sonunda sevdiklerimi görmek için eve gittiğimde

çoğu yaşlılıktan ölmüştü. Geride kalanlar dehşet içinde taş gözlerime baktılar. Kaybolduğumu düşündüler. Yasımı tuttular, beni bıraktılar. Çok geçmeden onlar da öldü ve ben anılarımdan başka hiçbir şeyle baş başa kalmadım."

Dokumacı hikâyesinin içinde kaybolmuş gibiydi, parmakları garip şekillerde hareket ediyordu. Pençeleri değil de parmakları olsaydı, görünmez bir goblen ördüğünü düşünebilirdim. "Son cübbeyi sakladım. Onu almaya geldiğinde, ona artık bir Omen olmak istemediğimi söyledim. Sonsuza kadar yaşayıp bir tanrı gibi rol yapmak istemediğimi söyledim. Bana acıyacağını düşünmüştüm. Ama acımadı. Bana sadakatsiz dedi. Yaptığım cübbeyi aldı ve beni mağaralarım, ipekböceği perilerimle ve sadık düşmanım zamanla baş başa bıraktı."

Taşın gözleri bir anda açıldı ve Kalpsiz Dokumacı bana doğru bir adım attı.

"Kaynak suyu gelmeyi kesti, beklediğim gibi. Onu aramadım. Onsuz öleceğimi umdum. Dokuz yıl boyunca aç kaldım. Onuncu yıl, gözlerimdeki kireç taşı yayılmaya başladı, yüzümü büktü ve çarpıttı. Kollarıma doğru yayıldı. Sonra bacaklarıma ve gövdeye. Parçalandım, bedenim ne insan ne hayvan ne de periye dönüşene kadar değişti, ama üçünün bir dokumasıydım." Keçiye benzeyen vücudunu işaret etti. "Bu hale geldim. Taşın yontulmuş. Bu... dayanılmazdı."

Gönül Dokuyucusu gelmeye devam etti, toynakları kayalara vuruyor, taşın kanatları titriyordu. "Krallığın gözünde hâlâ kutsal olduğumu hatırlatmak için bana Aisling'in kasasından paralar gönderdi. Onları mağaramın çukurlarına attım ama her seferinde benimle alay ettiler. Beni sahte bir tanrı yaptılar."

Yaklaştıkça yaklaştı, adımları tabuttaki çiviler gibi uğursuz bir *tıkırtı*, *tıkırtı* çıkarıyordu. "Açlıktan ölmenin çekiç ve keskinden daha iyi bir araç olduğuna ne zaman karar verdi ya da zanaatı ne zaman zulme dönüştü bilmiyorum. Acaba diğer Omens'ler bunu sorguladı mı? Onlar benim gibi hafızanın, insanlığın korkunç ve güzel yükünü taşıyorlar. İlk ölü Kâhin onlara getirildiğinde, kaynak suyuna aç bir şekilde kanını içmeden önce duraksadılar mı?

-Yoksa sadece kutsallıklarını mı düşünüyorlardı? Tanrılar olarak, bir İlahiyatçının bedenini, kurbanını, *trajedisini* onlara mı borçluydular?"

Kalbim göğüs zırhıma çarptı ve Omen yaklaştı. Daha da yaklaştı. "Kesinlikle öyle düşünüyor," diye homurdandı Kalp Ağrısı Dokuyucusu. "Kendini bir anne ve tanrı olarak görüyor, Traum'u Kehanet hikâyeleri ve inançla besliyor. Ama tebaanızı sizi sorguladıkları için cezalandırmak tanrısasal bir davranış mıdır? Kararlı bir bağlılık talep etmek annelik midir?"

Neredeyse üzerime geliyordu, o kadar yakındı ki dişlerindeki çatlakları görebiliyordum.

"Güve" diyor kendine. Ölümde ustalaşmak için kutsal kılınmış bir böcek -Ama o kutsal değil. O altıncı Omen. Tor'un *başrahibesi*. Ama onun gerçek adını biliyorsun. Bilmeyen bir erkek, kadın, çocuk ya da cin yoktur. Rüzgarda feryat ediyor. Adını aldığı katedral gibi gölgeler saçıyor, bu toprakları karartıyor."

Sonra tam karşımda durdu, taştan gözleri benimkilere kilitlendi. "Aisling."

Ayaklarımın üzerinde sağlam duruyordum ama sanki bir rüyaymış gibi hissediyordum. Düşmek gibi. "Yalanlarının, kutsal hikâyesinin sonu yaklaşıyor Omen. Cevap ver bana, dokuma taşın nerede?"

"Sana anlatacağım. Ama önce, buraya yapmak için geldiğin şeye başlamalısın. Bana Aisling'in hiç yapmadığı şeyi hediye et." Elime uzandı. Keskimi kaldırdı. "Zamanla olan savaşımı bitir. Bunu kendim asla yapamadım."

Taştan gözlerine baktım ve bir tuzak bekledim. Diğer Kehanetlerin yöneldiği gibi bir ikiyüzlülük ya da güç saldırısı. Hiçbiri gelmedi. Heartsore Weaver, keskimi ve cevabımı beklerken amansız sessizliğinden başka bir silah taşımıyordu.

Sesimi kaybetmişim. Tek yapabildiğim fısıltıydı. "Seni öldürmemi mi istiyorsun?"

"Evet."

Uzun bir nefes verdi, kayaların üzerinden geçti ve bir kez daha dokuma duvarına geldi. Taş bir masanın üzerine, Bir'in yanına, soluk kozaların altına bedenini bıraktı.

Başında dikildim. "Nerede yaptırırdın?" Keskim bileklerinde, boğazında gezindi, sonra kalbinin üzerine yerleşti.

"Gayet iyi," dedi.

Keskimi yumruğumda sabitledim. Çekicimi kaldırdım. "Tezgâh taşınız,

Weaver. Bana nerede olduğunu söyle."

"Önce bana vur." Gözlerini kapadı ve boğuk bir kahkaha attı. "Ölümü düşleyerek geçirdiğim bunca yıldan sonra hâlâ ondan korktuğum için utanıyorum."

Boğazım düğümlendi.

"Kıpırdama." Vurdum.

Ses mağaranın içinde gök gürültüsü gibi yankılandı.

"Yine," dedi Yürek Dokuyucusu, göğsünden aşağıya doğru çatlaklar akarken.

Yine ona vurdum.

Duvar boyunca uzanan kozalar titredi.

Acı hissettiyse bile buna katlandı. Omen'e bir kez, iki kez daha vurdum, toz havayı doldurdu, keçiye benzeyen vücudu acımasız ellerimin altında parçalandı. İçinde hiç kan yoktu, tamamen kireçtaşıdan oluşuyordu, tıpkı tor benzeri Aisling Katedrali'nin üzerindeki duvarım gibi. Uzuvarları ayaklarımın dibine geldiğinde ve göğsü kurtarılamayacak şekilde yarıldığında, Heartsore Weaver soluk soluğa bir inilti çıkardı. "Hepsi bu kadar. Bırakın konuşayım."

Çekicimi bırakmadım. Ter ensemden zırhıma damlıyordu, omzumdaki ve kolumdaki eklemler ağrıyordu. Soluk kozalar titremeye devam etti. Sarsıldılar ve sallandılar, ta ki biri küçük beyaz bir güve çıkarana kadar.

Gerisi sonra geldi. İçinde mücadele eden düzinelerce güve, daha sonra kapalı kozalarını yırtıp gossamer üzerinde, Bir'in ve Heartsore Weaver'dan geriye kalanların üzerinde süründüler. Dışarı ve dünyaya.

Gönül Dokuyucusu onları çatlak taş gözlerinin ardından izledi ve gülümsedi. "Teşekkür ederim." Sesi sessizdi. "Tezgâhımın taşı yapıldığı yerde duruyor. Tor'un üzerinde. Bedenim tanınmayacak kadar büküldüğünde onu Aisling'e geri verdim. Onun taştan yaratıklarından birine dönüştüğümde. İnsanlık dışı bir gargoyle." Öksürdü ve tozlar uçuştı. "Tıpkı cübbe yaptığım ilk Kâhin gibi."

Ayak sesleri arkamda yankılandı. "Sybil?" Beni çağıran Rory'nin sesiydi. "Sybil!"

Ama donup kalmıştım, Heartsore Weaver'a bakıyordum, sesim sefil bir cızırtıydı. "Ama tor üzerindeki gargoyleler... onlar sprite..."

"Hayır, değiller."

Dokumacı yine öksürdü, bu sefer daha yaralayıcıydı. Vücudu parçalanıyordu. "Bir gargoyle olmak..." diye mırıldandı, "çok tuhaf bir şey. Tor'un üzerindikiler kim olduklarına dair hikâyeler anlatmazlar.

-Aslında neredeyse hiç konuşmuyorlar, çünkü insan olmanın ne demek olduğunu hatırlamıyorlar. Ya da belki de efendilerine itaatsizlik etmekten çok korkuyorlar. Ama ilki öyle değildi. Çok tuhaf bir çocuktü. Adı neydi? Yaptığı ilk gargoyle?" Nefes almakta zorlanıyordu. "Onu iki gün önce uçurumda gördüm... dün gece onu görmeye geldim, ama beni korkuttunuz. Adı neydi..."

Rory bağırmaya devam etti, sesi çaresizdi. "*Sybil!*"

"Bartholomew!" diye bağırdı gargoyle'un yankılanan çığığı.

Heartsore Weaver'ın nefesi kesildi. "İşte bu. Tor'da bulunan çocuk. İlk Kâhin." Yeni doğmuş güveller çırpındı, solgun kanatları taş üzerinde çırpınıyordu. Heartsore Weaver onları görmeyen gözlerle izledi, son sözleri bir dua gibi sessizdi. "Küçük Bartholomew."

YIRMI DOKUZUNCU BÖLÜM

ILK KÂHİN

h Rory ve gargoyle beni bulduğunda taş bankta oturuyordum, etrafım güvelerle çevriliydi, sol elim One'ın bedeninde, sağ elim Heartsore Weaver'inkindeydi.

"Sybil." Rory'nin nefesi kesilmişti, yüzü korkuyla kaplanmıştı. "Ne-"

Odayı inceledi. Omen -ve Kâhin- içinde ölmüştü. "Ne oldu?"

Onun yanından geçip doğrudan çirkin adamın taştan gözlerine baktım. "Hikâye," diye mırıldandım. "Bana anlatmaya çalıştığın hikâye. Trajik bir başlangıcı ve ıssız, bitmek bilmeyen bir ortası olan."

O biliyordu. Tüm Traum'daki en tuhaf, en bilge yaratıktı. Bir çocuğa çok benziyordu.

Çünkü öyleydi.

Gargoyle ellerini önünde kavuşturmuş, güveleri izliyordu. "Duymak ister misiniz?"

"Evet."

Başını salladı. "Hepsini kendim anlatamam. Hepsini hatırlamıyorum. Ama size hikâyeyi bana anlattığı şekilde, kendi sözleriyle anlatacağım." Kendini dengeledi. Sesini eşit ve pürüzsüz hale getirdi. Başrahibeninki gibi.

Bir fısıltıyla başladı.

"Bu hikayeyi biliyorsun, Bartholomew, hatırlamasan da

o. Size elimden geldiğince anlatacağım ve anlatırken dürüst olacağıma söz veriyorum. Eğer değilsem, bu benim suçum değil. Hikaye anlatmak bir bakıma yalan söylemektir, değil mi?

"Bir keresinde Traum'un en yüksek toruna vardın, rüzgarın minör bir melodi fısıldadığı yere. Orada, gowan çiçekleri beyazdı ve taşlar griydi ve her ikisi de çıplak ayaklarınızdan sıcaklığı çaldı. "Sen kimsesiz bir çocuktun, geziyordun, açtın ve yalnızdın.

Bağırdın ama seni kurtaracak kimse yoktu. Kendinizi çimenlere bıraktınız ve beyaz güveler üzerinizde süzölmeye başladı. Gözlerini kapadın...

"Ve öldü, Bartholomew."

Zırhım yıkıcı bir mengeneydi. Nefes almak için savaştım.

Gargoyle devam etti. "Seni orada buldum ve ben, bir mezarcı - nazik, sessiz bir taş oymacısı - seni sihirli bir su kaynağının sızdığı torun tepesine getirdim. O suyu cansız dudaklarına sürdüm. Öksürdün. Karıştırdım. Ve garip, özel ve yeni bir şekilde uyandın.

"Sana baktım, Bartholomew. Seni kendi çocuğummuşsun gibi sevdim. Tor'da yaşadık, hayatta kalmak için kaynak suyundan başka bir şeye ihtiyacımız yoktu. Yıllarca bu şekilde yaşadık. Sonra bir gün beş zanaatkâr geldi, hepsinin akli, tarzı ve becerisi farklıydı. Biri paraya inanıyordu, diğeri bilgiye. Biri güce, diğeri sezgiye ve sonuncusu da sevgiye sımsıkı sarıldı."

Güveler saçlarımın üzerinde uçuşarak onları karıştırdı ama ben kıpırdamadan durdum. "Ama en iyi becerileri," diye devam etti gargoyle, "kibirdi.

Bir lider seçemediler, her biri kendisinin daha üstün bir seçim olduğuna inanıyordu. Zanaatlarının aletleri silaha dönüştü ve bunlar yeterli olmadığında, zanaatkarlar birbirlerine silahlarla, yumruklarla ve dişlerle saldırdılar, ta ki hepsi çimlerin üzerinde kanlar içinde, sessiz ve hareketsiz yatana kadar."

Rory'yle birbirimize baktık, onun yüzü benim yaşadığım dehşetin aynasıydı.

"Birbirlerini öldürdüler," diye mırıldandı gargoyle. "Beş zanaatkârın hepsi öldü. Bedenleri soğuduğunda, avuçlarımdan bir fincan yaptım ve ağızlarına kaynak suyu getirdim ve ölmüş olmalarına rağmen, zanaatkârlar ilk nefesleriymiş gibi hava aldılar. Uyandıklarında gözleri kireç taşı gibi soluktu. Onlar vardı

Kim olduklarını ya da nasıl öldüklerini hatırlamıyorlardı ve bu onları ne kadar itaatkâr yapıyordu. Onları ilahi olduklarına ikna etmek kolaydı. Sonra, zanaatımın aletleriyle, Tor'un sihirli taşından her birine bir nesne yaptım. Kurnaz dediğiniz haydut tüccar için bir sikke, telaşlı kâtip için bir hokka, ateşli kürekçi için bir kürek, sadık ormancı için bir çan ve yüreği yaralı dokumacı için bir tezgâh taşı.

"Görüyorsun ya, Bartholomew. Önce tesadüfen, sonra da büyük bir niyetle, sen ve ben tanrılar yarattık."

Çekiğim ve keskim avuçlarımın içinde duruyordu, binlerce kilo gibi hissediyordum.

Gargoyle devam etti, başrahibenin hikâyesini anlatırken gözleri bomboştu. "Traum'un mimarları olduk. Çünkü aklımız Tor'daydı, üzerindeki kaynak en tuhaf, *en güçlü* büyüydü. Onunla ölü şeyleri hayata döndürebiliyordum, ama aynı zamanda rüyaları da kullanabiliyordum. Bunu biliyor muydun, Bartholomew? Gördüğün tüm rüyaların benim tasarımı olduğunu?"

"Hayır. Tabii ki bilmiyordun. Hiçbir zaman o kadar zeki olmadın. Sen, benim küçük buluntum, benim mükemmel Kâhinim, pınarda uzanırdın ve ben bilincini kaybedene kadar üzerine bastırırdım. Sana istediğim her şeyi hayal ettirebilirdim. Sana korkunç mezralar, taş nesneler, işaretler gösterdim. Tor'umuzdaki o pınarın içinde alametler adlandırıldı ve inanç dövüldü.

"Orada bir katedral inşa edildi ve sen bir böcek kadar küçük, parmak uçlarında nartekse, nefe, koridora doğru ilerledin. Dudaklarına kan bulaştı ve şanselin üzerindeki o eski taştan gelen pınarın içine düştün. Gül penceresine baktığında, ışık vitrayları öptü. Zanaatınız itaatti. Tanrıların isimlerini ve işaretlerini nasıl okuyacağınızı söylediniz. Rüya görmeyi öğrendin-

"Ve nasıl boğulacağını."

Gargoyle iç çekti. "Ama sonra bana itaat etmeyi bıraktın, Bartholomew. Benim mükemmel Kâhinim olmayı bıraktın. Artık Kehanetler hakkında rüya görmek ya da konuşmak istemiyordunuz, çünkü onların yapılmasına yardım etmiştiniz ve bu nedenle onların kutsallığına tam olarak inanamıyordunuz. Artık yalan olan bir hikaye anlatmak istemiyordun, hatta

Sana bunun gerekli olduğunu söylediğimde. Traum'un mezarlarının Taşsu Krallığı haline geldiğini ve bir krallığın her zaman inanacak bir şeye ihtiyacı olduğunu. Seni sürekli çocuklaştırmak zorunda kaldım. Bu işe yaramayınca... Seni yeniden yarattım."

Gargoyle'un sesi sertleşti. Başrahibeyi taklit ederek gözlerini kapadı. "İlkbaharda uzan, Bartholomew. Ne gibi işaretler görüyorsun, Bartholomew? Sözlerini karıştırma, Bartholomew. Ağlama ya da hasta olma, Bartholomew. Tüm acıları görmezden gel, Bartholomew. Asla şikayet etme, Bartholomew. Mırıldanmayı kes, Bartholomew. Kanı yut, Bartholomew. Keşke bir kızın olsaydı, Bartholomew. Yakında senin yerini alacağım, Bartholomew. Seni unutacağım ve sileceğim, Bartholomew. Bartholomew. Bartholomew. Bartholomew-"

Omuzları sarsıldı ve uzun, kederli bir ses çıkardı. Gözlerini açıp gözlerimin içine baktığında, artık başrahibenin değil kendi sesiyle konuştuğunu anladım.

"Beni penceresiz bir kulübede kilitli tuttu. Açlıktan ölebileceğimi düşünerek bana kaynak suyu vermedi. Vücudumun kırılması ve değişmesi ne kadar sürdü bilmiyorum... Sanırım uzun bir süre. Acıdan aklımı yitirmiş olmalıyım. Aç kaldım ama ölmedim, onun yerine taşla dönüştüm. Bir gargoyle oldum. Korkunç, Aisling'in kapısında bir muhafız. Birdenbire benden tekrar hoşnut oldu. Aniden, bir kez daha işe yaradım. Ne de olsa... kılıçlar ve zırhlar taş için bir ihtiyaçtır."

"Oh, gargoyle." Zırhım takırdayarak ona doğru koştum ve kollarımı vücuduna doladım.

Omzuma karşı üzgün küçük sesler çıkardı. "Ona daha fazla ölü buluntu bulmamı söyledi. Hayal kırıklığı yarattığım için bu sefer kızlar. Seacht'ın, Coulson Faire'in, Chiming Wood'un oluklarını aradım ve onları tor'a getirdim, orada ağızlarını kaynak suyuyla doldurup onları uyandırdı. Taştan gözlerine tül bağlar ve onlara tuhaf olduklarını söylerdi. Özel. Yeni olduklarını. Sanki onun suyundan doğmuş gibi katedralinde rüya görürlermiş ve Kehanetlerin hikayesi hüküm sürermiş. Sonra, her on yılda bir, hayalperestler ortadan kaybolur ve yeni buluntular getirilirdi. Ama en çok sevdiklerini, çekiç ve keskisini ödünç verdiklerini -en itaatkâr olanları- her zaman kilit altında tutardı.

gargoyle'lere
dönüştürmek."
Rory'nin yüzü
solgundu.

"Sanırım o zaman görmüştüm," dedi çirkin adam. "Tor'u bir ejderha gibi nasıl koruduğunu. Kendisini nasıl bir katedral kadar büyük yaptığını, Kehanetlere, pınara ve içinde rüya görmeleri için yetiştirdiği yavru­lara nasıl hükmettiğini. Bir tanrı gibi bizi sevdiğini ama incittiğini nasıl söyledi."

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süz­üldü, kıpırdadı, sonra güvelerin kanat çırpışlarıyla soğudu.

"Benim adım onun hikâyelerinden silinmişti, benden sonra gelen tüm Kâhinlerin adları da öyle. Ama ben tutunmaya çalıştım. Sanırım yüzyıllar boyunca dünyaya kim olduğumu kendime özgü bir şekilde anlatmaya çalışmış olmalıyım."

Ellerimi onun taş bedenine bastırdım. "Benim rüyam. Güve rüyam. Tanrılardan gelen bir işaret değildi. Beni boğan sendin... Sendin, Bartholomew." Gözyaşlarım döküldü. "Sen, bana hikayeni anlatmaya çalışıyorsun."

Bana bakmak için geri çekildi. "Her şey için özür dilerim," dedi yanaklarımı silerken. "Ama bana hayatta ikinci bir şans verdi, her ne kadar zor bir yaşam olsa da. Aisling'e olan bağlılığımı geri almak çok zor oldu. Seni Seacht'ta hasta halde bulduğum için üzgünüm; daha önce getirdiğim onlarca ölü ya da ölmek üzere olan kız gibi seni de katedrale geri getirdiğim için üzgünüm." Çenesi titriyordu. "Şanselin üzerinde öldüğün için üzgünüm. Seni kaynak suyuyla yeniden yarattığı ve bunun için ona böylesine sadakat gösterdiğin için üzgünüm."

Kollarını bana doladı. "Öldükten sonra tekrar yaşamak garip bir büyü ve daha da garip bir kader. Keşke her şey farklı olsaydı, Bartholomew. Keşke hiç yeniden doğmasaydık. Ama eğer olmasaydık... şey. Merak ettim, düşündüm ve artık eminim. Daha iyisi için, daha kötüsü için-

"Hikayenin geri kalanı biz olmadan var olamazdı."

Aisling Katedrali, Geri Döndü

Kılıçlar ve zırhlar taştan bir şey değildir.

OTUZUNCU BÖLÜM

HIKAYENİN SONU

eTraum'un en kutsal hikayesinin, en işlenmiş yalanının başladığı yere geri döndü.

Tor.

Oraya varmak bütün günümü almıştı. Atın üzerindeydim, Rory'ye sımsıkı tutunmuştum ve Fig bir kez olsun sanki kargaşamızı hissetmiş gibi aceleyle atını sürdü. Benji, şövalyelerinin geri kalanı olmadan arkamızdan geliyordu. Yapmak istediğimiz şeyi onlar görmemeliydi. Yukarıda, hâlâ ata binemeyecek kadar yaralı olan Maude, gargoyle'un kollarında uçuyordu. Traum'un tepelerinden geçip holloway yolunda ilerlerken, tüm öfkemizi katedralin kapısına bırakmaya aç olduğumuz için hızımız hiç kesilmedi, kaşlarımız terden kayganlaştı. Son taş nesneyi toplamak, son Omen'i öldürmek için.

Hikayeyi bitirmek için.

Tor'a akşam karanlığında ulaştık. Aisling Katedrali ay ışığıyla kaplanmıştı. Yükselen yapısına, duvarına baktım. Çok uzun zaman önce Kâhinler ve ben tam da bu noktaya tünemiş, kralın gelişini izlemiştik.

Yol her zamankinden daha dik geliyordu.

Katedralin kapısına vardık ve kapalı olduğunu gördük. Kilitlendi. Benji

Harried Scribe'ın hokkasını ve Ardent Oarsman'ın küreğini tutuyordu ve Maude yaralanmamış koluyla bir balta taşıyordu. Gargoyle, Sadık Ormancı'nın taştan çanını ve Kurnaz Haydut Rory'nin parasını sıkıca tutuyor, kaba tarafını yukarı kaldırıp fırlatıyordu.

Aisling'in demir kapıları patladı ve bizi gök gürültülü bir çan sesiyle duyurdu.

Grubun önüne geçtim. "Başrahibe!" Avluya doğru yürürken çakıl taşları uçuştı. "Geri döndüm."

Avludaki heykeller beni izliyordu, katedralin vitray gözleri de öyle. Gece havası soğuktu, burun deliklerimden sisli dallar halinde dışarı fırlıyordu. Çekicimi kaldırdım. "*Başrahibe!*" Kolum, öfkem tamdı. Heykellere vurdum, tekrar tekrar vurdum, beşi de çatlayıp parçalanana kadar acımasızca vurdum. "*Geri döndüm!*"

Hiçbir şey.

Sonra, kozadan çıkışını izlediğim güveler gibi o da geldi.

Başrahibe gölgeden dışarı süzüldü ve katedralin devasa ahşap kapılarının önünde durdu. Arkasında altı gargoyle onu takip ediyordu. Tamamen taştan yontulmuş, insan ve hayvan yüzlü kimeralar.

Rory'nin göğsünün duvarı omurgama çarptı ve gargoyle'un - Bartholomew'un - taştan eli benimkine kaydı. Benji bile Maude'un yanında korkutucu görünüyordu, ikisi kanatlarımın dibinde duruyordu. Sayımız sadece beşti ama kendimizi bir ordu gibi hissediyorduk, kapılara saldırmaya ve kötü bir düşmanı yüksek kaidesinden sökmeye gelmiştik.

Ama gelişimiz, görünüşümüz, vaat ettiğimiz şiddet başrahibeyi etkilediyse de bunu belli etmedi. Kefenin arkasına saklandı, sesi tamamen mesafeliydi. "Altı." Beni içine çekerken çenesi eğildi. "Eve dönmüşsün."

Etkisini unutmuşum. Elbisesi ve eldivenleri ne kadar solgundu. Rüzgâr üzerinde dalgalandığında kefeni ne kadar büyüleyici görünüyordu. Bir av hayvanı gibi öne çıktım. Onun önünde durduğumda boylarımız aynıydı. Bunu hiç fark etmemiştim. "Seni görmek istedim," dedim ona. "Son bir kez."

Kefenine saldırdım. Yırttım.

Ve nefesi kesildi.

Başrahibenin sadece gözleri değildi, tıpkı Kâhinler gibi, kireç taşından yontulmuştu. Her yeri taşlandı. Saçı yoktu, teni -dudakları, yanakları- tıpkı gözleri gibi solgundu. Sadece o bir gargoyile değildi. Yüzü hâlâ bir kadına aitti. Çok güzeldi. Efsanevi. Korkunçtu.

Tamamen insanlık dışı.

Başrahibe bakışlarını hiç Rory'ye, Maude'a, Benji'ye, hatta çirkin yaratığa çevirmedi. Solgun gözleri hep benim üzerimde sabit kaldı. Önce sol, sonra sağ eldivenlerini çıkardı ve pürüzsüz, lekesiz taş kollarını ortaya çıkardı. Eğer o bir oyma olsaydı -bir heykel- mükemmel olduğu ilan edilir, ustası usta olarak adlandırılırdı.

Dudakları cömert bir gülümsemeye dönüştü. "Hayal ettiğin gibi biri miyim?"

Elbisesinin içine uzandı. Başrahibe elbisenin yakasından bir ipliğin üzerinde duran taştan bir daire çıkardı. Bir tezgâh taşı.

"Öldürün onları," dedi gargoylelere. Uzandı, bileğimi morartıcı bir güçle yakaladı, sonra bir parmağını tezgah taşındaki deliğe kaydırды-

Ve ikimiz ortadan kaybolduk.

Düşüyordum, bedenim *bir hiçti*. Başrahibe ve ben karanlığın içinden geçtik, katedrale girdik, neften aşağı indik, şanselden geçtik - beni orada bıraktı.

Bir taş gibi düştüm ve suyla çarpıştım, kaynağın soğuk rahmine çekildim. Kollarımı uzattım, suyu çalkalayarak yüzeye ulaşmaya çalıştım.

Bir el boğazımı, zincir zırhımın hemen üstünü buldu ve çekti.

Nefes nefese sudan çıktım. Üstümde, gece gökyüzü katedralin gül penceresine dokunuyor ve onu maviye boyuyordu. Ama sonra başrahibe üzerimde belirdi ve ışığı kapattı. "Seni zavallı şey."

Ötede, katedralin boğazında yankılanan silah seslerini duyabiliyordum -Rory, Maude, Benji- avludaki gargoyle'lara karşı savaşıyorlardı. Pınarın yanında gargoyleler vardı,

Hem de çok. Yedi kişi, ambulatuvarın gölgelerinden yaklaşıyorlar.

"Aradığın şeyi buldun mu?" diye mırıldandı başrahibe boynuma bastırarak. "Orada, duvarımın ötesinde mi?"

"Eğer gerçeği kastediyorsan, *Aisling*, evet. Söyledim."

Göğsü kabardı, dudaklarının arkasından alçak, düşünceli sesler geliyordu. "O zaman neden buradan öncesini hatırlamadığını biliyorsun. Bir bataktaneden alındığına dair hiçbir anın yok, Seacht'taki kimsesizler evinin bile seni tutamayacağı kadar hastaydın. Seni katedralime taşıyan gargoyle'imın anısı da yok."

Sırıttı. "Ölümü hatırlamıyorum."

Beni tekrar suyun altına itti ve beni aşağıya doğru tutarken ne kadar güçlü olduğunu gösterdi. Onu pençeledim. Yıkıldım. Gözlerimin arkasında lekeler oluştu-

Beni ayağa kaldırdı, hava tekrar ciğerlerime dolmaya başladı. "Sonra," dedi, sanki öksürüklerim ve sıçramalarım bir şey değilmiş gibi, "Ben Dudaklarına su koydum ve yeniden doğmuş gibi uyandın. Ama nasıl geldiysen, öyle de gitmelisin. Bartholomew ile öğrendim ki hiçbir Kâhin sonsuza dek rüya görmemeli. Zamanla bozulmaya meyillisin, sadakatin çözölüyor. Tor'un ötesinde bir yaşam için özlem duymaya başlıyorsun."

İmzaladı. "İşte bu yüzden, sen, benim en mükemmel Kâhinim, kurallarımı çiğneyip Coulson Faire'de dinsiz bir gece geçirmek için Tor'u terk ettiğinde, seni değiştirmenin zamanının geldiğini biliyordum."

Boynundaki ipten sarkan dokuma taşı ile bana doğru eğildi. "Dört ile başladım. Tezgâh taşını parmağıma geçirip onu uzaklaştırdım. Alından öptüm, ona sıkıca sarıldım- sonra boynunu kırdım. Kaynak suyumun en güzel yanı da bu. Seni sadece bir kez geri getiriyor. Dört öldü, ve bu sefer, yapıştı."

Gözlerim nefretle büyüdüğünde gururlu görünüyordu, solgun ağzında bir gülümseme vardı. Hikâye anlatmayı her zaman sevmiştir. "Onu bir gargoyle ile gönderdim, o da onu Artful Brigand'a getirdi. Kâhinleri teker teker tezgâh taşıyla birlikte geri aldım. Onları kollarımda tuttum. Teker teker boyunlarını kırdım. Cüppelerini çıkardım; Kehanetlerin karınlarını doyurmaları için onları mezralara gönderdim. Henüz yeni kızlar bulamadığım için çok rahatsız edici. Ama yapılması gerekiyordu, çünkü kurallarımı çiğnemeye karar verdin ve

Kâhinler Tor'dan çıktı. Yani gerçekten, sevgili kızım, tüm bu talihsizliğin senin yüzünden başladığını söyleyebilirsin" -dudakları kıvrıldı- "senin yüzünden."

Ona kapalı bir yumrukla vurdum. Sertçe, çenesinin hemen altına. Başını geriye attı ama boğazımı sıkıca kavramaya devam etti.

Gargoyleler ileri atıldı, taştan eller başımı, omuzlarımı, dizlerimi yakaladı ve zırhımın üzerinden acımasız bir güçle bastırdı. Kıvrandım. Çığlık attım.

Ama onlardan kaçamadım. Kaynaktan çıkamadım. Ağzımı suyun kokuşmuş yüzeyinin üzerinde zorlukla tutmaktan başka hareket edemiyordum.

"Peki ya Sadık Ormancı? *Onlarca yıl* önce öldü." Kaynak suyu dudaklarımın arasından kayıp beni boğdu. "Neredeyse otuz yıl önce ölmüş bir Alamet için kendi Kâhinlerinizden birini öldürecek kadar canavar mısınız?"

Başrahibenin soğukkanlılığına ilk kez bir duygu dokunmuştu. Taştan kaşları çatıldı, gözleri kısıldı.

"Onun öldüğünü bilmiyor muydun? Kral Castor'un şövalyelerinden biri tarafından öldürüldüğünü?" Öksürdüm. Güldüm. "Burada, şerefенizin üzerinde durup herkese tepeden bakıyor, bir tanrı gibi yükseliyorsunuz. Ama mezralarda gerçekte neler olup bittiğine dair hiçbir şey bilmiyorsun. Gerçek Traum hakkında hiçbir şey bilmiyorsun." Suda boğuldum. "Bu senin felaketin olacak."

Boğazımı sıktı. "Kâhinler ve krallar gelip geçicidir, Kehanetler de öyle. Traum sadece beş mezra ve *benden* ibaret. Tanrılarım öldürülürse yenilerini yaparım. Bir Kâhin'in kanı asla boşa gitmez, yeter ki birileri beslensin." Dudakları bir gülümsemeyle aralandı. "Eminim onların leşleri periler için güzel bir ziyafet olmuştur."

Suyun içinde çırpındım. "Söz verdiğin gibi hizmetimizden sonra gitmemize izin verebilirdin. Eğer Omens'in kaynak suyuna ihtiyacı olsaydı, onlara kaynak suyu verebilirdiniz. Ama kan..." Sesim boğazımı yırttı. "Nasıl bu kadar canavar olabildin?"

"İnançsızlar için, bir tanrı bir canavardır. Ve ben kesinlikle bir tanrıyım." Taştan derisine dokundu. "Bartholomew Tor'a gelmeden yüz yıl önce, tam da bu baharda doğdum. Bir bebektim, ölü doğmuştum. Ne insanlığı ne de yemeği tattım, sadece tatlı, çürümüş suyu tattım. Bebek bedenim yok oldu, geriye sadece taş kaldı." Gülümsedi. "Ve taşlanacak *bir şey yok.*"

Bana acımasızca baktı. "Ama sen... et, saç ve kan... gençsin. Kurnaz değilsin. Bir tanrının taşıması gereken ağırlığı ya da bazen doğru bir sebep için yanlış bir şey yapmamız gerektiğini anlamıyorsun. Bu tor'u yönetmek için ne gerektiğini bilmiyorsun ve yarattığın şeyi kontrol etmenin sorumluluğunu bilmiyorsun. Yeterince beslediğiniz sürece, açlıktan ölenler sadık evcil hayvanlar olurlar. Kâhinlerimi bu şekilde kontrol ediyorum, onları sevgi için aç bırakıyorum ve Kehanetleri de bu şekilde kontrol ediyorum. Kaynak suyuna hasrettiler ve ben de onlara kanla seyreltilmiş su verdim, böylece her zaman bana kulak verecekler, daha fazlasını isteyeceklerdi."

Daha önce güldüğünü hiç duymamıştım. Sesi kaynar su gibi fokurduyordu. "İçmeyi bırakabilirlerdi, Heartsore Weaver gibi. Yine de benim gargoylelerim gibi ebedi olurlardı. Ama birine yeterince uzun süre tanrı olduğunu söylediğinizde, bir şeylerden vazgeçmeleri gerektiğine inanmayı bırakıyorlar. Tek yaptıkları almaktır."

Yine beni suyun içine itti. Beni bu sefer daha uzun süre tuttu ve bilincimi kaybetmeden hemen önce çekerek çıkardı.

"Ben senin için bir anne gibi değil miydim?" diye fısıldadı sıırılsıklam olmuş yüzüme. Artık avludaki gürültüyü duyamıyordum. Nefes nefese kalan ciğerlerim, nabzım çok gürültülüydü. "Sana bakmadım mı, seni giydirmedim mi? Seni harikulade yapmadım mı? Seni yanımda tutardım, Altı. Çok itaatkâr bir gargoyle olurdun."

Kemerimden çekicimi ve keskimi çıkardı. "Kehanetlerin mucizelerine tanık oldun. Alametlerinin öğrencisi. Onların yüceliğine sadece bir ziyaretçi oldun." Bana baktığında, bunun son kez olduğunu düşündüğünü anlayabiliyordum. "Şimdi uyu."

Bir elini boğazımda tutarken diğer eliyle keskiyi kaldırdı. Gargoyleler beni daha sıkı kavradı ve hareketsiz tuttu.

Savaşım. Ellerim suyu aştı, eldivenlerim başrahibenin taş yüzünü sıyırdı. Bir tıslama sesi çıkardı ama boğazımı sıkıca tuttu. Gargoyleler tutuşlarını sıkılaştırdılar ve keskinin ucuna baktığımda ben de katedralin ay ışığıyla aydınlanmış pencerelerine bakıyordum. Onlar ışıktayken, ben karanlıktaydım.

"Tüm sevginiz, kızgınlığınız ve şehitliğiniz," dedi başrahibe, "bir hiç uğrunaydı."

İnsanlık dışı bir kükreme katedrali sarstı.

Keski durdu ve başrahibenin eli boğazımdan kayboldu. O geri çekildi ve beni tutan çirkinler de öyle.

Düştüm, karanlık, kokuşmuş suya kaydım.

Kaynağın kenarına tutundum, kollarım çalkalanıyor, hava ağzımdan baloncuklar halinde kaçıyordu. Düşündüm *ki, bu sefer sonunda yenik düşeceğim. Bu sefer boğulma tamamlanacak.*

Sonra orada bir adamın eli vardı, suyu yararak, arayarak, çaresizce. Ensemi kavradı ve beni karanlıktan çıkardı. Havayı içime çektim ve kaynak suyu gözlerimden uzaklaştığında tek gördüğüm Rory'ydi.

"Seni yakaladım, Sybil."

Beni pınardan çıkardı. Ötede, katedral bir savaş alanına dönüşmüştü. Maude ve Benji birlikteydi -Maude baltasıyla, Benji ona sıkıca tutunmuş, Harried Scribe'ın hokkasını fırlatıyor, bir gargoyle çok yaklaştığında kaybolup başka bir yerde belirliyordu. Maude'un yüzü bembeyazdı, sargıları kanlıydı. Onun yanında, Benji'nin sol yanağı şişmiş, alt dudağı yarılmıştı ama mavi gözleri ışıltılıydı.

Başrahibe kargaşanın tam ortasında duruyordu. Çekiç ve keskiyi düşürmüştü ve o zaman mükemmel yontulmuş yüzünün bozulduğunu gördüm. Boynunda diş izleri vardı. Taştan dev bir kesik, ondan koparılmıştı.

Yarasaya benzeyen gargoyle onun önünde duruyordu, kanatlarını açmış, dişlerini gösteriyordu, ağzından taş parçaları dökülüyordu. Onu hiç bu kadar korkunç görmemiştim. Adına yakışır şekilde. Gerçek bir koruyucu. Aisling'in değil, Tor'un değil.

Benden.

"Hiç kimse bir hikâyenin ortasında sonsuza dek yaşamamalı," diye mırıldandı. "Eğer böyle bitmesi gerekiyorsa, Aisling... Bittiğini görmekten mutluyum."

"Bartholomew." Başrahibe tükürdü. "Seni bir asır önce öldürmeliydim." Tezgâh taşına uzandı ve ortadan kayboldu. Yeniden ortaya çıktığında, manastırın tepesindeydi, bir payandaya tutunmuş, tepemizde dikiliyordu. "Benim katedralim Traum'un kilit taşıdır," diye seslendi. "Onu alırsanız krallık yıkılır. Ben buranın mimarıyım, ustasıyım, *tanrısıyım*. Kılıçlar ve zırhlar

taş."

Etrafımızdaki çirkin heykeller etrafımızı sardı.

Dizlerimin üzerine çöktüm. Düşen çekiç ve keskiyi aldım. "Lütfen," dedim onlara. "Gidin. Burayı terk edin ve bir daha dönmeyin."

Bana aldırış etmediler. Onlar Aisling'in yaratıklarıydı. Öldüler ve bahardan doğdular. Bana doğru gelmeye devam ettiler, taş pençeleri bana, Rory'ye uzanıyordu.

Ve onları başrahibenin onlara yaptıklarından kurtaramadım.

Ben de salladım.

Çekicim taşla çarptı. Büyük bir çatırtı oldu ve zırhımdaki suya yapışan kireçtaşı tozu döküldü. Rory'nin sikkesi uçtu ve yarasa benzeri çirkin yaratığın pençeleri yırtıldı ama diğerleri gelmeye devam etti ve ben de sallamaya devam ettim.

Ta ki başrahibenin çirkin heykelleri katedralin zemininde cansız taş parçalarından başka bir şey olmayana kadar.

Taşın yaratıklarının vahşetinden, şehitliğinden etkilenmemiş bir çirkin yaratık gibi yukarıdan izledi.

Rory, "Senin hünerin ne olursa olsun," diye hırladı, "zalimlik ya da şiddet, seni onunla yendik. Yere yat, seni lanet olası korkak. Senin sonun geldi."

"Traum'un kralı görevi devraldı," diye bağırdı Maude, Benji'ye sıkıca tutunarak. "Gargoylelarınız gitti, Omens'leriniz yenildi."

Benji'nin muzaffer ve biraz da inançsız sesi yakınlarda ve uzaklarda yankılanarak katedralin içinde bozuldu. "Katedralinizi teslim edin, başrahibe. Kaybettiniz."

"Kayıp mı?" Bir kez daha gözden kayboldu, büyük gül pencerenin yanında yeniden belirdi ve hepimizin üzerine bir gölge düşürdü. "Rüzgâr gibi olacağım, tezgâhımın taşı beni hep ulaşılmaz kılacak. Taş nesnelerimi taşıyabilirsiniz ama güvende olmayacaksınız. Sapkın büyükbabana yaptığım gibi seni de yere sereceğim ve sonra tor'uma geri döneceğim. Yeni Kâhinler, yeni Kehanetler yap. Hikaye değişmez, çocuk kral. Mezralar *her zaman* işaretlerine bakacak ve halk onları ilahileştirmek için bana gelecek. Benim katedralim, pınarım, tor'um var. Sahip olduğun tek etki, Üçüncü Benedikt Castor."

parmağıyla beni işaret etti- "oydu."

Tam Benji'nin önünde belirdi ve göğsüne öyle şiddetli bir darbe indirdi ki göğüs zırhı parçalandı. Adam yere düştü ve başrahibe bir kez daha dokuma taşına uzandı.

Ve çığlık attı.

Maude'un baltası ve onunla birlikte başrahibenin taştan eli de düşmüştü. Sanki yüz kilo ağırlığındaymış gibi nezaketsiz bir gürültüyle yere düştü.

Öne atıldım. Bedenlerimiz çarpıştığında, benimki ve onunki, çıkan ses taşın taşa çarpması gibiydi. Korkunç, gürültülü bir *çatırtı*. Başrahibe düştü, ben de onun üzerine düştüm, ayaklarımız kilisenin duvarına çarptı. Cübbesinin içine uzandı ve bir bıçak çıkardı. Kehanet sırasında yanında taşıdığı bıçağın aynısıydı. Havayı yararak ilerledi ve göğüs zırhıma çarptığında, katedralin çan seslerine rakip bir ses çıktı.

Bana vurduğu yere baktım, başrahibe de öyle. Zırhım ezilmişti, göğsümden yayılan bir acı vardı. Bana tekrar vurdu ve çığlık attı, sanki neden kırılmadığımı anlayamıyormuş gibi. Sanki benim pamuk ipliğinden başka bir şey olmadığımı sanıyordu.

"Hayal ettiğin gibi biri miyim?" Ona bakarak söyledim. "Yoksa çok daha fazlası mıyım?"

Yumruğumu çenesine indirdim ve yüzüne kollar gibi bir düzine çatlak gönderdim. O da bana öyle bir güçle vurdu ki sanki zırhımın altındaki et patlamış gibi hissettim. Bıçağı bırakarak iki eliyle bana vurdu, göğsüme, kaburgalarım, kollarıma vurdu, bacaklarımı tekmeledi. Derim kırıldı, zırhım delindi.

Ama ben küçülmedim.

Haince bir çekişle onu ileri doğru ittim, çığlıklar atarak şerefenin üzerinden, pınarın kenarından karanlık, çürümüş suya düştü.

Bir elimle taş çıkıntıyı kavradım ve diğer elimle *bastırdım*. Başrahibe suyun altında haykırdı. Beni pençeledi ve çekti. Çırpındı. Boğazını tuttum ve bastırdım. Kabarcıklar suyu doldurdu. Onu aşağıda tuttum. Bastırdım, bastırdım, onu boğdum. Sonra tüm gücümle onu sudan çıkardım. Fırlattım.

Onu kiliseye indirdi.

Ona doğru yaklaştım. Gargoyle yanıma geldi, sonra Rory ve Maude, son olarak da Benji. Ondan ellerini mi yoksa boğazını mı alacağımız konusunda hiçbir soru yoktu. Hiçbir soru yoktu.

Sadece taş ve onu işlemek için gerekli aletler vardı.

Başrahibe kıvranıyor, fokurduyor, kireçtaşı parçalarını kilisenin üzerine tükürüyordu. Gözlerine baktım, tıpkı benimkiler gibi gözlerine. Sonra, kendi aletleriyle, çekiçle, keskiyle-

Vurdum. Tam taş kalbinin üstüne.

Heartsore Weaver'a yaptığım gibi kesin değildim. Bu bir imhaydı ve Aisling bunun izini taşıyacaktı. Darbelerimin şiddeti dizginlenemezdi, taşlar uçuyor, uçarken yüzüme çarpıyor ve bana acı veriyordu. Yine de ona vurmaya devam ettim.

Çekiçle, keskiyle, toz olana kadar vurdum ona. Traum sahte tanrılarından kurtulana kadar. Son nefesi gelene kadar - bir çan sesi gibi gürültülü değil, ama zayıf. Yine de ona vurmaya devam ettim. Vurdum, vurdum, vurdum.

Ta ki son Omen ölene kadar.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

SON KÂHİN

Katedral bir mezar gibiydi, tamamen sessizdi.

Şanselde eğri büğrü bir sıra halinde durduk. Molozlardan Benji, bir zamanlar başrahibenin bedeni olan dokuma tezgahı taşını çıkardı.

"Son büyülü nesne," diye mırıldandı Maude.

Rory ne dokuma taşına ne de başrahibeye baktı. Sadece bana bakıyordu. Çenemi kaldırıp gözlerimi aradı. "Yaralandın mı?"

Bilmiyordum. Bedenimi hissedemiyordum. "Son nesne dokuma taşı değil," diye fısıldadım. "Bu bahar."

Gargoyle'ım, Bartholomew'um yanıma geldi. Çekicime, keskime başını salladı. Kralla konuştuğumda sesimi zor tanıdım. "Şövalyeler ne zaman gelecek?"

"Bilmiyorum. Yakında."

"Hâlâ Aisling'in deklanşöre basmasını istiyor musun?" Yüzümü inceledi.

"İstiyorum."

Çekicimi daha sıkı kavradım. Rory'ye ve parasına baktım. "O zaman bana yardım et."

Aisling Katedrali'ni öldürmek herhangi bir Omen'i öldürmekten daha zordu; şiddetimize kolayca boyun eğmiyordu. Ama Rory'nin parası vardı, benim de çekicim. Maude'un baltası, gargoyle'un taştan pençeleri ve Benji'de daha önce onda hiç görmediğim bir gayret vardı. Taşları fırlatıyor, sıraları yerden söküyor, düşen molozları pınara fırlatıyor ve kılıcıyla ve mürekkep hokkasının aşındırıcı mürekkebiyle vurabildiği her şeye vuruyordu.

Rory'nin parası güney duvarını ve ben de onun komuta sütununu yıktığımda, taşlar düşerken hepimiz transeptin diğer tarafına koştuk. Benji kırık bir moloz parçası aldı. Etkileyici bir güçle fırlattı.

Ve gül penceresini kırdı.

Renkli camlar yağmur gibi yağıyor, ay ışığını yakalıyordu. Hepimiz durup izledik. "Huzzah," diye tezahürat yaptı gargoyle.

"Bu yeterli değil." Hâlâ çürüyen çiçeklerin kokusunu alabiliyordum. Dilimin arkasında hâlâ tatları vardı. "Baharı gömmeliyiz."

Bir sütuna, bir duvara her vuruşumda kolumun tendonları ağrıyordu. Manastıra gidiyordum - gezinti yolu boyunca uzanan sütunlar sistemi, onları kesilmesi gereken bir kalbe giden damarlar olarak hayal ediyordum. Çekicimi tekrar tekrar vurdum. Acı içinde haykırdım.

"Sybil."

Vurmaya devam ettim.

Rory yanımdaydı. "Dur sana yardım edeyim."

Ben yapmadım. Tüm ıstırabıma katlandım, sütuna tekrar tekrar vurdum-

Çekicim paramparça oldu, önce kafanın kalbini, sonra da sapını kırdı.

Korkunç bir çatlak başladı, duvardan yukarıya, tonozlu tavana doğru yayıldı. Toz yağmaya başladı ve gök gürültüsü gibi bir ses katedrali doldurdu. Keskiyi düşürdüm.

Rory kolumdan tutarak, "Gitme zamanı,"

dedi. Koşmaya başladık.

Tor titredi ve ayaklarımın altındaki taşlar çatladı. Gargoyle'u elinden tuttum, sanki sonunda o berbat yerden kaçıyormuşuz gibi, katedral yıkılmadan hemen önce Benji ve Maude'un peşi sıra bizi narteksten çıkardım.

Dünya sallandı.

Avluya, budaklı elma bahçesine kadar kaçtık, enkaz parçaları peşimizden fırladı. Maude'un ayağı takıldı ve Benji onu yakaladı. Rory kolumu sıkıca tuttu, beşimiz duvara varana kadar koştuk, nefes nefese kaldık ve terledik.

Aisling Katedrali'nin kendi üzerine çöküşünü izledik, bir ejderha öldürüldü.

Taşlar yuvarlanmayı ve dünya sallanmayı bıraktığında, bedenimde büyük bir dinginlik hissettim. Rory'yi bıraktım. Gargoyle'u bıraktım. Duvarın gölgesinde tek başına durmak için hareket etti. Sonra-

Rüzgârla birlikte tanıdık bir ses geldi. Atlar, kişiyor. Duvara tırmansaydım, ne göreceğimi biliyordum. Mor sancaklar.

Şövalyeler krallarına yetişmişlerdi.

Maude yüzünü buruşturarak, "Geldiler," dedi. "Geldiklerini duyabiliyorum."

Benji'nin sesi ateş doluydu. Rory ve çirkin yaratığın yanına geldi ve kılıcını bir kez daha çekti, sanki Aisling ona secde edercesine eğilmişti. "Tam zamanında."

Savurdu.

Kılıcı Rory'nin böğrüne, zincir zırhına, derisine saplandı. Rory keskin bir nefes verdi.

Benji bileğini yakaladı. Parasını aldı. Rory'yi yere itti ve yarasına bir tekme attı, sonra da bozuk paranın uçuşmasına izin verdi.

Gargoyle'a çarparak sol kanadını parçaladı, kolunda ve göğsünde çatlaklar oluşturdu. Geriye doğru tökezledi. Taş gözlerini kırptırdı.

Düştü.

Çılgılık attım.

Maude ileri atıldı ama Benji'nin kılıcı zaten oradaydı ve yüzüne doğrultulmuştu. "Baltanı indir," dedi ona. "Duvarın üzerinden at."

Sesi yumuşak çıkıyordu. Ama yeşil gözleri tanınmayacak haldeydi; acıyla dolup taşıyordu. "Benji. Ne yapıyorsun?"

"Baltan, Maude."

Sarsak hareketlerle kendisine söyleneni yaptı.

Yere nasıl düştüğümü hatırlamıyorum, sadece Rory'nin yanındaki çimenlerde, çirkin yaratığın yanında olduğumu, onlara yakın olmak için kan ve kırık taşların üzerinde süründüğümü hatırlıyorum.

Rory'nin eli yan tarafındaydı, tenindeki sıcaklık kaybolmuştu. "Oh

Tanrılar." Elimi yarasının üzerine bastırdım, parmaklarımın arasından kan sızıyordu. "Rory-Rory."

Gözlerini hızla kırıştıtarak irkildi. Gargoyle onun yanında, çimlerin üzerinde yatıyordu.

Kıpırdamadan.

İçimden insanlık dışı bir hıçkırık koptu. Kendimi onun üzerine attım, kollarımı taş bedenine doladım ve sanki göğsündeki çatlakları gücümle onarabilecekmişim gibi tüm gücümle bastırdım. "Lütfen. *Lütfen.*"

Gowan çiçeklerinin arasından fısıldayan rüzgâr dışında hiçbir şey cevap vermedi. Sonra-

"Unuttum, Bartholomew," diye yavaş ve sert bir ses geldi. "Ne hakkında konuşuyorduk?"

Gözyaşlarım göğsündeki çatlakları doldurdu.

Benji yerden Rory'nin parasını aldı. Bir elinde sikke, diğer elinde kılıç, ay ışığını lekeleyerek üzerimde durdu. Kılıcın ucunu Maude'dan bana doğru çevirdi. "Buraya gel, Kâhin."

Rory ayağa kalktı. Benji'nin dizine sert bir yumruk indirdi. Kral geriye doğru sendeledi ama ayaklarının üzerinde durdu, kılıcını havada savurarak Rory'nin yanağını kesti.

Rory çimlerin üzerine düştü, titriyordu, kanaması vardı.

"Dur!" Rory ile kralın arasında dururken silahsız bir şekilde tökezleyerek ayağa kalktım.

Benji küfretti. "Tanrım, Rory." Topallayarak birkaç adım attı. "Yerde kal. Seni öldürmek istemiyorum." Bana döndü, yüzü kızarmıştı. "Ama bu Altı'ya bağlı."

Sesim titredi. "Ne istiyorsun?"

"Kehanetler gitti. Tüm o gücün bir yere gitmesi gerekiyor. Bu yükü taşımama yardım etmeni istiyorum. Luricht Kalesi'ne gelmeni istiyorum." Basitçe söyledi. Sanki bana bir hikâye anlatıyormuş gibi. "Benim kraliçem olmanı istiyorum."

Maude alçak sesle tısladı ve Rory -benim sırtım Rory'ye dönüktü. Ama ondan çıkan ses hayvani bir sestti. Acı ve öfke.

"Benji." Kralın o rahat, çocuksu halini aradım. Ama bulamadım. "İlahi olan hiçbir şey kalmadı. Bunu *biliyorsun.*"

"Ben biliyorum," o dedi. "Ama katedralini sökmek gibi değil."

İnancı yıkmak. Bu zaman alır. Bahar gittiğine göre, mezralar inançlarını bir yere koymalı ve ben bu ayrıcalığın bedelini ödedim."

Başını yana eğdi. "Görüyorsunuz, başrahibenizin Kehanetlerine ödediği tüm servet. Artful Brigand ve Ardent Oarsman'ın biriktirdiği altın yığınları, Chiming Wood'daki vadide ve Heartsore Weaver'ın mağarasında terk edilmiş paralar - Harried Scribe'ın Seacht'taki kitap depoları. Güç gibi servetin de bir yere gitmesi gerekiyordu. Ben de onları soyluların eline verdim.

-Aslında şövalyeler. Hamelin Fischer, Dedrick Lange, Tory Bassett. Annelerini hatırlarsın. Asil büyükler. Çok etkiliydiler. Sanırım büyükbabam bile tüm bunların girişimci doğasını takdir ederdi. O da benim gibi Kehanetlere inanmayı bıraktı ama mezramızın inancı her seferinde doğruluğunu kanıtlıyor: İnsanların tek tanrısı paradır."

Maude, "Kaynak bir moloz yığınının altında kaldı," diye bağırdı. Yanaklarında gözyaşları vardı. "Sybil'e rüya gördürmenin hiçbir yolu yok. Nasıl bir etkisi olabilir ki?"

"Benimle aptalmışım gibi konuşmayı kes!" Benji'nin yüzü kıpkırmızı oldu. Durakladı. Kendini toparlayan bir nefes aldı. "Tüm işbirlikçi acımasızlığına rağmen, başrahibe bana bir iyilik yaptı. Rüyaların nasıl işlediğini hiç belli etmedi. Bu yüzden her hanımefendi, beyefendi ve Traum'lu Altı'nın örtüsünün altına bakmaya çalıştı. Onlara göre o bir sihir." Parmaklarını kılıcının kabzasına vurdu, sanki geri kalanımızın yetişmesini bekliyormuş gibi. "Eğer mezraların soylu büyükleri benden övgüyle bahsederse, eğer Altı benimse, halk gelecektir. Saygı gösterin, kasamı doldurun. Taştan gözlerine tekrar bir örtü koyacağım ve sadece onun, son Kâhin'in, birinin geleceğinin işaretlerini okuyabileceğini söyleyeceğim."

Yanakları kızarmıştı. Benedict Castor her kelimesinde hikâyesinin doğruluğuna kendini ikna ediyor gibiydi. "Yeni bir sistem, yeni bir pazar - Tor'da değil, kralın kapısında. Aisling'inki rüzgârda savrulduğuna göre yeni bir inanç hikâyesi."

"O senin değil." Rory önce dizlerinin üzerine, sonra da ayaklarının üzerine çöktü. Gargoyle'u da ayağa kaldırdı ama bu ona çok kan kaybettirdi. Benji'ye öyle büyük bir nefretle bakıyordu ki, bunu havada hissettim. "O *asla* senin olmayacak."

"Yapacak. Ya da şövalyeliğin yenilmesini izleyecek, sonra da seni taşılayacak.

ve Aisling Katedrali'ne saygısızlık eden çirkin yaratık. Rogue Myndacious ve deli bir gargoyle." Benji, ağlamamak için kendini zor tutuyormuş gibi yüzü buruşarak Rory'ye baktı. "Bu şekilde olmasını istemedim. Senin siyasi bir gücünün olmaması önemli değildi; sana hep saygı duydum. Ama işaretleri yeterince açık görebiliyordum. Sadık değilsin - belki ona olan hariç. Şövalyeliği sırasında bana yemin etmemesi için onu teşvik ettin ve Kehanetler yok edildiğinde ikinizin de aşk acısına yenik düşerek artık işime yaramayacağınızı biliyordum." Nefesi titreyerek kesildi. "Sen kötü bir etkensin, Rory. Kötü bir şövalye. Er ya da geç iş bu noktaya gelecekti."

Maude'a döndü. "Ve sen, sevgilim." Bu kez ağladı, gözlerinden ikiz yaşlar döküldü. "Sana çok ihtiyacım vardı. Senin orada olmana, bana neyin doğru olduğunu söylemene alıştım. Beni hiçbir zaman bunun için eşit görmedin. Eğer çocuk-kral olmayı bırakacaksam, kendimi senden ayırmalıyım." Yutkundu. "Ayrıca, ne söyleyeceğini zaten biliyorum. Bu konuda benim yanımda yer alamayacak kadar asil ve iyisin. Belki de büyükbabam bu yüzden bu kadar ileri gidemedi. İkiniz de işlerin yolunda gitmesi için çoğu zaman yanlış şeyler yapmanız gerektiğini anlamadınız."

Maude'un bakışları Rory'den Benji'ye döndü. Yeşil gözlerinde acı vardı. -Ama öfke de vardı. Hayatında ikinci kez meşalenin üzerinde durmuş ve kralını inkâr etmek zorunda kalmıştı. "O halde şövalyeliğinizden çekilmeliyim, Benedict Castor. Eğer taç sizinki ise, ona bağlılığım yok."

Benji gözyaşlarını sildi. Bana döndü. "Çok sessizsin, Diviner."

"Onun adı Sybil," diye hırladı Rory, yan tarafını tutuyordu, teni hayalet gibi beyazdı.

Benji onu görmezden geldi. "Traum'un inancının yok edilmesinde parmağın olduğu için, onu yeniden inşa etmemde bana yardım etmeyi düşünebilirsin diye düşündüm. Tüm o ölü Kâhinlerin kanı senin için hâlâ bir şey ifade ediyor olabilir." Rory'ye, gargoyle'a ve Maude'a başıyla işaret etti. "Gitmelerine izin vereceğim. Ama sadece benimle gelerseniz."

Rory ileri atıldı. "Ah, ah, ah," dedi Benji, kılıcının ucunu boğazına dayayarak. "Şerefsizlik etme. Bırak da hanımefendi seçimini yapsın."

Bir dilencinin pazarlığıydı. Kaybedilen bir spor. Başarısız bir zanaat. Her iki şekilde de yenilmiştim. Ve Rory.

Kanaması vardı.

Göğsüne nazik bir el koydum. Benji'nin kılıcının ucunda onun değil, benim boğazım olana kadar onu geriye doğru bastırdım. "Bırak önce onlar gitsin."

Rory'nin parmakları koluma saplandı. "Sybil-"

"Dediğin gibi gargoylle'a iyi bak." Döndüm. Kanlı parmak eklemlerini ağzıma götürdüm ve öptüm. "Kendine de iyi bak."

"Sybil."

Şövalyeler geliyordu. Avludaki çakılların üzerinden atlarının seslerini duyabiliyordum. Aisling'in saygısızlığa uğramış kalıntılarına bakarken soluklarını duyabiliyordum.

Benji, Artful Brigand'ın parasını fırlattı. Gürleyen bir patlama oldu; havada kaya ve toz vardı. Temizlendiğinde, Aisling'in duvarında bir delik vardı.

"Çıkışınız." Benji parayı çimenlerin üzerinden aldı. "Buraya!" diye seslendi şövalyelere ve bir kez daha Rory ile Maude'a döndü. Onlara baktığında bakışları o kadar kederliydi ki fikrini değiştireceğinden emindim. Kolay, çocuksu Benji'nin ortaya çıkıp özür dileyeceğinden ve her şeyi düzeltereğinden emindim.

Yanılmışım. Kralın mavi gözleri bulutlandı. Soğuktu. "Alacağın tek hediye bu. Onu geri almaya çalışırsan, seni bir daha herhangi bir sıfatla görürsem" -bakışları Rory'nin kanlı tarafındaki yaraya, sonra çirkin yaratığın parçalanmış kanadına ve ona cevap veren çatlaklara kaydı- "ve bu kesinlikle bir *eğer*, sana merhamet göstermeyeceğim. İdam edileceksiniz." Başıyla duvardaki deliği işaret etti. "Şimdi git."

Maude onu sürüklemeye başladığında Rory hâlâ adımı söylüyor ve çimlerde kan izleri bırakıyordu.

"Nereye gidiyoruz?" diye tatlı tatlı sordu çirkin adam, Maude'u takip ederken kanadından taş parçaları düşürüyordu.

Rory kendini duvara tuttu. Bakışlarını yüzümde, havada ve etrafımızdaki kırık taş parçalarında hissettim. Söylemedi ama biliyordum. Ondan istediğim *her şeyi* yapardı.

Ben de ona dipsiz gözlerinden baktım. Işıklarını kaybetmelerini izledim. Ona taş gibi soğuk bir sesle "Git" dedim.

"Nereye gidiyoruz?" diye tekrar sordu gargoye. Tekrar bana baktı. "Bartholomew olmadan gidemeyiz."

Arkamı döndüm, gözyaşlarım yüzümden akıyordu.

"Bekle-bekle." Gargoye hıçkırmaya başladı, vücudundan daha fazla taş parçası düşüyordu. "Ben onun yaveriyim. Ayrı olamayız."

Rory'ye de aynısını yapmakta olan Maude tarafından götürülmek zorunda kaldı. Duvarın diğer tarafından onun feryat figan hıçkırıklarını duydum. "*Bartholomew!*"

Ve sonra onlar da sevmeye cesaret ettiğim diğer şeyler gibi oldular. Gittiler.

Şövalyelik avluya geldi ve ben tıpkı haftalar önce olduğum gibiydim. Elma bahçesinde yalınayak, kendimi şehit ediyordum.

"Biraz inancın olsun Altı," dedi Benji, sesi donuklaşmıştı. "Seni özgür bıraktığımı göremiyor musun?"

Omzumun üzerinden baktım, Aisling'in hayaleti hâlâ üzerimdeydi. Soğuk, güzel ve onaylamayan. "*Özgür müsün, çocuk-kral?*"

"Artık işaretlere ihtiyacın yok. Bu dünyanın ne olduğunu gördün. Korkunç çelişkilerle dolu bir hikâye; hem gerçek bir hikâye, hem de bir yalan. Parayı, bilgiyi, gücü, sezgiyi, aşkı, yaşamı ve ölümü tanıdın ve onları zanaatlarında yendin. *Her şeyi* biliyorsun, Kâhin. Ve her şeyi bilen olmak..."

Traum kralı bana, müstakbel kraliçesine gülümsedi. "Bu değilse tanrı nedir?"

TEŞEKKÜRLER

Biraz sabırlı olun. Daha anlatılacak bir hikaye var.

Bir zamanlar Covid'e yakalanan bir yazar vardı. İyileşmesi uzun zaman aldı. İyileştiğini düşündüğünde bile, yorgunluk ve beyin sisi kötü bir misafir gibi uzun süre kalmaya devam etti. Yazar önce yoruldu, sonra üzüldü, sonra da umutsuzluğa kapıldı.

Ve endişelendi.

Dürüst olmak gerekirse, *endişe* hemen telaşa kapılmayı gerektirmiyordu. Bu yazarın başına sık sık ve coşkuyla gelmişti. Ancak yeni bir kitap yazıyordu ve ondan önce gelen iki kitap iyi gidiyordu (kutlanacak ve kesinlikle *endişelenilmeyecek* bir şey) ve yine de beyin sisinin rahatlamayacağı korkusuna kapıldı. Üçüncü bir kitap yazmanın imkansız olduğunu kanıtlayacaktı. Yaratıcılıktan, *sihirden* yoksun olacaktı. Çok gözyaşı döktü, değerli bir şeyi kaybettiğine mantıksız bir şekilde ikna olmuştu. Yeni hikayesi basitçe... yeterli olmayacaktı.

Bu özellikle benzersiz bir keder öyküsü değil. Belki siz de iyi bir şey yaşadınız ve sonrasında, bir hastalık, yorgunluk ya da insanlık anında, *"İşte bu kadar, yeteneğim tükendi"* diye düşündünüz. *Şimdi geriye kalan tek şey başarısız olmak. Ben yıpranmış bir iplik parçasından başka bir şey değilim. Dökülmüş mürekkep. Tekerleğin üzerinde ezilmiş üzgün küçük bir kelebeğim.*

Gerçek şu ki, yaratıcılık değişken bir kedi gibi bir o yana bir bu yana savrulur. Onu kollarınıza zorla getirdiğiniz için size teşekkür etmez, ancak görünüşte hiçbir önemi olmayan bir günde, hasta olduğunuzda bile, umutsuz olduğunuzda bile kapınıza dayanır. Yavaş yavaş, yazar (artık bunun benimle ilgili olduğunu biliyorsunuz, değil mi?) yeniden kendisi gibi hissetmeye başladı. Yavaş yavaş, yaratıcılık, sihir geri döndü. Üçüncü kitabını yazdı. Elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışan bir kadın hakkında.

ona aşık olur ve değerli bir kireçtaşı gargoyle. Kaybettiklerimiz ve kazandıklarımız, kendini keşfetmenin zorlu yolculuğu, yaşamının acılı ve güzel yükü hakkında. Umarım beğenmişsinizdir. Benim için yeterli.

Tamam. Doğru dürüst teşekkür edelim.

Kocam John ve oğlum Owen'a. Owen'ın küçük sarı şapkasıyla sahilde köpeğimiz Wally'nin yanında koştuğunu, John'un elinin benim elimde olduğunu düşünüyorum. Ne harika, ne güzel bir hayatımız var.

Aileme ve arkadaşlarıma, en büyük amigolarıma. Beni yazdıklarım hakkında konuşturduğunuz ve desteklediğiniz için teşekkür ederim. Hepinizi çok seviyorum.

Tüm ilk taslaklarımı okuyan ve hikâyelerimi düzene sokmamda bana kelimelerin ifade edemeyeceği kadar yardımcı olan menajerim Whitney Ross'a. Her gün, bu işte bir ortağım olduğum için sana minnettar olduğum bir gün. İçgüdülerin, geribildirimlerin, nezaketin ve dostluğun birer elmas; onlara sahip olduğum için çok zenginim.

Brit Hvide'a, olağanüstü editörüme. Bu kitap bir müzik bestesi olsaydı, ben çılgın bir besteci olurdum, notalar karalardım ve enstrümanıma çılgınca vururdum ve sen de benim metronomum, zaman imzam, anahtarım olurdun. Bana ritim verdin, düzen verdin, perspektif verdin. Kalbimin derinliklerinden teşekkür ederim. Sen sihir dolusun.

Diğer editörüm Nadia Saward'a, bu kitap için geri bildirim almakla da kutsandım. Bilgelik ve cesaretle dolusunuz - romantizmle ilgili notlarınız beni neşeyle ayağa kaldırdı. Size çok minnettarım!

Heather Baror-Shapiro'ya, yabancı haklar temsilcime. Harikasınız! Kitaplarımla bu kadar iyi ilgilendiğin için teşekkür ederim. Ekibimde olduğun için çok şanslıyım.

Mary Pender'a, tüm satış işlerimi üstlendiği için. Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim! Kariyerime yönelik anlayışınız ve ilginiz için çok teşekkür ederim.

Orbit ABD ve İngiltere'deki ekiplere. Gözümü kırpmışım ve şimdi birlikte üçüncü kitabımız üzerindeyiz! Zaman komik, hayat da öyle ve benimki sizinle birlikte yazma ayrıcalığına sahip olduğum için son derece muhteşem hissettiriyor. Önyargım belli oluyor ama Orbit kitapları gerçekten favorilerim.

Hasta ve umutsuz olduğumda aradığım ve çok küçük bir sesle "Bu kitap iyi mi?" diye sorduğum Kalie Cassidy'ye "Evet. Tabii ki. Şimdi git bütün gün uyu." Bilge ve inanılmaz derecede yeteneklisin ve ruhumla sandığından çok daha fazla ilgileniyorsun. Sen benim yazar eşimsin. Greg'imın Wirt'ü. Bu garip meslekte her şey senin gibi bir arkadaşımınla katlanılabilir.

Sarah Garcia'ya. Vay, vay, vay. İşte buradayım, bir kitap daha yazmış olmaktan gurur duyan küçük bir kurbağa. Umarım kendinle mutlusundur. Ve şunu izle, hatta bir an için savunmasız olacağım. Çoğu zaman hata yapmaktan korkuyorum. Çırpınmaktan ve bir şeylerde "kötü" olmaktan. Çoğu zaman dünün Rachel'ını kabullenirken bugününkini mikroskobun sahne plakasına tutturuyorum. Ama siz kendime karşı daha nazik olmamı sağladınız ve dolayısıyla mükemmeliyetçiliğimi, yazdıklarımı ve hayatımı değiştirdiniz. Teşekkür ederim. Kaleme aldığım her kitap, birlikte çalışmamızın mührünü taşıyor.

Kalemle, boyayla, notayla ya da hangi enstrümanı seçerseniz seçin çalışan sanatçılara. Ne kadar güzelsiniz. Bu çalkantılı dünyada ne kadar dirençlisiniz, zanaatınıza sadık kalıyorsunuz. Teşekkür ederim. Aşka inandığım gibi size de inanıyorum - içtenlikle.

Okuyucularıma. Oh, size nasıl da tapıyorum. Beni sisin içinde takip ettiniz ve şimdi benimle birlikte ay ışığında, mezralarda, taşların üzerinde ve gowan çiçeklerinin yanından yürüyorsunuz. Her birinize ne kadar minnettar olduğumu ifade edemem, kelimeler kifayetsiz kalıyor. Her nasılsa, bu çok doğru geliyor.

Bir Sonraki Harika Okumanızı Keşfedin

En sevdiğiniz yazarlar hakkında ön gösterimler, kitap önerileri ve haberler alın.

[Daha fazlasını öğrenmek için buraya dokununuz.](#)

Rachel Gillig tarafından

STONEWATER KRALLIĞI

Şövalye ve Güve

ÇOBAN KRAL

Bir Karanlık Pencere

İki Bükülmüş Taç

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

